

JULIE
GARWOOD

Strážný
anděl

OLDAG

JULIE
GARWOOD
*Strážný
anděl*

Julie Garwood
GUARDIAN ANGEL

*Tato kniha je dílem historické fikce.
Události, místa, jména, vlastnosti ve vztahu
k nehistorickým postavám jsou výtvořem
autorčiných představ, které využila beletristicky.
Jakákoliv jejich podobnost se skutečnými událostmi,
místy nebo osobami, ať již živými či mrtvými,
je čistě náhodná.*

Copyright © 1990 Julie Garwood
All rights reserved
Translation © 1997 Magda Cindričová

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
jakoukoliv formou ani prostředky mechanickými
nebo elektronickými, ani fotokopírováním
nebo zaznamenáváním na jakýkoliv nosič informací.

ISBN 80-85954-33-8

Tahle je pro tebe, Elizabeth.

KAPITOLA 1	6
KAPITOLA 2	14
KAPITOLA 3	30
KAPITOLA 4	53
KAPITOLA 5	66
KAPITOLA 6	80
KAPITOLA 7	92
KAPITOLA 8	112
KAPITOLA 9	141
KAPITOLA 10	151
KAPITOLA 11	165
KAPITOLA 12	184
KAPITOLA 13	214
KAPITOLA 14	240
KAPITOLA 15	258

KAPITOLA 1

Londýn, 1815

Lovec trpělivě čekal na svou kořist.

Byla to nebezpečná léčka, kterou chystal markýz z Cainewoodu. Nechvalně známý Pohan z Úzké zátoky jistě o svém dvojníkovi uslyší; bude pak donucen vyjít z úkrytu, protože mu pýcha, podle všech zvěstí nesmírná, nedovolí připustit, aby si slávu za jeho proradné skutky odnesl někdo jiný. Pirát se jistě pokusí o odvetu. Caine s tou možností počítal. Jakmile se Pohan ukáže, dostane ho.

A pak nastane konec legendy.

Markýz už vyčerpал všechny možnosti. Pavouk však nemínil opustit svou síť. Peníze nezapůsobily. Ne, mezi námořníky se nenašel jediný zrádce, což bylo překvapivé, protože většina obyčejných lidí by za zlato, které nabízel, prodala i svou matku. Cainův předpoklad byl tedy mylný. Každý námořník tvrdil, že příčinou odmítnutí peněz jsou osobní důvody, které ho nutí projevovat oddanost legendárnímu kořistníkovi. Caine, cynický od přírody i vlivem svých zkušeností, však soudil, že pravým motivem je strach. Strach a pověra.

Piráta obklopovalo tajemství jako stěna zpovědnice. Pohana ještě vlastně nikdo neviděl. Jeho loď, *Smaragd*, byla však spatřena bezpočtukrát, jak klouže po hladině jako oblázek vržený rukou boží. Tak alespoň o ní hovořili ti, kteří se mohli chlubit, že ji viděli. Pohled na černou krásku vyvolával děs u vážených

gentlemanů z vyšší společnosti s nabitými peněženkami, výbuchy nelíčené radosti u ničemné a podlé chátř, a vděčné vyjádření díkůvzdání u nejchudších, protože bylo známo, že Pohan se o svou kořist dělí s nemajetnými.

Ale přestože tajuplná loď byla viděna dost často, nikdo nedokázal popsat jediného lodníka z její paluby. Ta záhada ještě zvětšovala spekulace, obdiv a posvátnou úctu k přízračnému pirátovi.

Pohanovo loupení se ovšem neomezovalo pouze na oceán: bylo zjevné, že se jedná o člověka, který miluje změnu. Jeho nájezdy na pevninu vyvolávaly zrovna tolik zděšení, a možná ještě víc. Pohan se zaměřoval pouze na loupeže u představitelů nejvyšších vrstev. Bylo zjevné, že pirát nechce, aby si zásluhy za jeho půlnoční přepady nic netušících občanů přivlastňoval někdo jiný. Proto zanechával na místě svou navštívenku ve formě bílé růže s dlouhým stonkem. Jeho oběť se obvykle probudila až za ranního světla a nalezla květ vedle sebe na polštáři. Pouhý pohled na růži obyčejně stačil k tomu, aby i dospělému muži naskočila husí kůže.

Netřeba říkat, že chudáci si legendárního piráta idealizovali. Věřili, že Pohan má styl a úroveň. O nic menší obdiv a vděk nepociťovala ani církev, protože pirát nechával vedle talířů na almužny v kostelích lodní kufry plné zlata a drahokamů, na nichž samozřejmě ležela bílá růže, aby duchovní věděli, za kterou duši se mají modlit. Biskup byl jen stěží schopen piráta navenek odsuzovat. Věděl ovšem, že je to nutné, protože kdyby mu uniklo jen slůvko chvály, přivodil by si hněv některých velmi vlivných osobností, a tak raději nazýval Pohana lotrem. To označení ovšem pronášel s letmým úsměvem a významným mrknutím.

Ministerstvo války žádné zábrany nemělo. Vypsalo na pirátovu hlavu odměnu. Caine tu částku zdvojnásobil. Měl osobní zájem na dopadení piráta a věřil, že konec ospravedlní všechny nečestné prostředky, které používal.

Bude to oko za oko. Zabije toho piráta.

Paradoxem bylo, že oba protivníci se sobě velmi podobali. Markýze se průměrní lidé báli. Jeho práce pro vládu způsobila, že brzy i jej časem obklopovala temná legenda. Za jiných okolností,

kdyby se Pohan neodvážil vyvolat Cainův hněv, možná by ho nechal být. Pohanův smrtelný hřích ovšem měnil situaci – a to velmi výrazně.

Každý večer přicházel Caine do taverny zvané U Darmošlapa, která měla sídlo v centru londýnských slumů. Tavernu často navštěvovali otrlí přístavní dělníci. Caine se vždy usadil ke stolu v rohu, kde měl široká záda chráněna před zákeřným útokem kamennou zdí, a trpělivě čekal, až se Pohan objeví.

Markýz se pohyboval v tak pochybných kruzích s lehkostí odpovídající osobnosti s temnou minulostí. V této části města neznamenal titul vůbec nic. K tomu, aby zde člověk mohl přežít, musel mít především skvělou tělesnou kondici, schopnost účinně se bránit při napadení a zároveň musel být lhostejný vůči násilí a krutosti, které ho obklopovaly.

Caine se v hostinci zabydlel jako doma během jediného večera. Byl to urostlý muž s širokými rameny a svalnatými stehny. Jeho výška sama dokázala nahnat strach většině případných provokátorů. Měl tmavé vlasy, bronzovou pleť a oči barvy temně šedé oblohy. Byly doby, kdy tyto oči měly sílu zažehnout plamen vzrušení u dam ze společnosti. Nyní se však stejné dámy odvracely, stísněny chladem, který z očí čísel, a prázdným, bezcitným výrazem. Šeptalo se, že markýze z Cainewoodu změnila nenávisť v kámen. Caine soudil, že je to pravda.

Když se rozhodl hrát si na Pohana, věděl, že je schopen svou roli sehrát dobře. Všichni vypravěči se shodovali na bizarním postřehu, že Pohan je ve skutečnosti urozený gentleman, který začal provozovat pirátství proto, aby si udržel přepychový životní styl. Caine prostě využil této báčorky ve svůj prospěch. Když se poprvé vypravil do taverny, oblékl si své nejelegantnější šaty. Rozhodl se také do klopky zapíchnout květ bílé růže. Byl to samozřejmě nehorázně vyzývavý detail a zajistil mu přesně takové množství pozornosti, jaké potřeboval.

Okamžitě musel použít svůj ostrý nůž, aby si zajistil místo ve společnosti drsných mužů. Caine byl oblečen jako gentleman, ale bojoval zákeřně a podle. Návštěvníci taverny si ho zamilovali. Za pár minut si získal jejich respekt, protože se ho báli. Jeho

herkulovská postava i síla se zasloužila také o to, že mu brzy projevovali i oddanost. Jeden z odvážnějších se ho zajímavě zeptal, zda báchorky nelhalý. Je opravdu Pohan? Caine na jeho otázku neodpověděl, ale krátkým úšklebkem dal námořníkům najevo, že ho otázka potěšila. A když majiteli taverny řekl, že námořník je velmi chytrý, přivedl hosty ke zřejmému závěru. Koncem týdne se rozšířily zvěsti o Pohanových nočních návštěvách U Darmošlapa rychlostí džína vypuštěného z láhve.

Monk, holohlavý Ir, který vyhrál tavernu ve falešné hře v karty, si obvykle koncem večera přisedl ke Cainovi. Monk byl jediný, kdo o podvodu věděl. Z celého srdce souhlasil s jeho plánem, když se dověděl o zločinu, kterého se Pohan dopustil vůči Cainově rodině. Velmi významné pro něj ovšem bylo i to, že se ode dne, kdy byla návnada nasazena, podstatně zvedly tržby. Zdálo se, že všichni touží piráta vidět na vlastní oči, a Monk, člověk, kterému byl zisk nade všechno, prodával své ředěné pivo za závratnou cenu.

Majitel hostince přišel již před lety o většinu vlasů, ale jeho rezavé obočí jejich nedostatek víc než nahrazovalo. Bylo huňaté a táhlo se jako plazivý břechťan přes polovinu jeho pihovatého čela. Teď si Monk mnul obočí ve skutečném zklamání, které za markýze cítil. Byly skoro tři ráno, hodina poté, kdy měl tavernu zavřít. U svých sklenic posedávali ještě dva hosté. Když konečně zablábolili své ospalé sbohem a opustili lokál, Monk se obrátil k Cainovi.

„Máte víc trpělivosti než blecha čekající na prašivého psa, když sem takhle chodíte každý večer. Modlím se, aby vás to brzy neodradilo,“ dodal. Odmlčel se, nalil markýzovi plný pohár brandy a sám si pořádně lokl přímo z láhve. „Vylákáte ho z úkrytu, Caine. Jsem o tom přesvědčen. Ale jak se mi zdá, pošle napřed pár svých chlapů, aby si na vás počíhali. Právě proto vám vždycky připomínám, abyste si chránil záda, když odtud odcházíte.“

Monk se znovu napil a zasmál se. „Pohan dbá na svou pověst. Vaše hra mu musí působit pořádné starosti. Brzo se ukáže sám. Nu, vsadím se, že se objeví hned zítra.“

Caine přikývl na souhlas. Monk vždycky končil svou noční promluvu předpovědí, že zítra se kořist ukáže.

„Pak se na něho vrhnete, Caine, jako kachna na brouka.“

Caine upil doušek, první za tento večer, pak odsunul židli dozadu, aby se mohl opřít o stěnu. „Dostanu ho.“

Tvrdost v Cainově hlase způsobila, že Monka zamrazilo. Už už chtěl přikývnout na souhlas, vtom se dveře náhle rozlétly. Monk se pootočil na své židli, aby zavolal, že hospoda je už zavřená, ale pohled, který se mu naskytl, ho tak omráčil, že jen zděšeně zaúpěl. Když byl konečně schopen promluvit, zašeptal: „Svatá matko boží, přišel nás snad navštívit anděl?“

Z místa u stěny Cainovi ve výhledu na dveře nic nepřekáželo. Přestože se ani nepohnul a neprojevil navenek žádnou reakci, bylo jeho překvapení stejně velké jako Monkovo. Srdce se mu divoce rozbušilo a zdálo se, že nemůže popadnout dech.

Skutečně vypadala jako anděl. Caine se neodvážil ani zamrkat, přesvědčen, že kdyby jen na okamžik zavřel oči, vidina, kterou má před sebou, by se rozplynula ve tmě.

Byla neuvěřitelně krásná. Uchvátily ho především její oči. Měly ten nejnádhernější odstín zeleně. Jako jeho travnaté údolí, pomyslel si, za jasného měsíčního světla.

Upřeně se na něj zahleděla. Caine se zadíval na ni.

Uplynulo několik dlouhých minut, kdy pohledem zkoumali jeden druhého. Pak vykročila směrem k němu. V tom okamžiku jí kapuce černé peleríny sklouzla na ramena a Cainovi se zatajil dech. Hrud' se mu sevřela bolestí. Hříva jejích bujných tmavěhnědých vlasů zazářila ve světle svíček jako oheň.

Když se přiblížila ke stolu, Caine si všiml jejího zuboženého oděvu. Kvalita látky její pláštěnky svědčila o přepychu, ale drahý materiál byl na jedné straně ošklivě potrhán. Vypadalo to, jako by ji někdo prořízl nožem. Z lemu pláštěnky visely cáry jasně zelené saténové podšívky. Cainova zvědavost vzrostla. Pohlédl jí znovu do tváře a na její pravé lícní kosti spatřil bledou podlitinu, pod jejím spodním plným rtem malou ránu po říznutí nožem a na čele špinavou šmouhu.

Jestli ta vidina je anděl, musí zřejmě mít za sebou cestu peklem, usoudil Caine. Ale třebaže vypadala, jako by právě

prohrála boj se satanem, byla pořád velmi přitažlivá. Cítil, jak v něm vzrůstá napětí a touha s ní promluvit.

Zastavila se na druhé straně kulatého stolu. Upírala zrak na růži zastrčenou do jeho klopy.

Andělská dívka byla očividně vyděšena. Ruce se jí třáslly. K živůtku si tiskla malý bílý váček a on zpozoroval, že na prstech má několik vybledlých jizev.

Nevěděl, co si o ní má myslet. Nechtěl však, aby se ho bála. To uvědomění ho rozhořčilo. Zamračil se ještě více.

„Přišla jste sama?“ zeptal se hlasem ostrým jako zvedající se vítr.

„Ano.“

„Uprostřed noci a do této části města?“

„Ano,“ odpověděla. „Vy jste Pohan?“

Promluvila tichým, zastřeným šepotem.

„Dívejte se na mne, když mi kladete otázky.“

Nemínila se podrobit jeho příkazu a tvrdohlavě upírala oči na růži. „Prosím, odpovězte mi, pane,“ vyzvala ho. „Jste Pohan? Musím s tím pirátem mluvit. Jedná se o velmi naléhavou záležitost.“

„Jsem Pohan,“ řekl Caine.

Přikývla. „Říká se, že dokážete cokoliv, pokud je odměna dost vysoká. Je to pravda, pane?“

„Je,“ připustil Caine. „Co si přejete, abych udělal?“

Místo odpovědi upustila na stůl měšec. Tkanice, která ho svazovala, se uvolnila a na stůl vypadlo několik mincí. Monk tiše hvízdal.

„Celkem třicet stříbrných,“ řekla s očima stále sklopenýma. Caine pozvedl obočí v údivu nad jejím prohlášením. „Třicet stříbrných?“

Plaše přikývla. „Bude to stačit? Je to všechno, co mám.“

„Koho chcete zradit?“

Zdálo se, že ji ta domněnka udivila. „Ach ne, špatně jste mě pochopil. Nechci nikoho zradit. Nejsem Jidáš, pane.“

Pomyslel si, že ji zřejmě jeho poznámka urazila. „Byl to pochopitelný omyl.“

Vráska na čele se jí prohloubila zjevným nesouhlasem. Caine si umínil, že nepřipustí, aby ho vyvedla z míry. „Tak co pro vás mám udělat?“

„Chtěla bych, abyste někoho zabil, pane.“

„Ach.“ Na nic jiného se nezmohl. Jeho zklamání bylo téměř bolestné. Vypadala tak nesmírně nevinně, tak žalostně a křehce, a přece ho právě mile požádala, aby pro ni někoho zabil.

„A kdo má být obětí? Není to náhodou manžel?“ Cynismus v jeho hlase zazníval ostře a nepříjemně jako hřebík škrábající po skle.

Zdálo se, že jí jeho kousavý tón nevadí. „Ne,“ odpověděla.

„Ne? Nejste tedy vdaná?“

„Záleží na tom?“

„Ach, ano,“ ozval se šeptem podobným jejímu. „Záleží.“

„Ne, nejsem vdaná.“

„Tak koho tedy chcete zabít? Svěho otce? Nebo bratra?“ Opět zavrtěla hlavou.

Caine se pomalu naklonil dopředu. Docházela mu trpělivost. „Už mám dost toho zpovídání. Řekněte mi to.“

Přinutil se k hrozivému tónu. Jistě ji vyděsí tak, že ze sebe vykoktá celé vysvětlení. Ale když postřehl vzpurný výraz její tváře, věděl, že jeho snaha je marná. Míhl se v ní také záblesk hněvu, i když jen prchavý, a on by si ho snad ani nevšiml, kdyby ji nepozoroval tak soustředěně.

„Přála bych si, abyste ten úkol přijal dříve, než vám to objasním,“ řekla.

„Úkol? Vy říkáte úkol tomu, že si mě najímáte na vraždu?“ zeptal se nevěřícně.

„Je to tak,“ oznámila a kývla hlavou.

Stále se bránila pohlédnout mu do očí. Tato skutečnost ho popuzovala. „Dobře,“ řekl. „Přijímám.“

Ramena jí poklesla. Caine předpokládal, že na znamení úlevy. „Povězte mi, kdo má být tou obětí,“ vyzval ji znovu.

Pomalou zvedla oči a pohlédla na něj. Utrpení, které se jí zračilo v očích, působilo Cainovi bolest. Málem ho přemohla touha vztáhnout k ní ruce, obejmout ji, nabídnout jí útěchu. Náhle pocítil,

že se kvůli ní trápí, a potřásl hlavou nad takovým podivným, směšným zjištěním.

Ksakru, ta žena se přece snaží uzavřít s ním dohodu o vraždě! Hleděli si dlouho do očí, než se Caine znovu zeptal. „Tak? Koho mám tedy zabít?“

Zhluboka se nadechla, než odpověděla.

„Mě.“

KAPITOLA 2

„Svatá panenko Maria,“ zašeptal Monk. „To přece nemyslíte vážně, paní.“

Nespustila z Caina oči, když odpovídala hostinskému. „Myslím to naprosto vážně, dobrý muži. Domníváte se, že bych se odvážila vypravit se uprostřed noci do této části města, kdybych to nemyslela vážně?“

Na její otázku odpověděl Caine. „Řekl bych, že jste přišla o rozum.“

„Ne,“ odpověděla. „Kdybych přišla o rozum, bylo by všechno mnohem jednodušší.“

„Rozumím,“ řekl Caine. Snažil se nedat najevo podráždění, ale z nutkání zakřičet na ni už ho bolelo hrdlo. „Kdy byste si přála, aby byl tento... tento...“

„Úkol?“

„Ano, úkol,“ přisvědčil Caine. „Kdy byste si přála, abych tento úkol vykonal?“

„Okamžitě.“

„Okamžitě?“

„Pokud vám to vyhovuje, milorde.“

„Pokud mi to vyhovuje?“

„Ach, bože, nezlobte se na mne,“ zašeptala. „Nechtěla jsem vás rozčilit.“

„Proč si myslíte, že jste mě rozčilila?“

„Protože na mne křičíte.“

Uvědomil si, že má pravdu. Křičel na ni. Zhluboka si povzdechl. Poprvé po velmi dlouhé době byla jeho vyrovnanost ta

tam. Omlouval svůj politováníhodný stav sám sobě tím, že při tak neslýchaném požadavku by ztratil klid každý soudný člověk. Vypadala tak upřímně a zdála se být tak nesmírně křehká. Ksaku, ta drobná dívka s pihami na nose by přece měla sedět doma pod zámkem, uprostřed milující rodiny, která se stará o její bezpečí, a ne stát uprostřed téhle zpustlé hospody a klidně diskutovat o vlastní smrti.

„Vidím, jak jsem vás vyděsila,“ řekla. „Upřímně se omlouvám, Pohane. Vy jste ještě nikdy nezabil ženu?“ zeptala se. Hlas měla přitom plný účasti.

Vypadalo to, jako by ho teď litovala. „Ne, ještě nikdy jsem ženu nezabil,“ zavrčel. „Ale všechno se jednou musí udělat poprvé, nemám pravdu?“

Mínil svou poznámku ironicky. Ona ji vzala vážně. „Tak se mi to líbí,“ vyrazila chvatně. Dokonce se na něj usmála. „Nemělo by to pro vás být příliš těžké. Samozřejmě vám pomohu.“

Měl chuť začít bušit hlavou o zeď. „Vy mi chcete pomoci?“ zeptal se přiškrceným hlasem.

„Jistě.“

„Zřejmě jste přišla o rozum.“

„Ne, nemáte pravdu,“ namítla. „Ale jsem velmi zoufalá. Musí se to udělat co nejdříve. Myslíte, že byste si mohl pospíšet a rychle dopít svou sklenku?“

„Proč se to musí udělat rychle?“ zeptal se,

„Protože si pro mne brzy přijdou, možná už dnes v noci. Zemřu, Pohane, ať už jejich rukou nebo vaší, a raději bych o svém konci rozhodla sama. To jistě chápete.“

„Tak proč se prostě nezabijete sama?“ vyhrkl Monk. „Nebylo by to jednodušší, než najímat si někoho jiného?“

„Proboha, Monku, nenabádej ji k tomu.“

„Já ji k ničemu nenabádám,“ rychle odpověděl Monk. „Jenom se snažím pochopit, proč taková kráska touží zemřít.“

„Ach, nikdy bych se nemohla zabít sama,“ vysvětlovala. „Byl by to hřích. Musí to udělat někdo jiný. Copak to nechápete?“

To byla poslední kapka, kterou byl Caine schopen té noci snést. Vyskočil, v chvatu převrhl židli, pak bouchl rukama do stolu. „Ne,

nechápu, ale slibuji vám, že na to hodlám přijít, než nastane ráno. Vezměme to od začátku. Napřed mi řekněte, jak se jmenujete.“

„Proč?“

„To je moje základní pravidlo,“ odsekl. „Nezabím nikoho, koho neznám. Takže mi musíte říci své jméno.“

„To je ale hloupé pravidlo.“

„Odpovězte mi.“

„Jade.“

„Zatraceně, chci vědět vaše pravé jméno!“ Jeho hlas se změnil v řev.

„Zatraceně, to je moje pravé jméno,“ odpověděla. Na tváři měla naprosto znechucený výraz. „To myslíte vážně?“

„Ovšemže to myslím vážně. Opravdu se jmenuji Jade,“ dodala a pokrčila rameny.

„Jade není obvyklé jméno,“ řekl. „I když možná docela trefné. Zdá se, že i vy jste poněkud zvláštní žena.“

„Na vašem názoru mi vůbec nezáleží, pane. Najala jsem si vás na určitý úkol a to je všechno. Máte ve zvyku takhle zpovídat všechny své oběti, než je zabijete?“

Nedbal na její hněv. „Řekněte mi své celé jméno, nebo vás uškrtním.“

„Ne, uškrtnit mě nesmíte,“ odpověděla. „Nechci zemřít takovým způsobem a v té věci budu rozhodovat já, nezapomeňte.“

„A jaký způsob máte na mysli?“ zeptal se. „Ach, ksakru, to je vlastně jedno. Nechci to vědět.“

„Ale budete to muset vědět,“ namítala. „Jak byste mě mohl zabít, kdybyste nevěděl, jak to máte provést?“

„To zatím nechte stranou,“ přerušil ji. „O metodě mě můžete informovat později. Ale nejprve něco jiného, Jade. Čekají na vás doma rodiče?“

„O tom pochybuji.“

„Proč?“

„Oba jsou už mrtví.“

Zavřel oči a počítal do deseti. „Takže jste úplně sama?“

„Ne.“

„Ne?“

Ted' si povzdechla ona. „Mám bratra. Ale víc vám už neřeknu, Pohane. Víte, je to příliš riskantní.“

„Proč je to riskantní, slečno?“ zeptal se Monk.

„Čím víc o mně bude vědět, tím pro něho bude těžší vykonat jeho úkol. Jsem přesvědčena, že je velmi nepříjemné zabít někoho, koho máte rád. Nemám pravdu, pane?“

„Nikdy jsem nemusel zabít někoho, koho jsem měl rád,“ připustil Monk. „Abych řekl pravdu, nezabil jsem vlastně ještě vůbec nikoho. Ale vaši teorii chápu.“

Caine musel sebrat všechny síly, aby se zase nerozkřikl. „Jade, ujišťuji vás, že to nebude problém. V tomto okamžiku vás vůbec nemám rád.“

O krok ustoupila. „A proč ne?“ zeptala se. „Neurazila jsem vás ani z poloviny tak jako vy mne. Jste takový hrubián od narození, Pohane?“

„Neříkejte mi tak.“

„Proč ne?“

„Je nebezpečí, slečno, že to někdo uslyší,“ vyhrkl Monk, když viděl, jak Caine začíná zuřit. Svaly po stranách čelisti mu pulzovaly. Caine měl prudkou povahu a ona ho s takovou nevinností provokovala, až soptil hněvem. Kdyby se jen trochu ovládl, mohl by naoko docela klidně souhlasit s jejím přáním a alespoň ji vyděsit k smrti.

„Jak mu mám tedy říkat?“ zeptala se hostinského.

„Caine,“ odpověděl Monk. „Říkejte mu Caine.“

Posměšně vyprskla. „A on si myslí, že já mám neobvyklé jméno?“

Caine natáhl ruku a chytil ji za bradu. Přinutil ji, aby se na něj znovu podívala. „Jak se jmenuje váš bratr?“

„Nathan.“

„Kde je Nathan teď?“

„Má naléhavé obchodní záležitosti mimo Anglii.“

„Jaké obchodní záležitosti?“

Tleskla rukama, než odpověděla. „Lodní přepravu.“

„Kdy se vrátí?“

Její rozzlobený pohled by slabším mužem otřásl. „Za dva týdny,“ odsekla. „Tak, už jsem vám odpověděla na všechny otázky. Teď už mě laskavě přestanete obtěžovat a ujmete se své práce?“

„Kde bydlíte, Jade?“

„Pane, z vašich nekonečných otázek mě už ukrutně rozbolela hlava. Nejsem zvyklá, aby na mne muži tak křičeli.“

Caine pohlédl podrážděně na Monka. „Ta bláznivá ženská chce, abych ji zabil, a přitom si stěžuje na bolení hlavy.“

Náhle vztáhla ruku, chytila ho za bradu a otočila mu hlavu, aby se musel dívat na ni. Úmyslně napodobila jeho předchozí jednání. Caine její opovážlivost tak překvapila, že ani neprotestoval.

„Teď jsem na řadě já,“ prohlásila. „Budu klást otázky a vy budete odpovídat. Já tady platím stříbrem, pane. První a nejdůležitější, co chci vědět, je, jestli mě skutečně hodláte zabít. Vaše váhání mě znepokojuje. A také váš nekonečný výslech.“

„Budete muset uspokojit mou zvědavost, než se rozhodnu,“ řekl.

„Ne.“

„Pak vás tedy nezabiju.“

„Darebáku!“ vykřikla. „Slíbil jste mi to, než jsem vám řekla, kdo má být obětí. Dal jste mi své slovo!“

„Lhal jsem.“

Rozčilení ji tak vyvedlo z míry, že nebyla schopná ani promluvit. „Skutečně jste mě zklamal. Čestný muž by tak snadno neporušil slovo. Měl byste se stydět.“

„Jade,“ odpověděl, „nikdy jsem netvrdil, že jsem čestný muž.“

„Ne, paní, to rozhodně neříkal,“ přidal se Monk.

V očích jí zaplála zelený oheň. Očividně ji rozzuřil. Udeřila rukama do stolu stejně jako on, naklonila se dopředu a zašeptala: „Slyšela jsem, že Pohan nikdy, rozumíte, nikdy neruší své slovo.“

„Zřejmě jste dostala mylnou informaci.“

Jejich tváře byly v těsné blízkosti. Caine se pokusil soustředit se na rozhovor, ale její nádherná vůně, tak čistá, tak ryze ženská, odváděla jeho pozornost.

Zakroutila hlavou. Cainovi se nedostávalo slov. Ještě nikdy s ním žádná žena nejednala tak vyzývavě. Ne, dámy z vyšších kruhů se obvykle příkrčily strachy, když ukázal jen náznak nelibosti. Tahle byla ovšem jiná. Doslova si ho měřila rozezleným pohledem. Najednou mu bylo do smíchu a neměl nejmenší ponětí proč.

Její bláznovství bylo zřejmě nakažlivé.

„Měli by vás pověsit,“ řekla. „Zbláznila bych se z vás. A přitom nevypadáte, že byste byl schopen zachovat se tak hanebně.“

Pokusila se zvednout se od stolu, ale na její ruce dopadly Cainovy a nedovolily jí to. Znovu se k ní naklonil, až se jeho ústa ocitla v těsné blízkosti jejích. „Jsem pirát, madam. Je všeobecně známo, že piráti jednají hanebně.“

Očekával další hněvivý výbuch. Místo toho se rozplakala. Caine nebyl ani trochu připraven na takový výbuch citů.

Zatímco hledal kapesník, Monk vyskočil a začal ji utěšovat. Neohrabaně ji hladil po ramenou. „No tak, slečno, už neplačte.“

„Je to všechno jeho vina,“ vzlykala. „Jediné, o co jsem žádala, byla drobná služba. Jen jeden rychlý úkol, který by mu nezabral vůbec žádný čas; ale ne, s tím ho nemůžu obtěžovat. Dokonce jsem mu nabízela, aby v klidu dopil,“ kvílela dál. „A také jsem chtěla dobře zaplatit.“

Ve chvíli, kdy skončila se svou žalostnou tirádou, Monk už rozzlobeně hleděl na Caina. „Podívejte se, jak jste tu krásnou dámu rozrušil,“ řekl markýzi. „Vždyť je úplně zoufalá.“

Hospodský vytrhl Cainovi z ruky kapesník a začal nešikovně otírat slzy z dívčiny tváře. „Všechno bude v pořádku, slečinko,“ bručel.

„Ne, nebude,“ odporovala. Její hlas dusil kapesník, který jí Monk držel pod nosem. „Víte, že jsem v životě ještě nikdy po nikom nic nechtěla? A jakmile poprvé o něco požádám, setkám se s takovým odmítnutím. V dnešní době už nenarazíte na poctivého piráta. Raději budou krást, než aby si čestně vydělávali na živobytí. Není to hanba, Monku?“

Caine nemohl věřit svým uším. Nevěděl, jestli ji má vzít do náruče a začít konejšit, nebo s ní trochu zatřást, aby se

vzpamatovala a mluvila rozumněji. Jedno ovšem bylo jisté. Jestli se na něj Monk nepřestane mračit, přerazí mu nos.

„Milady, to přece není poctivá práce, když člověk bere peníze za to, aby někoho zabil,“ namítal Monk.

Pohládl ji zas po rameni ve snaze zmírnit svou jemnou výtku.

„Ovšemže je to poctivá práce,“ odpověděla. „Pokud o to žádá dáma.“

Monk si začal mnout obočí. „Na tom něco je, že?“ obrátil se ke Cainovi.

„Pro lásku... co chcete udělat?“ zeptal se Caine Jade, když začala sbírat peníze ze stolu.

„Odcházím,“ oznámila. „Mrzí mě, že jsem vás obtěžovala, Pohane, nebo Caine, nebo jak se vlastně jmenujete,“ zašeptala.

Uvázala uzel na tkanici a zasunula váček do kapsy.

Když se obrátila a zamířila ke dveřím, Caine zavolal: „Kam chcete jít?“

„To vás nemusí zajímat,“ odpověděla. „Přesto nebudu ani zdaleka tak nevychovaná jako vy a odpovím vám. Jdu hledat někoho zodpovědnějšího. Nemějte strach, pane. Nevzdám to. Než přijde ráno, najdu někoho, kdo bude ochoten mě zabít.“

Dostihl ji u dveří. Sevřel jí ramena a pomalu přinutil, aby na něj pohlédla.

V okamžiku, kdy se jí dotkl, se znovu rozplakala. Caine to dohánělo k zoufalství a vyvádělo z míry. Vzdal se svému naléhavému nutkání a pevně ji k sobě přitiskl.

Jeho medvědí objetí zřejmě bylo přesně to, co potřebovala. Plakala mu na hrudi a mezi hlasitými vzlyky šeptala slova omluvy za své nevhodné chování.

Caine klidně vyčkával, až se trochu vzpamatuje. V té chvíli se s ní přece nemůže hádat. Dělal takový hluk, že by stejně asi neslyšela, co jí říká. A přitom se neustále za svůj pláč omlouvala. Zcela jistě to byla nejrozporuplnější žena, s jakou se kdy setkal.

Bože, byla tak neskutečně jemná. Moc se mu líbila. Obvykle nesnášel ženy, které plakaly, ale teď si uvědomil, že nemá chuť ji pustit z náruče.

Škytala nyní hlasitě jako opilý sedlák a prudce sebou trhala.

Byl nejvyšší čas začít s ní mluvit rozumně. „Jade, nemůže to být tak hrozné, jak si myslíte,“ řekl jí tichým sevřeným hlasem. „Až přijde ráno, jistě mi budete vděčná, že jsem vaší žádosti nevyhověl.“

„Až přijde ráno, budu mrtvá,“ naříkala.

„Ne, nebudete,“ odporoval. Soucitně ji k sobě přivinul. „Nepřipustím, aby se vám něco stalo. Slibuji. Nemůžete přece chtít opravdu zemřít.“

„Můj bratr by se trápil, kdybych zemřela,“ řekla.

„To si dovedu představit,“ podotkl suše.

„Nejsem však dost silná, abych s nimi bojovala. Jsou to skuteční ničemové. Obávám se, že mě zneužijí, než mě zabijí. Nechtěla bych tak zemřít. Není to důstojné.“

„Vy mluvíte o důstojné smrti?“ divil se. „Připomínáte mi vojáka připravujícího se k bitvě.“

„Nechci, aby na mne vzpomínali jako na zbabělce.“

„Bude bratr schopen postarat se o vaše problémy, až se vrátí?“

„Ach ano,“ odpověděla. Bradu měla opřenou o jeho hrud’.

„Nathan by nepřipustil, aby se mi něco stalo. Když zemřel náš otec, stal se mým ochráncem on. Můj bratr je velmi statečný muž.“

„Pak se o vaše bezpečí postarám já, než se váš bratr vrátí. Na to vám dávám své slovo.“

Uplynula dlouhá chvíle mlčení, než na jeho slib zareagovala. Caina napadlo, že ji vděčnost přemohla tak, že ani nemůže promluvit. Pak se od něj odtáhla a pohlédla mu do očí. Uvědomil si, že ji vůbec neohromil. Vypadala naprosto znechuceně. „Už jednou jste zrušil slovo, které jste mi dal, pane. Slíbil jste, že mě zabijete, a pak jste si to rozmyslel.“

„To je něco jiného,“ namítal.

„Myslíte to vážně?“

„Ano, naprosto vážně,“ odpověděl. „Přece jste mi vysvětlila, že jakmile se vrátí váš bratr, což by mělo být za dva týdny, budete v bezpečí. Říkala jste za dva týdny, že?“

Tvářila se vážně. „Možná i dříve. Ale vy jste přece pirát. Nemůžete podstupovat takové riziko a ochraňovat mě dva dlouhé

týdny. Na vaši hlavu je vypsána odměna. Nemohu být přece zodpovědná za to, jestli vás zabijí.“

„Vy mým schopnostem příliš nevěříte, že?“

„*Vůbec* nevěřím vašim schopnostem,“ upřesnila. „Proč bych také měla? Přece jste přiznal, že řeči, které o vás kolují, nejsou ani za mák pravdivé. Možná ani nenecháváte na polštáři svých obětí bílou růži, že?“

Její slova Caina opět popudila. „Nemusíte to říkat tak strašně zklamaně.“

„Ale já jsem zklamaná!“ vykřikla. „Ani trochu se vám nedá věřit. To je opravdu škoda. Kromě toho se nezdá, že byste byl tak silný, abyste si mohl poradit s mými nepřáteli. Byl byste snadným cílem, Caine. Jste tak... vysoký. Ne, nezlobte se. Bojím se, že to prostě nedokážete.“

Měl chuť ji zaškrtnout.

Obrátila se k němu zády a chtěla odejít. Caine tak užasl nad jejími důvody, že jí to málem dovolil. Chytil ji až na chodníku za dveřmi.

Nemohla se ani pohnout, když ji pevně objal kolem ramen. Přitiskl si ji k boku asi se stejnou něžností, jakou by věnoval staré houni, a obrátil se k Monkovi. „Přeji si, abys udržel v naprosté tajnosti, co se tu dnes v noci přihodilo. Slib mi to, Monku.“

„Proč by vám měl dávat své slovo, když vy to své tak jednoduše porušujete? Muž může žádat jen tolik, čeho je sám schopen. Copak vás vaše matka nenaučila žádným způsobům?“ zeptala se.

„Ach, Jade,“ řekl. „V tom je ten háček.“ Díval se na ni a něžně ji hladil po tváři. „Nejsem gentleman. Jsem pirát, uvědomujete si to? V tom je podstatný rozdíl.“

V okamžiku, kdy se jí dotkl, ztichla. Nevěděl, co si má o její podivné reakci myslet. Když odtáhl ruku, vzpamatovala se ze své strnulosti a znovu na něj vyjela.

„Ano, to tedy je,“ zamumlala. „Něco mi řekněte, Caine. Když jsem vás tak rozzlobila, nemohl byste mě zabít v afektu?“

„Ta myšlenka stojí za úvahu,“ odpověděl.

„Pusťte mě. Nesmíte se mě dotýkat.“

„Nesmím?“

„Ne. Vůbec se mi to nelíbí.“

„Jak bych vás tedy mohl zabít?“

Zřejmě si neuvědomila, že žertuje. „Můžete použít pistoli,“ řekla mu. Odmlčela se a vrhla na něho podezřívavý pohled. „Máte přece pistoli, ne?“

„Mám,“ odpověděl. „A kam bych měl...“

„Jedinou ranou přímo do srdce,“ vysvětlovala. „Musíte samozřejmě mířit přesně. Nechci to prodlužovat.“

„Ne,“ souhlasil. „Prodlužování rozhodně nepřípadá v úvahu.“

„Jak vám to může připadat zábavné? Mluvíme přece o mé smrti!“ vykřikla.

„Nepřípadá mi to zábavné,“ namítal. „Vlastně jste mě zase rozcílila. Povězte mi, nemám vás napřed znásilnit?“

Musela se zhluboka nadechnout, než odpověděla. „To rozhodně ne.“

„Škoda,“ odpověděl, vůbec nedbaje na její rozhořčený výraz.

„Pane, nebyli vaši rodiče náhodou blízcí příbuzní? Chováte se jako naprosto zdegenerovaný člověk. Buď jste skutečně slabomyslný, nebo ten nejchladnokrevnější muž, jakého jsem kdy potkala. Vaše chování je skutečně skandální.“

Oči jí hořely hněvem. Caine ještě nikdy neviděl tak výrazný odstín zeleně. Bylo to, jako by jas a jiskra tisíce smaragdů odevzdaly barvu jejím očím.

„Nepřesvědčila jste mě, že jste skutečně v nebezpečí, Jade,“ prohlásil. „Může to být jen výsledek vaší bujné představivosti.“

„Nenávidím vás,“ zašeptala. „A co se týče vašich hloupých názorů, tak...“

„Jade, ty výbuchy si nechejte na později. Nemám na ně náladu. Teď už nechci slyšet ani slovo o tom, že bych vás měl zabít. A jestli na mne budete pořád tak hezky hledět, přísahám, že vás políbím jenom proto, abych vám vaše starosti vyhnal z hlavy.“

„Políbil?“ Vypadala užasle. „Proč byste mě proboha chtěl líbat?“

„Vůbec netuším,“ přiznal.

„Vy byste chtěl líbat někoho, koho nemáte rád?“

„Už to tak vypadá,“ odpověděl s úšklebkem. „Jste jenom namyšlený, samolibý...“

„A vy koktáte, má drahá.“

Nebyla schopna rychle se vzpamatovat. Caine na ni neustále hledět, i když zas mluvil k Monkovi. „Tak co, Monku, dáš mi své slovo?“

„Dám. O dnešní noci nikomu neřeknu ani slovo, Caine, ale oba víme, že váš přítel Lyon se vše dozví ještě před úsvitem. Dostane to ze mne. Raději vás varuji předem.“

Caine přikývl. Markýz z Lyonwoodu byl jeho dobrý přítel. Caine mu zcela důvěřoval. Oba spolu vykonali několik misí pro vládu. „Ano, přijde na to,“ přisvědčil. „Ale teď mu zabírá čas také jeho manželka a syn. Kromě toho, až se doví, k čemu se chystám, nechá si to pro sebe. Když bude naléhat, můžeš s ním mluvit bez zábran. Ale už s nikým jiným, ani s Rhonem ne,“ dodal Caine, zmiňuje se o Lyonově nejbližším příteli. „Přes všechny své klady Rhone moc mluví.“

Monk přikývl. „Prosím vás, Caine, dejte mi pak vědět, jak to s tou mladou dámou dopadne.“

„Monku?“ ozvala se Jade a oba muži se k ní obrátili. „Vy náhodou nevlastníte pistoli, že?“

Znělo mu to nějak příliš dychtivě. Caine věděl, na co myslí. Jeho andílek byl čitelný jako knížka. „Nemá, a ani mít nebude,“ prohlásil.

„Co nemám, a ani mít nebudu?“ chtěl vědět Monk.

„Nemáte pistoli a nezabijete ji,“ odpověděl Caine úsečným hlasem.

„Ne, ne, ovšemže ne,“ souhlasil Monk. „Caine, nezapomněl jste na svoji léčku, že?“ zeptal se, když byl konečně schopen odtrhnout oči od krásné ženy.

„Ne, nezapomněl,“ odpověděl Caine. Obrátil se k Jade a zeptal se. „Čeká na vás váš kočár?“

Viditelně ji svou otázkou popudil. „Najala jsem si drožku,“ řekla mu. Vyprostila se z jeho sevření a zvedla z chodníku velký šedivý vak. „Všechny svůj majetek mám zde. Přijela jsem rovnou z venkova,“ dodala.

„Nechala jste svůj majetek na ulici, aby ho mohl kdokoliv ukrást?“

„Chtěla jsem, aby mi mé věci ukradli,“ odpověděla. Mluvila jako učitel poučující zvláště zbedněného studenta. „Doufala jsem, že mé šaty udělají radost nějaké ubožačce. Nepředpokládala jsem, že je budu ještě někdy potřebovat, když...“

„Dost!“ málem zařval. „O vraždě už ani slovo. Rozumíte?“

Neodpověděla mu okamžitě. Caine ji zatahal za vlasy. Vydala zoufalý výkřik a v tom okamžiku si všiml veliké podlitiny nad jejím uchem. „Milosrdný Bože, Jade, kde jste k tomu přišla?“

„Nedotýkejte se toho,“ upozorňovala ho, když přiblížil ruku k okraji nateklého místa. „Ještě to bolí.“

„To si myslím,“ řekl. Ruka mu klesla k boku. „Povězte mi, co se stalo.“

„Zachytila jsem podpatkem za smyčku koberce v domě svého bratra a spadla jsem ze schodů,“ vysvětlovala. „Uhodila jsem se hlavou o knoflík zábradlí. Úplně mi to vzalo vítr z plachet.“

Vítr z plachet? Caine si pomyslel, že to je poněkud zvláštní poznámka, ale neměl čas na ni zareagovat. „Mohla jste se zabít,“ podotkl. „Býváte často tak nešikovná?“

„Ne, nikdy nejsem nešikovná,“ namítla. „Panebože, vy jste ale hrubián,“ zamumlala.

„Co se stalo, když jste upadla?“ chtěl vědět Monk.

Pokrčila rameny. „Šla jsem se projít, abych si provětrala hlavu. Pak mě samozřejmě začali pronásledovat.“

„Samozřejmě?“ divil se Monk.

„Kdo?“ řekl zároveň Caine.

Zamračila se na oba. „Muži, které jsem viděla, zabili nějakého elegantně oděného gentlemana,“ vysvětlovala. „Proboha, soustředte se přece. Už jsem se o tom jistě zmínila.“

Monk zavrtěl hlavou. „Jsem přesvědčen, že ne,“ tvrdil. „Vím jistě, že bych si vzpomněl.“

„Vy jste byla svědkyní vraždy? Ne, Jade, zatraceně dobře vím, že jste se o tom nezmínila.“

„Ale chtěla jsem se zmínit,“ zamručela. Zkřížila paže na hrudi a znovu se zatvářila rozladěně. „Byla bych vám všechno vysvětlila, kdybyste mě nechal mluvit a nehádal se se mnou.“

Tak vidíte, je to všechno vaše chyba, že jsem ztratila nit myšlenek. Ano, jen vy za to můžete.“

„Viděla jste tu vraždu předtím, nebo potom, co jste upadla a uhodila se do hlavy?“ ptal se Caine.

„Předpokládáte, že to byl urozený gentleman, jehož vraždu jste viděla?“ chtěl vědět Monk.

„Neuhodila jsem se sama,“ odsekla Jade. „A bylo to předtím... ne, bylo to potom. Alespoň myslím, že to bylo poté, co jsem upadla. Ach, už si nevzpomínám. Hlava mi už zase třeští. Nechte těch otázek, pane.“

Caine se obrátil k hostinskému. „Už začínám chápat,“ řekl. Znovu pohlédl na Jade. „Měla jste na sobě v době té nehody pelerínu?“

„Ano,“ odpověděla. Vypadala zmateně. „Ale co to má...“

„Roztrhla jste si ji a způsobila bouli, když jste upadla, že?“

Mluvil příliš blahosklonně, než aby se jí to líbilo. „Řekněte mi, co vás přimělo myslet si, že tomu všemu začínáte rozumět?“

„To je velmi jednoduché,“ odpověděl. „Prožila jste trauma, Jade. Nemluvíte teď logicky, i když musím přiznat, že většina žen tak nemluví nikdy. Ovšem dostane-li se vám patřičné péče a pozornosti, jistě si uvědomíte, že vás klamala vlastní mysl. A začnete se starat, kterou toaletu si obléknete na příští ples.“

„Moje mysl mě neklamala,“ vykřikla.

„Mluvíte zmateně.“

„Nemluví!“

„Nekřičte,“ poručil jí Caine. „Jen pomyslete na to, kdo jsem...“

Zmlkl, když zakroutila hlavou. Pak dodal: „Jste příliš popletená, než aby se s vámi teď dalo rozumně mluvit. Počkáme, až se budete cítit lépe.“

„On má pravdu, slečno,“ zašeptal Monk. „Kdyby skutečně došlo k vraždě urozeného gentlemana, zprávy o ní by se okamžitě dostaly do této části města. A ti, kteří ji spáchali, by se svým činem chlubili. Poslechněte Caina. On ví, co bude pro vás nejlepší.“

„Ale pokud jste přesvědčen, že si své ohrožení jen představuji, pak mě tedy nemusíte chránit, ne?“

„Ale ano, musím,“ odpověděl. „Ovšem teď už vím, proti komu vás mám chránit.“

Než mu mohla položit další otázku, pokračoval: „Ať se vám to líbí, nebo ne, potřebujete ochranu, dokud se nezotavíte. S čistým svědomím vás nemohu nechat samotnou.“ Něžně se usmál a dodal: „Myslím, že bych měl říci, že vás chráním samu před sebou, Jade. A teď mi dejte své zavazadlo. Ponesu vám je.“

Pokusila se zvednout vak dříve než Caine a skončilo to tahanicí. Caine zvítězil. „Co tam proboha máte?“ zeptal se. „Vždyť to váží víc než vy sama.“

„Všechno, co mi patří,“ odpověděla. „Jestli je pro vás příliš těžké, ráda si své věci ponesu sama.“

Caine zavrtěl hlavou. Vzal ji za ruku. „Tak pojd'te. O dva bloky dál čeká můj kočár. Už byste měla být doma v posteli.“

Prudce se zastavila. „V čí posteli, Caine?“

Jeho povzdech byl dost hlasitý, aby probudil opilce povalující se v temných uličkách. „Ve své posteli,“ vyštěkl. „Vaše počestnost je v bezpečí. Já k sobě do postele panny nikdy neberu a vás už rozhodně ne.“

Myslel, že by ji mohl jeho energicky pronesený slib uklidnit. Byla to samozřejmě zčásti lež. Vždyť ji přece toužil líbat, i když si nebyl jist, jestli v tom není jen potřeba na chvíli si zajistit její mlčení.

„To také patří k vašim zásadám?“ zeptala se. „Nebrat do postele panny?“

Zdálo se, že je navýsost uražena. Caine nevěděl, co si o tom má myslet. „Ano,“ odpověděl. „Nespím ani s bláznivými ženami, které se mi nelíbí, má milá, takže můžete být bez obav.“

Opovážil se na ni ušklíbnout, když pronesl tuto nehoráznou poznámku. „Teď už opravdu věřím, že vás začínám nenávidět,“ zamumlala. „Nu, se mnou jste rozhodně i vy v bezpečí, Caine. Ani já bych se vás v životě nedotkla.“

„Výborně.“

„Ano, výborně,“ odpověděla, rozhodnutá mít poslední slovo. „Jestli mě nepřestane táhnout, budu tak dlouho vykřikovat vaše jméno, dokud nepřijdou strážé a neodvedou si vás, Pohane.“

„Nejsem Pohan.“

„Cože?“

Málem upadla. Caine ji zachytil. „Říkám, že nejsem Pohan.“

„Tak kdo u sta hromů jste?“

Došli ke kočáru, ale ona odmítala pomoc při nastupování, dokud jí neodpoví.

Caine to vzdal. Podal její vak nahoru kočímu a obrátil se zpátky k ní. „Ve skutečnosti se jmenuji Caine. Jsem markýz z Cainewoodu. A teď už konečně nasedněte. Není čas ani vhodné místo na dlouhé debaty. Vysvětlím vám všechno, až se rozjedeme.“

„Slibujete?“

„Slibuji,“ odpověděl nevrle.

Nezdálo se, že by mu věřila. Jade zkřížila paže na prsou. „Že se nestydíte, Caine. Celou dobu jste předstíral, že jste ten šlechtetný pirát...“

„Ten bastard je všechno možné, Jade, ale rozhodně není šlechtetný.“

„Jak můžete vědět, co z vyprávění o něm je pravda, a co fantazie?“ zeptala se. „Vsadím se, že jste se s tím člověkem nikdy nesetkal. Jestli je váš život tak ubohý, že musíte předstírat...“

Výraz na jeho tváři se náhle změnil. Caine tvrdě sevřel její paži a přerušil její úvahy. Když na něj tázavě pohlédla, vytrhl si z klopky květinu a hodil ji na zem. Nebyl ani trochu jemný, když Jade napůl usadil, napůl odhodil do kočáru.

Jakmile se vůz dal do pohybu, kabinu zahalila tma. Neviděla už, jak se mračí, a ulevilo se jí.

Protože on nemohl zase vidět její úsměv.

Chvilí jeli mlčky. Jade toho času využila, aby zas nabyla rovnováhu. Caine se v té době vzpamatoval z rozčilení.

„Proč jste předstíral, že jste Pohan?“

„Abych ho dopadl,“ odpověděl Caine.

„Ale proč?“

„Později,“ odsekl, „tohle vám řeknu později, ano?“

Věřil, že drsný tón hlasu ji odradí od kladení dalších otázek. Ovšem mýlil se.

„Zlobíte se, protože jsem vám překazila nástrahu, že?“ Netrpělivě si povzdechl. „Nepřiměla jste mě, abych upustil od svého záměru. Možná se mi zatím nedařilo, ale až bude vyřízen váš problém, vrátím se k honu na svou kořist. Nemějte obavy, Jade. Podaří se mi to.“

Vůbec neměla obavy, ale to mu nemohla říci. Cainovi se už podařilo, co měl v úmyslu. Vždyť přece chtěl jít do taverny a setkat se tam s Pohanem.

A přesně k tomu došlo.

Splnila svůj úkol dobře. Bratr bude rád.

KAPITOLA 3

Slzy byly dobrým prostředkem pro sblížení. Jade její vlastní spontánní projev citů překvapil téměř stejně jako Caina. Původně neměla v plánu použít tak laciný trik k tomu, aby ho dostala z hostince. Ale když viděla, jak ho rozrušil pohled na ženu v tak politováníhodném stavu, rozplakala se samozřejmě ještě víc. Caine vypadal tak bezmocně. Jade ani netušila, že má takový talent. Rozplakat se na povel vyžadovalo samozřejmě soustředění, ale rychle si zvykla a ukázalo se, že se jí daří naříkat docela věrohodně. Nu, nakonec bude moci vypuknout v pláč, kdy se jí zachce, než gentleman smekne klobouk.

Vůbec se za své chování nestyděla. Zoufalá doba vyžadovala zoufalé prostředky. Tak to alespoň s oblibou říkával Černý Harry. Její adoptivní strýc by se také hezky bavil. Za všechny roky, co spolu prožili, ji nikdy neviděl plakat, ani tehdy, když ji bičem švihl přes záda jeho nepřítel McKindry. Šlehnutí pálilo jako oheň, ale ona ani nevzdechla. McKindrymu se podařilo umístit jen jednu ránu, než ho Harry hodil přes palubu. Její strýc tak soutil hněvem, že vyskočil za ním, aby dal tomu ničemovi, co mu patří. McKindry byl ovšem mnohem lepší plavec, a tak ho naposledy zahlédli, jak plave o překot k francouzským břehům.

Černý Harry by samozřejmě pořádně zuřil, kdyby věděl, k čemu se teď chystá. Sedřel by z ní kůži. Ale nebylo možné, aby mu svůj plán vysvětlila. Ne, prostě nebyl čas na to, aby cestovala tak daleko na jejich ostrov a sdělila mu své rozhodnutí. V sázce byl Cainův život.

Jade věděla o markýzovi z Cainewoodu vše. Jednalo se o poněkud rozporuplného člověka. Caine byl drsný, energický, ale zároveň počestný muž. Přečetla si o něm všechny materiály od začátku do konce a každý kousek si uložila do paměti. Měla zvláštní schopnost zachovat si v paměti jakoukoliv informaci hned napoprvé, kdy si ji přečetla. Přestože soudila, že je to poněkud podivná schopnost, musela přiznat, že občas přišla vhod.

Získat obsáhlý Cainův spis z ministerstva války byl ožehavý úkol, ale nebylo to nemožné. Informace byly samozřejmě zapečetěny a uloženy pod zámek. Jade se ovšem mohla chlubit uměním otevřít každý zámek, jaký byl kdy vyroben. Ke Cainovu spisu se jí podařilo dostat se na třetí pokus.

Byla hanba, že žádná informace ve spisu se nezmiňovala o znepokojující skutečnosti, že je tak hezký. Každou zmínku o jeho činnosti provázel výraz „nemilosrdný“, ale slovo „přitažlivý“ nebo „neodolatelný“ se u jeho jména nikdy neobjevilo. Materiál také nehovořil o tom, jak je urostlý.

Jade si pamatovala, že měla nepříjemný pocit, když si přečetla jeho krycí jméno. Jeho nadřízení ho nazývali Lovec. Když si přečetla celý spis, pochopila, proč to jméno dostal. Caine se nikdy nevzdával. Při jedné příležitosti, kdy se všechny okolnosti spikly proti němu, stopoval svou kořist s trpělivostí a zarputilostí hodnou dávných válečníků. A nakonec ji dopadl.

Caine zanechal své práce v den, kdy se dověděl o smrti svého bratra Colina. Podle posledního záznamu, který provedl jeho nejvyšší nadřízený, sir Michael Richards, se Cainova rezignace setkala s plnou podporou Cainova otce. Vévoda z Williamshiru právě přišel o jednoho syna ve službách vlasti a nemínil ztratit dalšího. Richards také zaznamenal, že do toho dne Caine neměl tušení, že jeho mladší bratr také pracuje pro vládu.

Colin i Caine pocházeli z početné rodiny. Celkem bylo v rodině šest sourozenců: dva synové a čtyři dcery. Caine byl z nich nestarší.

Děti s láskou pečovaly jedno o druhé a jejich rodiče pečovali o ně. Ve spisu se několikrát opakovala poznámka, že Caine je od přírody ochranný typ. Zda on sám považuje tento rys za

nedostatek, nebo za přednost, nebylo pro Jade důležité. Prostě jeho vlastnosti využila, aby dostala, co potřebovala.

Byla samozřejmě připravena na to, že se jí Caine bude líbit. Je přece Colinův bratr a Jade si Colina velice oblíbila od okamžiku, kdy ho vytáhla z moře a on jí řekl, aby nejprve zachránila svého bratra. Ano, počítala s tím, že se jí Caine bude líbit, ale nebyla připravena na to, že ji bude tak silně fyzicky přitahovat. Setkala se s něčím takovým poprvé a trápila se, protože se obávala, že by se jí mohl zmocnit, kdyby mu poskytla příležitost.

Chránila se tím, že se snažila předvádět takové chování, o jakém byla přesvědčena, že mu bude protivné. Když zrovna neplakala jako děcko, zkusila to s nekonečnými stížnostmi. Muži přece nesnášejí věčně nespokojené ženy, ne? Jade doufala, že ano. Okolnosti ji nutily zůstat po Cainově boku další dva týdny, a pak všechno skončí. Vráť se ke svému způsobu života a on pravděpodobně ke svému sukničkářství.

Bylo důležité, aby si myslel, že ji ochraňuje. Zdálo se, že je to jediný způsob, jak mu může zajistit bezpečí. Jeho přesvědčení o podřadnosti žen, nepochybně podporované jeho čtyřmi mladšími sestrami, jí její plány výrazně usnadňovalo. Ale Caine byl zároveň bystrý člověk. Výcvik, který prodělal, v něm zdokonalil instinkty lovce. Z tohoto důvodu Jade přikázala svým mužům, aby na ni počkali v Cainově domě na venkově. Měli se skrýt v lesích, které obklopovaly stavení. Až přijede, bude jejich starostí Caina ochránit.

Důvodem celého prohnatého plánu byly jisté dopisy a ona teď upřímně litovala, že na ně vůbec kdy narazila. Ovšem co se jednou stalo, nemůže se odestát, připomínala si. Jistě nemá smysl kvůli tomu naříkat a trápit se. Bylo by to zbytečné úsilí a Jade nikdy nic nepodnikala zbytečně. Všechno je naprosto jasné. Tím, že ukázala svému bratrovi Nathanovi dopisy jejich otce, spustila vlastně celou patálii sama a teď nezbyvá, než dát všechno do pořádku.

Jade se přinutila nemyslet na své starosti. Vždyť by jen zbytečně poskytla Cainovi čas k přemýšlení. Mlčení, usoudila, by teď mohlo být jejím nepřítelem. Musela se postarat, aby Caine nebyl příliš ve střehu... a něčím ho zaměstnat. „Caine? Co si...“

„Tiše, má milá,“ vyzval ji Caine. „Neslyšíte...“

„To zvláštní skřípání? Právě jsem se o něm chtěla zmínit,“ přerušila ho.

„Je to spíš něco jako soustavné vrzání... Millere,“ vykřikl Caine z okna, „zastavte.“

Kočár zůstal okamžitě stát, protože se rozpadlo jeho levé zadní kolo. Jade by prudké trnutí srazilo na podlahu, kdyby ji Caine nezachytil do náruče. Chvilí ji jen bez pohnutí držel, pak zašeptal: „Došlo k tomu v zatraceně nevhodnou dobu, nemyslíte?“

„Řekla bych, že je za tím léčka,“ odpověděla.

Caine její poznámku nijak nekomentoval. „Zůstaňte uvnitř, Jade, podívám se, co se dá dělat.“

„Buďte opatrný,“ nabádala ho. „Mohl by na vás někdo číhat v záloze.“

Uslyšela jeho povzdech, když otevíral dveře. „Budu opatrný,“ sliboval.

Sotva za sebou zavřel, Jade zas dveře otevřela a vystoupila ven. Kočí stál vedle svého pána. „Nemůžu to pochopit, pane. Vždycky před cestou kola prohlížím, abych se přesvědčil, že jsou v pořádku.“

„Nevyčítám vám chybu, Millere,“ odpověděl Caine. „Jsme dost daleko na okraji města, než abychom tu mohli všechno nechat. Vypřáhněte koně, Millere. Já...“

Caine zmlkl, když zpozoroval Jade. Křečovitě svírala hrozivě vyhlížející dýku. Málem se rozesmál. „Dejte to pryč, Jade. Vždyť si ublížíte.“

Zasunula dýku zpátky do kapsy svých šatů. „Jsme snadným cílem, Caine, když tady tak stojíme.“

„Tak se vraťte dovnitř,“ navrhl jí.

Předstírala, že ho neslyší. „Millere? Myslíte, že kolo bylo poškozeno úmyslně?“

Kočí si dřepel k ose kola. „Řekl bych, že ano,“ zašeptal. „Milorde, bylo skutečně poškozeno! Podívejte se sem, na ty zářezy ve vnitřní straně loukotě.“

„Co budeme dělat?“ zeptala se Jade Caina.

„Pojedeme na koni,“ prohlásil.

„Ale co chudák Miller? Mohli by mu ublížit, když ho tu necháme.“

„To bude v pořádku, slečno,“ ozval se kočí. „Mám u sebe pořádnou láhev brandy na zahřátí. Posedím ve voze, dokud pro mne nepřijede Broley.“

„Kdo je Broley?“ vyzvídala Jade.

„Jeden z tygrů,“ odpověděl Miller.

Jade nevěděla, o čem mluví. „Vaším přítelem je nějaké zvíře?“

Caine se usmál. „Broley pro mne pracuje,“ vysvětloval. „Všechno vám vysvětlím později.“

„Měli bychom si najmout drožku,“ prohlásila. Založila paže na prsou. „Mohli bychom v klidu dojet všichni a nemuseli bychom se strachovat o Millera.“

„V tuto noční hodinu? Velmi pochybuji, že bychom sehnali drožku.“

„A co Monkova nádherná taverna?“ navrhovala. „Nemohli bychom se vrátit k němu a zůstat tam do rozednění?“

„Ne,“ odpověděl Caine. „Monk už jistě hostinec zavřel a je dávno doma.“

„Odtud je to k Darmošlapovi pořádně daleko, milady,“ vložil se do rozhovoru Miller.

Když kočí odešel vypřáhnout koně, Jade uchopila Caina za ruku a přitiskla se k němu. „Caine?“ zašeptala.

„Ano?“

„Myslím, že vím, co se stalo s kolem vašeho kočáru. Byli to zřejmě stejní ničemové, kteří...“

„Pššt,“ zašeptal místo odpovědi. „Všechno zas bude v pořádku.“

„Jak můžete tvrdit, že bude všechno v pořádku?“

Mluvila tak vyděšeně. Caine zatoužil ji uklidnit. „Mám jisté instinkty,“ chvástal se. „Má milá, nepopouštějte uzdu fantazii. Je to...“

„Už je pozdě,“ namítala. „Ach, bože, už zase ta fantazie.“ Rána z pistole práskla právě v okamžiku, kdy uhnula do strany a jeho strhla s sebou.

Kulka mu prolétla kolem ucha a minula ho jen o vlas. Uslyšel jen, jak zahvízdala. I když to Jade jistě neměla v úmyslu, zachránila mu život.

Caine pevněji sevřel její ruku a výkřikem varoval Millera. Pak se rozběhl a přitom tlačil Jade před sebou. Nutil ji, aby zůstávala těsně před ním, protože ji tak mohl chránit svými širokými zády.

Ozvalo se ještě pár výstřelů. Jade za sebou uslyšela dunící kroky pronásledovatelů. Připadaly jí jako dusot kopyt stáda koní ženoucích se za nimi.

Jade brzy ztratila pojem o tom, kde jsou. Zdálo se, že Caine se v té části města velmi dobře vyzná. Vlekl ji spletí úzkých uliček a průchodů, až ji začalo silně píchat v boku a nemohla popadnout dech. Když se mu vrávoravě sesula do náruče, zvedl ji a nesl, aniž zvolnil krok.

Ještě dlouho poté, co za nimi dozněly kroky stíhajících, vytrval ve svém vyčerpávajícím tempu. Jakmile se dostali doprostřed mostu spojujícího břehy Temže, konečně zpomalil. Caine se opřel o rozviklané zábradlí a pevně ji k sobě přivinul. „Moc nescházelo. Ksaku, moje instinkty dnes zklamaly. To se ještě nikdy nestalo.“

Nemluvil ani trochu udýchaně, když pronášel ta slova. Byla udivena jeho skvělou kondicí. Jí zatím srdce bušilo námahou.

„Hodně se takhle naběháte zadními cestičkami, Caine?“ zeptala se.

Napadlo ho, že je to divná otázka. „Ne, proč se ptáte?“

„Nejste vůbec udýchaný,“ odpověděla. „A nikdy jsme se nedostali do slepé uličky,“ dodala. „Zřejmě město dobře znáte, že?“

„Asi ano,“ odpověděl a pokrčil rameny, což málem způsobilo, že přepadla přes zábradlí. Ovinula mu paže kolem krku a zachytila se. Pak si uvědomila, že ji stále drží v náruči.

„Už byste mě mohl pustit,“ prohlásila. „Jsem přesvědčena, že jsme je setřásli.“

„Já ne,“ protáhl Caine.

„Už jsem vám vysvětlila, že nemám ráda, když se mě někdo dotýká. Pust'te mě.“ Odmlčela se, ostře na něho pohlédla a zeptala

se: „Vy mi vůbec nebudete vyčítat, že vás kvůli mně zklamaly vaše instinkty?“

„Ne, nebudu. Jade, kladete mi opravdu hloupé otázky.“

„Nemám náladu se s vámi hádat. Jen se mi omluvte a já vám prominu.“

„Mám se omluvit?“ zeptal se nevěřicně. „Za co?“

„Za to, jak jste si myslel, že mám bujnou fantazii,“ vysvětlovala. „Za to, jak jste mi řekl, že jsem popletená, a hlavně za to, že jste přitom byl ke mně tak nesmíme hrubý.“

Nezačal se omlouvat, ale usmál se na ni. V té chvíli si všimla rozpustilého důlku v jeho levé tváři. Všimlo si toho i její srdce a znovu se prudce rozbušilo.

„Stojíme na mostě uprostřed nejpochybnější čtvrti Londýna s bandou hrdlořezů za zády, a vy myslíte na to, že se vám mám omlouvat? Zřejmě se z vás, má milá, opravdu zblázním.“

„Nikdy se nezapomínám omluvit, když provedu něco nesprávného,“ podotkla.

Hleděl na ni naprosto vyveden z míry. A ona se při pohledu na něj neubránila úsměvu. Bože, byl tak hezký. Měsíční světlo zjemňovalo jeho ostré rysy a už jí ani nevadilo, že se mračí.

Zatoužila, aby se na ni opět usmál.

„Jade? Umíte plavat?“

Soustředěně mu hleděla na ústa a napadlo ji, že má ty nejkrásnější a nejbělejší zuby, jaké kdy viděla.

Zatřásl s ní. „Umíte plavat?“ opakoval. Z jeho hlasu zazněla netrpělivost.

„Ano,“ odpověděla a zívla. „Umím plavat. Proč se ptáte?“ Místo odpovědi si ji přehodil přes rameno a začal přelézat zábradlí.

Její dlouhé vlasy se dotýkaly jeho bot. Málem jí vyrazil dech, když ji tak zvedl, ale brzy se vzpamatovala. „Co to kruci děláte?“ vykřikla. Sevřela záda jeho kabátu. „Pusťte mě.“

„Číhají u východů, Jade. Zhluboka se nadechněte, má milá. Jdu hned za vámi.“

Měla jen tolik času, aby se zmohla na výkřik protestu. Pak začala ječet rozhořčením. Ozvěna jejího hlasu se vytratila v inkoustové tmě, když ji hodil dolů. Najednou Jade letěla v ostrém

větru. Křičela, dokud nedopadla do vody. V okamžiku, kdy se nad její hlavou zavřela chladná hladina, uvědomila si, že musí zavřít ústa. Vyplavala na hladinu a rozkašlala se, když ucítila kolem sebe nepříjemný zápach.

Jade si umiňovala, že se v té špíně neutopí. Ne, musí zůstat naživu, než najde svého nového ochránce a než utopí jeho.

Pak ucítila, že se jí něco otřelo o nohu. Hrozně se vyděsila. V omámené mysli jí blesklo, že si snad pro ni připlaval žralok.

Najednou se vedle ní objevil Caine. Ovinul jí ruku kolem pasu a pak se nechal proudem unášet pod most, pryč od pronásledovatelů.

Chtěla mu vylézt na ramena. „Držte se pevně,“ vyzval ji.

Jade ho objala kolem krku. „Žraloci, Caine. Jsou za námi.“

Hrůza v jejím hlase a pevný stisk mu řekl, že se přestává ovládat. „Tady žádní žraloci nejsou,“ řekl jí. „V tak chladné vodě by žádný nepřežil.“

„Víte to jistě?“

„Vím,“ odpověděl. „Jenom ještě chvíli vydržte, má milá. Za chvíli budeme z té špíny venku.“

Jeho konejšivý hlas ji přece jen zčásti uklidnil. Pořád ho sice škrtila, ale její sevření alespoň trochu povolilo. Už ho netiskla ze všech sil.

Voda je zanesla dobrou míli po proudu klikatící se řeky, než ji konečně vytáhl z vody na travnatý břeh. Jade se třásala chladem, cítila se příliš zle, než aby mu od plic řekla, co si o jeho jednání myslí.

Nebyla ani schopná začít pořádně naříkat. Příliš jí cvakaly zuby. „Páchnu jako leklá ryba,“ vykoktala žalostně.

„To ano,“ souhlasil Caine. Znělo to pobaveně.

„A vy taky, vy... vy podvodníku.“

„Podvodníku?“ opakoval, zatímco si stahoval kabát a prostíral ho na zem. „Co tím chcete říct?“

Jade se pokoušela vyždímat vodu z lemu svých šatů. Vlasy jí spadly přes obličej. Na okamžik přerušila svou snahu, aby si je shrnula dozadu. „Přede mnou se nemusíte tvářit tak nevinně,“ zamumlala.

Pak své úsilí vzdala a smířila se se žalostným faktem, že její šaty jsou těžší než ona sama. Objala ho kolem pasu a snažila se nabrat od něj trochu tepla. Hlas se jí třásl, když prohlásila:

„Předstíral jste, že jste pirát, Pohan. On by ovšem nikdy nehodil dámu do Temže.“

„Jade, udělal jsem to, o čem jsem si myslel, že bude za těchto okolností nejlepší,“ bránil se.

„Ztratila jsem pelerínu,“ ozvala se s hlasitým povzdechem.

„Koupím vám novou.“

„Ale měla jsem v kapse své peníze,“ řekla. „Tak?“

„Tak co?“

„Tak mi ji vylovte.“

„Cože?“

„Vylovte mi ji,“ vyzvala ho znovu. „Já tady na vás počkám.“

„To nemyslíte vážně.“

„Myslím to naprosto vážně,“ odporovala. „Dostali jsme se sotva o míli dál, Caine. Nemělo by vám to dlouho trvat.“

„Ne.“

„Prosím?“

„Nikdy ji nenajdu,“ odpověděl. „Ted’ už bude někde na dně řeky.“

Otřela si rukou koutky očí. „Bude ze mne žebračka a za to všechno můžete vy.“

„Nezačínejte,“ varoval ji. Věděl, že už zas má slzy na krajíčku. „Ted’ není čas na žádné hysterické nářky ani výčitky, i když se zdá, že jsou to jediné dvě věci, které umíte,“ pokračoval. Postřehl její povzdech a usmál se. Vracela se jí vznětlivost. „Zůstaly vám boty, nebo vás budu muset znovu nést?“

„Jak to mám vědět?“ ptala se. „V nohách nemám vůbec žádný cit.“

„Tak se sakra podívejte.“

„Ano, sakra,“ zamručela a udělala, k čemu ji vyzval. „Mám je. Tak co?“ dodala. „Už se mi konečně omluvíte, nebo ne?“

„Ne,“ odpověděl úsečně. „Nemám v úmyslu se omlouvat. A ztište hlas, Jade. Chcete, aby se za námi pustili všichni londýnští hrdlořezové?“

„Ne,“ zašeptala. Přivinula se blíž k němu. „Caine? Co byste dělal, kdybych neuměla plavat?“

„Totéž,“ odpověděl, „ale museli bychom skočit do vody současně.“

„Neskočila jsem,“ namítla. „Ale na tom nezáleží. Je mi zima, Caine. Co budeme dělat teď?“

Vzal ji za ruku a zamířil nahoru po svahu. „Půjdeme do domu mého přítele. Bydlí blíž než já.“

„Caine, zapomněl jste si kabát,“ připomněla mu.

Než jí mohl říct, aby ho nechala být, vrhla se zpátky, zvedla kabát, ze všech sil z něho vyždímala vodu, pokud se jí to ztuhlými prsty mohlo podařit, a vrátila se ke Cainovi. Znovu si odhrnula vlasy z očí, právě v okamžiku, kdy ji objal kolem ramen. „Vypadám příšerně, že?“

„Páchnete ještě hůř,“ řekl jí vesele.

Láskyplně ji stiskl a podotkl: „I když bych řekl, že ten pach spíš připomíná zkažené maso než rybinu.“

Začala se dávit. Caine jí překryl rukou ústa. „Jestli vyzvracíte večeri, budu se na vás velmi zlobit. Už tak mám dost trápení. Neopovažujte se mi ještě přidávat další tím, že vám bude špatně.“

Kousla ho do ruky, aby získala volnost a zároveň možnost se ohradit. „Nevečeřela jsem,“ prohlásila. „Chtěla jsem zemřít s prázdným žaludkem.“

„To ještě můžete,“ zabručel. „Teď zmlkněte a nechte mě přemýšlet. Proč jste k čertu chtěla zemřít s prázdným žaludkem?“ Nakonec ho přemohla zvědavost.

„Některým lidem se dělá zle, když se vyděsí. Myslela jsem, že bych mohla, víte, rovnou před vámi... no, na tom nezáleží. Prostě jsem nechtěla předstoupit před Stvořitele v ušpiněných šatech, to je vše.“

„Věděl jsem, že se nemám ptát,“ odpověděl. „Podívejte, až se dostaneme k Lyonovi, můžete si dát horkou koupel. Pak se budete cítit lépe.“

„Lyon je ten dotěrný přítel, o kterém se zmínil Monk?“

„Lyon není dotěrný.“

„Monk řekl, že přijde na to, co se stalo, ještě dnes v noci,“ odpověděla Jade. „Přesně takhle to povídal. Takže jsem si myslela, že je dotěrný.“

„Lyon se vám bude líbit.“

„Jestli je to váš přítel, pak o tom pochybuji,“ namítla. „Ale pokusím se o to.“

„Mlčky prošli kolem několika bloků. Caine byl nyní ve střehu a Jade byla naplněna obavami málem tak, jak navenek předstírala.“

„Caine? Co budeme dělat, až se vykoupeme?“

„Vy se hezky posadíte a vyličíte mi všechno, co se vám přihodilo.“

„Už jsem vám přece řekla, co se mi přihodilo. Ale vy mi nevěříte, že?“

„Ne,“ přiznal. „Nevěřím.“

„Kromě toho jste už předem proti mně zaujatý, Caine. Neuvěříte už ničemu, co vám řeknu. Tak proč bych se o to měla pokoušet?“

„Nejsem proti vám zaujatý,“ odpověděl. Z tónu jeho hlasu zaznělo podráždění.

Opovržlivě odfrkla. Caine si umiňoval, že se nedá vyprovokovat k další hádce. Vedl ji další spleť postranních uliček. V okamžiku, kdy se ocitli před schodištěm majestátního domu z červených cihel, byla tak vyčerpaná, že se jí chtělo doopravdy plakat.

Urostlý muž s poněkud zlověstně vyhlížející jizvou táhnoucí se přes čelo otevřel dveře už po prvním Cainově naléhavém zaklepání. Očividně nespál. Ale zároveň ho netěšilo, že byl vyrušen. Jade jen pohlédla na hrozivou temnou jizvu a přitiskla se blíže ke Cainovi.

Muž, o kterém soudila, že je Lyon, měl na sobě jen černé jezdecké kalhoty. Zlověstné zachmuření se brzy změnilo ve výraz opravdového údivu, když zjistil, kdo ho přišel navštívit. „Caine? Co se proboha... pojd' dál,“ řekl chvatně. Postoupil o krok ke Cainovi ve snaze potřást si s ním rukou, pak si to náhle rozmyslel. Zřejmě ucítil zápach, který se z nich šířil.

Jade pocítovala strašlivé rozpaky. Obrátila se ke Cainovi s hněvivým pohledem, kterým mu chtěla dát najevo, že její zubožený stav je důsledkem jeho chybného rozhodnutí, a vstoupila do haly s černobílými dlaždicemi. Všimla si, že po schodišti k nim spěchá krásná žena. Vlasy za ní dlouhé, stříbřitě plavé vlasy. Byla tak líbezná, že se Jade začala cítit ještě hůř.

Caine je rychle představil, zatímco Jade klopila oči k zemi. „To je Lyon, Jade, a jeho žena Christina.“

„Co se vám stalo?“ chtěl vědět Lyon.

Jade potřásla hlavou a kolem ní se v širokém kruhu rozlétla sprška kyselé vody. Odhrnula si vlasy z očí a prohlásila: „Hodil mě do Temže.“

„Cože?“ zeptal se Lyon a ve tváři se mu objevil náznak smíchu, protože až teď si všiml jejích zcuchaných vlasů.

„Caine mě hodil do Temže,“ opakovala.

„Opravdu?“ zeptala se Christina. Její hlas byl plný údivu.

Jade se k ní obrátila. „Opravdu,“ potvrdila znovu. „A ani se za to pak neomluvil.“

Při posledních slovech se rozplakala. „Všechno je to jeho chyba. Napřed se mu zlámalo kolo kočáru a pak ztratil své instinkty. Měla jsem mnohem lepší plán. Ale on je příliš paličatý, než aby na něj přistoupil.“

„Nezačínajte zase,“ výhružně řekl Caine.

„Proč jsi tu ubohou dívku hodil do Temže?“ zeptala se Christina. Spěchala k Jade a vztáhla k ní paže. „Musíte být zmrzlá na kost,“ řekla soucitně. Když se však ocitla v její těsné blízkosti, o kousek couvla.

„Bylo to nutné,“ odpověděl Caine. Snažil se ignorovat Jadin rozhněvaný pohled.

„Myslím, že ho nenávidím,“ řekla Jade Christině. „Je mi jedno, jestli je to váš přítel, nebo ne,“ dodala s dalším vzlykem. „Ten člověk je ničema.“

„Ano, umí být ničema,“ souhlasila Christina. „Ale má také řadu dobrých vlastností.“

„Ty ještě budu muset poznat,“ zašeptala Jade.

Christina nakrčila nos a vzala Jade kolem pasu. „Pojďte se mnou, Jade. Za chvilku to dáme do pořádku. Myslím, že kuchyně nám dnes v noci poslouží nejlépe. Lyone, měl bys probudit služebnictvo. Potřebujeme ohřát vodu. Můj Bože, vy ale máte zvláštní jméno,“ řekla pak k Jade. „Moc se mi líbí.“

„On je považuje za směšné,“ zašeptala Jade, i když ovšem dost hlasitě, aby ji Caine slyšel.

Caine utrpením zavřel oči. „Nezesměšnil jsem vaše jméno!“ zařval. „Přisámboh, ta ženská si celou dobu jenom stěžuje a brečí už od okamžiku, kdy jsem ji poznal.“

Jade hlasitě povzdechla, pak se nechala Christinou vést k zadní části domu. Caine a Lyon se dívali za nimi.

„Vidíte, jak je urážlivý, lady Christino?“ upozorňovala Jade. „A to jsem ho jen požádala o jednu malou službu.“

„A on odmítl?“ divila se Christina. „To opravdu není Cainovi podobné. Obvykle bývá velmi ochotný.“

„Dokonce jsem mu nabídla peníze,“ pokračovala Jade. „Teď je ze mne žebračka. Caine hodil do Temže i moji pelerínu. A peníze byly v její kapse.“

Christina kroutila hlavou. V rohu haly se zastavila a pohlédla zpátky na Caina, aby mu dala najevo svůj nesouhlas. „To ovšem bylo od něj velmi nevhodné, že?“

Za Jadina vášnivého souhlasu zahrnuly za roh.

„A jakou službu od tebe žádala?“ zeptal se Lyon.

„Nic velkého,“ začal ironicky Caine. Sklonil se, aby si stáhl promočené boty. „Jenom chtěla, abych ji zabil, to je všechno.“

Lyon vybuchl smíchem, ale přestal se smát, když si uvědomil, že Caine nežertuje.

„Chtěla, abych to provedl ještě této noci,“ řekl Caine.

„To snad ne.“

„Jen si přála, abych předtím v klidu dopil svou brandy.“

„To bylo od ní ohleduplné.“

Oba muži se na sebe zašklebili. „Teď si tvoje žena myslí, že jsem hulvát, protože jsem zklamal ženu.“

Lyon se opět zasmál. „Christina ještě neví, o co tě žádala, kamaráde.“

Caine nechal boty uprostřed haly a hodil na ně punčochy. „Myslím, že ještě mohu změnit názor a dát té ženské, co si přeje,“ podotkl suše. „Krucí, zničil jsem si nejlepší boty.“

Lyon se opřel o klenutý vchod, zkřížil paže na hrudi a díval se, jak si Caine svléká košili. „Ne, ty bys ji nedokázal zabít,“ opakoval. Ztišil hlas, když pak dodal: „Ale nemyslela to vážně, že? Vypadá tak ustrašeně. Nedovedu si představit...“

„Byla svědkem vraždy,“ přerušil ho Caine. „Teď po ní jde několik lotrů, zjevně se snaží ji umlčet. To je všechno, co vím, Lyone, ale jakmile to bude možné, zjistím si každou podrobnost. Čím dříve ten problém vyřeším, tím dříve se jí zbavím.“

Protože se Caine tak zuřivě mračil, Lyon se snažil zadržet úsměv. „Pořádně tě vyvedla z rovnováhy, že?“ zeptal se.

„Nesmysl,“ zamručel Caine. „Proč si myslíš, že by mě taková ženská mohla vyvést z rovnováhy?“

„Nechal sis kalhoty uprostřed haly, Caine,“ odpověděl Lyon. „Proto si to myslím.“

„Potřeboval bych kapku brandy,“ ozval se Caine. Sebral kalhoty a pak je zase odložil.

Prošla kolem něj Christina, usmála se na manžela a spolu pak zamířili ke schodům. Nezmínila se o tom, že má tak nedostatečné oblečení, a ani on ne.

Lyon se Cainovými rozpaky dokonale bavil. Ještě nikdy neviděl přítele v takovém stavu. „Nechceš zajít do knihovny? Brandy je na barovém stolku. Posluž si a já se podívám, jak to vypadá s koupelí. Bože, ty ale odporně páchneš.“

Caine učinil, co mu Lyon navrhl. Brandy ho trochu zahřála a oheň, který zapálil v krbu, ho zbavil zbytku chladu.

Christina ponechala Jade o samotě, jakmile byla vana plná horké vody. Už jí pomohla umýt vlasy ve vědru teplé vody s vůní růží.

Jade si rychle svlékla promočené šaty. Prsty měla ztuhlé chladem, ale přece si dala práci s tím, že vyňala dýku z vnitřní kapsy v podšívce. Odložila zbraň na židli vedle vany pro případ, že by se potřebovala bránit, kdyby se k ní chtěl někdo zezadu připlížit, pak vklouzla do kouřící vody a vzdechla slastí.

Vydrhla si každý kousíček těla dvakrát, než zas měla pocit čistoty. Christina se vrátila do kuchyně právě v okamžiku, kdy Jade vylézala z vany. Protože k ní byla obrácena zády, zpozorovala, že se Jade po páteři táhne dlouhá zakřivená jizva. Překvapeně záúpěla.

Jade uchopila přikrývku přehozenou přes opěradlo židle, zahalila se do ní a vystoupila z vany. Obrátila se k Christině. „Něco se děje?“ zeptala se ve snaze přimět ji, aby se zmínila o jizvě, kterou zřejmě viděla.

Christina zavrtěla hlavou. Pak zpozorovala nůž ležící na židli a přistoupila blíž, aby si ho prohlédla. Jade cítila, že rudne rozpaky. Pokoušela se přijít na nějaké rozumné vysvětlení, kterým by mohla hostitelce zdůvodnit, proč taková jemná dáma nosí zbraň, ale byla tak vysílená, že ani nebyla schopna vymyslet nějakou pravděpodobnou lež. „Můj je mnohem ostřejší.“

„Prosím?“ zeptala se Jade, přesvědčená, že špatně rozuměla.

„Můj nůž je mnohem ostřejší,“ vysvětlovala Christina. „Používám na broušení speciální kámen. Nechcete, abych vám jej nabrousila?“

Jade přikývla.

„V noci ho míváte u boku, nebo pod polštářem?“ věcně pokračovala v dotazech Christina.

„Pod polštářem.“

„Já taky,“ řekla Christina. „Je mnohem snadnější uchopit zbraň do ruky, že?“

„Ano, ale proč vy...“

„Vezmu vám nůž nahoru a dám vám ho pod polštář,“ navrhla Christina. „A ráno vám ho nabrousím.“

„Jste velmi laskavá,“ zašeptala Jade. „Nevěděla jsem, že jiné ženy také nosí nože.“

„Většinou nenosí,“ odpověděla Christina a mírně pokrčila rameny. Podala jí čistou noční košili a župan, pak jí pomohla s oblékáním. „Teď už nespím s dýkou pod polštářem. Chrání mě Lyon. Myslím, že časem se nože také vzdáte. Jsem o tom přesvědčena.“

„Opravdu?“ zeptala se Jade. Usilovně se snažila přijít na smysl Christininých poznámek. „A proč?“

„Osud,“ zašeptala Christina. „Samozřejmě, napřed se budete muset naučit cítit ke Cainovi důvěru.“

„To je nemožné,“ vyhrkla Jade. „Nevěřím nikomu.“

Podle Christinina udiveného pohledu Jade usoudila, že její odpověď byla příliš prudká. „Lady Christino, vůbec nevím, o čem mluvíte. Vždyť Caina sotva znám. Proč bych se měla učit mu důvěřovat?“

„Neříkejte mi, prosím, lady Christino,“ odpověděla žena. „A teď pojdte a posaďte se k ohni, já vám vyčešu vlasy.“

Přitáhla z druhé strany místnosti židli a jemně do ní Jade usadila. „Nemám v Anglii mnoho přátel.“

„Skutečně?“

„Je to moje chyba,“ vysvětlovala Christina. „Jsem příliš netrpělivá. Zdejší dámy jsou velmi afektované. Ale vy jste jiná.“

„Jak to můžete vědět?“ divila se Jade.

„Protože nosíte nůž,“ vysvětlovala Christina. „Stanete se mou přítelkyní?“

Jade chvíli váhala, než odpověděla. „Tak dlouho, jak si budeš přát mít mě za přítelkyni, Christino,“ zašeptala.

Christina se dívala na líbeznou dívku. „Ty myslíš, že jakmile se o tobě dovím všechno, změním svůj názor, že?“

Její nová přítelkyně pokrčila rameny. Christina si všimla, že ruce pevně svírá v klíně.

„Neměla jsem čas na žádné přátele,“ vyhrkla Jade.

„Všimla jsem si jizvy na tvých zádech,“ zašeptala Christina. „Cainovi o tom samozřejmě nepovím, ale on si jí všimne, až s tebou půjde do postele. Nosíš znamení statečnosti, Jade.“

Jade by vyskočila ze židle, kdyby ji Christina nepřidržela za ramena a nepřiměla zůstat na místě. „Nechtěla jsem tě urazit,“ pokračovala rychle. „Neměla by ses stydět za...“

„Caine se mnou nepůjde do postele,“ namítla Jade. „Christino, ten člověk se mi vůbec nelíbí.“

Christina se usmála. „Jsme přítelkyně, že?“

„Ano.“

„Tak mi nemůžeš lhát. Caine se ti líbí. Viděla jsem ti to na očích, když ses na něho dívala. Ano, mračila ses, ale to bylo jenom naoko, že? Alespoň přiznej, že si myslíš, že je hezký. Všechny dívky si o něm myslí, že je přitažlivý.“

„To je,“ odpověděla s povzdechem Jade. „Ale je sukničkář, že?“

„Ani Lyon, ani já jsme ho ještě neviděli dvakrát se stejnou ženou,“ připustila Christina. „Zřejmě bys ho tak mohla označit. Ale copak taková není většina mužů, než se rozhodnou usadit se?“

„Nevím,“ odpověděla Jade. „Nemám mezi muži mnoho přátel. Nebyl na to čas.“

Christina konečně vzala kartáč a začala upravovat Jadiny zářivé vlasy. „Ještě nikdy jsem neviděla tak nádherné vlasy. Probleskuje z nich rudý oheň.“

„Ach, to ty máš krásné vlasy, ne já,“ protestovala Jade. „Muži mívají raději plavovlásky, Christino.“

„Osud,“ namítla Christina, vracejíc se k předchozímu tématu. „Mám pocit, že ses právě setkala se svým osudem, Jade.“

Neměla chuť se s ní přít. Christinina slova zněla tak upřímně. „Když říkáš,“ odpověděla.

Christina pak upozorovala podlitinu na hlavě. Jade vysvětlila, co se jí stalo. Cítila se provinile, protože jí namluvila stejnou báchorku jako předtím Cainovi, ale pak si připomněla, že ne se zlým úmyslem. Pravda by její novou přítelkyni jen rozrušila.

„Byla jsi bojovnice, že, Jade?“ zeptala se Christina a v hlase se jí ozývala sympatie.

„Cože?“

„Bojovnice,“ opakovala Christina. Pokoušela se splést Jadiny vlasy, ale pak usoudila, že jsou ještě příliš vlhké. Odložila kartáč a čekala, až jí přítelkyně odpoví.

„Byla jsi dlouho sama, nemám pravdu? Proto nikomu nevěříš.“

Jade pokrčila rameny. „Snad,“ zašeptala.

„Teď bychom měly jít a podívat se po našich mužích.“

„To platí jen o Lyonovi, Caine není můj muž,“ namítala Jade. „Raději bych šla do postele.“

Christina zavrtěla hlavou. „Caine už určitě bude vykoupáný a bude se cítit lépe. Víím, že oba ti budou chtít položit několik otázek, než tě nechají jít spát. Muži dovedou být velmi tvrdohlaví, Jade. Někdy uděláš lépe, když připustíš, ať je po jejich. Je pak mnohem snadnější s nimi vyjít. Věř mi. Víím, o čem mluvím.“

Jade si pevněji utáhla šerpu županu a vyšla za Christinou. Snažila se udělat si v hlavě jasno před nepříjemnou rozmluvou, která ji čekala. Jakmile vešla do knihovny, spatřila Caina. Opíral se o okraj Lyonova stolu a mračil se na ni. Oplatila mu to stejným.

Upřímně si přála, aby nebyl tak hezký. Vykoupal se a oblékl si úbor, který mu dal Lyon. Padl mu dokonale. Žlutohnědé jezdecké kalhoty měl jako ulité. V bělostné košili jeho široká ramena vynikla ještě víc.

Jade se usadila doprostřed zlatě čalouněné pohovky. Christina jí podala sklenku brandy. „Napij se,“ přikázala. „Zahřeje tě to.“

Jade nepatrně usrkla, než si zvykla na pálivý pocit, pak sklenku vyprázdnila do dna.

Christina s uspokojením přikývla. Jade se cítila mnohem lépe, ale zároveň se jí chtělo spát. Opřela se o čalounění a zavřela oči.

„Neopovažujte se usnout,“ varoval ji Caine. „Musím vám ještě položit několik otázek.“

Ani se nenamáhala otevřít oči, když mu odpovídala: „Neusnu, ale chci mít zavřené oči. Nemám chuť dívat se, jak se na mne mračíte, Caine. Takhle to bude mnohem příjemnější. Proč jste se vydával za Pohana?“

Otázka jí vyklouzla z úst tak znenadání, že chvíli nikdo nebyl schopen reagovat.

„Co dělal?“ konečně se zeptal Lyon.

„Vydával se za Pohana,“ opakovala Jade. „Nevím, za kolik slavných osobností se vydával v minulosti,“ dodala, „ale připadá mi, že váš přítel si v takových hrátkách libuje.“

Caine se tvářil, jako by ji chtěl zaškrtit. Christina se usmívala. „Lyone? Myslím, že ještě nikdy jsem neviděla našeho přítele tak rozčileného.“

„Ani já,“ opáčil Lyon.

Caine ho zpražil rozzlobeným pohledem a přiměl k mlčení. „To jsou mimořádné okolnosti,“ zamručel.

„Ale na Napoleona si snad ještě nehrál,“ začala zase Jade. „Na toho je příliš vysoký. A kromě toho všichni vědí, jak Napoleon vypadá.“

„Dost!“ zařval Caine. Zhluboka se nadechl a pak už klidněji pokračoval: „Vysvětlím vám, proč jsem předstíral, že jsem Pohan, až mi povíte, co vás přivedlo do takové temné noci.“

„Vy mluvíte, jako by všechno byla moje chyba!“ vykřikla Jade.

Zavřel oči. „Nemyslím si to.“

„Ale říkáte to tak,“ odporovala. „Jste nejnesnesitelnější muž, jakého jsem kdy viděla. Prožila jsem strašlivé chvíle, a vy projevujete asi tolik pochopení jako šakal.“

Caine musel počítat do deseti, než byl schopen promluvit, aniž by přitom křičel.

„Proč nám všechno nevylicíte od začátku?“ ozval se Lyon.

Jade jeho slovům nevěnovala pozornost. Zaměřila se výhradně na Caina. Pořád se ještě příliš ovládal, než aby ji to uspokojilo. „Jestli mi neprojevíte alespoň trochu soucitu a pochopení, začnu křičet.“

„Už přece křičíte,“ řekl jí s úsměškem.

To prohlášení ji na chvíli zarazilo. Zhluboka se nadechla, pak se rozhodla k jiné taktice. „Ti hrozní muži všechno zničili,“ prohlásila. „Můj bratr právě skončil s rekonstrukcí svého nádherného domu, a oni ho zpustošili. Nemohu ani vypovědět, jak bude Nathan zklamaný, až to zjistí. Ach, nedívejte se tak na mne, Caine. Je mi jedno, jestli mi věříte, nebo ne.“

„A teď, Jade...“

„Neříkejte mi tak.“

„Mám dojem, že přestáváš řídit téma hovoru,“ obrátil se Lyon k Cainovi.

„Nikdy jsem je neřídil,“ odpověděl Caine. „Jade, budeme si muset spolu promluvit,“ prohlásil pak. „Ano,“ dodal, když se mu zdálo, že se chystá ho přerušit. „Prožila jste těžké chvíle. To přiznávám.“

Byl přesvědčen, že jeho hlas je plný soucitu. Chtěl ji ukonejšit, ale zjistil, že se mu to nedaří, protože se na něho dál mračila. „Jste nesmírně protivný člověk. Proč musíte pořád mluvit tak povýšeně?“

Caine se obrátil k Lyonovi. „Zdá se ti, že mluvím povýšeně?“

Lyon pokrčil rameny. Christina přikývla. „Když si Jade myslí, že mluvíš povýšeně,“ řekla, „pak na tom asi něco bude.“

„Jednáte se mnou jako se slabomyslnou,“ prohlásila Jade. „Není to tak, Christino?“

„Protože jsi má přítelkyně, budu s tebou samozřejmě souhlasit,“ odpověděla Christina.

„Děkuji,“ řekla Jade. „Nejsem dítě.“

„Všiml jsem si.“

Jeho pobavený úsměšek ji pobouřil. Cítila, že při svém záměru vyvést ho z rovnováhy sama ztrácí půdu pod nohama.

„Víte, co bylo ze všeho nejhorší? Že navíc zapálili kočár mého bratra. Ano, to udělali,“ dodala s energickým kývnutím hlavy.

„To bylo nejhorší?“ zeptal se Caine.

„Pane, v té době jsem v něm byla já!“ vykřikla.

Zakroutil hlavou. „Vy opravdu chcete, abych věřil, že jste byla v kočáře, když se vznítily?“

„Že se vznítily?“ Vyskočila z pohovky, zůstala stát s rukama v bok a probodávala ho pohledem. „Tak to nebylo. Zapálili ho.“

Vzpomněla si na své posluchače a obrátila se k nim čelem. Přitáhla si župan pevněji k tělu, sklonila hlavu a řekla: „Omluvte prosím moji vznětlivost. Obvykle neječím jako saň.“

Pak se znovu posadila a zavřela oči. „Nezáleží mi na tom, čemu věří. Jsem příliš rozrušená. Caine, budete muset se svými otázkami počkat do rána.“

Vzdal to. Ta žena dokázala ze všeho udělat drama. Zvedla si ruku k čelu a zoufale si povzdechla. Věděl, že už z ní nedostane rozumné slovo.

Posadil se vedle ní na pohovku. Stále se mračil, když jí ovinul ruku kolem ramen a přitáhl si ji k boku.

„Zcela určitě si vzpomínám, jak jsem vám říkala, že nesnáším, když se mě někdo dotýká,“ zamumlala a přivinula se k němu.

Christina se s úsměvem obrátila k manželovi. „Osud,“ zašeptala. „Myslím, že bychom je měli nechat o samotě,“ dodala. „Jade, do tvé ložnice se vchází prvními dveřmi vlevo nad schodištěm. Caine, tvůj pokoj je hned vedle.“

Christina zatahala svého váhajícího manžela za ruku. „Miláčku,“ řekl Lyon. „Chci vědět, co se stalo Jade. Ještě pár minut tady zůstanu.“

„Zítra bude dost času, abys uspokojil svoji zvědavost,“ slibovala Christina. „Dakota nás za pár hodin stejně probudí. Potřebuješ si odpočinout.“

„Kdo je Dakota?“ chtěla vědět Jade, usmívajíc se nad něhou, se kterou šťastný manželský pár pohlédl jeden na druhého. Měli v očích tolik lásky. Na okamžik proběhl jejím nitrem záchvěv upřímné závesti, ale rychle ho potlačila. Nemělo smysl toužit po věcech, které byly nedosažitelné.

„Dakota je náš syn,“ odpověděl Lyon. „Brzy mu bude šest měsíců. Ráno našeho malého bojovníka uvidíte.“

Při těch slovech se dveře tiše zavřely a Jade s Cainem osaměli. Jade se okamžitě pokoušela od něj odtáhnout. Sevřel ji ještě pevněji.

„Jade? Nikdy jsem neměl v úmyslu vás zesměšňovat,“ zašeptal. „Jen se pokouším logicky rozebrat situaci, ve které jste se ocitla. Musíte přiznat, že dnes v noci to bylo... obtížné. Mám pocit, jako bych se točil pořád dokola. Nejsem zvyklý na to, aby mě ženy tak roztomile žádaly, abych je zabil.“

Usmála se na něho. „Byla jsem při tom roztomilá?“ zeptala se.

Pomalou přikývl. Její ústa byla tak blízka, tak vábivá. Bez rozmýšlení se k ní sklonil a vtiskl jí něžný, zdrženlivý polibek.

Než se mohla sebrat a protestovat, byl konec.

„Proč jste to udělal?“ zeptala se sevřeným hlasem. „Protože jsem měl chuť to udělat,“ odpověděl. Jeho úšklebek u ní vyvolal úsměv. Přivinul si ji blíž k rameni, aby nepocítil touhu znovu ji políbit, a řekl: „Prožila jste skutečné peklo, že? Počkáme do zítřka a pak si promluvíme. Až si pořádně odpočinete, zkusíme všechno vyřešit spolu.“

„To je od vás velmi ohleduplné,“ odpověděla. „A teď mi prosím povězte, proč jste se vydával za Pohana. Předtím jste řekl, že jste ho chtěl vytáhnout z úkrytu, ale pořád nerozumím, jak...“

„Pokoušel jsem se zasáhnout jeho pýchu,“ vysvětloval. „Aby se na mne rozzlobil tak, že bude toužit po konfrontaci. Vím, že kdyby se někdo vydával za mne, pak bych... no, ksakru,“ zabručel. „Teď mi to připadá bláznivé.“ Nepřítomně, ale s něhou se začal probírat v jejích hebkých vlasech. „Zkoušel jsem všechno možné. Léčka však nezabrala.“

„Ale proč? Chtěl jste se s ním setkat?“

„Chtěl jsem ho zabít.“

Tón jejího hlasu mu řekl, že při jeho upřímných slovech strnula úžasem. „A kdyby místo sebe poslal někoho jiného, aby vás vyprovokoval, pak byste toho člověka také zabil?“

„Zabil.“

„Je tedy vaším zvykem zabíjet lidi? Takovým způsobem se živíte?“

Hleděla do ohně a v očích se jí zaleskly slzy. „Ne, nejsem profesionální zabiják.“

„Ale už jste zabíjel, že?“

Při těchto slovech se k němu obrátila a on v její tváři zpozoroval strach. „Jen když to bylo nutné,“ odpověděl.

„Já jsem ještě nikoho nezabila.“

Něžně se usmál. „Nikdy bych si nemyslel, že byste toho byla schopna.“

„Opravdu si myslíte, že toho piráta je nutné zabít?“

„Ano.“ Cainovi ztvrdl hlas, což bylo jeho záměrem, protože chtěl, aby se přestala ptát. „A zabiju také každého jeho nohsleda, až najdu způsob, jak se k němu dostat.“

„Ach, Caine, skutečně bych si přála, abyste nikoho nezabíjel.“

Znovu měla slzy na krajíčku. Caine se zabořil do čalounění, zavřel oči a řekl: „Jste jemná dívka, Jade. Nemůžete tomu rozumět.“

„Tak mi pomozte,“ navrhovala. „Pohan udělal tolik ohromných věcí. Zdá se mi nesprávné, že vy...“

„Ano?“ přerušil ji Caine.

„Jistě víte, že ten pirát předává většinu kořisti méně šťastným,“ vysvětlovala. „Přece i náš kostel má novou věž jen díky jeho štědrým darům.“

„Darům?“ Caine kroutil hlavou nad jejími směšnými slovy. „Ten člověk je jenom obyčejný zloděj. Bere bohatým...“

„Ovšemže bere bohatým.“

„Co tím chcete říct?“

„Bere bohatým, protože mají tak velké jmění, že jim to málo, co vezme, nebude chybět. Chudým by brát nemohl. Ti přece nemají nic, co by stálo za to ukrást.“

„Zdá se, že o tom pirátovi víte spoustu věcí.“

„Pohanova dobrodružství znají všichni. Je to tak romantická osobnost.“

„Mluvíte, jako byste si myslela, že by měl být povýšen do rytířského stavu.“

„Možná by měl,“ odpověděla. Přitiskla tvář k jeho rameni.

„Někteří říkají, že Pohan ještě nikomu neublížil. Proto se mi nezdá správné, abyste ho zabíjel.“

„Když tedy věříte, že nikoho nezabil, proč jste ho chtěla vyhledat? Chtěla jste přece, aby zabil vás, nevzpomínáte si?“

„Vzpomínám si,“ odpověděla. „Když vám vysvětlím svůj skutečný plán, nebudete se mi smát?“

„Slibuji,“ odpověděl, překvapen jejími náhlými rozpaky.

„Doufala jsem, že... kdyby mě nechtěl zabít, no, pak by mě možná mohl vzít na svou tajuplnou loď a ochránit mě v bezpečí, než se vrátí můj bratr.“

„Nebesa, smilujte se, jestli jste si přála něco takového,“ řekl Caine. „Zřejmě jste poslouchala příliš mnoho romantických pohádek. Samozřejmě se mýlíte. Ten bastard už zabil člověka.“

„A koho zabil?“

Dlouho neodpovídal, jen hleděl do ohně. Když konečně promluvil, z jeho hlasu čísel mráz: „Pohan zabil mého bratra Colina.“

KAPITOLA 4

„Ach, Caine, je mi to tak líto,“ zašeptala. „Musí vám strašlivě chybět. Byl Colin starší, než jste vy, nebo mladší?“

„Mladší.“

„Je to už dávno, co zemřel?“

„Jen pár měsíců,“ odpověděl Caine.

„Vaše rodina se musela velice soužít,“ zašeptala. „Jsou naživu ještě rodiče?“

„Ano, a musím přiznat, že otec měl mnohem větší problém smířit se s Colinovou smrtí. Vzdal se veškerých svých zájmů.“

„Tomu nerozumím,“ přiznala se.

„Otec býval velmi aktivní v politice. Byl známým zastáncem chudých, Jade, a byl schopen prosadit mnoho významných opatření, která jim usnadňovala jejich těžký úděl.“

„Například?“

Vzala ho za ruku a držela si ji u pasu. Caine si pomyslel, že si vůbec neuvědomuje, co dělá. Usoudil, že je to jen instinktivní gesto, kterým mu naznačuje účast, a zjistil, že se mu její dotek i motiv líbí.

„Chtěl jste vysvětlit, jak váš otec pomáhal chudobným,“ připomněla mu.

„Ano,“ pokračoval Caine. „Prvním příkladem může být, že zabránil zvýšení daní.“

„Ale pak se svou chvályhodnou snahou přestal?“

„Vzdal se všeho,“ řekl Caine. „Politiky, rodiny, přátel, klubu. Už ani nečte noviny. Sedí jen zavřený ve své pracovně a trápí se.“

Jsem přesvědčen, že kdyby byl Pohan potrestán, můj otec by... hrome, já nevím. Je z něj teď zničený člověk.“

„A vy jste stejný jako váš otec? Zastánce chudých? Myslím si, že jste od přírody ochranný typ.“

„Proč to říkáte?“

Nemohla mu říct, že si o něm přečetla celý spis. „Protože se o mne staráte,“ odpověděla. „A myslím si, že byste nabídl pomoc každé bezbranné, ubohé osobě. Samozřejmě, když jsem vás potkala, nebyla jsem chudá.“

„Chcete znovu začínat o těch penězích?“

Protože se na ni usmíval, věděla, že to nemyslí zle. „Ne, nechci s ničím začínat, ať si myslíte, co chcete. Jen jsem vám to připomněla. Takže jste jako váš otec, nebo ne?“

„Myslím, že jsme si podobní.“

„Ale váš otec se stáhl do ústraní, zatímco vy jste okamžitě vyhlásil pomstu. Vaše reakce jsou tedy protichůdné, ne?“

„Ano.“

„Už chápu, proč váš otec zanevřel na život.“

„Opravdu?“

„Protože otcové nepočítají s tím, že ztratí syna, Caine.“

„Ne,“ souhlasil Caine. „Nejprve by měli zemřít oni.“

„Na konci dlouhého a šťastného života,“ dodala. Znělo to tak upřímně, že jí nechtěl odporovat. „Samozřejmě.“

„A jste si absolutně jist, že Colina zabil Pohan?“

„Ano. Potvrdil mi to spolehlivý zdroj.“

„Jak?“

„Jak co?“

„Jak ho Pohan zabil?“

„Proboha, Jade,“ zamumlal. „Nechci o tom mluvit. I tak jsem vám už řekl víc, než jsem chtěl.“

„Mrzí mě, že jsem vás rozrušila,“ odpověděla. Odtáhla se od něj a zahleděla se mu do očí.

Starost v její tváři v něm vyvolala pocit viny za ostrá slova. „Colin byl zabit na moři.“

„Ale byl tam snad někdo tak ohleduplný, že přivezl na břeh jeho tělo, aby mohlo být pohřbeno?“

„Ne.“

„Ne? Tak jak můžete vědět, že je skutečně mrtev? Mohl se zachránit na nějakém pustém ostrově, nebo možná...“

„Byl nám zaslán důkaz.“

„Jaký důkaz? A kdo ho poslal?“

Nerozuměl jejímu zájmu o toto téma a rozhodl se rozhovor ukončit. „Důkaz přišel z ministerstva války. A teď už přestanete se svými otázkami?“

„Ano, ovšem,“ zašeptala. „Omluvte mě prosím, že jsem se vměšovala do tak soukromé záležitosti.“

Zívla a vzápětí se omluvila za svou nevychovanost.

„Caine? Nemůžeme tady dlouho zůstat. Bojím se, že by to mohlo ohrozit vaše přátele.“

„Souhlasím,“ odpověděl. „Zůstaneme jen tuto noc.“

Díval se do ohně a promýšlel další plány. Jade, přitisknuta k jeho boku, usnula. Uvědomil si, že ho to požehnané ticho těší. Přesto však odolal nutkání odejít nahoru do ložnice, protože se mu tak líbilo držet v náručí tu podivnou dívku, že se nedokázal zvednout.

Vroucně ji políbil na obočí a vzápětí ještě jednou.

Až oheň dohořel na žhavé uhlíky a v pokoji se výrazně ochladilo, konečně vstal.

Okamžitě se probudila. Vyskočila na nohy, ale byla tak dezorientovaná, že vykročila nesprávným směrem. Zamířila by rovnou ke krbu, kdyby ji nezadržel. Pokusil se vzít ji do náruče. Odsunula mu ruce. Povzdechl si, pak ji objal kolem ramen a vedl po schodech nahoru. Snažil se nemyslet na to, jak je krásná. Vlasy už měla téměř suché a začaly se jí překrásně vlnit. Také se musel bránit pomyšlení na to, že má na sobě pouze noční košili a župan.

Otevřel jí dveře ložnice a pak se vydal ke svému pokoji.

„Caine?“ ozvala se ospalým šepotem. „Neopustíte mě, že?“

Obrátil se k ní. Ta otázka ho urážela, ale vyděšený pohled v jejích očích zmírňoval jeho prvotní pocit. „Ne, neopustím vás.“

Přikývla, jako by ještě něco chtěla dodat, a pak mu těsně před obličejem přibouchla dveře.

Christina připravila pro Caina sousední ložnici. Pokrývky na veliké posteli byly rozestlány a v krbu plápolal oheň.

Přestože Caina postel lákala, spánek nepřicházel. Převaloval se v obrovitém loži téměř hodinu a celou dobu si vyčítal nedostatek sebeovládání. Avšak bez ohledu na to, jak usilovně se o to pokoušel, nemohl dostat tu rudovlasou, zelenookou čarodějkou z hlavy.

Nechápal své vlastní reakce. Ksakru, prahl po ní tak silně, až ho jeho touha rozpalovala. Vůbec tomu nerozuměl. Takové náladové, nerozumné, vzdychající a ufňukané mladé dámy přece nikdy nesnášel.

Byl však už příliš vyčerpaný, než aby si to mohl rozumně srovnat v hlavě. Nebyl ani zvyklý, aby ho něco omezovalo. Caine byl člověk, který si bral, co chtěl a kdy chtěl. V průběhu několika posledních let se ovšem nemusel příliš namáhat. Vůbec nemusel usilovat o získání přízně žen. Vždycky k němu přicházely samy. A rády se mu vzdávaly. Caine si bez nejmenších výčitek svědomí bral, co mu nabízely. Byl k nim vždy upřímný a nikdy s nimi nestrávil celou noc. Věděl, že ráno by přineslo falešné naděje a pošetilé představy.

Ale po Jade toužil. Bože, vůbec to nechápal. Pak odvedle uslyšel Jadino kýchnutí. Natáhl si kalhoty, ale ani se nenamáhal je zapnout. Alespoň má teď výmluvu, proč musí vejít do jejího pokoje. Možná potřebuje další přikrývku. Noční vzduch je plný chladu. Určitě hrozí i nebezpečí požáru, protože světlo, pronikající zpod dveří, dokazuje, že usnula a nechala hořet svíčky.

Nebyl připraven na pohled, který se mu naskytl. Jade spala na břichu. Zářivé vlasy jí splývaly po zádech jako závoj. Obličejem byla natočená k němu. Oči měla zavřené a hluboké, pravidelné oddechování naznačovalo, že tvrdě spí.

Jeho čarodějka byla úplně nahá. Svlékla si noční košili a přehodila ji přes židli u postele. Z postele také shodila přikrývku.

Zcela jistě v sobě má značnou smyslnost, jestli ráda spí nahá tak jako on, pomyslel si.

Připadala mu jako zlatovlasá bohyně. Měla dlouhé, nádherné nohy. Náhle si představil, jak se ovíjejí kolem něj, a téměř zaúpěl vzrušením.

V okamžiku, kdy přistoupil k její posteli, už doslova trpěl. Pak si všiml dlouhé tenké jizvy táhnoucí se jí po zádech. Caine okamžitě poznal její původ, protože on sám měl podobnou na stehně. Byla jen jediná zbraň, která mohla způsobit takovou zakřivenou stopu. Bič, který silně šlehl.

Někdo na ni vzal bič. Caine byl vzteky bez sebe. Jizva byla stará jistě nejméně pět let, jak usoudil podle vybledlých okrajů, a proto považoval tu krutost za ještě odpornější. Jade musela být ještě dítě, když jí někdo tak ublížil.

Najednou zatoužil ji probudit a požádat, aby mu řekla jméno ničemy, který jí to udělal.

Ze spánku něco zamumlala. Neklid, se kterým se začala převalovat, svědčil o zlém snu. Znovu kýchla a pak ještě jednou rozrušeně zaúpěla.

S povzdechem skutečného zoufalství chytil noční košili a obrátil se zpátky k andělovi, kterému tak bláhově slíbil, že ho bude ochraňovat. Pokoušel se dívat se na bezútěšnou situaci s humorem. Vždyť vlastně oblékal ženě noční košili poprvé v životě.

Když se k ní Caine sklonil, zachytil koutkem oka záblesk oceli. Jeho reakce byla instinktivní. Prudkým mávnutím levé paže jí zabránil v ráně. Dýka jí vylétla z ruky, letěla přes pokoj a přistála s hlasitým třeskem u krbu.

Z Jade se stala divoška. Klečela teď na kolenou čelem k němu. Přerývaně dýchala a z jejího hrozivého výrazu čísel hněv. „Už nikdy nezkoušejte přiblížit se ke mně takovým způsobem,“ zakřičela na něj. „Milosrdný Bože, člověče, vždyť jsem vás mohla zabít.“

Caine zuřil stejně jako ona. „Už nikdy se na mne neopovažujte vytáhnout nůž,“ zařval. „Nebo vás, přísámbůh, zabiju!“

Nezdálo se, že by ji ta hrozba byť jen trochu zastrašila. Caine usoudil, že vůbec nepochopila, jaké jí hrozilo nebezpečí, jinak by se chovala poněkud zkroušeněji. Také si zřejmě neuvědomovala, že na sobě nic nemá.

On si to uvědomoval. Její plná, oblá ňadra byla jen lehce zakryta dlouhými kučeravými prameny. Bradavky měla růžové a ztuhlé. Hněv způsobil, že prudce oddechovala a její hrudník se zvedal a klesal v rytmu, který ho hypnotizoval.

Připadal si jako padouch, že si toho všímá, dokud ho opět nezačala provokovat.

„Vy mě přece nechcete zabít,“ prohlásila. „O tom jsme nedávno mluvili, nevzpomínáte si?“

Shlížel na ni s pohledem plným údivu. „Vy se mě vůbec nebojíte, že?“

Zavrtěla hlavou. Dlouhé vlasy se jí zavlnily kolem ramen.

„Proč bych se vás měla bát?“ zeptala se. „Jste přece můj ochránce, pane.“

Ironický tón, který se ozýval z jejího hlasu při těchto slovech, byl poslední provokací, kterou mohl snést. Caine ji chytil za ruce a hrubě ji odhodil na matraci. Přitiskl se k ní, kolenem jí zaklínil nohy, aby ho nemohla kopnout a způsobit mu bolest. Nemínil jí dovolit, aby se pokusila udělat z něj eunucha, kdyby k tomu měla příležitost. „Myslím, že je nejvyšší čas vysvětlit si pár základních pravidel,“ procedil mezi zuby.

Hlasitě zasténala, když se jeho nahá hrud' dotkla jejích prsou. Caina napadlo, že si konečně uvědomila, že na sobě nic nemá. „Aby bylo jasno,“ řekl a tiše zaúpěl.

Zatraceně, byla tak hebká a žádoucí. Toužil zabořit tvář do jejího krku a pomalu a sladce se s ní milovat. Dostane ji, přísahal si, ale až bude rozpálená vášní a touhou a nebude mu do uší vykřikovat nehorázné hrubosti tak jako teď.

„Kde jste se proboha naučila takovým kletbám?“ zeptal se, když mu začala vyhrožovat těmi nejhoršími slovy.

„Od vás,“ lhala. „Pustíte mě už konečně, vy... pekelný zmetku.“

Byla plna vzpurného siláctví. Ale hlas se jí přitom trochu chvěl. Caine okamžitě zareagoval. Vyžadovalo to nesmírnou sebekázeň, ale nakonec se přece jen od ní odtáhl. Pevně svíral čelisti a na čele se mu objevily kapky potu. Tiše zamručel. Její

ňadra už přece na něj čekala. Toužila, aby se jich zmocnil ústy, líbal je, sál..., i když si to Jade určitě neuvědomovala.

„Caine?“

Zvedl se na lokty, aby viděl, jak se tváří. Okamžitě litoval, že to udělal. Její tvář zachmuřená zlostí v něm znovu roznítila vztek.

Jade zmítaly naprosto protichůdné pocity. Věděla, že by se měla cítit uražená, ale nebylo tomu tak. Temné chloupky na jeho hrudi, tak drsné a hřejivé, ji lechtaly do bradavek a rozněcovaly ji. Byl celý horký a žádoucí. A vzrušený, uvědomila si. Štíhlé pletence svalů na jeho pažích způsobovaly, že se jí tajil dech. Věděla však, že bude lépe, když na sobě nedá znát, jak ji přitahuje. Hrát uraženou, připomněla si. Musím vypadat uraženě a taky vyděšeně.

„Takhle si tedy představujete moji ochranu?“ zeptala se a přidala do hlasu trochu úzkosti.

„Ne, tak si vaši ochranu rozhodně nepředstavuji,“ odpověděl sevřeným hlasem.

„Caine?“

„Ano?“

„Vypadáte, jako byste měl chuť mě políbit. Je to tak?“

„Ano,“ připustil. „Mám.“

Začala kroutit hlavou, ale zarazila se, když vzal do dlaní její tváře a přidržel ji.

„Ale vždyť se vám ani trochu nelíbím.“ Hlas se jí ozýval jako bezdechý šepot. „Říkal jste to přece, ne? Nebo jste změnil názor?“

Uvědomil si, že se při pohledu na její vyplašený výraz usmívá. „Ne,“ odpověděl, aby ji ještě víc popudil.

„Tak proč mě chcete políbit?“

„Nedovedu si to vysvětlit,“ řekl. „Možná proto, že jste úplně nahá a cítím pod sebou vaši hebkou pleť. Možná...“

„Tak jen jednou.“

Nepochopil, co tím myslí, ale ruměnec na její tváři mu řekl, že je v rozpacích. „Co jen jednou, Jade?“ zeptal se.

„Můžete mě políbit, Caine,“ vysvětlovala. „Ale jen jednou. Pak musíte odejít z mého pokoje.“

„Jade? Vy chcete, abych vás políbil?“

Jeho hlas byl najednou tak něžný, že měla pocit, jako by hladil. Dívala se na jeho ústa a uvažovala, jaké to bude, až ji skutečně políbí. Budou jeho ústa také tak tvrdá jako jeho tělo?

Zvědavost zvítězila nad obezřetností. „Ano,“ zašeptala. „Chci, abyste mě políbil, Caine.“

V polibku se projevila jeho náruživost. Ústa byla vášnivá, majetnická. Jazykem vnikl do jejích a narazil na její jazyk. Neměla tušení, že muži takto líbají ženy, ale brzy se jí to zalíbilo. Divoké doteky jeho jazyka ji vzrušovaly. Až když sama bázlivě napodobila jeho prudké pohyby, líbání zjemnil. Způsob, jakým používal jazyk v imitaci milostného aktu, se jí zdál ostudný, ale nevadilo jí to. Proti svému klínu cítila jeho ztopořený úd. Přitiskl se k ní pokaždé, kdy jí jeho jazyk pronikl hlouběji do úst. V Jadině těle se pomalu začal rozlévat žár.

Nezdálo se, že by ho chtěla zastavit. Jeho ústa ji přiváděla k šílenství. Jazyk klouzal znovu a znovu dovnitř a zase ven, až se třásla jako v horečce. Caine si omotal její vlasy kolem zápěstí, aby se nehýbala, ale nebylo to nutné. Doslova na něm visela.

Byl čas skončit. Caine věděl, že by se brzy přestal ovládat nadobro. Jade se pokoušela udržet ho u sebe a zaryla mu nehty do ramen. Caine nevyslovené výzvě odolal. Dlouho jí hleděl do očí. Líbilo se mu, co tam viděl, a neskrýval spokojený úsměv muže. „Chutnáš jako cukr a med.“

„Opravdu?“

Přešel znovu ústy přes její. „Ano, opravdu,“ řekl. „A jako brandy.“

Neklidně se pohnula. „Netiskni se na mne tak,“ vyzval ji. Při její nechtěné provokaci opět pevně sevřel čelisti. „Caine?“

„Ano?“

„Jenom dvakrát,“ zašeptala. „Ano?“

Pochopil. Dala mu svolení, aby ji ještě jednou políbil. Nemohl odolat. Políbil ji dlouhým náruživým polibkem, a když se pak podíval do jejích očí, nesmírně ho ten pohled potěšil. Vypadala naprosto omámená. Uvědomil si, že příčinou je on. Vášně v ní byla větší než jeho.

„Caine?“

„Už ne, Jade,“ zamručel.

„Nelíbí se vám to?“ zeptala se a v jejím hlase vycítil obavy.

„Moc se mi to líbí,“ odpověděl.

„Tak proč...“

Její ruce mu hladily ramena a bylo pro něj čím dál větším utrpením ovládnout se. „Nemohu vám zaručit, že se zastavím, kdybych vás znovu políbil, Jade. Chcete podstoupit takové riziko?“

Než mu mohla odpovědět, začal se od ní odtahovat. „Nebylo ode mne čestné ptát se při vašem současném rozpoložení.“

Vášeň jí vyprchala z mysli. „Při jakém současném rozpoložení?“

Zhluboka si povzdechl. „Myslím, že bych se s vámi nakonec miloval, Jade,“ zašeptal. „Ale musela byste se rozhodnout, než vám vášeň zatemní rozum.“ Jeho tvář se zachmuřila, když se opět prudce pohnula. Ten pohyb mu připomněl jemnou hrud' čekající na jeho dotek. „Jestli se nepřestanete tak kroutit,“ začal, „přísahám, že k tomu dojde. Nejsem z kamene, má milá.“

Zmlkla.

Přestože neměl chuť ji opustit, pomohl jí dokonce obléci si noční košili. Odmítl jí však vrátit dýku, i když mu svatosvatě slibovala, že už ji nepoužije proti němu.

„Tvrdě jsem spala,“ bránila se. „A vy jste se ke mně vkradl jako zloděj. Musela jsem se bránit.“

Caine ji vzal za ruku a táhl směrem ke své ložnici. „Měla jste zlý sen, že?“

„Je to možné,“ odpověděla. „Už si nevzpomínám. Proč mě tak vlečete?“

„Půjdete spát ke mně. Tam se nebudete muset bát, že vás překvapí nějaký vetřelec.“

„Přes palubu a rovnou do moře, je to tak?“ zeptala se. „Já ale věřím, že bude mnohem bezpečnější, když zůstanu sama, děkuji.“

„Nevěříte, že byste mě nechala na pokoji?“ zeptal se.

„Ano, to je pravda,“ přiznala a tiše povzdechla. „Musím se samozřejmě krotit, protože bych se jistě dostala na šibenici. Vražda se v těchto končinách pořád trestá, že?“

Caine se zasmál. „Až se vás dotknu, nebudete myslet na vraždu,“ sliboval jí.

Zděšeně zaúpěla. „To přece neuděláte. Ochránce by neměl toužit po své svěřenkyni.“

„A co vy?“ zeptal se. „Vy netoužíte po svém ochránci?“

Obrátil se k ní a čekal na odpověď. „Nevím,“ řekla. „Připadáte mi opravdu přitažlivý, Caine, ale ještě nikdy jsem nešla do postele s žádným mužem a nevím, jestli po vás toužím tak silně. Ovšem vaše přitažlivost mě zároveň velmi znepokojuje a mám pocit, že přicházím o rozum. To byste přece nechtěl, pane. Jinak bych si ráno musela najít na ochranu někoho jiného, někoho, kdo by se mi méně líbil.“

Pokusila se vyprostit se z jeho sevření. Caine ji chytil, než mohla udělat krok zpátky k posteli. Jediným rychlým pohybem si ji přehodil přes rameno a nesl ke spojovacím dveřím.

„Jak se opovažujete tak se mnou zacházet? Nejsem pytel zrní. Okamžitě mě pusťte, vy prostopášný bastarde.“

„Prostopášný bastard? Má milá, vy ale nemluvíte zrovna jako dáma.“

Složil ji doprostřed postele. Protože byl připraven na to, že vyskočí na nohy a pokusí se utéci, příjemně ho překvapilo, když si začala upravovat příkrývku. Jakmile se odsunula na okraj postele, načechrala si polštář pod hlavou a vlasy přehodila přes rameno. Svůdný plamen rudých pramenů na bělostné noční košili mu připadal neskutečně krásný. Ta žena, která ho právě označila za bastarda, už zase vypadala jako anděl.

Caine s povzdechem zhasl svíce.

„Já jsem dáma,“ zamumlala, když se ukládal vedle ní. „Ale vy mě provokujete, Caine, a to je důvod, proč používám tak...“

„Barvitý slovník?“ zeptal se, když nedokončila větu.

„Ano,“ odpověděla. Znělo to zoufale, když dodala: „Mám se vám omluvit?“

Musel se opět zasmát. „Bojím se, že by vaše omluva nebyla upřímná,“ odpověděl. Převalil se na bok a pokusil se vzít ji do náruče. Když mu odsunula ruce, lehl si zase na záda, složil paže pod hlavu, hleděl do tmy a myslel na to rozpálené tělo vedle sebe.

Byla to skutečně nejpodivnější žena, s kterou se kdy setkal. Dokázala v něm v jedné chvíli vyvolat smích a v následujícím okamžiku by na ni nejraději řval. Nemohl jí vysvětlit své reakce, protože jim sám nerozuměl. Byla mu jasná jediná věc. Věděl, že po něm touží. To už mu dokázaly její polibky.

„Jade?“

Při jeho ochraptělém oslovení se zachvěla. „Ano?“

„Nepřipadá vám to zatraceně divné?“

„Co má být divné?“ zeptala se.

Z jejího hlasu poznal, že se směje. „Ležíme tady spolu v posteli, aniž bychom se jeden druhého dotýkali. Cítíte se se mnou dobře, že?“

„Ano,“ odpověděla. „Caine?“

„Ano?“

„Bolí milování?“

„Ne,“ odpověděl. „Bolí jen, když chcete, a nemůžete.“

„Aha. Takže po vás asi moc netoužím, Caine, protože mě nic nebolí,“ prohlásila věcně s radostným uspokojením v hlase.

„Jade?“

„Ano?“

„Spěte už.“

Cítila, že se k ní obrátil, a ihned se napjala v očekávání dalšího polibku. Po dlouhé chvíli si uvědomila, že ji nemíní políbit. Byla nesmírně zklamaná.

Caine se zvedl na lokty a díval se na ni. Jade nasadila vážný výraz pro případ, že by měl oči jako kočka a viděl i ve tmě.

„Jade? Jak jste přišla k té ráně na zádech?“

„Dostala jsem bičem,“ odpověděla. Obrátila se na bok a odolávala nutkání stulit se mu do náruče.

„Povězte mi o tom.“

„Jak víte, že to bylo šlehnutí bičem?“

„Mám stejnou stopu po biči na stehně.“

„Opravdu? A jak jste k ní přišel vy?“

„Budete pořád odpovídat na mé otázky jen další otázkou?“

„Sokratovi by se to líbilo.“

„Povězte mi, jak se vám to stalo,“ vyzval ji znovu.

„To je soukromá záležitost,“ odbyla ho. „Už skoro svítá, Caine. Mám za sebou těžký den.“

„Dobře,“ připustil. „Takže mi o své soukromé záležitosti povíte ráno.“

Než mohla proti jeho rozhodnutí protestovat, vzal ji kolem pasu a přitáhl si ji k sobě. Bradu si opřel o její temeno. Jeho ztopořený úd se jí přitiskl k zádkům.

„Je vám dost teplo?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla. „A vám?“

„Také.“

„Budete se slušně chovat, ano?“ pokoušela ho.

„Asi ano,“ odpověděl. „Jade?“ ozval se pak mnohem vážnějším hlasem.

„Ano?“

„Nikdy bych neudělal nic, co byste si nepřála i vy.“

„Ale co kdybyste si myslel, že chci, abyste... a já bych to zatím nechtěla...“

„Dokud mi nedáte své svolení, svůj souhlas z celého srdce, nedotknu se vás. To vám slibuji.“

Pomyslela si, že to byl nejhezčí slib, který kdy slyšela. Zněl tak upřímně a věděla, že Caine míní vážně, co právě řekl.

„Caine? Víte, na co jsem právě přišla? Vy jste opravdový gentleman a ještě k tomu počestný.“

V objetí s ní usnul. Jade se rozhodla učinit totéž. Obrátila se k němu, ovinula mu také ruce kolem pasu a okamžitě usnula.

Caine se probudil sotva o hodinu později. Jade ve spánku vykřikla. Zamumlala něco, čemu nerozuměl, pak uslyšel její zděšený výkřik. Zatřásl jí, aby ji probudil. Jakmile jí odhrnul vlasy z obličeje, ucítil na jejích tvářích vláhu. Musela ve spaní plakat.

„Moje milá, měla jste zlý sen. Všechno je v pořádku,“ utěšoval ji. „Se mnou jste v bezpečí.“

Hladil ji po ramenou a po zádech, až její napětí povolilo. „O čem se vám zdálo?“ zeptal se, když se jí dech zklidnil.

„O žralocích.“ Ta slova pronesla šepotem plným úzkosti.

„O žralocích?“ podivil se, protože myslel, že špatně slyšel.

Zabořila hlavu pod jeho bradu. „Jsem tak unavená,“ zašeptala. „Už si nevzpomínám, co se mi zdálo. Obejměte mě, Caine. Chci zase spát.“

Hlas se jí ještě třásl. Caine věděl, že lže. Pamatovala si ze svého snu všechno. Ale nemínil ji nutit, aby mu jej vyprávěla.

Políbil ji na temeno, pak udělal, co si přála, a přitáhl si ji blíž.

Jade čekala na okamžik, až usne. Potom se pomalu vyprostila z jeho objetí a přesunula ke kraji postele. Srdce jí ještě prudce bušilo. Myslel si, že měla jen zlý sen. Byl skutečný zážitek stejný? A bude někdy schopná na tu hrůzu zapomenout?

Bůh jí pomáhej, bude vůbec ještě někdy schopná vrátit se z vlastní vůle na moře?

Bylo jí do pláče. Musela sebrat všechnu svou sílu, aby nepodlehla nutkání a nepřitiskla se zas k němu. Caine snadno vzbuzoval důvěru. Věděla, že by si velmi rychle zvykla spoléhat na něj. Ano, byl spolehlivý muž, ale mohl by jí také obloudit srdce.

Byla svými reakcemi zcela zmatena. V nitru mu naprosto důvěřovala.

Proč mu tedy nevěřil jeho vlastní bratr?

KAPITOLA 5

Caine se probudil s vášnivou touhou... po ní. Jade si v průběhu zbytku noci vyhrnula noční košili až ke stehnům. Choulila se mu k boku a pravou nohu měla přehozenou přes jeho stehno. Klínem se dotýkala jeho vzrušeného údu. Aby ji snad neuvedl do rozpaků, nechal si při spaní na sobě kalhoty. Látka však byla slabou ochranou proti její hebké pleti a Caine cítil, jak její žár spaluje jeho tělo plamenem.

Její tvář spočívala na jeho nahé hrudi. Rty měla pootevřeny, dýchala klidně a zhluboka. Všiml si dlouhých černých řas a roztomilé spršky pih kolem kořene nosu. Z té dívky čišelo smyslné ženské kouzlo. Caine se dál díval na její líbeznou tvář, až se vzrušil tak, že musel bolestí zatínat zuby.

Bojoval sám se sebou, aby se od ní odtáhl. Když se pokusil obrátit ji na záda, uvědomil si, že ho drží za ruku. A nezdálo se, že by ho chtěla pustit.

Nezbývalo než jemným tlakem uvolnit její prsty. Pak si uvědomil, že ho v noci nazvala prostopášným bastardem. A přece se teď k němu tak tiskne. Caine si byl jist, že by se k němu opět chovala nedůvěřivě, kdyby se probudila. Nicméně ve spaní nemohla před ním zakrýt svou zranitelnost, a ta skutečnost ho opravdu těšila.

Stravoval ho prudký příliv vášně. Zatímco shlížel na svého anděla, přísahal si, že nepřipustí, aby se jí stalo něco zlého, sliboval, že za ni nasadí třeba i svůj život.

Na nějaký čas je tedy jejím ochráncem..., ale věděl, že si přeje, aby s ním zůstala ještě mnohem, mnohem déle... Nathan bude

doma za dva týdny, aby se postaral o sestřinu bezpečnost. Bude pak Caine schopen ji nechat jít?

Na to skutečně neznal odpověď; věděl jen, že při pomýšlení, že by se jí měl vzdát, se mu zoufale rozbuší srdce a sevře žaludek.

To bylo jediné, co byl ochoten si přiznat.

Ovšemže nebylo rozumné zůstat ležet v posteli v těsné blízkosti polonahé krásky. Ano, pomyslel si, když se nad ní sklonil a políbil ji na obočí, počká ještě nějaký čas, aby si v tom všem udělal jasno.

Umyl se a oblékl si Lyonovy šaty, pak probudil Jade. Málem ho uhodila, když s ní jemně třásl. „Nebojte se, všechno je v pořádku, Jade,“ zašeptal. „Je čas vstávat.“

Posadila se v posteli a zarděla se. Caine sledoval, jak si přitahuje pokrývku až k bradě. Gesto cudnosti bylo samozřejmě zbytečné, už vzhledem k tomu, že ji v noci viděl neoblečenou, ale rozhodl se jí to nepřipomínat.

„Omluvte prosím mé chování,“ zašeptala stísněným ospalým hlasem. „Vůbec nejsem zvyklá, aby mě budil muž.“

„To doufám,“ odpověděl.

Tvářila se zmateně. „Proč doufáte?“

„Nejste ještě natolik vzhůru, abyste se mnou vedla sokratovské dialogy,“ řekl jí jemně.

Jade na něj hleděla poněkud nechápavě. Caine se k ní sklonil a políbil ji tvrdým krátkým polibkem, který skončil, než na něj mohla zareagovat vstřícně... nebo odporem.

Měla na tváři ten nejpřekvapenější výraz, když se od ní odtrhl. „Proč jste to udělal?“

„Protože jsem chtěl,“ odpověděl. „Uvidíme se v jídelně. Myslím, že ve vedlejším pokoji vám Christina připravila nějaké oblečení, má milá.“

„Ach, můj Bože... jistě si myslí, že jsme... že...“

Dveře se při jejím zděšeném šepotu zavřely.

Slyšela, jak si Caine cestou po chodbě hvízdá. Jade klesla zpátky do polštářů. Krátký polibek způsobil, že se celá roztrásla. Polibek a také skutečnost, že si její přátelé teď myslí, že je prostopášnice.

Ale proč by se měla starat o to, co si myslí? Až léčka skončí, už je nikdy neuvidí. Přesto si však přála, aby Christina zůstala její přítelkyní. Jade měla pocit, jako by ji nějak zradila.

„Prostě jí vysvětlím, že k ničemu nedošlo,“ zašeptala si. Ona to pochopí. Opravdová přítelkyně by to přece měla pochopit, ne?

Protože Jade nikdy opravdovou přítelkyni neměla, nebyla si jistá, zda takové pravidlo platí.

Vylezla z postele a spěchala do svého pokoje. Caine měl pravdu, Christina jí tam nechala krásné tmavě modré cestovní šaty. A vedle židle stály tmavě hnědé naleštěné střevíce. Jade zatoužila, aby jí padly. Nemohla se zbavit myšlenek na Caina, když se oblékala. Ten muž narušil klid její duše. Byl tak nebezpečně krásný. Zpropadený důlek ve tváři způsoboval, že se jí točila hlava. Lyon mu půjčil nestydatě těsné jezdecké kalhoty jelenicové barvy. Zdůrazňovaly vypracované svaly na jeho stehnech... a ještě víc.

Černý Harry by ji uškrtil, kdyby se dověděl, že měla čas prohlížet si mužské tělo. Upoutala ji také Cainova smyslnost, tak živočišná, tak přitažlivá. Možná ještě muže neznala, ale rozhodně nebyla slepá.

O patnáct minut později byla připravená sejít dolů. Bílá hedvábná blůza jí byla trochu těsná přes prsa, ale kabátek ten drobný nedostatek zakryl. Boty ji tlačily jen nepatrně.

Pokusila se zaplést si vlasy, ovšem bez úspěchu. Nechala své snahy, když uviděla neuspořádaný účes, který vytvořila. Jade neměla trpělivost a vůbec žádné zkušenosti s úpravou vlasů. Ta skutečnost ji nikdy předtím netrápila. Ovšem teď musí vystupovat jako elegantní dáma z vyšších kruhů, než přetvářka skončí, a nesmí připustit, aby se prozradila nějakým detailem.

Dveře do jídelny byly otevřeny. V čele dlouhého mahagonového stolu seděl Caine. Sluha naléval ze stříbrné konvice tmavý čaj. Avšak Caine muži vůbec nevěnoval pozornost. Zdálo se, že je plně pohroužen do četby novin, které měl před sebou.

Nebyla si jistá, má-li se uklonit, pak usoudila, že na tom vlastně nezáleží, protože si jí stejně vůbec nevšímá. Ale mylila se, jakmile došla ke stolu, vstal a odsunul pro ni židli vedle sebe.

Ještě nikdy jí žádný muž nenabídl židli, ani Nathan ne. Nedokázala si srovnat v hlavě, jestli se jí taková pozornost líbí, nebo ne.

Caine pokračoval v četbě novin, zatímco snídala. Když skončil se svým zřejmě každodenním rituálem, opřel se o opěradlo, složil noviny a konečně se k ní otočil.

„Tak?“ zeptala se, když na ni pohlédl.

„Tak co?“ opáčil, usmívaje se dychtivosti v jejích slovech.

„Dočetl jste se, že byl zavražděn elegantně oblečený gentleman?“ Ukázala na noviny.

„Ne, nic takového tam není.“

Zděšeně zaúpěla. „Vsadím se, že ho hodili do Temže. Víte, Caine, teď když se k tomu vracím, opravdu jsem cítila na nohách něco slizkého. A vy jste přece říkal, že v Temži nic dlouho nepřežije, že? Muselo se stát, že ten ubohý...“

„Jade, už zase popouštíte příliš uzdu své představivosti,“ přerušil ji. „Nejenže v novinách není ani zmínka o vašem elegantně oblečeném gentlemanovi, ale není tam vůbec zmínka ani o tom, že by byl někdo zavražděn.“

„Pak ho tedy ještě neobjevili.“

„Pokud patří do vyšší společnosti, někdo by snad jeho zmizení zpozoroval. Už jsou to přece dva dny, co jste viděla...“

„Jsou to přesně dva dny,“ potvrdila.

Caina napadlo, že kdyby projevila ještě trochu nadšení, určitě by vyskočila ze židle.

„Což mě opět přivádí k původní otázce,“ prohlásil. „Co jste vlastně viděla?“

Opřela se ve své židli. „Nevíte, kde jsou Lyon a Christina?“

„Vyhýbáte se odpovědi na mou otázku?“

Zavrtěla hlavou. „Jen nechci, abych to musela říkat dvakrát,“ vysvětlovala. Už když vyslovovala tuto lež, spřádala v mysli další věrohodnou historku.

„Lyon vyšel na chvíli ven,“ odpověděl, „a Christina má práci s Dakotou. Odpovězte mi, prosím.“

Vytřeštila oči.

„Co se děje?“

„Právě jste řekl prosím,“ zašeptala. Znělo to šokovaně. „Když si na sebe nedáte pozor, brzy se dočkám omluvy, kterou mi dlužíte.“

Věděl, že by se neměl ptát, proč se má omlouvat, usoudil, že si zřejmě uchovává v paměti seznam všech jeho prohřešků. Kromě toho úsměv, který mu věnovala, byl tak okouzlující, že se sotva mohl soustředit.

„Shodili ho ze střechy.“

Caine se otřesen vrátil k původnímu tématu, když uslyšel její slova. „Vy jste byla také na střeše?“ zeptal se jí a pokoušel se představit si, co tam proboha mohla dělat.

„Ovšemže ne,“ odpověděla. „Proč bych měla být na střeše?“

„Jade...“

„Ano?“ zeptala se a opět vypadala nedočkavě.

„Vy jste tedy nebyla na střeše a viděla jste, jak několik mužů shodilo toho hezky oblečeného gentlemana ze střechy? Je to tak?“

„Byli tři.“

„Jste si tím jistá?“

Přikývla. „Bála jsem se, Caine, ale počítat ještě dovedu.“

„Kde jste byla, když k tomu došlo?“

„Na zemi.“

„To jsem pochopil,“ zabručel. „Když jste nebyla na střeše, dá se předpokládat, že...“

„Mohla jsem být v jiném domě nebo třeba jet kolem na některém Nathanově koni nebo...“

„Jade, přestaňte plácát. Jen mi povězte, kde jste byla a co jste viděla.“

„Co jsem slyšela, je zrovna tak důležité, Caine.“

„Pokoušíte se schválně mě rozčilit?“

Rozmrzele se na něj podívala. „Chystala jsem se jít do kostela, když jsem uslyšela ten rozruch. Ti muži nebyli na vrcholu kostela. Táhlí toho ubožáka po střeše fary. Ta je trochu nižší. Z místa, kde jsem stála, jsem viděla, jak se jim ten gentleman snaží uniknout. Zápasil s nimi a křičel o pomoc. Tak jsem to viděla, Caine. Nic jsem si nevymyslela.“

„A?“ vybídl ji, když náhle skončila s vysvětlováním.

„Srazili ho ze střechy. Kdybych byla jen o krok víc vlevo, pak, pane, už byste mě teď nemusel chránit. Byla bych mrtvá zrovna jako ten ubohý pán.“

„Kde je ten kostel?“

„V Nathanově farnosti.“

„A ta je kde?“ zeptal se.

„Tři hodiny odtud na sever,“ oznámila.

„Neruším?“ zeptala se ode dveří Christina.

Jade se k ní s úsměvem obrátila.

„Jistěže ne,“ odpověděla. „Děkuji za výbornou snídani a za to, že jsi mi půjčila tak krásné šaty. Dám na ně pozor,“ dodala.

Za ženou se objevil Lyon a objal ji. Caine a Jade pak viděli, že ji políbil na temeno hlavy.

„Chyběl jsem ti?“ zeptal se.

„Samozřejmě,“ odpověděla Christina. Usmála se na manžela a pak se zas obrátila k Jade. „Šla jsem do tvého pokoje...“

„Nic se nestalo,“ přerušila ji chvatně Jade. „Je to všechno jeho chyba, opravdu. Ale nic se nestalo, Christino. Chtěla jsem na něho vytáhnout nůž. To je všechno. Pak mi to samozřejmě prominul,“ dodala a mávla rukou směrem ke Cainovi. „Tak se rozzuřil, že mě násilím odvedl do svého pokoje. Ach, bože, je to všechno tak popletené, že?“

Obrátila se k Cainovi. „Neřekl byste k tomu něco, prosím? Moje nová přítelkyně si bude myslet, že jsem...“

Přestala se svým vysvětlováním, když si všimla Cainova udiveného výrazu. Vůbec nemá v úmyslu jí pomoci, uvědomila si. Už si zase myslí, že se pomátla.

Cítila, jak rudne rozpaky.

„Šla jsem do tvého pokoje, abych si vzala tvůj nůž,“ řekla Christina. „Ty ses opravdu chystala podříznout ho tupým nožem?“

Jade by se nejraději někam schovala. „Ne,“ odpověděla s povzdechem.

„Ale právě jsi řekla...“

„Za prvé, opravdu jsem se snažila ho bodnout,“ vysvětlovala. „Probudil mě, když se mi snažil obléci noční košili...“

„Opravdu?“ ptal se Lyon Caina. Jeho úšklebek říkal vše.

„Lyone, nepleť se do toho,“ přikázal Caine.

„No, když jsem si uvědomila, kdo to je, přestala jsem se o to pokoušet. Ale vyděsil mě. Myslela jsem, že je to zloděj.“

Zdálo se, že Lyon má v úmyslu ještě něco říci. Caine ho ostrým pohledem vybídl k mlčení.

„Zjistil jsi něco?“ zeptal se Caine.

Lyon přikývl. Vstoupil do místnosti. „Christino? Mohla bys uvést Jade do salonu?“

„Bude tam muset zajít sama,“ odpověděla Christina. „Slíbila jsem, že jí nabrousím nůž. Jade? Nemohla jsem ho pod polštářem najít. To jsem ti chtěla vysvětlit.“

„Vzal mi ho,“ odpověděla Jade a ukázala na Caina. „Zdá se mi, že jsem viděla, jak ho dává na římsu krby, ale nejsem si tím úplně jistá. Nemám ti ho pomoci hledat?“

„Ne, najdu ho sama. Zatím jdi a dělej společnost Dakotovi. Hraje si v saloně na pokrývce. Za pár minut přijdu za tebou.“

Jade chvatně vyšla za Christinou z pokoje. U dveří salonu se zastavila, protože slyšela za sebou burácet Lyonův smích. Usmála se také, soudíc, že Caine právě vypráví svému příteli, za jak pomatenou ji považuje.

Cítila se docela samolibě. Vyžadovalo to nesmírné soustředění chovat se tak zmateně a být přitom přesvědčivá a myslela si, že se jí to docela povedlo. Netušila, že má takový talent. Přesto byla k sobě dost upřímná, aby si přiznala, že byly okamžiky, kdy všechno nepředstírala. Jade se napřímila. Ať to bylo předstírání nebo ne, jalové žvanění znamená při jednání s Cainem jednoznačné plus.

Pak vstoupila do pokoje a zavřela za sebou dveře. Před pohovkou spatřila rozprostřenou pokrývku. Christinina syna však neviděla. Nikde ho nemohla najít.

Už už chtěla spustit poplach, když si všimla, že zpoza pohovky vyčnívá nožička. Spěchala k ní a klekla si, krátce zauvažovala, že vytáhne dítě za nohu, a pak se rozhodla, že si je napřed prohlédne. Spustila se k zemi, až si lehla tváří na koberec. Pár palců od sebe spatřila nejkrásnější modré oči, jaké kdy viděla. Dakota. Jade si pomyslela, že se snad její náhlou návštěvou vyděsil. Vytřeštil oči.

Ale nerozplakal se. Hleděl na ni dlouhou chvíli a pak ze široka roztáhl bezzubá ústa v úsměvu.

Pomyslela si, že je to vskutku kouzelné dítě. Za okamžik se hoch přestal usmívat a vrátil se ke svému hlavnímu zájmu. Začal cumlat zdobenou zakřivenou nohu pohovky.

„Ale to není nic dobrého, miláčku,“ prohlásila Jade.

Nevěnoval jí ani pohled a dál olizoval dřevo. „Přestaň, Dakoto,“ prikazovala mu. „Maminka se bude zlobit, až uvidí, že se krmíš nábytkem. Vylez odtamtud, prosím.“

Bylo zřejmé, že nemá žádné zkušenosti v zacházení s dětmi. Ani si neuvědomila, že má přítom diváky.

U protějších dveří se opíral o stěnu Caine s Lyonem a pozorovali je. Oba stěží zadržovali smích.

„Ty nebudeš poslouchat, Dakoto?“ ptala se Jade.

Dítě odpovědělo na její slova šťastným zabubláním.

„Počíná si velmi zajímavě, nebudu ji rušit,“ zašeptal Lyon Cainovi, když Jade zvedla pohovku a odsunula ji. Pak se posadila proti malému. Okamžitě k ní přilezl. Vůbec nevěděla, jak má dítě uchopit. Někde slyšela, že krk malíčkových dětí ještě není dost silný, aby udržel hlavičku. Ovšem Dakota se statečně zvedal z koberce a zdál se být silný dost.

Vydával spokojené zvuky. Bylo to skutečně šťastné dítě. Nemohla odolat, aby se ho nedotkla. Jemně ho pohladila po hlavičce, pak chlapce vzala pod pažemi a pomalu si ho přitáhla do klína.

Chtěla jej přivinout do náruče.

On však chtěl něco jiného. Chytil ji za vlasy a prudce zatahal. Snažil se také ochutnat, jestli na jejích prsou není něco dobrého k jídlu.

Brzy si uvědomila, k čemu se chystá.

„Ne, ne, Dakoto,“ zašeptala, když se začal vzpouzet a zlobit. „Maminka tě nakrmí. Půjdem a podíváme se po ní, ano?“

Jade se pomalu zvedla a držela přítom dítě v náručí. Bolelo ji, jak ji neustále tahalo za vlasy, ale nevadilo jí to.

Dítě tak nádherně vonělo. A vypadalo překrásně. Chlapeček měl matčiny modré oči, ale tmavé vlasy po otci. Jade ho pohladila po zádičkách a tiše mu začala broukat. Byla úžasem bez sebe.

Pak se obrátila a spatřila oba muže. Ucítila, že se červená. „Máte krásného syna,“ vykotala k Lyonovi.

Caine stál u dveří, zatímco Lyon zamířil k Dakotovi. Musel vyplést synovi ruce z Jadiných vlasů. Hleděla na Caina a uvažovala nad podivným výrazem v jeho tváři. Byla v něm něha, ale ještě něco jiného. Napadlo ji, na co asi myslí.

„Je to první dítě, které jsem kdy držela,“ řekla Lyonovi, když mu předala syna do náruče.

„Řekl bych, že jste přirozeně nadaná,“ odvětil Lyon. „Co říkáš, Dakoto?“ zeptal se. Zvedl si dítě k obličejí. Dakota se okamžitě vesele zašklebil.

Vzápětí vstoupila do pokoje Christina. Spěchala k Jade a podala jí čerstvě nabroušený nůž. Dýka byla uložena v pouzdře z měkké kůže. „Je teď dost ostrá,“ vysvětlovala Christina. „Dala jsem ji do pochvy, aby ses nezranila.“

„Děkuji,“ odpověděla Jade.

„Nebudete potřebovat dýku,“ prohlásil Caine. Poodešel od dveří a přešel k Jade. „Vezmu vám ji, drahoušku. Ublížila byste si.“

„Já vám ji ale nedám,“ oznámila. „Je to dar mého strýce a slíbila jsem mu, že ji budu pořád nosit u sebe.“

Vzdal to, když od něj ustoupila. „Budeme muset jít,“ řekl jí pak. „Lyone, budeš...“

„Ano,“ odpověděl Lyon. „Jakmile...“

„Správně,“ přerušil ho Caine.

„Zřejmě hovoří nějakým cizím jazykem, nemyslíš?“ obrátila se Christina k Jade.

„Nechtělí, abych si dělala starosti,“ vysvětlovala Jade.

„Takže tys rozuměla, o čem mluví?“

„Ovšem. Lyon má začít se svým pátráním. Caine mu zjevně dal několik tipů. Jakmile zjistí nějaké souvislosti, sejde se s Cainem.“

Lyon s Cainem na ni užasle hleděli. „Vy jste to všechno odvodila z...“

Kývnutím Caina přerušila. Pak se obrátila k Lyonovi. „Pokusíte se zjistit, jestli někdo v poslední době nezmizel, že?“

„Ano,“ připustil Lyon.

„Budete určitě potřebovat popis, že? Ovšem nos toho ubožáka byl po pádu poněkud znetvořen. Přesto myslím, že nebyl žádný mladík, mohl mít téměř čtyřicet, řekla bych. Měl šedivé vlasy, huňaté obočí a chladné hnědé oči. A nevypadal ve smrti vůbec poklidně. Byl trochu obtloustlý, především v pase. To je další důvod, proč si myslím, že patřil k vyšší společnosti.“

„A proč?“ zeptal se Caine.

„Patrně měl tolik, že jedl víc než za jednoho,“ vysvětlovala. „A na rukách neměl žádné mozoly. Určitě to nebyl pracující člověk. To vám mohu říct.“

„Pojďte a posad'te se,“ vyzval ji Lyon. „Potřebovali bychom získat i popis těch ostatních mužů.“

„Obávám se, že k tomu mnoho neřeknu,“ odpověděla. „Sotva jsem je zahlédla. Ani nevím, jestli byli vysocí, nebo malí, tlustí, nebo hubení...“ Zarazila se a povzdechla. „Byli tři, to je jediné, čeho jsem si stačila všimnout.“

Vypadala ustrašeně. Caine si pomyslel, že ji ještě děsí hrůzy, které má za sebou. Koneckonců viděla člověka, který při pádu zemřel, a je jemná žena, takže ji ta strašlivá událost silně rozrušila.

Jade samozřejmě rozrušená byla, a když ji Caine vzal kolem ramen, cítila se navíc provinile. Poprvé v životě lhal skutečně s odporem. Pořád si musela připomínat, že její pohnutky jsou ušlechtilé. Ovšem ani to nepomáhalo. Klamala tři velmi laskavé lidi.

„Budeme muset jít,“ vyhrkla. „Čím déle zůstaneme, tím většímu nebezpečí vystavujeme tuto rodinu, Caine. Ano, musíme ihned odejít.“

Nedala nikomu čas, aby se s ní přel, a vyrazila ke dveřím. „Caine? Nemáte někde na venkově dům?“ zeptala se a věděla velmi dobře, kam míří.

„Mám.“

„Myslím, že bychom měli odjet tam. V bezpečí mě udržíte jen mimo Londýn.“

„Do Harwythe nepojedeme, Jade.“

„Do Harwythe?“

„Tak se jmenuje moje venkovské sídlo,“ odpověděl. „Vezmu vás do domu svých rodičů. Jejich pozemek hraničí s mým. Vy možná nemáte obavy o svou pověst, ale já ano. Každý den vás budu navštěvovat, abych se přesvědčil, že vám nic neschází. Postavím kolem stráže... proč kroutíte hlavou?“

„Budete mě navštěvovat? Caine, už teď porušujete slovo, které jste mi dal,“ vykřikla. „Nebudeme do toho zatahovat vaše rodiče. Slíbil jste mi, že budu s vámi bezpečná, a přísámbůh, neodejdete ode mne, dokud nebude po všem.“

„Zní to velmi rozhodně, Caine,“ ozval se Lyon.

„Z celého srdce souhlasím s Jade,“ prohlásila Christina.

„Proč?“ zeptali se jako jedním hlasem Caine a Lyon.

Christina pokrčila rameny. „Protože je moje přítelkyně. Takže s ní musím souhlasit, ne?“

Proti takovému vysvětlení ani jeden z mužů neměl argument. Jade to potěšilo. „Děkuji, Christino. Také já budu s tebou vždycky souhlasit,“ dodala.

Caine potřásl hlavou. „Jade,“ začal s úmyslem přivést ji zpátky k původnímu tématu. „Myslím na vaši bezpečnost, když vám navrhuji, abyste zůstala u mých rodičů.“

„Ne.“

„Opravdu věříte, že se mnou budete v bezpečí?“

Pohoršila se nad jeho nedůvěřivým tónem. „V podstatě ano.“

„Má milá, nebyl bych schopen nevztáhnout na vás ruce po celé dva dlouhé týdny. Snažím se mluvit s vámi naprosto upřímně, ksakru.“

V jediném okamžiku zrudla jako pivoňka. „Caine,“ zašeptala, „takové věci byste neměl říkat před našimi hosty.“

„To nejsou naši hosté,“ namítl a málem přitom křičel vzteky. „My jsme jejich hosté.“

„Ten člověk na mne v jednom kuse křičí,“ podotkla Jade ke Christině. „A ani se neomluví.“

„Jade!“ zařval Caine. „Přestaňte neustále zamlouvat naši řeč.“

„Myslím, že bys na ni opravdu neměl křičet, Caine,“ ozvala se Christina.

„Nemůže si pomoci,“ vysvětlovala Jade. „To proto, že má tak prudkou povahu.“

„Nemám prudkou povahu,“ prohlásil Caine už mnohem tišeji. „Jsem jenom upřímný. Neměl jsem v úmyslu uvádět vás do rozpaků.“

„Už je pozdě,“ namítla Jade. „Už jste mě do rozpaků uvedl.“

Zdálo se, že Christinu i Lyona vyvádí jejich konverzace z míry. Caine se obrátil k příteli. „Nemáš kam jít?“

„Ne.“

„Tak ale rozhodně někam jdi,“ vyzval ho Caine.

Lyon pozvedl obočí, pak to vzdal. „Pojď, ženo. Můžeme počkat v jídelně. Caine? Budeš jí muset vysvětlit ještě pár věcí, než odejdeš, pokud chceš, abych...“

„Později,“ prohlásil Caine.

Christina vyšla za svým manželem a synem z pokoje. Na okamžik se zastavila, aby stiskla Jade ruku, když procházela kolem ní. „Nejlépe bude nevzpírat se tomu. O tvém osudu je už rozhodnuto.“

Jade té poznámce nevěnovala žádnou pozornost. Přikývla, aby Christinu potěšila, pak zavřela dveře a opět se rozhořčeně obrátila k Cainovi. Ruce založila v bok. „Je naprosto směšné, abych se obávala, že na mne vztáhnete ruce. Nezneužijete mě, ledaže bych vám to dovolila. Věřím vám,“ prohlásila s energickým kývnutím hlavy. Zvedla ruce k nadřím. „Z celého srdce,“ dodala poněkud dramaticky.

„Nevěřte.“

Jeho drsný tón ji vyděsil. Rychle se však vzpamatovala. „Je příliš pozdě, Caine. Už jsem vám začala důvěřovat. Udržíte mě v bezpečí a já nepřipustím, abyste se mne dotkl. Uzavřeli jsme spolu mírovou dohodu, pane. Nepokoušejte se na poslední chvíli kalit vodu nějakými zbytečnými starostmi. Všechno bude probíhat, jak je třeba. To vám slibuji.“

Náhle upoutal jejich pozornost ruch u vchodu. Caine poznal hlas příchozího.

Jeden z jeho čeledínů se dožadoval rozmluvy se svým pánem.

„To je Perry,“ řekl Caine Jade. „Můj čeledín. Zůstaňte tady a já zatím zjistím, co chce.“

Samozřejmě výzvy neuposlechla, ale následovala ho ke dveřím.

Jakmile spatřila Lyonův zachmuřený výraz, věděla, že se přihodilo něco zlého. Pak se podívala na Perryho. Mladík měl vytřeštěné hnědé oči a tmavé rozčuchané vlasy. Zdálo se, že nemůže popadnout dech a nervózně svíral klobouk v ruce.

„Je to hrůza, milorde,“ vykřikl ze sebe Perry. „Merlin mi přikázal, abych vám řekl, že je to zázrak, že neleh popelem celý blok. Vožehlo to i dům hraběte z Haseletu. Vevnitř je všechno vočazený, jak sme si mysleli, ale venkovní zdi sou vpořádku.“

„Perry, co to...“

„Hořel tvůj dům ve městě, Caine,“ přerušil ho Lyon. „To nám chceš říct, Perry?“

Sluha rychle přikývl. „Nebyla to nevopatrnost,“ bránil se. „Nevíme, jak k tomu došlo, ale nikde nehořely žádný svíčky a v krbu sme nenechali žádný voheň bez dozoru.“

„Nikdo vás z toho neviní,“ řekl Caine. Udržel hlas v klidu, nedal najevo svůj hněv. Co se ksakru mohl stát? uvažoval. „Takové náhody se stávají.“

„Nebyla to náhoda,“ řekla Jade.

Všichni v hale se k ní obrátili. Hleděla k zemi a zatínala pěsti. Cainovi se zdálo, že je velmi rozrušená, a část jeho hněvu pominula. „To je v pořádku, Jade,“ uklidňoval ji. „Co jsem ztratil, dá se lehce nahradit.“ Obrátil se zpátky k Perrymu a zeptal se. „Nebyl nikdo zraněn?“

Lyon sledoval Jade, zatímco sluha koktal, že všechno služebnictvo se dostalo ven včas.

Caine si oddechl. Měl v úmyslu dát čeledínovi patřičné příkazy, ale Lyon ho zarazil. „Dovol mi, abych se o hlášení a o služebnictvo postaral sám,“ navrhoval. „Musíš dostat Jade z Londýna, Caine.“

„Ano,“ odpověděl Caine. Nechtěl vyděsit Jade ještě víc, ale už začínal tušit, že oheň má něco společného s muži, kteří ji pronásledovali.

„Perry, jděte do kuchyně a vezměte si něco k pití,“ přikázal Lyon. „Na polici stojí nějaké pivo a brandy.“

Sluha chvatně odešel.

Lyon a Caine teď pozorovali Jade a čekali, co řekne. Pořád však hleděla k zemi a svírala ruce.

„Jade?“ zeptal se Caine, když se neměla ke slovu. „Proč si myslíte, že to nebyla náhoda?“

Dlouze povzdechla, než odpověděla. „Protože to není první požár, Caine. Je už třetí, který mají na svědomí. Zdá se, že si v požárech přímo libují.“

Zvedla k němu oči. Spatřil v nich slzy. „Budou se o to pokoušet znovu a znovu, dokud se jim nepodaří vás v takovém hořícím domě uvěznit... a mě také,“ chvatně dodala.

„Chcete říct, že mají v úmyslu vás zabít...?“ zeptal se Lyon.

Jade zavrtěla hlavou. „Nechtějí zabít jen mne,“ zašeptala. Pohlédla na Caine a rozplakala se. „Chtějí zabít i jeho.“

KAPITOLA 6

Jade si setřela slzy z tváře. „Museli nějak zjistit vaši totožnost,“ zašeptala. „Když jsem vešla do hostince, myslela jsem, že jste Pohan... ale oni museli vědět už tehdy, kdo skutečně jste, Caine. Proč by jinak zapalovali váš dům?“

Caine přistoupil k ní a položil jí ruce na ramena. „Monk by jim to neřekl,“ prohlásil. „Nevím, jak se mohli... no, na tom nezáleží. Jade, už žádá polovičatá vysvětlení. Musím vědět všechno.“

„Povím vám všechno, co chcete vědět,“ řekla.

Lyon následoval dvojici do salonu. Zavřel za sebou dveře a usadil se do křesla proti pohovce. Caine jemně přiměl Jade, aby si sedla vedle něho.

Jade pohlédla na Lyona. „Myslela jsem, že nás ztratili, když jsme včera v noci skočili do Temže. Možná, kdybyste řekl Perrymu, aby předstíral, že dál hledá Caina, ten, kdo jej sleduje, by předpokládal, že neví, kde jsme.“

Lyon pomyslel, že je to vynikající nápad. Ihned souhlasil a vyšel, aby promluvil s čeledínem.

Sotva odešel z místnosti, Jade se obrátila k Cainovi. „Nemohu s vámi zůstat. Teď jsem to pochopila. Pokusí se vás zabít, aby se ke mně dostali. Pokoušela jsem se nemít vás ráda, pane, ale moje snaha byla marná. Zničilo by mě, kdyby se vám něco stalo.“

Chtěla po svém vysvětlení odejít, ale Caine ji nepustil. Sevřel ji ještě pevněji a přitáhl si ji blíž k boku. „I já jsem se pokoušel nemít vás rád,“ zašeptal. Políbil ji na čelo a pokračoval. „Ale i moje snaha byla marná. Zdá se, že jsme k sobě připoutáni, má milá.“

Dlouho se na sebe dívali. Pak se ozvala Jade. „Není to zvláštní, Caine?“

„Co myslíte?“ ozval se také šepem.

„Právě jste přišel o svůj dům, oběma nám hrozí smrtelné nebezpečí, a jediné, co bych si přála, je, abyste mě políbil. Není to zvláštní?“

Sklonil hlavu. Pomalu zvedl ruku a vzal ji za bradu. „Ne,“ odpověděl. „I já vás chci políbit.“

„Opravdu?“ Rozšířily se jí zorničky. „No není to...“

„Zpropadená věc?“ zašeptal.

„Ano,“ povzdechla si u jeho úst. „Je to ta nejzpropadenější věc.“

Pak se jeho ústa zmocnila jejích a byl konec rozhovoru. Jade ho objala kolem krku. Caine jí jemně přitlačil bradu a přinutil ji, aby otevřela ústa. Jakmile udělala, co si přál, vklouzl jí jazykem do úst.

Měl v úmyslu políbit ji jen krátce, ale brzy se přestal ovládat. Jeho ústa dobývala její s urputnou naléhavostí. Nemohl se jí nabažít. „Pro lásku... Caine, teď není čas...“

Lyon promluvil, sotva vstoupil do dveří, pak rázně zamířil ke svému křeslu. Povšiml si, že Caine přestal líbat Jade jen váhavě. Ona však nebyla tak bezostyšná a odtáhla se od něho překvapivě rychle.

Byla rudá jako pivoňka, když pohlédla na Lyona. Protože se na ni usmíval, raději sklopila oči do klína. Pak si uvědomila, že si tiskne k nadrům Cainovu ruku, a okamžitě ji pustila.

„Zapomněl jste se, pane,“ prohlásila.

Rozhodl se nepřipomínat jí, že ona byla první, kdo přišel s nápadem na líbání.

„Myslím, že je nejvyšší čas, abychom si poslechli její vysvětlení,“ ozval se Lyon. „Jade?“ ozval se už mnohem klidnějším tónem, když si uvědomil, jaké rozpaky jí připravil svým předchozím výkřikem. Bože, byla tak ustrašená. „Neměla byste nám říct něco o prvním požáru?“

„Pokusím se,“ odpověděla, oči pořád v klíně. „Ale už při vzpomínkách na něj mě mrazí. Nepovažujte mě prosím za slabou ženu.“ Pak zvedla oči k Cainovi. „Vůbec nejsem slabá.“

Lyon přikývl. „Tak můžeme začít?“ zeptal se.

„Můj otec byl hrabě z Wakerfieldsu. Nyní titul náleží mému bratru Nathanovi, spolu s četnými dalšími samozřejmě. Otec zemřel, když mi bylo osm let. Vzpomínám si, že cestoval do Londýna, aby se tam setkal s nějakým člověkem. Byla jsem v zahradě, když se se mnou přišel rozloučit.“

„Když jste byla tak malá, jak si to můžete pamatovat?“ zeptal se Caine.

„Tatínek byl velmi rozčilený,“ odpověděla. „Vyděsil mě a myslím, že to je důvod, proč si všechno pamatuji tak jasně. Chodil po pěšině sem a tam, ruce založené za zády, a neustále mi říkal, že kdyby se mu něco stalo, Nathan a já máme jet k jeho příteli Harrymu. Trval na tom, abych věnovala pozornost tomu, co říká, až mě nakonec vzal za ramena a třásl mnou. Mne ovšem víc zajímaly cetky, které mi měl přivézt.“ V jejím hlase se objevil tklivý tón, když dodala: „Byla jsem ještě mladá.“

„Pořád jste mladá,“ vložil se do řeči Caine.

„Necítím se vůbec mladá,“ přiznala se. Napřímila se a pokračovala. „Matka mi zemřela, když jsem byla ještě nemluvně, takže si na ni vůbec nepamatuji.“

„Co se stalo vašemu otci?“ chtěl vědět Caine.

„Zemřel při nehodě kočáru.“

„Takže měl zlou předtuchu?“ zeptal se Lyon.

„Ne, měl nepřítele.“

„A vy věříte, že otcův nepřítel teď pronásleduje vás? Proto jste se rozplakala?“ pokračoval v otázkách Lyon.

Zavrtěla hlavou. „Ne, ne,“ vyhrkla. „Viděla jsem, jak někoho zabili. Ti muži, kteří vraždu spáchali, si mě dobře prohlédli. Jediný důvod, proč jsem vám vyprávěla o svém otci, je ten, že jste chtěli, abych vysvětlila něco o mém... životě. Ano, Lyone, právě tak jste to požadoval.“

„Promiňte,“ ozval se znovu Lyon. „Neměl jsem v úmyslu měnit téma.“

„Co se stalo, když zemřel váš otec?“ zeptal se Caine. Najednou cítil nesmírnou převahu nad svým přítelem, protože Lyon vyhlížel naprosto zmateně a nejistě. Bylo příjemné pozorovat, že není jediný, kdo je z Jade zmatený. Moc příjemné.

„Po pohřbu se pro nás vrátil Harry. Když skončilo léto, poslal Nathana zase do školy. Věděl, že by si otec přál, aby můj bratr dosáhl patřičného vzdělání. Já jsem zůstala u svého strýce. Není to vlastně ani můj pravý strýc, teď ho však považuji spíš za otce. Odvezl mě na svůj ostrov, kde je pořád teplo a mír. Byl ke mně vždycky velice laskavý. Víte, nikdy se neoženil, a tak mě považuje skoro za dceru. Máme se moc rádi. Přesto mi bratr chybí. Nathan mohl za námi přijet za celé ty roky jen jednou.“

Když se odmlčela a vrhla na Caina pátravý pohled, jemně ji vybídl k pokračování. „A co se stalo pak?“

„Vrátila jsem se do Anglie, abych zas uviděla Nathana. Také jsem chtěla navštívit dům svého otce. Nathan tam provedl některé změny.“

„A dál?“ ozval se Lyon, když se odmlčela.

„Nathan se se mnou setkal v Londýně. Šli jsme rovnou do jeho domu na venkově a strávili spolu nádherný týden. Pak ho odvolali v naléhavé soukromé záležitosti.“

„A víte, čeho se týkala?“ zeptal se Caine.

Zavrtěla hlavou. „Vůbec ne. Objevil se posel s dopisem pro Nathana. Bratr se velmi rozrušil, když si jej přečetl. Řekl mi, že musí odjet do Londýna a že se vrátí za dva týdny. Jeden jeho přítel má prý problémy. To je všechno, co mi řekl, Caine. Nathan je čestný muž. Nikdy by se neobrátil zády k příteli v nouzi a já bych to po něm nikdy nežádala.“

„Takže jste zůstala sama?“ zeptal se Lyon.

„Ach, bože, to ne. Nathan měl ve svém domě spoustu služebnictva. Paní Briarsová... to byla dobrá přítelkyně mého otce... najímala personál, a dokonce pomáhala Nathanovi s plány na renovaci. Chtěla nás vychovávat, víte, a měla v úmyslu požádat soud o poručnictví. Pak nás odvezl Harry a ona nás už nenašla. Budu ji muset navštívit, až se všechno urovná. Zatím se neodvážuji. Pravděpodobně by spálili její dům na popel, kdyby...“

„Jade, odbíháte od tématu,“ připomněl jí Caine.

„Opravdu?“ Přikývl.

„Mrzí mě to. Kde jsem tedy skončila?“

„Nathan odjel do Londýna,“ napověděl Lyon.

„Ano,“ odpověděla. „Teď si uvědomuji, že jsem udělala něco hloupého. Na ostrově jsem mohla vycházet z domu a vracet se, jak se mi zachtělo. Nikdy jsem se nemusela starat o doprovod. Zapomněla jsem, že Anglie je úplně něco jiného. Tady každý musí svůj dům zamykat. Rozhodně jsem tak spěchala, abych se dostala ven, že jsem se nerozhlédla, a podpatek mého střevíce zachytil při cestě dolů ze schodů o smyčku na třásnících koberce. Zavravorala jsem,“ dodala, „a narazila si hlavu o knoflík zábradlí.“

Odmlčela se a čekala na projevy soucitu. Ovšem oba muži se na ni dívali tak nedomáklivě, až usoudila, že ji ani jeden nepolituje. Rozmrzele na ně pohlédla a pokračovala: „Asi za hodinu, když mi hlava přestala třeštit, jsem se vypravila na procházku. Brzy jsem zapomněla na všechnu bolest, a protože byl nádherný den, zapomněla jsem i na čas. Chtěla jsem vstoupit do jednoho hezkého kostela, když jsem uslyšela nějaký lomoz a zároveň jsem spatřila, jak ten ubohý muž padá k zemi.“

Zhluboka se nadechla. „Vykřikla jsem a rozběhla jsem se,“ vysvětlovala. „Ale spletla jsem si směr a najednou jsem se ocitla na návrší přímo nad hrobem svých rodičů. Tehdy jsem ty muže uviděla znovu.“

„Tytěž muže?“ zeptal se Lyon. Naklonil se v křesle a lokty opřel o kolena.

„Ano, tytéž muže,“ odpověděla Jade. Znělo to vyděšeně. „Zřejmě usoudili, že nestojí za to, aby se za mnou honili, protože měli... spoustu práce.“

„Co dělali?“ zeptal se Caine.

Neodpověděla mu okamžitě. V srdci se jí usadila neblahá předtucha. Uchopila ho pevně za ruku. Cainovi připadalo, že si to ani neuvědomuje.

„Kopali,“ odpověděla konečně.

„Kopali hrob?“ zeptal se Lyon nevěřící.

„Ano.“

Caine neprojevil žádnou reakci. Lyon se tvářil, jako by jí nevěřil. Napadlo ji, jak je podivné, že mohla lhát, a oba muži jí tak snadno věřili, a teď, když říká naprostou pravdu, dívají se podezíravě.

„Je to pravda,“ řekla Lyonovi. „Vím, že to zní podivně, ale vím, co říkám.“

„Dobře,“ odpověděl Caine. „Co se stalo pak?“

„Znovu jsem vykřikla,“ odpověděla. „Ach, teď si uvědomuji, že jsem neměla vydat ani hlásku, protože jsem tím jen upoutala jejich pozornost. Ale byla jsem tak vyděšená, že jsem nebyla schopna rozumně myslet. Všichni tři se na mne podívali. Elegantně oblečený muž zvedl pistoli. Zvláštní je, že jsem stála jako přibitá, dokud nezazněl výstřel. Pak jsem se rozběhla jako blesk. Hudson, Nathanův majordomus, pracoval právě v knihovně. Řekla jsem mu, co se stalo, ale než mě uklidnil a dověděl se ode mne celou historii, už bylo příliš pozdě ty muže hledat. Museli jsme počkat do následujícího rána.“

„Uvědomili jste policii?“

Zavrtěla hlavou. „Pak se to trochu zapletlo,“ přiznala. „Druhého dne ráno Hudson a několik silných mužů šli hledat tělo, které jsem viděla padat ze střechy. Hudson nedovolil, abych šla s nimi. Byla jsem pořád velice rozrušená.“

„Ovšemže jste byla,“ souhlasil Caine.

„Ano,“ odpověděla s povzdechem. „Když se Hudson s ostatními vrátil, snažili se být tak laskaví, jako jste teď vy, ale museli mi říct pravdu.“

„Jakou pravdu?“

„Žádné tělo nenašli. A ani hroby nebyly porušeny.“

„Takže si mysleli, že jste si jen všechno...“

„Představovala, Lyone?“ přerušila ho. „Ano, to si určitě mysleli. Protože to byli Nathanovi sluhové, neopovážili se mi tvrdit, že jsem... pomatená, ale jejich výrazy hovořily za ně. Ihned jsem se tam vrátila sama, abych se přesvědčila. Předchozí noci byl silný déšť a vítr a opravdu to nevypadalo, že by v zemi někdo kopal.“

„Možná právě začali kopat, když jste je vyrušila,“ uvažoval Caine.

„Ano, právě začali,“ přisvědčila. „Na jejich tváře nikdy nezapomenu.“

„Povězte nám, co se ještě přihodilo,“ vyzval ji Caine.

„Zbytek dne jsem strávila tím, že jsem přemýšlela o jejich motivu. Pak jsem zašla za Hudsonem a řekla mu, aby s tím problémem neobtěžoval Nathana. Lhala jsem komorníkovi a řekla mu, že jsem přesvědčena, že mě oklamalo zapadající slunce. Musím přiznat, že Hudson vypadal, jako by se mu ulevilo. Dělal si ovšem pořád starosti kvůli tomu, že jsem upadla ze schodů a poranila si hlavu.“

„Jade, nemohla to být jen vaše...“

„Představivost?“ ozval se Caine. Potřásl hlavou. „Včera v noci nás stíhalo nejméně pět mužů. Ne, není to jen její představivost.“

Podezíravě se na Lyona podívala. „Vy mi nevěříte, že?“

„Teď už ano,“ odvětil Lyon. „Pokud vás někdo pronásledoval, pak jste určitě něco viděla. Co se stalo pak?“

„Odmítla jsem to vzdát,“ řekla mu. Chtěla znovu složit ruce v klíně a v tom okamžiku si uvědomila, že se drží Caina. Odtáhla se. „Umím být velmi tvrdohlavá. A tak jsem se dalšího dne ráno ještě jednou vypravila hledat důkazy.“

Lyon se usmál na Caina. „Já bych udělal totéž,“ přiznal se.

„Kterého dne to bylo?“ zeptal se Caine.

„Včera ráno,“ vysvětlovala. „Vypravila jsem se na koni. Nedostala jsem se však až k hrobu svých rodičů. Zastřelili koně přímo pode mnou.“

„Cože?“ Caine skoro zařval.

Jeho reakce ji příjemně překvapila. „Zabili Nathanova nejlepšího koně,“ potvrdila s kývnutím hlavy. „Nemohu vám ani povědět, jak se můj bratr rozzlobí, až zjistí, že jeho nejoblíbenější kůň je mrtev. Asi mu to zlomí srdce.“

Caine sáhl pro svůj plátěný kapesník, když se mu zdálo, že má zas na krajíčku pláč. „A co bylo dál?“ zeptal se.

„Samozřejmě jsem upadla. Měla jsem velké štěstí, že jsem si nezlámala vaz. Zůstaly mi jen menší pohmožděniny. Jistě jste si

všiml podlitin na ramenou a pažích, když jste se včera v noci vkradl do mé ložnice.“

Obrátila se k Cainovi a čekala na jeho odpověď. „Nevšiml jsem si,“ zašeptal. „A do vaší ložnice jsem se nevkradl.“

„Jak jste si mohl nevšimnout mých podlitin?“

„Nedíval jsem se vám na ramena.“

Zase ucítila, že se červená. „No, tak jste se na ně měl podívat,“ vykoktala. „Gentleman by si takových věcí ihned všiml.“ Caine ztratil trpělivost. „Jade, ani eunuch by...“

„Chcete slyšet zbytek příběhu, nebo ne?“

„Ano,“ odpověděl.

„Když zastřelili mého koně, běžela jsem zpátky domů. Nevím, jestli mě pronásledovali. Byla jsem velmi rozrušená. Něco takového se mi nikdy předtím nestalo. Vedla jsem velmi osamělý život.“

Zdálo se, že čeká na souhlas. „Tím jsem si jist,“ podotkl Caine.

„Vyhledala jsem Hudsona a vyprávěla mu, co se stalo. Mohu vám říct, že na mne hleděl nedůvěřivě. Pořád mě nutil, abych vypila šálek čaje. Tentokrát jsem ovšem měla důkaz.“

„Důkaz?“ zeptal se Caine.

„Přece mrtvého koně,“ vykřikla. „Soustředte se na to, co říkám.“

„Samozřejmě,“ odpověděl. „Mrtvého koně. A omluvil se vám Hudson, když jste mu ho ukázala?“

Skousla si spodní ret a dlouho na něj jen hleděla. „Ne tak doslova,“ odpověděla nakonec.

„Jak to myslíte?“ ozval se Lyon.

Jade se k němu obrátila. „Vím, že vám připadá obtížné tomu uvěřit, ale když jsme se dostali na místo, kde kůň padl... už tam nebyl.“

„Ne, vůbec mi nepřipadá těžké tomu uvěřit,“ řekl Lyon. Znovu se pohodlně opřel v křesle. „Tobě ano, Caine?“

Caine se usmál. „Dává mi to smysl stejně jako všechno ostatní, co nám vyprávěla.“

„Hudson trval na tom, že se musí vrátit do stájí,“ pokračovala. „Byl přesvědčen, že si kůň našel sám cestu zpátky domů.“

„A byl jeho předpoklad správný?“ zeptal se Caine.

„Ne, nebyl. Muži celý zbytek dopoledne pátrali po širokém okolí, ale nemohli ho najít. Ale na jižní cestě objevili stopy povozu. Víte, co si myslím? Že koně naložili na vůz a odvezli ho. Co říkáte takové možnosti?“

Mluvila tak dychtivě, že ji trochu mrzelo, když s ní nesouhlasil. „Zřejmě nemáte vůbec tušení, kolik váží vzrostlý kůň, Jade. Věřte mi, bylo by zapotřebí víc než tři mužů, aby ho zvedli.“

„Bylo by to obtížné,“ ozval se Lyon. „Ale ne nemožné.“

„Možná byl kůň jenom zraněn a odešel sám,“ řekl Caine.

„Po ráně mezi oči? O tom pochybuji.“ Zoufale povzdechla. „Nathan se bude zlobit, až zjistí, co se stalo s jeho domem a kočárem.“

„S jeho domem? A co se stalo s jeho domem?“ zajímal se Caine. „Zatraceně, měla byste vyprávět postupně, Jade.“

„Jsem přesvědčen, že se konečně dostane k požáru,“ prohlásil Lyon.

„Nu, celý shořel,“ prohlásila Jade.

„A kdy dům shořel?“ zeptal se Caine s dalším unaveným povzdechem. „Předtím, než byl zabit ten kůň, nebo potom?“

„Téměř ihned poté,“ vysvětlovala. „Hudson přikázal, aby pro mne připravili Nathanův kočár. Rozhodla jsem se odjet do Londýna a vyhledat bratra. Už jsem se cítila dobře a měla jsem plné zuby toho, jak se ke mně chová služebnictvo. Kroužili kolem mne v širokých obloucích a divně se na mne dívali. Věděla jsem, že tu záhadu může vyřešit jedině Nathan.“

Neuvědomila si, že zvýšila hlas, dokud ji Caine nepohladil po ruce a neřekl: „Jen klid, má milá; pokračujte.“

„Díváte se na mne přesně jako Hudson... ale dobrá, budu pokračovat. Byla jsem už na cestě do Londýna, když majordomus vykřikl, že Nathanův dům hoří. Viděl přes kopec stoupat dým. Okamžitě jsme se obrátili, samozřejmě, ale než jsme dorazili k domu... bylo příliš pozdě. Přikázala jsem služebnictvu, aby odjelo do Nathanova domu v Londýně.“

„A pak jste se i vy vypravila znovu do Londýna?“ zeptal se Caine. Nepřítomně jí hladil krk. Jade se cítila tak příjemně, že ho ani nezarazila.

„Ujížděli jsme po hlavní cestě, ale když jsme zahnuli do zatáčky, čekali tam na nás. Kočí se tak vyděsil, že utekl.“

„Ten bastard.“

Tu poznámku pronesl Lyon. Caine jen kývl na souhlas. „Nedávám mu to za vinu,“ bránila kočího Jade. „Měl strach. Lidé dělají... podivné věci, když se něčeho bojí.“

„Někteří ano,“ připustil Caine.

„Povězte nám, co se stalo pak, Jade,“ vyzval ji Lyon.

„Zablokovali dveře a kočár zapálili,“ odpověděla. „Podařilo se mi vylézt ven uvolněným oknem. Nathan dal za ten vůz dost peněz, ale příliš pevný nebyl. Podařilo se mi vyrazit okno i s rámem. Ale o tom se asi svému bratrovi nezmíním, protože by ho to rozčililo... kdyby uvažoval o tom, že si najme kočár od stejné společnosti.“

„Už zase uhýbáte,“ prohlásil Caine.

Lyon se usmál. „Připomíná mi Christinu,“ řekl. „Jade, nechcete vyhledat mou ženu a přivést ji sem? Balí vám teď zavazadlo, které si vezmete s sebou.“

Jade měla pocit, jako by jí právě udělili milost. Žaludek měla sevřený úzkostí. V posledních chvílích se jí zdálo, jako by celou hrůzu prožívala znovu.

Bez váhání vyšla z pokoje.

„Tak co, Caine?“ zeptal se Lyon, když osaměli. „Co si o tom myslíš?“

„Včera v noci nás pronásledovali nějakí muži,“ připomněl příteli Caine.

„Ty té historce věříš?“

„Něco musela vidět.“

„Na to jsem se tě neptal.“

Caine pomalu sklonil hlavu. „Nevěřím,“ připustil. „A ty?“

Lyon zavrtěl hlavou. „Je to ten nejnepravděpodobnější příběh, jaký jsem kdy slyšel. Ale ksakru, jestli snad přece jen říká pravdu, pak jí musíme pomoci.“

„A jestli ne?“ zeptal se Caine a už tušil, jaká bude odpověď.

„Moc dobře by sis měl hlídat záda.“

„Lyone, přece si nemyslíš...“

Lyon ho nenechal domluvit. „Řeknu ti, co vím,“ začal. „Za prvé, nejsi objektivní. Neviním tě z toho, Caine. Reagoval jsem na Christinu v podstatě stejně, jak ty reaguješ na Jade. Za druhé, ona je v nebezpečí a vystavuje nebezpečí i tebe. To jsou jediná fakta, která můžeme považovat za jistá.“

Caine věděl, že má pravdu. Opřel se o čalounění pohovky. „A teď mi pověz, co ti říkají instinkty.“

„Možná to má něco společného s jejím otcem,“ pokrčil rameny Lyon. „Podívám se na historii hraběte z Wakerfieldsu. Richards mi určitě pomůže.“

Caine chtěl protestovat, ale pak si to rozmyslel. „To nemůže uškodit,“ řekl. „Přesto začínám být zvědavý, jestli za tím vším není její bratr. Uvědom si, Lyone, Nathan odjel do Londýna, aby pomohl příteli v nesnázích. A v té chvíli všechno začalo.“

„Pokud věříme historce, kterou nám vyprávěla.“

„Ano,“ odpověděl Caine.

Lyon dlouze povzdechl. „Položím ti jedinou otázku, Caine.“ Mluvil teď tiše a naléhavě. „Důvěřuješ Jade?“

Caine na přítele chvíli jen hleděl. Pak řekl: „Pokud tuto bizarní situaci probereme logicky...“

Lyon zakroutil hlavou. „Chtěl bych znát tvé instinkty, kamaráde. Odpověz mi.“

„Ano,“ řekl Caine. Pak se ušklíbl. Poprvé v životě přestal uvažovat rozumně. „Důvěřuji jí z celého srdce, ale nedovedu uvést jediný rozumný důvod proč. Je to logické, Lyone?“

Jeho přítel se usmál. „Já jí také věřím. Ty ovšem nemáš nejmenší tušení, proč jí důvěřuješ, že, Caine?“

Lyonova slova zněla téměř výsměšně. Caine pozvedl obočí. „Kam tím míříš?“

„Já jí věřím jen proto, že jí věříš ty,“ vysvětloval Lyon. „Tvé instinkty se nikdy nemýlí. Nejednou jsem si zachránil krk jen proto, že jsem tě poslechl.“

„Pořád jsi mi nevysvětlil, co vyplývá z tvých úvah,“ připomněl mu Caine.

„Christině jsem věřil,“ řekl Lyon, „téměř od počátku. A řeknu ti, že z mé strany to byla naprosto slepá důvěra. I ona mě zavekla do pozoruhodných dobrodružství. Teď musím stát na straně své ženy. Christina, jak víš, má některé neobvyklé názory. Ale tentokrát to vystihla přesně.“

„A co?“ zeptal se Caine.

„Věřím, drahý kamaráde, že jsi právě potkal svůj osud.“ Zasmál se a potřásl hlavou. „Bůh ti pomáhej, Caine, protože štvance na tebe právě začíná.“

KAPITOLA 7

Dámy čekaly na Caina a Lyona v hale. Mezi nimi stál na podlaze velký šedobílý vak.

Caine se pokusil ho zvednout, pak zakroutil hlavou. „Proboha, Jade, ten náklad neunes žádný kůň. Taková váha by strhala každé zvíře.“

Poklekl na koleno, otevřel zavazadlo a nahlédl dovnitř. Pak dlouze hvízdal.

„Tady je ale pěkný arzenál,“ řekl Lyonovi. „Kdo to balil?“

„Já,“ odpověděla Christina. „Je tam jenom pár zbraní, o kterých jsem si myslela, že by je Jade mohla potřebovat, aby mohla bránit sebe i tebe.“

„Zbraně, kterými by Jade mohla bránit mě?“ Zdálo se, že tomu nemůže uvěřit. „Lyone, neurazila mě právě tvoje žena?“

Lyon se usmál a přikývl. „Určitě, Caine. Měl by ses okamžitě omluvit a rychle na to zapomenout.“

„Proč bych se měl, proboha, omlouvat?“

„Ušetří ti to čas,“ vysvětloval Lyon. Stěží zadržoval smích. Caine se tvářil naprosto zmateně.

„Manželství z tebe udělalo slabocha,“ zamručel Caine.

„Rozměklého jako mléčný toast,“ prohlásil Lyon s úsměškem. Caine se obrátil a začal vykládat z vaku nepotřebné předměty.

Zatímco obě ženy ohromeně hleděly, Caine odhodil na zem několik dlouhých nožů, dvě pistole a hrozivě vyhlížející řetěz.

„Nic z toho nebudete potřebovat, Jade. Kromě toho, jste příliš ustrašená, než abyste měla odvahu něco takového použít.“

Jade se dala do sbírání zbraní ze země. „Nechte to ležet, má malá bojovnice.“

„Ach, jak chcete,“ zamumlala. „A přestaňte s těmi lichotkami, pane. Nechte si je pro jiné ženy kolem sebe. Nejsem žádná vaše milá, ani láska, a bojovnice už teprve ne. No, nedívejte se tak udiveně, Caine. Christina mi o těch ostatních ženách všechno řekla.“

Pokoušel se vybrat si z toho něco rozumného. „Takže nazývat vás bojovnicí je podle vašich popletených měřítek lichotka?“

„V podstatě ano, vy hrubiáne,“ odpověděla. „Nebudu žádat, abyste se mi omluvil za to, jak jste mi řekl, že jsem popletená, ale jen proto, že jste zřejmě ještě celý pryč ze zprávy o požáru vašeho domu.“

Caine by na ni nejraději vztekle zavrčel. Dokončil vykládání nepotřebných zbraní z vaku, pak zaklapl zámek. „Děkuji ti za všechnu starost, Christino, ale sama možná budeš potřebovat zbraně, abys chránila Lyonovo bezpečí. Pojd'te, Jade,“ přikázal. Do jedné ruky uchopil vak a druhou sevřel Jade. Jeho stisk bolel.

Nevadilo jí to. Měla příliš velkou radost z toho, jak se jí podařilo vyličit své historky – jak Caina zároveň přesvědčila i zmátla. Cainovy pulzující čelisti naznačovaly, že nemá příliš dobrou náladu. Nechala se vléci k zadním dveřím. Lyonův štolba už připravil dva koně. Když Jade procházela dveřmi, Christina ji vzala za ramena a pevně objala. „Mnoho úspěchů,“ zašeptala.

Caine upevnil vak k sedlu, pak vysadil Jade na hřbet druhého koně. Zamávala na rozloučenou, když vyjížděli zadní branou.

Jade se ještě jednou ohlédla za Lyonem a Christinou. Pokoušela se vtisknout do paměti Christinin úsměv i Lyonovy vrásky, protože byla přesvědčena, že je už nikdy neuvidí.

Christina se o osudu už víckrát nezmínila. Věřila, že Caine se stane Jadiným dlouholetým partnerem. Ale Christina nemohla chápat celou situaci. A Jade se obávala, že až se její nová přítelkyně doví pravdu, už nikdy se k ní nebude hlásit.

Bylo příliš bolestné na to myslet. Jade se nutila soustředit se jen na jediný důvod, proč zde byla. Její povinností bylo chránit Caina, než se vrátí domů Nathan.

A konec. Její osud byl přece rozhodnut už před léty.

„Zůstaňte blízko mne, Jade,“ vybízel Caine přes rameno.

Jade okamžitě pobídla koně vpřed.

Caine se rozhodl vyjet z Londýna oklikou. Objel některá předměstí, pak se vrátil po vlastní stopě, aby se přesvědčil, zda je někdo nesleduje.

Nemínil vyrazit rovnou na sever, dokud nebyli hodinu cesty od města.

Jízda by jim za obvyklých okolností měla trvat přibližně tři hodiny. Ale vzhledem k jeho nedůvěřivé povaze byli po těch hodinách teprve v půli cesty ke svému cíli. Tehdy se konečně napojili na hlavní silnici.

Jade tu oblast znala. „Pokud Nathanův kočár nepřemístili, měl by být kousek před námi,“ řekla Cainovi.

Byl zřejmě o něco dál, než si myslela. Když ujížděli další půl hodinu a stále jej nespátřili, Jade usoudila, že byl odstraněn.

Pak zahнули za další ohyb cesty a zjistili, že byl svržen do úzké rokle.

Caine neřekl ani slovo. Jeho tvář se však zachmuřila, když kolem kočáru projížděli.

„Tak co?“ zeptala se.

„Byl skutečně vypálen,“ odpověděl.

Zaslechla v jeho hlase hněv a začala se obávat, že ze zničení kočáru bude vinit ji. „To je všechno, co mi řeknete?“ zeptala se. Pobídla svého koně, až se ocitl u jeho boku, aby viděla, jak se tváří. „Vy mi nevěříte, že? Proto se tak zlobíte.“

„Ted' už vám věřím,“ odpověděl.

Chvilí čekala, ale pak si uvědomila, že už nemíni pokračovat v hovoru.

„A?“ pobídla ho v domněnku, že uslyší jeho omluvu.

„A co?“

„Nic jiného mi k tomu neřeknete?“ naléhala. „Mohla bych říct, že jakmile dostanu ty bastardy, kteří to provedli, zabiju je,“ odpověděl s mrazivým úsměvem. „A až budou mrtvi, zřejmě hodím jejich těla do ohně. Ano, to bych mohl říct, ale vy byste se tím jenom rozrušila, že, Jade?“

Při jeho slovech vytřeštila oči. V duchu ani nezapochybovala, že všechno myslí vážně. Zamrazilo ji.

„Ano, Caine, rozrušilo by mě, kdybych slyšela takové plány. Nemůžete přece jen tak zabíjet lidi, i když se na ně zlobíte.“

Přitáhl uzdu koně a zastavil vedle ní. Pak vztáhl ruku a vzal ji kolem krku. Byla tak vyplašená, že se ani nepohnula.

„Chráním, co mi patří.“

Neměla v úmyslu protestovat. Zdálo se, že by ji snad uškrtl, kdyby protestovala. Jade na něj jen zírala a čekala, až ji pustí.

„Rozumíte, co vám říkám?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla. „Budete chránit, co vám patří. Rozumím.“

Caine zakroutil hlavou. Že by si ho najednou ta dívka chtěla udobřit? Najednou ji přitáhl k sobě, sklonil se a políbil ji. Tvrdě a majetnický.

Byla vyděšenější než jindy. Caine se odtáhl a zahleděl se jí do očí. „Je čas, abyste pochopila, že budete patřit mně, Jade.“

Zavrtěla hlavou. „Nebudu patřit žádnému muži, Caine, a je čas, abyste to pochopil vy.“

Tvářil se rozzuřeně. Pak v jediném okamžiku jeho výraz znězněl. Její svůdný ochránce byl zas při smyslech. Jade málem nahlas vydechla úlevou.

„Je načase, abychom opět sjeli z hlavní silnice,“ řekl, záměrně přecházeje na jiné téma.

„Caine, chci, abyste si uvědomil...“

„Nehádejte se se mnou,“ přerušil ji.

Přikývla a měla v úmyslu pobídnout koně dolů ze svahu, ale Caine jí vzal otěže z rukou a přitáhl si ji do klína. „Proč mám jet s vámi?“ zeptala se.

„Jste unavená.“

„Jak to víte?“

Poprvé za celý ten čas se usmál. „Vím.“

„Jsem vyčerpaná,“ připustila. „Caine, půjde za námi Lyonův kůň? Váš přítel by se zlobil, kdyby se jeho kůň ztratil.“

„Půjde za námi,“ odpověděl.

„Dobře,“ řekla. Ovinula mu ruce kolem pasu a přitiskla tvář k jeho hrudi. „Voníte tak hezky,“ zašeptala.

„Vy také,“ opáčil.

Připadalo jí, že se něčím trápí. Také se zdálo, že hodlá následující část cesty projet obtížným lesním terénem. Jade několik minut přemáhala nepohodlí a pak se zeptala: „Proč jedeme tak strašlivou cestou?“

Caine odtáhl další větev, která jim blokovala cestu, než odpověděl. „Jsme sledováni.“

Prohlášení, které pronesl tak lhostejně, na ni zapůsobilo, jako by ji někdo bodl do zad. Okamžitě se pobouřeně ozvala: „Nejsme!“ vykřikla. „Všimla bych si toho.“

Pokoušela se naklonit, aby se mohla ohlédnout dozadu. Caine jí to nedovolil. „Všechno je v pořádku,“ řekl. „Mezi námi je dost velká vzdálenost.“

„Jak to víte?“ zeptala se. „Pronásledovali nás už z Londýna? Ne, toho bych si jistě všimla. Kolik myslíte, že jich je, Caine? A jste si tím úplně jistý?“

Stiskem jí naznačil, aby se už dál neptala. „Jsem si jistý,“ odpověděl. „Sledují nás už tři nebo čtyři míle. Když to řeknu přesněji, od chvíle, kdy jsme se dostali za hranice mého pozemku. A je jich asi šest nebo sedm.“

„Ale...“

„Viděl jsem je, když jsme se vraceli,“ vysvětloval trpělivě.

„Vracela jsem se přece s vámi, pokud si dobře pamatuji,“ namítla. „A neviděla jsem nikoho.“

Znělo to rozhořčeně. Caine nevěděl, co jí má na to říci.

„Jsme ještě daleko od vašeho domu?“

„Asi patnáct minut cesty,“ odpověděl Caine.

O chvíli později projížděli přes mýtinu. Jade měla pocit, jako by se ocitli v ráji. „Tady je tak krásně,“ zašeptala.

Travnatá paseka byla ze dvou stran obklopena potokem, který stékal z mírného svahu v sousedství malého srubu. Do této idylly prosvítalo větvemi stromů sluneční světlo.

„Možná je ve srubu hajný,“ řekla. „Mohl by nám pomoci chytit ty ničemy.“

„Srub je prázdný.“

„Tak je budeme muset dostat sami. Vyhodil jste z vaku všechny pistole?“

Neodpověděl. „Caine? Nezastavíme se tady?“

„Ne,“ řekl. „Vezmeme to zkratkou.“

„Vybral jste jiné místo, kde na ně počkáme?“

„Napřed vás odvezu domů, Jade. Nebudu vás vystavovat žádnému nebezpečí. Teď skloňte hlavu a zavřete ústa. Bude to nepříjemné.“

Protože už zas mluvil rozmrzele, učinila, co jí přikázal. Cítila na temeni hlavy jeho bradu, když mu přitiskla tvář na prsa.

„Někdy bych se sem chtěla vrátit,“ zašeptala.

Nekomentoval její toužebné přání. Ani nepřeháněl, když říkal, že to bude nepříjemné. Jakmile se znovu dostali do volného prostoru, Caine pobídl koně do rychlého cvalu. Jade měla pocit, že letí vzduchem. Nebyl to však stejný pocit, jako když ji hodil do Temže, protože teď ji Caine držel.

Jejich záhadný nepřítel poslal na Cainův pozemek své lidi, aby tam na ně číhali. Jade se obávala přepadení ze zálohy, když se blížili k lesnatému parku za domem. Modlila se, aby tam byli její muži a pomohli jim v boji.

Museli se právě vyhýbat husté spleti větví, když se ozval výstřel z pistole. Jade teď nevěděla, jak má Caina ochránit. Snažila se obrátit se v jeho náručí, aby zjistila, odkud přichází nebezpečí, a dokonce instinktivně rozpráhla ruce k jeho ramenům, aby ho co nejvíc zaštitila.

Výstřely se ozvaly z jihovýchodu. Jade se vrhla k jeho levému boku, jakmile uslyšela ve větru další výstřel.

„Nehýbejte se,“ zašeptal jí Caine do ucha a právě v tom okamžiku ucítila v pravém boku bodnutí. Tiše zaúpěla překvapením a pokusila se pohlédnout k pasu. Měla pocit, jako by po ní sáhl tlapami lev. Bolest však rychle ustupovala. V boku se jí začal šířit znepokojivý pálivý pocit a Jade usoudila, že ji zřejmě bodla zlomená větev.

Pak se jí zmocnila otupělost a přestala myslet na bezvýznamný šrám.

„Už jsme skoro doma,“ řekl jí Caine.

Ve svých obavách málem zapomněla chovat se ustrašeně. „Hlídejte si záda, až se dostaneme k domu,“ vyzvala ho.

Caine na její výzvu neodpověděl. Zamířil zadní pěšinou ke stájím. Jeho lidé zřejmě také slyšeli výstřely, protože se k nim mezi stromy hnalo alespoň deset mužů s připravenými zbraněmi.

Caine zavolal na podkoního, aby otevřel vrata stáje, a vjel dovnitř. Za ním se přihnál Jadin kůň. Podkoní uchopil otěže a zavedl klisnu k prvnímu stání, sotva Caine snesl Jade ze sedla na zem.

Když ji sevřel kolem pasu, znovu pocítila bodavou bolest. Kousla se do rtu, aby nevykřikla. „Kelley!“ zvolal Caine.

Přistoupil k nim podsaditý, plavovlasý muž středního věku s plnovousem. „Ano, milorde?“

„Zůstaňte zde s Jade,“ přikázal. „Zavřete vrata, dokud se nevrátím.“

Chtěl opět nasednout na koně, ale Jade ho chytila za kabát a prudce jím trhla. „Zbláznil jste se? Nemůžete přece vyjít ven.“

„Ale, má milá,“ řekl. „Vždyť se hned vrátím.“

Vytrhl se jí a jemně ji přitlačil zády ke stěně. Jade se však nechtěla vzdát. Zatahala ho za klopy a držela.

„Ale, Caine,“ zaúpěla, jakmile se jí snažil ruce odsunout. „Chtějí vás zabít.“

„Já vím, lásko.“

„Tak proč...“

„Já je zabiju první.“

Uvědomil si, že jí takovou pravdu neměl říkat, jakmile ho objala kolem pasu a stiskla ho překvapivě silným sevřením. Náhle zazněly zvenčí další výstřely.

Caine předpokládal, že se do boje pustili jeho lidé. Jade se modlila, aby to znamenalo, že konečně zasáhli její muži a vetřelce odehnali.

„Zavřete za mnou vrata, Kelley!“ vykřikl Caine, chvatně nasedl na koně a pobídl ho.

Sotva Caine odjel, zazněla další rána a Jade se vrhla kolem podkoního k malému oknu a vyhlédla ven. Nikde neviděla Cainovo tělo zalité krví. Začala znovu dýchat.

„Není se čeho bát,“ zamumlala si pro sebe. „Měla byste se vzdálit od okna,“ zašeptal zezadu Kelley.

Jade nedbala na jeho slova, dokud ji nezatahal za paži. „Milady, počkejte na markýze na bezpečnějším místě. Pojdte sem a posaďte se,“ pokračoval. „Markýz se brzy vrátí.“

Nemohla se posadit. Přecházela neklidně po stáji sem a tam. Modlila se, aby Matthew a Jimbo s násilníky zatočili. Těm dvěma z jejich nejvěrnějších nečinil zákeřný boj žádné těžkosti, protože o jejich výcvik se postaral Černý Harry osobně.

Dospěla k názoru, že všechno je Cainova chyba. Nebyla by jistě na pokraji zhroucení, kdyby byl takovým mužem, o jakém se dočetla ve spisu. Zdálo se však, že má zcela odlišné vlastnosti. Ach, věděla, že informace ze spisu jsou pravdivé. Jeho nadřazení o něm mluvili jako o chladném, systematicky postupujícím člověku, schopném plnit úkoly vyžadující zvláštní řešení.

Ale muž, se kterým se setkala, nebyl vůbec chladný ani bezcitný. Snažila se v Cainovi vzbudit ochranné city, ale zároveň byla přesvědčena, že to bude velmi těžké. Nakonec se ukázalo, že to není ani trochu obtížné. Byl to starostlivý člověk, který se rozhodl vzít ji pod svou ochranu.

Byl tu ovšem jiný problém. Jade neměla ráda protiklady. Caine se jí zdál být nepředvídatelný. A nepředvídatelný člověk je nebezpečný.

Náhle se rozlétly dveře. Stál v nich Caine a za ním jeho kůň, ještě zpěněný.

Tak se jí ulevilo, že je v pořádku, až se jí podlomila kolena. Každý sval v těle ji začal bolet. Musela se posadit na židli, kterou jí nabídl Kelley, než byla schopna promluvit.

„Jste v pořádku?“ podařilo se jí zašeptat.

Caine si pomyslel, že se snad rozpláče. Když podal otěže podkonímu, mávnutím propustil muže, kteří ho následovali, a nedbale se opřel o stěnu vedle ní. Snažil se záměrně se chovat tak, jako by se nic mimořádného nestalo.

„Boj skončil, než jsem se dostal do lesa.“

„Boj skončil? Jak mohl skončit?“ zeptala se. „Tomu nerozumím.“

„Zřejmě si to rozmysleli,“ řekl.

„Nemusíte mi lhát,“ vykřikla. „A přestaňte se chovat, jako bychom diskutovali o letošní úrodě. Povězte mi, co se stalo.“

Dlouze povzdechla. „Bylo už v podstatě po všem, když jsem se tam dostal.“

„Caine, už žádné lži,“ varovala ho.

„Já nelžu,“ ohrazoval se.

„Tak mluvte rozumně,“ vyzvala ho. „Měl byste se přece chovat rozumně, nemyslíte?“

Ještě nikdy ji neslyšel mluvit takovým tónem.

Můj bože, vždyť hovořila jako generál. Caine se ušklíbl. „Byla to ta nejzpropadenější věc, jakou jsem kdy viděl,“ přiznal. „Dostal jsem dva z nich, pak jsem vyjel směrem, kde se mohli skrýt, ale mezitím byli pryč.“

„Utekli?“

Zavrtěl hlavou. „Viděl jsem důkazy, že došlo k boji, než jsem tam přijel.“

„Pak tedy vaši muži...“

„Ti byli se mnou,“ přerušil ji.

Jade složila ruce do klína a sklopila oči k zemi, aby neviděl její výraz. Obávala se, že nebude moci zatajit pocit úlevy, který se jí zmocnil. Matthew a Jimbo zvládli dobře svou práci. „Ne, tomu vůbec nerozumím,“ prohlásila.

„Byly tam stopy po boji,“ řekl a upřeně se na ni zadíval.

„Stopy po boji?“ promluvila nervózním šepotem. „Jaké například?“

„Šlápoty... krev na listí,“ odpověděl. „Ještě další, ale v dohledu nebylo přitom ani živáčka.“

„Myslíte, že mezi nimi mohlo dojít ke sporu?“

„Bez sebemenšího hluku?“ zeptal se nevěřicně.

„Neslyšel jste žádný hluk?“

„Ne.“ Caine se pořád opíral o zeď. Hleděl na Jade.

Ona hleděla na něj. Napadlo ji, že si možná promýšlí informace, které dostal během posledních několika hodin, ale znepokojoval ji podivný výraz v jeho tváři. Najednou si vzpomněla na historku, kterou rád vyprávěl Černý Harry o nádherném

nevypočitatelném grizzlym, který se toulá americkou divočinou. To zvíře má velmi rafinovanou povahu. Harry povídal, že medvěd je ve skutečnosti mnohem chytřejší než člověk, který ho stopuje. Často schválně zavede svou oběť do pasti nebo ji, nic netušící, obejde a zaútočí na ni zezadu. Ubohý lovec obvykle najde smrt, než si uvědomí, že se sám stal obětí.

Byl snad Caine stejně prohnáný jako grizzly? Ta možnost byla příliš děsivá, než aby na ni mohla pomyslet. „Caine? Bojím se, když se na mne tak díváte,“ zašeptala. „Nelíbí se mi, když se mračíte.“

Zdůraznila lež tím, že sevřela ruce. „Mrzí vás, že jste způsobil takové nepříjemnosti, že? Nedávám vám to za vinu, pane,“ dodala melodramaticky. „Zřejmě vás čeká smrt, zůstanete-li se mnou. Jsem jako kočka,“ pokračovala. „Přináším lidem neštěstí. Nechte mě tady ve stáji a jděte domů. Až se setmí, vrátím se do Londýna.“

„Myslím si, že jste mě právě opět urazila,“ řekl výsměšně. „Copak jsem vám už nevysvětlil, že se nikdo nedotkne toho, co patří mně?“

„Já vám ale rozhodně nepatřím,“ odsekla poněkud popuzeně, což ovšem na něj nijak nezapůsobilo. Ten člověk by ji měl přece spíš konejšit, ne? „Nemůžete se přece jen tak rozhodnout, že... no, na tom nezáleží. Jste hanebně sobecký, že?“

Přikývl. „Jsem sobecký, už od přírody, Jade, a vy jednou budete patřit mně.“

Mluvil naprosto vážně. Jade odhodlaně snesla jeho pohled. „Nejenže se mýlíte, pane, ale jste také příšerně paličatý. Vsadím se, že jste v dětství nikdy nepůjčil své hračky jinému dítěti, že?“

Nedala mu čas, aby jí na to odpověděl. Caine ji zvedl ze židle. Objal ji kolem ramen a vedl ke dveřím.

„Caine?“

„Ano?“

„Nemůžete mě dál chránit.“

„A proč, má lásko?“

„Otec nesmí ztratit dva syny.“

Ta žena rozhodně příliš nevěří jeho schopnostem, pomyslel si. Připadalo mu však, že promluvila velmi vyděšeně, a tak se rozhodl

jí to nevyčítat. „Ne, to by neměl,“ souhlasil. „Váš bratr by ovšem také neměl přijít o jedinou sestru. A teď mě poslouchejte. Nemrzí mě, že jsem se do vaší záležitosti zapletl, a rozhodně vás neopustím. Jsem přece váš ochránce, nevzpomínáte si?“

Tvářila se vážně. „Teď jste víc než jen ochránce,“ řekla. „Teď jste můj strážný anděl.“

Než jí mohl odpovědět, vytáhla se na špičky a políbila ho.

„Neměla bych to dělat,“ řekla pak a ucítila, že se červená. „Obvykle nedávám příliš najevo své city, ale když jsem s vámi... no, zdá se mi, že se mi líbí, když mě objímáte. Opravdu by mě zajímalo, co takovou změnu ve mně způsobilo. Myslíte, že jsem poběhlice?“

Nesmál se. Mluvila příliš upřímně a on nechtěl zranit její city. „Jsem opravdu rád, že se vám líbí, když se vás dotýkám,“ řekl. „Taky se mi moc líbí dotýkat se vás.“ Pak jí zavřel ústa svými. Polibek byl dlouhý, tvrdý, toužebný. Jazykem přinutil její jemné rty, aby se mu otevřely, pak s pomalou naléhavostí vklouzl dovnitř. Když se odtáhl, měla opět na tváři vyplašený a zmatený výraz.

„Pokoušela jste se mě zakrýt na koni svým tělem a sama nedbala přitom na nebezpečí, že, lásko?“

Jeho otázka ji tak překvapila, že nemohla přijít na přijatelné vysvětlení.

„Co jsem udělala?“

„Snažila jste se mě zakrýt jako štít,“ odpověděl. „Když jste si uvědomila, že výstřely přicházejí z...“

„Nic takového jsem neudělala,“ přerušila ho.

„A té noci, když jste mě odstrčila, až jsem ztratil rovnováhu, jste mi opravdu zachránila život,“ pokračoval, jako kdyby ji vůbec neslyšel.

„Neměla jsem to v úmyslu,“ ozvala se. „Prostě jsem se bála.“

Z jeho výrazu nebylo možné poznat, co si myslí. „Pokud se vyskytne podobná příležitost, slibuji vám, že už se vám nebudu plést do cesty,“ řekla chvatně. „Prosím, odpusťte mi, že nemluvím příliš rozumně, Caine. Víte, ještě nikdy mě nikdo nepronásledoval, ani po mně nikdo nestřílel, ani... víte, mám dojem, že mi není nějak dobře. Ano, je mi zle. Opravdu.“

Trvalo mu okamžik, než pochopil.

„Nebolí vás hlava, má milá? Mohli jsme požádat Christinu, aby vám dala něco na tu bouli.“

Přikývla. „Bolí mě hlava a žaludek a bok,“ řekla mu, když mířili cestou k hlavnímu domu.

Cítila slabost, ale zároveň se jí ulevilo, protože její bolesti odpoutaly jeho pozornost. Jade se rozhlédla a poprvé si uvědomila, jak krásná krajina ji obklopuje. Když zahruli za roh, náhle zůstala stát.

Cesta se zdála být nekonečná. Vinula se kolem aleje stromů, podle jejího odhadu většinou alespoň stoletých. Větve se skláněly k šterkové cestě a vytvářely nad ní úchvatný baldachýn.

Dům z červených cihel měl tři patra. Průčelí bylo lemováno bílými pilíři a dodávalo domu majestátní vzhled. Každé obloukové okno bylo zakryto bílými záclonami a všechna byla zasazena v černých rámech. I hlavní dveře byly natřeny černě a už od příjezdové cesty se jasně rýsoval každý jejich detail.

„Neřekl jste mi, že jste tak bohatý,“ prohlásila.

Znělo to popuzeně. „Žiju si pohodlně,“ odpověděl s pokrčením ramen.

„Pohodlně? Tohle může soupeřit s Carltonem,“ řekla.

Najednou se cítila bezmocně jako ryba na suchu.

Vyklouzla z paže, která ji objímala kolem ramen, a pokračovala.

„Nemám ráda bohaté muže,“ prohlásila.

„To je opravdu zlé,“ odpověděl se smíchem.

„Proč je to zlé?“ zeptala se.

Caine se snažit přimět ji znovu k pohybu. Na úpatí schodiště se zastavila a hleděla teď na dům, jako by ji nějak děsil. V jejích očích spatřil slzy.

„Bude to v pořádku, Jade,“ řekl. „Nebojte se.“

Zareagovala, jako by právě potupil její rodinu. „Já se nebojím,“ prohlásila, jak mohla nejvyšší, a přidala odpovídající hněvivý pohled.

Byla to instinktivní reakce, kterou mu dala najevo, že se ji opovážil svými slovy urazit, ale brzy si uvědomila, že udělala

chybu. Ztraceně, přece by se měla bát, alespoň zdánlivě. A Caine se zase na ni zahleděl s nevyzpytatelným výrazem.

Takovou chybu by samozřejmě neudělala, kdyby nebyla v tak zuboženém stavu. Bože, jak ji všechno bolelo.

„Urážíte sám sebe, když říkáte, že se bojím,“ vysvětlovala.

„Co dělám?“

„Caine, kdybych měla stále obavy, pak by to znamenalo, že k vám nemám důvěru, nemyslíte?“

Její náhlý úsměv rozptýlil jeho pozornost. „Ovšem,“ pokračovala, „napočítala jsem už jedenáct mužů se zbraní v pohotovosti. Předpokládám, že jsou to vaši zaměstnanci, protože se nepokoušeli na nás střílet. Skutečnost, že jste se rozhodl pro taková energická opatření, mě uklidňuje.“

Usmála se ještě víc, když usoudila, že považuje její řeči za zmatené plácání. Pak zavravorala. Nebyla to však další léčka, která měla odvrátit jeho pozornost, ale skutečná slabost, a kdyby ji nezachytil, upadla by.

„Podlamují se mi kolena,“ vysvětlovala chvatně. „Nejsem zvyklá jezdit na koni. Pusťte mě, Caine. Trochu to bolí.“

„A co nebolí, lásko?“ zeptal se. V hlase se ozývalo potlačované veselí, ale v očích měl něhu.

Pokusila se chovat se rozmrzele. „Jsem žena, neuvědomujete si to? A vy jste řekl, že všechny ženy jsou slabé. To je důvod, proč se díváte tak samolibě, pane? Protože jsem dala opodstatnění vašim nehorázným názorům?“

„Když se na mne tak díváte, zdá se, že zapomínám, jak jste rozporuplná. Máte ty nejkrásnější oči, jaké jsem kdy viděl, lásko. Teď už myslím, že konečně vím, jak vypadá zelená.“

Věděla, že se snaží uvést ji do rozpaků. Podtrhl to i pomalým, svůdným zamrknutím. Ten člověk ale dovedl popichovat. Když se k ní sklonil a políbil ji na čelo, musela se ovládnout, aby nevzdechla radostí. Zapomněla na všechny své bolesti a strasti.

Pak se otevřely domovní dveře a Caine se obrátil k nim. Jemně ji postrčil a ona zvedla hlavu, právě když se v nich objevil vysoký postarší muž.

Jade usoudila, že je to Cainův majordomus. Zdál se jí ošklivý. Byl celý v černém, samozřejmě s výjimkou bílého nákrčníku, a jeho strohé způsoby dokonale ladily s jeho formálním oděvem. Připadalo jí, že vypadá, jako by ho namočili do kádě se škrobem a pak nechali uschnout.

„To je můj majordomus Sterns,“ vysvětloval Caine. „Nenechejte se jím zastrašit, Jade,“ dodal, když postoupila o krok k němu. „Dovede nahánět strach jako sám král, když se mu zachce.“

Nádech pobavení v Cainově hlase jí řekl, že mu to vůbec nevadí. „Jestli vás Sterns začne mít rád, a určitě to tak dopadne, bude vás bránit k smrti. Je mi opravdu zcela oddaný.“

Sterns sestupoval dolů po schodech s důstojnou pýchou. Když stál před svým pánem, prkenně se uklonil. Jade si všimla pramenů stříbra na jeho skráních a usoudila, že již překročil padesátku. Prokvetlé vlasy a jeho značně nepohledná tvář jí připomněly strýčka Harryho.

Líbil se jí.

„Dobrý den, milorde,“ řekl Sterns, než se obrátil k Jade. „Měl jste úspěšný hon?“

„Nebyl jsem na honu,“ odpověděl Caine.

„Pak tedy výstřely z pistole, které jsem slyšel, byly vypáleny jen pro zábavu?“

Sterns se nenamáhal pohlédnout na svého pána, když pronesl tu poznámku, ale pořád pátravě hleděl na Jade.

Caine se usmál. Sternsovo chování ho pobavilo. Jeho majordomus se nedal snadno vyvést z rovnováhy. Ted' ovšem byl z míry zcela jistě vyvedený a Caine na něm viděl, že bojuje, aby udržel svou důstojnost neporušenou.

„Bylo to pronásledování, ne zábava,“ vysvětloval Caine.

„A měl jste úspěch?“ tázal se Sterns hlasem, který naznačoval, že se ptá spíš ze zdvořilosti.

„Ne,“ odpověděl Caine. Povzdechl si nad nedostatkem Sternsovy pozornosti. Ovšem nemohl vinit majordoma z toho, že podlehl Jadinu kouzlu. On přece dopadl stejně. „Ano, Sternsi, je velmi krásná, že?“

Sluha krátce přikývl, pak se přiměl pohlédnout opět na pána.

„To tedy je, milorde,“ přisvědčil. „Nicméně její charakter ještě neznám.“ Založil ruce za záda a krátce na pána kývl.

„Zjistíte, že její povaha je stejně krásná,“ odpověděl Caine.

„Ještě nikdy jste do svého domu nepřivedl dámu, milorde.“

„Ne, to ne.“

„Je tedy naším hostem?“

„Je,“ odpověděl Caine.

„A mohu z toho usuzovat na víc, než bych měl?“

Caine zavrtěl hlavou. „To byste neměl, Sternsi.“

Sluha pozvedl obočí, pak znovu kývl hlavou. „Je skoro načase, milorde,“ řekl. „Mám připravit některý z pokojů pro hosty, nebo se dáma ubytuje ve vašich pokojích?“

Protože tu nehoráznou otázku vyslovil tak věcným tónem a protože ji ještě pořád ukrutně píchalo v boku, když o ní hovořili, jako by u toho nebyla, Jade váhala, má-li se urazit. Ustoupila od Caina a udělala krok směrem ke Sternsovi. „Dáma bude požadovat vlastní pokoj, dobrý muži. Pokoj s pevnou závorou na dveřích. Řekla jsem to dost jasně?“

Sterns se napřímil jako svíčka. „Pochopil jsem to zcela, milady,“ prohlásil. I když byl jeho tón uctivý, v hnědých očích se mu objevily jiskřičky. Byl to pohled, jaký měl dosud vyhrazen jen pro Caina. „Sám závoru prověřím,“ dodal a vrhl hrozivý pohled na svého pána.

„Velice vám děkuji, Sternsi,“ odpověděla Jade. „Pronásleduje mě spousta nepřátel, víte, a nespala bych klidně, kdybych se musela bát, že se do mého pokoje vkradou jistí pánové a budou mi oblékat noční košili. Tomu přece rozumíte, ne?“

„Jade, nezačínejte...“ ozval se Caine.

„Caine navrhl, abych zůstala u jeho matky a otce, ale to nemohu udělat, Sternsi,“ pokračovala, nedbajíc za Cainovo přerušení. „Nechci jeho drahé rodiče zatahovat do této nešťastné záležitosti. Když člověka pronásledují jako prašivého psa, není prostě čas starat se o nějakou pověst. Nemám pravdu, pane?“

Sterns několikrát během Jadina projevu zamrkal, a když na něj vrhla líbezný, dychtivý pohled, přikývl.

V dálce se ozvalo zadunění hromu. „Určitě zmokneme, když tady budeme dál stát,“ řekl Caine. „Sternsi, chci, abyste poslal Parkse pro lékaře, než vypukne bouře.“

„Caine, je to skutečně nutné?“ zeptala se Jade.

„Je.“

„Jste nemocen, milorde?“ chtěl vědět Sterns a z jeho hlasu se ozývala starost.

„Ne,“ odpověděl Caine. „Chci, aby se Winters podíval na Jade. Je ve velmi špatném stavu.“

„Ve velmi špatném stavu?“ zeptal se Sterns a obrátil se zas k Jade.

„Hodil mě do Temže,“ vysvětlovala.

Sterns pozvedl obočí, udiven takovým prohlášením. Jade přikývla, potěšena jeho zájmem.

„To není špatný stav, který jsem měl na mysli,“ zamumlal Caine. „Jade měla ošklivý pád na hlavu. Způsobil jí lehkou nevolnost.“

„Ach, tohle,“ namítla Jade. „Hlava mě už ale vůbec nebolí, jen rána v boku,“ dodala. „Nechci, aby do mne dloubal nějaký váš lékař. Nedovolím to.“

„Ale budete muset,“ odpověděl Caine. „Nebude ovšem do vás dloubat. Nedovolím to.“

„Obávám se, že nebude možné přivést k dámě Winterse,“ vložil se do řeči Sterns. „Je nezvěstný.“

„Winters je nezvěstný?“

„Už přes měsíc,“ vysvětloval Sterns. „Mám poslat pro jiného lékaře? Vaše matka se obrátila na sira Harwicka, když nemohla sehnat Winterse. Dověděl jsem se, že byla s jeho službami spokojena.“

„Kdo potřeboval Harwickovu pozornost?“ zeptal se Caine.

„Váš otec, i když velmi ostře protestoval,“ řekl Sterns. „Zhubl tak, že si vaše matka a sestry začaly dělat velkou starost.“

„Truchlí pro Colina,“ ustaraným hlasem řekl Caine. „Modlím se k Bohu, aby se z toho brzy dostal. Tak dobrá, Sternsi, pošlete pro Harwicka.“

„Neposílejte Parkse pro Harwicka,“ odmítla Jade.

„Jade, teď není čas dělat problémy.“

„Milady, jak došlo k té ošklivé nehodě? Udeřil vás někdo do hlavy?“

„Ne,“ odpověděla ostýchavě. Sklopila oči k zemi. „Upadla jsem. Prosím, neznepokojujte se kvůli mně, Sternsi,“ dodala, když na ni soucitně pohlédl. „Je to jen malá, bezvýznamná podlitina. Chcete ji vidět?“ zeptala se a pozvedla vlasy na spánku.

Při tom pohybu ji opět začalo bodat v boku. Tentokrát bolest neustupovala.

Sterns se nemohl víc zajímat o její zranění nebo projevit větší soucit. Caine jen užasle sledoval, jak se jeho sluha změnil v komornou, chrlil ze sebe všemožné projevy soucitu, a když Jade přijala jeho rámě a spolu s ním vykročila nahoru po schodech, Cainovi nezbylo, než je následovat.

„Musíte okamžitě do postele, drahá paní,“ prohlásil Sterns. „Jak se stalo, že jste upadla, milady, jestli smím být tak smělý a položit vám takovou otázku?“

„Ztratila jsem rovnováhu a upadla ze schodů. Skutálela jsem se z celého ramene schodiště,“ odpověděla. „Byla jsem prostě nešikovná.“

„Ó nejsem přesvědčen, že vůbec nejste nešikovná,“ namítal Sterns.

„Je od vás hezké, že to říkáte, Sternsi. Víte, už to skoro nebolí, ale můj bok... nu, pane, nerada bych vás znepokojovala, nechci, abyste si myslel, že si zbytečně stěžuji... Caine si totiž myslí, že si v jednom kuse stěžuji a fňukám. Přesně tak to řekl, pane. Ano, byli...“

Caine je dostihl a uchopil ji za paži. „Podíváme se na váš bok. Svlékněte si kabátek.“

„Ne,“ odpověděla, když vešli do haly. „Jenom ránu rozjitříte, Caine.“

V hale čekala řada sloužících, aby mohli pozdravit svého pána. Jade se protáhla kolem nich za Sternsem. „Pane, je můj pokoj umístěn v přední části domu? Doufám, že ano. Ráda bych měla vyhlídku na tu nádhernou příjezdovou cestu a les v pozadí.“

Vzhledem k nadšenému tónu hlasu Caine usoudil, že se svou bolestí přeháněla. „Sternsi, vezměte ji nahoru a pomozte jí s ubytováním, já zatím zařídím pár maličkostí.“

Nečekal na odpověď, obrátil se a vyšel z hlavních dveří.

„Ať Parks zavolá lékaře,“ zavolal Sterns dolů ze schodů. Pak se majordomus obrátil k Jade. „Nepřete se s námi, milady. Připadáte mi strašně bledá. Nemohu si pomoci, ale zdá se mi, že máte ruce jako led.“

Jade rychle vyprostila ruku z jeho. Neuvědomila si, že se ho drží, když stoupali po schodech. Ovšem Sterns si toho všiml. Ta ubohá dívka byla zjevně vyčerpaná. Doslova se třásla.

„Slunce brzy zapadne. Budete večeret v posteli,“ dodal. „Skutečně vás milord hodil do Temže?“ zeptal se, když si myslel, že má v úmyslu protestovat.

Usmála se. „Opravdu,“ odpověděla. „Hodil tam i mé zavazadlo. Jsem teď žebračka,“ dodala a znělo to opět radostně. „Ovšem lady Christina mi dala některé ze svých překrásných šatů a díky Bohu za to.“

„Zdá se, že se příliš netrápíte nad svou současnou situací,“ prohlásil Sterns. Otevřel dveře jejího pokoje, pak ustoupil, aby mohla projít.

„Ach, nemyslím si, že má nějaký smysl být smutná,“ odpověděla. „Nu, Sternsi, je to nádherná ložnice. Zlatá je moje oblíbená barva. Ten přehoz je hedvábný?“

„Saténový,“ odpověděl Sterns, usmívaje se nad jejím nadšením v hlase. „Mohu vám pomoci odložit si kabátek, milady?“

Jade přikývla. „Otevřel byste nejprve okno? Je tady trochu dusno.“ Přešla k oknu, aby vyhlédla ven a odhadla vzdálenost ke stromům. Matthew a Jimbo budou čekat, až jim dá za tmy znamení. Budou se dívat, ve kterém okně se rozsvítí svíce, signál, kterým má podle dohody oznámit, že je všechno v pořádku.

Jade se obrátila, když ji Sterns zatahal za cíp kabátku. „Budu vám ho muset dát vyčistit, milady.“

„Ano, prosím,“ odpověděla. „Myslím, že je na boku také roztržený, Sternsi. Mohl byste se postarat, aby ho někdo zašil?“

Sterns jí neodpověděl. Jade mu pohlédla do tváře. „Není vám špatně, pane?“ zeptala se. Sloužícímu jako by náhle zbledla tvář. „Sternsi, tak se přece posaďte. Nezlobte se, ale zdá se mi, že brzy omdlíte.“

Potřásl hlavou, když ho násilím zatlačila do křesla u okna. Pak byl konečně schopen promluvit. Zařval mohutným hlasem na svého pána, aby okamžitě přišel nahoru.

Caine právě stoupal po schodech, když zaslechl Sternsův křik. „Co asi mohla vyvést?“ zamumlal si pro sebe. Proběhl halou, kde se opět řadilo služebnictvo, mávl jim na pozdrav a pak se hnál nahoru po schodech.

Jakmile doběhl ke dveřím pokoje, prudce se zastavil. Sterns se pokoušel vstát z ušáku u okna. Jade ho tiskla jednou rukou zpátky do křesla. V druhé ruce držela tenkou knihu, kterou ho ovívala.

„Co proboha... Sternsi? Je vám něco?“

„Její bok, milorde,“ ozval se Sterns. „Drahá paní, přestaňte mi mávat tou knihou před obličejem. Pane, podívejte se na její bok.“

Caine pochopil dřív než Jade. Spěchal k ní, obrátil ji k sobě, a když se pořádně podíval na hrozivou, krví prosáklou skvrnu na její bílé blůze, musel se také posadit.

„Milosrdný Bože,“ zašeptal. „Ach, moje milá, co se vám stalo?“

Jade tiše zaúpěla, když viděla tu spoušť. Zavravorala a upadla by, kdyby ji nezachytil. „Lásko, nevíte, že krvácíte?“

Tvářila se nechápavě. „Nevěděla jsem to. Myslela jsem, že jsem se škrábala o větev.“

Sterns se postavil k ní. „Ztratila značné množství krve, milorde,“ zašeptal.

„Ano, to je pravda,“ odpověděl Caine, pokoušeje se nedávat hlasem najevo, jak je znepokojen. Nechtěl, aby se ještě víc vyděsila.

Ruce se jí trásly, když jí jemně zvedl oděv nad pasem. Přikývla. „Je to zlé, že?“ zašeptala.

„Nedívejte se na to, miláčku,“ řekl. „Bolí to?“

„V okamžiku, kdy jsem spatřila krev, to začalo pekelně bolet.“

Pak si Jade všimla trhliny na Christinině oděvu. „Zničili šaty mé přítelkyně,“ vykřikla. „Ta jejich zatracená rána je prostřelila. Jen se na tu díru podívejte, Caine. Není to díra jako... jako...“

„Kulka z pistole?“ navrhl Sterns.

Caine jí svlékl kabátek a pak vzal nůž na její blůzu. „Podlamuji se jí kolena,“ zašeptal Sterns. „Měl byste ji uložit do postele, než omdlí.“

„Já neomdlím, Sternsi. Měl byste se mi omluvit za to, že si něco takového myslíte. Caine, pusťte mě, prosím. Není slušné, abyste mě svlékal. O své zranění se postarám sama.“

Jade najednou zoufale toužila vystrnadit oba muže z pokoje. Od okamžiku, když spatřila své zranění, se jí zvedal žaludek a kolena měla vratká.

„Tak, Sternsi?“ zeptala se. „Dočkám se vaší omluvy, nebo ne?“

Než mohl majordomus odpovědět, řekla: „Zatraceně. Já snad přece jen omdlím.“

KAPITOLA 8

Jade se náhle probudila. Byla překvapena, že je v posteli, protože neměla nejmenší ponětí, jak se v ní ocitla. Po chvíli si na všechno vzpomněla. Milosrdný Bože, vždyť nakonec opravdu omdlela.

Snažila se vyrovnat s tou hanbou, když si uvědomila, že do pokoje proudí otevřeným oknem chladný vzduch a ochlazuje jí odhalené tělo.

Otevřela oči a zjistila, že z jedné strany postele se nad ní sklání Sterns a z druhé Caine. Jejich zachmuřený výraz málem stačil k tomu, aby znovu omdlela.

„Je to čistý průstřel,“ zamručel Caine.

„Díku Bohu za to,“ zašeptal Sterns.

„Který z vás hanebníků mě svlékl, když jsem byla bez sebe?“ zeptala se hlasem chladným jako led.

Sterns sebou trhl. Caine se jen pousmál. „Už se cítíte lépe, milady?“ ptal se majordomus, když se vzpamatoval.

„Ano, děkuji. Sternsi? Proč mě držíte za ruku?“ zeptala se.

„Abyste klidně ležela, milady,“ odpověděl.

„Můžete mě už pustit. Nebudu Caina rušit v jeho práci.“

Když vyhověl její žádosti, ihned se snažila odstrčit Cainovy ruce ze svého boku. „Nedotýkejte se mé rány, Caine,“ zašeptala.

„Už jsem skoro u konce, Jade.“

Jeho hlas zněl velmi vážně, ale zároveň byl nesmírně něžný. Cítila v tom rozpor. „Zlobíte se na mne, Caine?“

Nenamáhal se ani zvednout zrak, když jí odpovídal. „Ne.“

„Mohl byste mluvit trochu přívětivěji,“ prohlásila. „Určitě se zlobíte,“ dodala. „I když nechápu proč...“ Odmlčela se a povzdechla.

Caine předpokládal, že její nevoli způsobil obvaz, který jí právě na ránu přiložil. „Není příliš těsný?“ zeptal se starostlivě.

„Vy si myslíte, že všechno je jen moje chyba, že?“ vyhrkla. „Myslíte si, že jsem schválně...“

„Ale ne, milady,“ přerušil ji Sterns. „Markýz vás z ničeho neviní. Neměla jste přece v úmyslu nechat se zranit. Milord je vždycky trochu...“

„Prchlivý?“ zjišťovala.

Sluha přikývl. „Ano, jedná prchlivě, když má starosti.“ Obrátila se znovu k Cainovi. „Mrzí mě, že vám dělám starosti,“ řekla. „Pořád se kvůli mně trápíte?“

„Ne.“

„Takže rána není tak vážná, jak se zdálo?“

Caine přikývl. Posledními dotyky dokončil svou práci, než jí odpověděl. „Kulka prolétla svaem, Jade,“ řekl. „Zanedlouho byste měla být v pořádku.“

Zdálo se, že svá slova míní vážně. Jade se okamžitě ulevilo.

„Přikryjte mi nohy, Sternsi, a nedívejte se na mne,“ přikázala. V jejím hlase se objevila stopa předchozí ostrosti a vyvolala na tváři starostlivě vyhlížejícího majordoma úsměv.

Jade měla na sobě jen spodní košili. Jedna strana jejího prádla lemovaného krajkou byla roztržena a odhalovala ránu. Pochopila, proč bylo nutné jí svléknout šaty, ale teď, když věděla, že jí nehrozí smrt, musela zachovat dekorum.

Sterns učinil, jak poručila, pak se vzdálil, aby jí přinesl na podnose večeři. Zůstala s Cainem sama. „Je mi jedno, jestli je to čistý průstřel,“ řekla. „Rozhodla jsem se, že u vás zůstanu, Caine.“

Posadil se na pelest její postele, vzal ji za ruku a obdařil ji úsměvem, při kterém se jí zatajil dech. „Proč dostávám pocit, že je v tom oznámení víc, než jste zatím řekla?“

„Jak jste bystrý, pane,“ odpověděla. „Je v tom víc. Když zde zůstanu, vy setrváte u mého lůžka. Je to koneckonců všechno vaše chyba,“ dodala s kývnutím hlavy.

Musela se kousnout do rtu, aby se nesmála. Caine vypadal naprosto zmateně.

„Ale?“ ozval se, když se na něj zahleděla s očekáváním. „Jak jste přislaná to, že je to všechno moje chyba?“

Pokrčila rameny. „To zatím ještě nevím, ale přijdu na to. A teď mi něco slibte, Caine. Nebudu mít klid, dokud si nebudu jistá, že se ode mne nehnete.“

„Dobře, má lásko,“ odpověděl. Uličnicky na ni mrkl. „Nehnu se od vašeho lože ve dne ani v noci.“

Význam jeho prohlášení jí byl jasný. „V noci můžete odejít do své postele,“ odpověděla.

„Smím?“ zeptal se suše.

Jade se rozhodla, že ho nebude provokovat. Tušila, že by vyvolala bouři, kdyby trvala na svém. Kromě toho, tohle kolo přece vyhrála, že?

Zranění, které zprvu považovala za nepříjemnou komplikaci, se nakonec obrátilo ve výhodu. Teď měla skvělý důvod, aby ho udržela u sebe. Nu, setrvá tady do té doby, než si pro ni přijede Nathan.

Neuvědomila si, jak je vyčerpaná. Uvnitř ihned po večeři ještě s podnosem na klíně a v noci se probudila jen jednou. Dvě svíce vrhaly slabé světlo na noční stolek. Jade si vzpomněla na signál, který měla dát Jimbovi a Matthewovi, aby věděli, že je všechno v pořádku, a okamžitě odhodila přikrývku.

Pak zpozorovala Caina. Byl rozvalen v ušáku přistaveném k posteli, bosé nohy opřené o pelest, bílou košili rozhalenu až k pasu a tvrdě spal.

Jade nevěděla, jak dlouho se na něho dívala. Říkala si, že se jen ujišťuje, jestli opravdu tvrdě spí. Bože, připadal jí tak svůdný. Velmi brzy v něm začala vidět mnohem víc, než jen hezkého muže. Byl jako bezpečný přístav v bouři a přemáhala ji touha spoléhat na něj a nechat ho, ať se o ni stará.

Její strážný anděl však náhle začal chrápat a vytrhl ji z jejího snění. Zvedla se z postele, uchopila jednu svíčku a zamířila k oknu.

Krajinu smáčel drobný déšť. Jade se cítila trochu provinile, že její muži moknou někde venku. Kdyby jim dala signál dříve, mohli už dávno vyhledat nějaký přístřešek.

„Co tam děláte?“

Jade málem vypadla svíce z ruky, tak ji hromový Cainův hlas vyděsil.

Obrátila se a zjistila, že stojí pouhý krok za ní. „Jen jsem vyhlížela z okna,“ zašeptala. „Nechtěla jsem vás probudit.“

Měl rozčuchané vlasy a zdálo se, že ještě víc spí, než je vzhůru. Pramen vlasů se mu svezl do čela a změkčoval jeho přísný vzhled. Aniž přemýšlela, co dělá, vlasy mu urovnala.

„Z okna můžete vyhlížet zítra,“ prohlásil hlasem ochraptělým od spánku.

Vzal jí svíčku z ruky, odložil ji na stůl a pak ji ostře vyzval, aby se vrátila do postele. „Bolí vás bok?“ zeptal se.

Nemyslela si, že se bude příliš zajímat o její zranění, protože zívla, když vyslovoval tu otázku.

Jade mu chtěla říct, že ji rána vůbec nebolí, pak si to ale rozmyslela. „Ano,“ řekla. „Píchá to, ale jen trochu,“ dodala, když se začal tvářit ustaraně.

„Proč jste spal v křesle?“

Stáhl si košili, než jí odpověděl. „Zabíráte většinu postele,“ vysvětloval. „Nechtěl jsem vámi hýbat.“

„Hýbat mnou? Proč byste mnou měl hýbat?“

Caine zhasl svíčky, přitáhl zpátky přikrývky a natáhl se vedle ní. Pak jí dal oklikou odpověď. „Zůstanu s vámi, jen dokud zas neusnete.“

„Ale, Caine, vůbec se nesluší...“

„Jen spěte, lásko. Potřebujete si odpočinout.“

Ztuhla, když ji objal. Jeho ruka jí spočinula na nadrech. Když se pokusila odtáhnout, vzal ji za ruku a držel.

„To opravdu není vůbec...“ Přestala protestovat uprostřed věty, uvědomujíc si, že je to marné úsilí. Caine už zase chrápal a jistě by neslyšel jediné slovo, které by mu řekla.

Dospěla k názoru, že nebude tak velký prohřešek, když ho nechá chvíli spát vedle sebe. Koneckonců, za jeho únavu může ona

sama a on si jistě svůj odpočinek zaslouží. Už si všimla, jak se ho zmocňuje vznětlivost, když je vyčerpaný. Zvláštní ovšem bylo, že ta chyba jí připadala docela milá.

Jade se k němu stulila a zavřela oči. Instinktivně věděla, že se bude chovat, jak se sluší. Byl gentleman a dal jí své slovo, že ji nikdy nezneužije.

Byla zjevně stejně vyčerpaná jako on, protože usnula, i když se jí hlavou honily nejzmatenější myšlenky.

Začínala si přát, aby nebyl zas tak dokonalý gentleman.

Lékař, sir Harwick, nebyl k zastižení celé dva dny. Caine poslal sluhy do jeho londýnského domu i do jeho venkovského sídla. Nakonec Harwicka našli v sídle lady McWilliamsové, kde asistoval u porodu. Poslal Cainovi zprávu, že jakmile bude jeho posláním hotovo, ihned se vydá na cestu k němu.

Caine kvůli jeho zpoždění láteřil, dokud mu Jade nepřipomněla, že její zranění není tak vážné, aby ji ohrožovalo na životě, což také posel vyřídil lékaři. Navíc se stejně cítí mnohem lépe a nepotřebuje ani nechce, aby ji zas někdo prohlížel.

Setrvávat v domě se brzy stalo pro Jade utrpením. Nemohla takové omezení vydržet.

Na její náladu mělo vliv i počasí. Od okamžiku, kdy vstoupila do Cainova domu, nepřestalo pršet.

Cainova nálada byla stejně špatná jako její. Připomínal jí zvíře v kleci. Pokaždé, když přišel do jejího pokoje, aby si s ní popovídal, přecházel sem a tam s rukama založenýma za zády a dotazoval se jí na její minulost, na jejího bratra a na všechny události, které předcházely vraždě, již byla svědkem. Vždy zakončil svou návštěvu poznámkou, že nemá dostatek informací, aby vyvodil nějaké jednoznačné závěry.

Jeho zoufalství bylo téměř viditelné. Jade zjistila, že setkání s ním jsou i pro ni vyčerpávající. Dávala si pozor, aby mu neprozradila příliš mnoho pravdy ani nenapovídala příliš mnoho lží, ale, přísámbůh, bylo to vskutku vysilující.

Strávili spolu spoustu času a jeden na druhého často křičeli. Jade ho nařkla z toho, že jej mrzí, že se vůbec zapletl do jejích

problémů. Takové obvinění ho očividně urazilo. Přesto jí ho nedovedl vyvrátit.

Zdálo se jí, že mu už nepřípadá přitažlivá. Vždyť se ji nepokusil ani políbit, ani spát vedle ní a třetí den s ní sotva promluvil vlídné slovo.

Čtvrté noci jejího pobytu došla Jade trpělivost. Strhla čerstvý obvaz, který jí před několika hodinami Sterns vyměnil, poručila, aby jí připravili koupel, a pak prohlásila, že už se zcela zotavila.

Jakmile si umyla vlasy, její rozpoložení se podstatně zlepšilo. Sterns jí pomohl vysušit dlouhé kadeře, pak ji usadil ke krbu, kde plápolal silný oheň.

Sterns poručil služebnictvu, aby vyměnili ložní prádlo a odnesli vanu a jakmile bylo vše hotovo, vybídl Jade, aby se vrátila do postele.

Po setmění dala Jade signál svým mužům a vklouzla zpátky do postele. Otevřela jednu z knih, které si vypůjčila z Cainovy knihovny, a uložila se s ní k četbě, zatímco z dálky znělo dunění hromu.

Bouře brzy ukázala, že umí víc než jen burácet. Obrovitý strom, vysoký jako Cainův třípatrový dům, padl k zemi po zásahu blesku, který byl tak silný, že odhalené kořeny ještě dlouho tajuplně žhnuly. Hromobití otřásl domem a hned poté se nočním vzduchem začal šířit prskající, syčivý zvuk hořícího dřeva, připomínající opékání masa.

Bylo zapotřebí každé ruky, aby ve stájích utišili vyplašené koně. Pach ohně dráždil jejich nozdry; tak to alespoň tvrdil Kelley, štolba. Museli zavolat i Caina, protože nedokázali uklidnit jeho hřebce. Kůň přestal vyvádět, až když vešel do stáje jeho pán.

Bylo už dost po půlnoci, když se Caine vrátil do domu. Přestože dům byl nedaleko stájí, byl promočený skrz naskrz. Boty, punčochy, kabát i košili si odložil už v hale a vyšel nahoru jen v kalhotách. Další hromové zadunění otřáslobydlím právě v okamžiku, kdy Caine chtěl vejít do svého pokoje.

Jade se určitě vyděsila, pomyslel si. Jen se na ni podívá, aby se ujistil, že je v pořádku. Jestli tvrdě spí, nechá ji být, jestli je ještě vzhůru... nu, pak by se možná mohli pustit do další vzrušené

debaty o špatnostech světa a méněcennosti žen. Ta myšlenka vyvolala na Cainově tváři úsměv. O Jade se dalo říci všechno možné, jen to ne, že se cítí méněcenná. Ukazovala mu také, jak je jeho přesvědčení absurdní. On by však raději zemřel, než by přiznal, že má pravdu, mimo jiné i proto, že bylo zábavné sledovat její reakce na jeho názory.

Připadalo mu poněkud podivné, když si uvědomil, že vlastně touží po rozhovoru s ní. Připustil, že by měl zařídit ještě několik úplně jiných věcí, ale přinutil se tyto myšlenky potlačit.

Přece však zaváhal, než zaklepal na její dveře. Nedal jí však čas, aby ho mohla poslat pryč, nebo pokud by spala, probudit se. Otevřel dveře, než mohla zareagovat.

Potěšilo ho, když viděl, že nespí. Opřel se o rám dveří a dlouho se na ni díval. Rozlilo se v něm spokojené teplo. V několika posledních dnech si začal uvědomovat, že ji má rád ve svém domě, a i když se na něho mračila, měl pocit, že se nachází v nebi. Asi jsem se zbláznil, pomyslel si, když se mi líbí i její rozmrzelý výraz. Skutečnost, že ji tak snadno dovede vyprovokovat, ukazovala, že jí na něm záleží, třebaže ne příliš.

Ta žena ho okouzila. Caine si to nerad přiznával..., ale byla tak krásná, tak jemná, tak ženská. Muž si nemohl přát víc, než aby se mu oddala. Bůh mu pomáhej, věděl, že se ten okamžik blíží.

Bylo utrpením ani se jí nedotknout. To soužení se odráželo v jeho náladě. Měl pocit, že mu v žaludku leží těžký kámen, a zároveň pokaždé, když ji uviděl, zatoužil vzít ji do náruče a vášnivě se s ní milovat.

Nedokázal zůstat od ní dlouho odloučen. Hodinu co hodinu přicházel do jejího pokoje, aby se na ni podíval. Bože, vždyť on střežil i její spánek.

Vůbec netuší, jaké utrpení prožívá. Netvářila by se tak proklatě vážně, kdyby měla ponětí o představách, které mu probíhají hlavou.

I teď vyhlížela nevinně. Seděla na posteli se zády podloženými hromadou polštářů a na tváři měla čistý a panenský výraz, když mu kývla hlavou na pozdrav.

Na nočním stolku hořely dvě svíce a ona držela v rukou knihu. Když se nepřestal na ni dívat, pomalu knihu zavřela, stočila oči k němu a pak si zhluboka povzdechla.

„Vím, že jsem měla zavřít závoru,“ prohlásila. „Caine, dnes prostě nemám náladu na další výsledky.“

„Dobře.“

„Dobře?“

Jeho okamžitý souhlas ji očividně překvapil. Zatvářila se podezřívavě. „Myslíte to vážně, pane? Nedobíráte si mě?“

„Myslím to vážně,“ odpověděl s úšklebkem.

„Neměl byste sem chodit,“ řekla mu zastřeným, smyslným hlasem, který ho tolik vzrušoval.

„Uveďte mi jediný důvod, proč bych neměl být zde.“

„Moje pověst a vaše téměř úplná nahota,“ odpověděla.

„To jsou dva důvody,“ řekl výsměšně.

„Co si o mně vůbec myslíte?“ zeptala se, když za ním zavřela dveře. „Vaše služebnictvo se doví, že jste zde.“

„Myslel jsem, že vám na vaší pověsti nezáleží, Jade. Změnila jste tedy názor?“

Znovu zavrtěla hlavou. Světlo svíček jí při pohybu ozářilo vlasy. Byl uchvácen. „Nezáleželo mi na mé pověsti, když jsem si myslela, že mě chcete zabít, ale teď, když mi dáváte naději, že se budu těšit dobrému zdraví, jsem změnila názor.“

„Jade, Sterns ví, že jsem tu spal první noc, když...“

„To bylo něco jiného,“ přerušila ho. „Bylo mi zle, byla jsem zraněná a vy jste se o mne staral. Teď jsem se zotavila. Služebnictvo o tom jistě řekne vaší matce, Caine.“

„Mé matce?“ Vybuchl smíchy. „O mé služebnictvo si nemusíte dělat starosti, Jade. Všichni už spí. Kromě toho mé pohnutky nejsou nemravné.“

Snažila se nedat najevo své zklamání. „Já vím,“ řekla s dalším předstíraným povzdechem. „Ale když nemáte v úmyslu nic špatného, proč jste přišel v tuto hodinu?“

„Nedívejte se na mne tak podezřívavě,“ odpověděl. „Myslel jsem, že byste se mohla při takové bouři bát, to je vše.“ Zmlkl,

zamračil se a dodal: „Většina žen by se bála. Ale vy se nebojíte, že?“

„Ne,“ odpověděla. „Je mi to líto.“

„Proč je vám to líto?“

„Protože vypadáte tak zklamaně. Chtěl jste mě utěšovat?“

„Napadla mě taková myšlenka,“ přiznal suše. Jeho vráska se prohloubila, když si uvědomil, že Jade zadržuje smích. Odtrhl se ode dveří a přešel k její posteli. Jade odsunula nohy stranou o okamžik dříve, než se posadil.

Zoufale se snažila nedívat se na jeho odhalené tělo. Porost temných kadeřavých chloupků pokrývající hrud' se na plochem břiše zužoval. Zatoužila dotknout se tohoto drsného porostu, cítit zas na prsou jeho teplo a...

„Ksaku, Jade, většina žen by se přece bála.“

Jeho hlas ji vytrhl z hříšných myšlenek. „Nejsem jako většina žen,“ odpověděla. „Měl byste to už konečně pochopit, Caine.“

Měl problémy teď pochopit cokoli. Hleděl na knoflíky na prsou její noční košile a myslel na její hedvábnou pleť, která se pod ní skrývala.

Přerývaně vzdechl. Teď, když věděl, že se nebojí bouřky, by opravdu měl odejít. Jeho kalhoty zvlhlé deštěm určitě promočí přikrývku.

Uvědomoval si však, že není schopen se pohnout.

„Nejsem jako většina žen, které znáte,“ prohlásila, jen aby přerušila nepříjemné ticho. Všimla si, že jeho svalnatá ramena jsou pokryta kapkami vody. Ve světle svíček se zdálo, že se jeho bronzová pleť leskne. Obrátila oči k jeho klínu. To byla chyba, uvědomila si vzápětí. Výstupek mezi jeho stehny byl příliš zřetelný... a vzrušující. Cítila, že se při pohledu na něj červená.

„Jste úplně promočený,“ vyhrkla. „Procházel jste se v tom dešti, vy blázne?“

„Musel jsem zajít do stájí pomoci s koňmi.“

„Vlní se vám vlasy, když zvlhnou,“ dodala. „Určitě vám to vadilo, když jste byl ještě dítě.“

„Nenáviděl jsem to zrovna tak, jako když jsem se musel dělit o hračky,“ odpověděl.

Ulpěl pohledem na jejích nadrech. Všiml si vztyčených bradavek na tenké látce noční košile. Potřeboval mimořádnou dávku sebeovládání, aby se jí nedotkl. Jeho nervy byly napjaty k prasknutí a i pouhý polibek na dobrou noc by ho přiměl vzdát se dobrých úmyslů.

Další záblesk ozářil pokoj, následován vzápětí ohlušujícím úderem hromu. Caine vyskočil z postele a rázně zamířil k oknu, než stačila Jade odhodit pokrývky.

„Určitě někde uhodilo,“ prohlásil Caine. „Myslím, že jsem takovou bouři ještě nikdy nezažil.“

Vyhlédl do tmy, pátraje po známkách vznícení ohně. Pak ucítil, že ho Jade vzala za ruku. Snažil se nedat najevo svůj zájem, když na ni pohlédl.

„Brzo bude po bouřce,“ slibovala. Kývla hlavou, když se zatvářil překvapeně, stiskla mu ruku, aby ho ujistila o svých slovech, a dodala: „Uvidíte.“

Nemohl uvěřit, že se právě snaží jej utěšovat. Protože vypadala tak upřímně, neodvážil se zasmát. Nechtěl zranit její jemné citění, a pokud má pocit, že ho musí uklidňovat, nebude nic namítat.

„Strýc mi říkával, že spolu zápasí andělé, když je bouře,“ řekla. „Říkal to tak vážně, jako by opravdu mohli mít někde zábavu.“

„A vy jste svému strýci věřila?“ zeptal se s úsměvem.

„Ne.“

Pak se zasmál a jeho sytý, burácející smích jí připomněl dunění hromu.

„Čím dál víc oceňuji vaši upřímnost, Jade. Připadá mi velice přitažlivá.“

Nezdálo se, že má zájem slyšet jeho názor. Pustila jeho ruku a opět zavrtěla hlavou. „Pro vás je všechno černé, nebo bílé, že? Pro nějaké odchylky vám zřejmě nezbyl prostor. Snažila jsem se strýčkovi věřit, ale věděla jsem, že lže, aby mě zbavil strachu. Někdy, Caine, může i lež sloužit dobrému účelu. Rozumíte, co vám chci říct?“

Dlouze se na ni zadíval. „Uved'te mi ještě nějaký příklad, Jade,“ zašeptal. „Lhala jste mi někdy?“

Pomalů přikývla.

Za pár okamžiků se Caine zeptal: „A v čem spočívala vaše lež?“

Neodpověděla mu tak rychle, aby ho potěšila. Jeho ruce jí najednou spočinuly na ramenou a násilím ji donutily, aby se k němu obrátila. Pak ji vzal za bradu, pozvedl ji a přiměl k tomu, aby mu pohlédla do očí. „V čem jste mi lhala?“ naléhal.

Pohled jeho očí ji děsil. Nebylo v nich žádné teplo. Jejich barva teď připomínala šed' zimního rána.

„Takže vy nesnášíte lež, ať je jakákoliv?“

„Řekněte mi, v čem jste mi lhala,“ vyzval ji znovu.

„Není pravda, že se mi nelíbíte.“

„Cože?“ zeptal se a znělo to nevěřicně.

„Řekla jsem, že není pravda, že se mi nelíbíte.“

„To je ono? To je ta lež, kterou...“

„Ano.“

V jeho stisku vycítila odliv napětí. „No, zatraceně, Jade, myslel jsem, že šlo o něco vážného.“

„Jako co?“ dožadovala se zvýšeným hlasem.

„Jako třeba, že jste vdaná,“ odpověděl a skoro přitom křičel.

„Já už vím, že není pravda, že se vám nelíbím,“ dodal jemněji.

„Jste hrozný,“ vykřikla. „A taky neústupný. Kdybych lhala ještě v něčem jiném, už bych se vám nepřiznala. Zas začínáte být prchlivý.“

„Jade?“

„Ano?“

„Lhala jste mi ještě v něčem jiném?“

„Chtěla jsem vám zalhat, že jsem vdaná,“ řekla. „Ale neumím si tak dobře vymýšlet a nemyslím, že byste mi věřil.“

„Proč byste chtěla, abych věřil, že jste vdaná?“

Nepřítomně jí hnětl ramena. „Protože,“ vyhrkla, „v hostinci jste se na mne díval jako tygr na svou večeři, a napadlo mě, že kdybyste si myslel, že jsem vdaná... nebo že jsem právě ovdověla, získala bych váš soucit.“

„Takže jste toužila po mém soucitu, a ne po mně samém?“

Pokrčila rameny. „Zřejmě jsme se přitahovali vzájemně. Ovšem ještě nikdy předtím jsem nechtěla, aby se mě muž dotýkal tak, jak jsem si přála..., abyste se mě dotýkal vy.“

„To rád slyším, má lásko.“

„Ach, to už přece víte,“ zašeptala. „Přestaňte se tvářit tak samolibě. Muselo se to stát dříve nebo později.“

„Co se muselo stát?“

„Muselo se stát, že najdu někoho, u koho bych si přála, aby mi byl bližší,“ vysvětlovala.

„Jsem rád, že jsem to byl právě já,“ přiznal se.

Objal ji a přitáhl si ji k sobě. „Jade, chcete, abych se vás zase dotýkal?“

Snažila se vyprostit se z jeho objetí a ustoupila o krok. „Nezáleží na tom, jestli chci, abyste se mě dotýkal, Caine. Jste můj ochránce. Musíte mě nechat o samotě.“

Najednou zjistila, že se tiskne k jeho hrudi, jeho stehnům, jeho ztopořenému přirození. Její jemná noční košile byla chabou ochranou proti jeho tělu, jeho úžasnému teplu. „To nepůjde, Jade.“

„Proč ne?“

„Toužím po vás.“

Jeho zastřený hlas jí podlomil kolena. Věděla, že by měla být pobouřena svou dychtivostí. Ale zatím se mu rozplývala v náručí. Touha dotýkat se ho byla jako sladká muka. Bože, byla tak zmatená. Nikdy, nikdy nikomu nedovolila, aby se k ní tak přiblížil. Vždycky se bránila jakémukoliv sblížení, protože již v mládí poznala, že láska způsobuje víc bolesti než radosti. Dokonce i Nathan ji opustil. Cítila se proto tak zranitelná. Ano, musela by být bez rozumu, kdyby měla připustit, aby se k ní přiblížil muž, jako je Caine..., úplně bez rozumu.

V dálce zaburácel hrom. Jade ani Caine ho však nevnímali. Byli stravováni žářem, který je prostupoval.

Hleděli si do očí snad celou věčnost.

A nakonec došlo k nevyhnutelnému. Když k ní Caine pomalu sklonil hlavu, vyšla mu vstříc.

Jeho ústa se oddala čisté vášni. Toužil po ní stejně hladově jako ona po něm. Přivítala jeho jazyk, třela o něj svůj vlastní. Na její

zaúpění, které bylo známkou spokojenosti a dychtivostí, odpověděl drsným smyslným zamručením.

Polibek byl plný touhy. Caine byl náruživý muž, jehož hlad se nedal snadno utišit. Nedovolil jí, aby se držela zpátky. Jade byla polibkem stejně uchválena. Ovinula mu paže kolem krku, probírala se prsty v jeho zvlněných vlasech a přimkla se k němu. Toužila, aby ji nikdy nepustil.

Když jeho objetí povolilo, cítila se, jako by jí vyrval srdce z těla. Bez zábran se k němu stulila a položila tvář na jeho rozpálenou hrud'. Porost chloupků ji lechtal do nosu, ale ten pocit se jí líbil tak, že neměla chuť se odtáhnout. Jeho vůně, tak nádherně mužská, jí připomínala vřes a pižmo.

Caine se zeptal přerývaným hlasem: „Jade? Chtěla jste mi popovídat ještě o nějakých lžích?“

„Ne.“

Usmál se ostychu, který slyšel v jejím hlase, a řekl: „Takže žádné další lži nebyly, nebo o nich jen nechcete mluvit?“

Třela si tvář o jeho hrud', aby odvedla pozornost, a pak řekla: „Ano, byly další lži.“ Cítila, jak se v něm šíří napětí, a chvatně dodala: „Ale jsou tak bezvýznamné, že už si na ně ani nevzpomínám. Až si vzpomenu, slibuji, že vám o nich řeknu.“

Napětí v něm ihned povolilo. Lež, usoudila, stojí v jeho výčtu hříchů na prvním místě.

„Jade?“

„Ano, Caine?“

„Chcete mě?“

Nedal jí čas na odpověď. „Zatraceně, buďte ke mně upřímná. Už žádné lži, Jade. Musím to vědět,“ vyrazil. „Hned.“

„Ano, Caine, chci vás. Moc.“

Znělo to, jako by se přiznávala k smrtelnému hříchu. „Jade, měla byste tedy cítit radost z toho, že oba po sobě toužíme, ne zoufalství.“

„Cítím obojí,“ odpověděla. Třásla se v nitru při pomýšlení, co má v úmyslu. Byla dychtivá... a zároveň se jí zmocnila strašlivá nejistota. Nezamiluji se do něj, slibovala si a věděla, že její

předsevzetí je nesmyslné. Oči se jí naplnily slzami. Caine si už našel cestu k jejímu srdci.

Když mu klesla zpátky do náruče, ucítil, jak se chvěje. Sevřel ji v objetí ještě pevněji. „Postarám se o tebe, Jade,“ zašeptal. „Lásko, na co myslíš?“

„Že musím vydržet,“ odpověděla.

Nechápal, co tím míní, ale strach v jejím hlase způsobil, že ho zabořilo srdce. „Nemusíme...“

„Chci vás,“ přerušila ho. „Ale budete mi muset napřed něco slíbit.“

„Co?“ zeptal se.

„Nesmíte se do mne zamilovat.“

Vážnost v jejím hlase naznačovala, že nežertuje. Caine byl okamžitě bez sebe vzteky. Byla tak rozporuplná. Rozhodl se, že bude chtít, aby mu vysvětlila svůj podivný požadavek, ale pak jí začal hladit až k horečce. Posévala jeho hrud' horkými, vlhkými polibky, a jakmile se její jazyk dotkl jedné z bradavek, jeho tělo vzplálo vášní a touhou po ní.

Sladkými ústy postupovala nahoru po jeho krku, vybízejíc ho beze slov k odezvě. Ještě nikdy neměl ženu, která by odpovídala na jeho laskání tak nevinně a tak upřímně. Poprvé v životě cítil skutečný zájem a lásku.

Vydal ze sebe tiché zamručení a řekl si, že k ní musí být ohleduplný. Chtěl vychutnávat každý její dotek, každé pohazení, aby noc s ní trvala navěky. Ale bylo mu jasné, že své předsevzetí nemůže dodržet, když začala vydávat smyslné hrdelní zvuky. Zbavovala ho smyslů. Drsně ji uchopil za vlasy, až měl plnou hrst jejích hedvábných kadeří, pak trhl její hlavou dozadu, aby se znovu mohl zmocnit úst dalším mučivým polibkem.

Jeho vášeň ji stravovala. Ústa vychutnávala jeho rty a jeho jazyk...milosrdný Bože, jeho jazyk ji rozněcoval opravdovou vášní. Jadiny nehty se zaryly do svalů na jeho pažích. Odevzdala se mu úplně. V nitru kolem žaludku se jí začala šířit ostrá bolest a jako požár pronikala dál a dál, až nesnesitelně sladká trýzeň zachvátila celé její tělo.

Caine zvedl ruce k jejím bradavkám. Přitiskla se k jeho vzrušenému přirození. Instinktivně sevřela jeho úd mezi stehny a začala se o něj třít.

Bolest zesílila.

Když se jeho ústa přesunula k jejímu krku, když jazykem začal přejíždět její citlivý ušní lalůček, sotva měla sílu to snést. Šeptal temná, hroživá slova, jimiž jí naznačoval, co všechno má v úmyslu udělat. Něčemu rozuměla, něčemu ne, ale všechno chtěla vyzkoušet.

„Už není cesta zpátky, Jade,“ zašeptal. „Budeš moje.“

„Ano,“ odpověděla. „Dnes v noci chci být tvoje, Caine.“

„Ne,“ zasípal. Dlouze a toužebně ji políbil. „Nejen dnes večer, lásko. Navždy.“

„Ano, Caine,“ povzddechla si, sotva si uvědomujíc, co slibuje. „Řekni mi, co chceš, abych dělala. Chci ti udělat radost.“

Odpověděl jí tak, že ji vzal za ruku a posunul si ji k pasu. „Vezmi mě, miláčku,“ vybídl ji sevřeným hlasem. „Dotkni se mě. Stiskni mě. Pevně.“

Jeho úd ji vyděsil, ale Cainova reakce na její dotek ji zbavila počátečního ostychu. Zamručení, plné rozkoše, jí dodalo odvahy. Měla pocit, že je silná i slabá zároveň. Jade se prohnula proti němu, usmála se, když opět zaslechla jeho šeptané výzvy, protože hlas se mu už chvěl. Chvěla se i její ruka. Prsty bloudily po jeho plochem břichu, pak vklouzly pod opasek kalhot. Caine se prudce nadechl a řekl jí beze slov, jak ho její vpád potěšil. Byla pak ještě smělejší a začala mu rozepínat knoflíky na kalhotách. Počínala si přitom neobratně, ale byla rozhodnuta, že se jí to musí podařit. Pak zaváhala. Caine jí pomohl. Přiměl její ruku, aby vklouzla pod látku. Její prsty sjely hlouběji, nejprve do pružného porostu a pak ještě níž, až se dotkla samotného centra jeho žáru. Byl tak neuvěřitelně horký a tvrdý, ale sotva ho Jade pohladila, odsunul její ruku pryč.

„Skončil bych, než bychom začali,“ zamručel, když se opět pokoušela na něj sáhnout.

„Caine, chtěla bych...“

„Já vím,“ zasípěl. Při těchto přerývaných slovech z ní začal stahovat noční košili. Jade byla najednou v rozpacích a pokoušela se stáhnout si zas košili přes boky. „Nemohla bych si ji nechat na sobě?“

„Ne.“

„Ne, Caine,“ koktala. „To ne...“

A tehdy se jí dotkl v tom nejcitlivějším místě. Pevně je přikryl dlaní a pak začaly kouzlit jeho prsty. Přesně věděl, jak se jí dotknout a kde pohladit, jak přitlačit.

Noční košili už na sobě neměla. Caine si stáhl kalhoty. Jeho ruce jí zakryly řadbra. Dráždily její zvětšené bradavky, až se napjaly k němu.

Pokoj ozářilo další světlo blesku. Když Caine spatřil vášeň v jejích očích, zvedl ji do náruče a přenesl k posteli. Lehl si k ní. Jedním kolenem se zaklínil mezi její stehna, nutil ji, aby roztáhla nohy, a když mu vyhověla, přitiskl svůj vzrušený úd k jejímu hebkému, zvlhlému klínu.

„Ach, bože, jsi tak sladká,“ zašeptal. Zvedl se na lokty, aby ji příliš netížil, pak sklonil hlavu do úžlabiny mezi jejími řadbrami. Políbil ji, pak jeho ústa postupovala po oblinách jejích řader a nakonec se špičkou jazyka dotkl jejích bradavek.

Měla pocit, jako by ji zasáhl blesk. Prudce se k němu zvedla. Když konečně uchopil bradavku do úst a začal sát, zaryla mu nehty do ramenou. Jeho tiché zamručení vyjadřovalo zároveň bolest i potěšení.

„Líbí se ti to takhle, láska?“ zeptal se, než vzal do úst druhou bradavku.

Chtěla mu říct, jak velice se jí líbí, co s ní provádí, ale touha jí brala slova z úst. Jeho ústa se opět zmocnila jejích, ruce jí jemně přejížděly stehna a blížily se ke klínu. Prsty neúnavně hladily, aby se připravila na milování. „Obejmi mě nohama, Jade,“ přikázal náhle ochraptělým hlasem. „Už nemohu čekat, miláčku. Chci tě mít celou.“

Ucítila vlhkou špičku jeho přirození, pak ji jeho ruce uchopily za boky a nadzvedly je. Jeho ústa přikryla její a jazyk vnikl dovnitř stejně jako úd do jejího klína. Přes mlhu smyslného vzrušení ucítila

bodavou bolest. Vykřikla a chtěla se odtáhnout. Caine ucítil její odpor. Na kratičký okamžik zaváhal. Zvedl hlavu, aby se na ni podíval. V očích se mu zračilo odhodlání. A pak do ní pronikl znovu, až protrhl její panenskou blánu a spojil zcela její tělo se svým. Jade opět vykřikla a zavřela při jeho ničivém vpádu oči.

Zůstal pak naprosto nehybný, dávaje jí čas, aby si na něj zvykla, a zároveň se pokoušel té chvíle využít, aby se ovládl.

„Musíš přestat,“ křičela. „Nechci, aby to trvalo ještě déle.“

Po tvářích se jí kutálely slzy. „Přestaň,“ prosila.

Ve tváři měl najednou starost. Obočí se mu pokrylo jemným leskem potu. Pevně zatínal zuby. Myslela, že ho to bolí stejně jako ji.

A pak zavrtěl hlavou. „Nemohu přestat,“ vyrazil ze sebe. „Jen mě drž, Jade. Nehýbej se tak... jinak se...“

Caine položil čelo na její. Zavřel oči při tom sladkém utrpení. „Také tě to bolí?“ zeptala se téměř vzlykem.

„Ne, lásko,“ zašeptal. „Nebolí mě to.“

„Už nejsem panna, že? Už je to hotovo, ano?“

Byla zachváčena protichůdnými pocity, které se šířily v jejím nitru. Bolest přetrvávala. Chtěla, aby ji Caine nechal být... a současně si přála, aby ji dál pevně držel.

„Ne, miláčku, už nejsi panna,“ odpověděl konečně. „Jsi teď moje. Ale rozhodně jsme ještě neskončili.“

Jeho hlas k ní doléhal jakoby z velké dálky. Když na něj pohlédla, zkřivený výraz jeho tváře jí vyděsil.

Bylo zjevné, že to nenávidí stejně jako ona.

Cítila se zdrcená svým selháním. „Věděla jsem, že v tom nebudu dobrá,“ vykřikla. „Prosím, pusť mě. Děláš mi bolest.“

Caine se zachvěl. „Miláčku, nemůžu přestat,“ řekl znovu. Pokusil se ji políbit, ale odvrátila tvář a začala se mu vzpírat.

„Když nepřestaneš, začnu zas plakat,“ vyhrožovala. „Nerada pláču,“ zavzlykala u jeho ucha.

Nepoznamenal, že už přece pláče. Hrome, přiměla ho, aby se cítil jako podlý had. Chtěl ji nějak utěšit, ale to, co cítil, když se plně zanořil do jejího pevného, horkého lůna, ho zbavovalo slov.

„Lásko, bolest nebude trvat dlouho,“ sliboval. Modlil se, aby měl pravdu.

Drsně uchopil její tváře a jeho ústa ukončila rozhovor.

Jazykem jí vklouzl do úst, aby se s nimi laskal, a když ucítil, že její odpor slábne, přesunul ruku mezi jejich spojená těla, aby podnítil vzrušení u jejího nejcitlivějšího výběžku.

Jade nezapomněla na bolest, ale zdálo se, že už jí na tom nezáleží. Její tělo se bouřilo s ještě větší naléhavostí. Caine se přinutil zůstat v naprostém klidu, dokud se mu nepřizpůsobí. Když se pomalu prohnula proti němu, trochu se stáhl, pak se do ní vnořil hlouběji.

Její přerývané zaúpění ho přimělo, aby se znovu zastavil. „Ještě ti dělám bolest?“ zeptal se a přál si přitom, aby už jí bolest nepůsobil. Jeho tělo volalo po uvolnění a věděl, že i kdyby ho prosila sebevíc, nebude schopen přestat. „Je to už lepší?“

„Trochu.“ odpověděla s ústy u jeho krku. Její hlas zněl ostýchavě a nejistě. „Je to trochu lepší.“

Pořád váhal, až ho kousla do lalůčku a znovu se k němu přitiskla. Bylo to povzbuzení, které potřeboval. Jeho tělo zas převzalo iniciativu. I když si sliboval, že k ní bude jemný, náporu jeho těla začaly být čím dál naléhavější a prudší.

Pevně ho stiskla stehny. Chodidly se zachytila jeho nohou a nehty mu zaryla do lopatek.

Caine nyní vytrvale pokračoval ve svém úsilí zbavit ji veškerých zábran. Pronikal do ní a pak úd pomalu vytahoval, znovu a znovu. Věděl, že by se měl stáhnout, než dosáhne vyvrcholení, protože nikdo z nich neměl ochranu proti těhotenství, ale byla tak žhavá, tak pevná, že tu šlechetnou myšlenku pustil z hlavy. Kdesi v temných zákoutích jeho mozku vyklíčilo upřímné přání, aby mu dala dítě.

Jejich spojená těla se pohybovala v harmonickém rytmu. Při každém náporu zavržala postel. S tichými vzdechy rozkoše, s jeho šeptanými slovy lásky se mísilo dunění hromu. Caine ji nechtěl nechat v polovině cesty. Jejího těla se brzy začaly zmocňovat vlny intenzivní rozkoše, až se třásla touhou po vyvrcholení. Jade se

najednou zděsila, co se s ní děje. Měla pocit, jako by se jí pokoušel ukrást duši. „Caine, já nemohu...”

Utišil její strach dalším dlouhým, opojným polibkem. „Nevzpírej se tomu. Spolehni se na mne, Jade. Se mnou jsi v bezpečí.”

Bezpečí. S ním bude v bezpečí. Jadina instinktivní důvěra v Caina ji zbavila strachu i pocitu zranitelnosti. Nechala se unášet víchřicí, až se stala její součástí. A pak ucítila, jako by se ve vzduchu roztránila a vznášela až ke slunci. Její tělo ho pevně sevřelo. S úlevou a láskou volala jeho jméno.

V témže okamžiku vyprýštilo do jejího nitra Cainovo semeno. Hlavu spustil k jejímu rameni a tiše zamručel uspokojením.

Při vlastním vyvrcholení se zachvěl úžasem. Ještě nikdy přitom neměl tak sladký pocit odevzdání. Cítil se vyčerpaný... a naplněný novou silou.

Nikdy ji neopustí. Ta náhlá myšlenka mu prolétla hlavou a zároveň se stejnou naléhavostí i srdcem. Nesnažil se o ní pochybovat nebo ji zatlačit do pozadí.

Byl spokojený.

Jade byla vyčerpaná.

Až ji začaly bolet paže, uvědomila si, že se ho stále drží. Pomalu uvolnila objetí. Pak jí paže klesly k bokům. Pociťovala takový úžas nad tím, co se s ní stalo, že nemohla ani promluvit. Nikdo jí neřekl, že to bude tak krásné. Nebesa, vždyť se úplně přestala ovládat. Oddala se mu tělem i duší a zcela mu důvěřovala, že se postará o její bezpečí.

Ještě nikdo neměl nad ní takovou moc. Nikdo.

Jade zavřela oči, aby skryla slzy. Usoudila, že Caine je mnohem prohnanější zloděj než ona sama. Ten člověk se opovážil zmocnit se jejího srdce. A co bylo horší, ona sama to připustila.

I když cítil pod sebou její napětí, nemohl sebrat dost síly ani vůle se od ní odtáhnout.

„Myslím, že bys měl odejít,” zašeptala. Hlas se jí chvěl.

Caine si povzdechl. Objal ji a převalil ke svému boku. Jade nemohla odolat touze přivinout se ještě na chvíli k jeho hrudi. I když nechápala proč, věděla, že chce od něj slyšet alespoň pár slov

chvály, než ho pošle pryč..., jen několik lží o lásce a cti, na které by mohla v budoucnu vzpomínat a jimiž by se těšila za chladných nocí, kdy zas bude sama. Ano, mohou to být lži, ale přesto je toužila slyšet.

Samozřejmě jí nic z toho nedávalo smysl. Cítla, že se na něho začíná zlobit. Byla přece jen jeho chyba, že ji změnil v úplnou poběhlíci, která ani neví, má-li plakat, nebo křičet.

„Miláčku, lituješ toho?“

V jeho hlase necítla ani stopu lítosti. Ba naopak, tón jeho hlasu jí připadal ohromně veselý.

Když na jeho otázku neodpověděla, zatahal ji za vlasy a přinutil, aby se na něho podívala.

Byl nesmírně potěšen tím, co viděl. Její tvář byla zčervenala po milování, ústa naběhlá po polibcích a oči ještě zamžené vášní.

Caine měl pocit, jako by na ní vypálil své znamení. Zachvátila ho vlna silného majetnického pudu a on arogantně kývl hlavou. Rozhodl se ignorovat její rozmrzelý výraz a pomyslel si, že se tak tváří, jen aby se příliš nechvástal.

Nemohl odolat, aby ji znovu nepolíbil. Když se nad ní pomalu sklonil a chtěl se zmocnit jejích úst, pokusila se odvrátit. Caine si ji prostě přitáhl za vlasy, aby mu neunikla.

Polibkem ji chtěl zbavit její zloby. Jakmile přitiskl ústa k jejím, jazykem vklouzl do jejího sladkého omamujícího tepla. Smyslné pohyby vyžadovaly odezvu. Byl to dlouhý, intenzivní polibek a ona jej vychutnávala se stejnou náruživostí jako on, než konečně zvedl hlavu a pohlédl na ni.

„Chtěla jsi mě stejně jako já tebe, Jade,“ řekl. „Byla to tvoje vůle a teď s tím budeš muset žít.“

Ten muž byl hulvát. Oči se jí naplnily slzami. Připadal jí bezcitný jako kámen. A jak se může na ni usmívat, poté co pronesl tak bolestná slova?

Přísahala, že nikdy nedá najevo, jak ji jeho slova zranila. „Ano, Caine, opravdu jsem se sama rozhodla svěřit ti své panenství a také sama ponesu následky svého jednání. A teď, pokud ti to nevadí, jsem už skutečně ospalá a ráda bych...“

„O tom nemluví,“ přerušil ji. Jeho hlas práskl jako hrom. „Rozhodla ses, že budeš patřit mně, Jade. Budeme mít svatbu, miláčku.“

„Cože?“

„Slyšelas dobře,“ opakoval už mírnějším hlasem. „Netvař se tak udiveně. Na tom přece není nic špatného.“

„Caine, k něčemu takovému jsem se vůbec nerozhodla,“ vykoktala.

Neměl náladu poslouchat její vytáčení. Vyžadoval její souhlas. Bože, neopustí její postel, dokud nebude muset. Převalil ji na záda, pak jí drsně roztáhl kolenem stehna. Jeho ruce se jí sevřely nad hlavou a držely ji v zajetí. Přitiskl se k ní. „Podívej se na mne,“ přikázal. Když uposlechla, řekl: „Co se mezi námi stalo, není možné zapomenout. Jsi teď moje. Smiř se s tím, Jade, a bude to pro tebe mnohem lehčí.“

„Proč bych se s tím měla smiřovat?“ zeptala se. „Caine, nevíš, co žádáš.“

„Jsem velmi sobecký,“ namítl. V jeho hlase zazněl tvrdý tón.

„Všimla jsem si,“ zamumlala. „To je hřích.“

„Nebudu se dělit o nic, co patří mně, Jade. Rozumíš?“

„Ne, nerozumím,“ zašeptala. Pohled v jeho očích ji mrazil. „Je to proto, že jsem byla panna a cítíš se provinile? To je důvod, proč se se mnou chceš oženit?“

„Ne, necítím se provinile,“ odpověděl. „Ale ty si mě stejně vezmeš. Promluvím s tvým bratrem, jen co se vrátí z...“

„Jsi ten nejnadutější, nejpaličatější muž, jakého jsem naneštěstí potkala.“

V koutcích úst se mu objevil úsměv. „Ale tobě se líbí nafoukaní a paličatí muži. Kdybych takový nebyl, nedovolila bys, abych se tě dotkl.“

Podivné bylo, že mu jeho slova nedokázala vyvrátit. „Pusť mě prosím. Nemohu dýchat.“

Okamžitě se převalil na bok. Pak si opřel hlavu o loket, aby mohl sledovat, jak se tváří. Jade přes oba přitáhla pokrývku, složila ruce na prsou a upřeně se zahleděla ke stopu.

„Jade?“

„Ano?“

„Způsobil jsem ti bolest?“

Ani se na něho nepodívala. Caine ji zatahal za vlasy, aby zdůraznil svou netrpělivost. „Odpověz mi.“

„Ano, způsobil jsi mi bolest,“ zašeptala. Cítla, že se červená.

„Mrzí mě to, Jade.“

Zachvěla se, když uslyšela něhu v jeho hlase. Pak si uvědomila, že by měla ovládnout své city. Chtělo se jí plakat, a nevěděla proč. „Ne, nemrzí tě to,“ prohlásila. „Jinak bys přestal, když jsem tě o to žádala.“

„Nemohl jsem přestat.“

„Nemohl jsi?“ Obrátila se k němu.

„Ne, nemohl.“

Byla ohromená něhou, kterou spatřila v jeho očích. Objevily se v nich zároveň i jakési jiskřičky, které dávaly najevo, že se baví. Nevěděla, co si z toho má vybrat. „Je dobré vědět, že se necítíš provinile, protože za nic se provinile cítit nemusíš.“

„A proč myslíš?“ zeptal se.

„Proč? Protože jsi neudělal nic, co bych sama nechtěla. Za všechno mohu jenom já.“

„Já jsem u toho snad nebyl?“ zeptal se. „Mám dojem, že si vzpomínám, že jsem jednal také dost aktivně.“

Nedbala na smích v jeho hlase. „Ano, ovšemže jsi tady byl. Ale abys byl aktivní, jsem ti dovolila já.“

Kdyby se netvářila tak upřímně, kdyby tak nesvírala ruce, byl by snad vybuchl smíchy. Jednalo se však o její pocity, a proto se ovládal. „Dobře,“ souhlasil. „Byla jsi tedy aktivnější než já. Spokojena?“

„Ano,“ odpověděla. „Děkuji.“

„Není zač,“ opáčil. „Teď mi ale pověz, proč jsi chtěla, abych se s tebou miloval.“

Pohlédla zas ke stropu, než mu odpověděla. Caine fascinoval ruměnec, který jí pokrýval tvář. Jeho dívka se opět tvářila nevinně a rozpačitě. Byla plná vášně jen ve chvíli, kdy se milovali. Ramena ho ještě pálila od jejích nehtů. Její náruživá povaha byla tolik

podobná jeho, ale protože něco takového prožila poprvé, tušil, že ještě cítí stud a zmatek.

„Protože jsem chtěla,“ odpověděla. „Víš, vždycky jsem věděla, že se nikdy nevdám, a chtěla jsem... Ach, asi tomu nerozumíš. Vsadím se, že brzy poté, co odejdu, si na mne ani nevzpomeneš.“

Obrátila se, aby viděla, jak na její slova zareaguje, a byla přesvědčená, že ho rozzlobila.

Rozesmál se. „Jsi velmi neomalený,“ prohlásila, než zas obrátila oči ke stropu. „Opravdu si přeji, abys odešel.“

Jeho prsty, hladící ji po krku, v ní vyvolávaly horečku. „Jade? Bylo to nevyhnutelné.“

Zavrtěla hlavou. „Nebylo.“

Pomaloučku odtáhl pokrývku, až se jí odkryla ňadra. „Bylo,“ zašeptal. „Bože, tak dlouho jsem po tobě toužil.“

Stáhl prostěradlo ještě níž, až jí odhalil břicho. „Víš co, má lásko?“

„Co?“ zeptala se jakoby bez dechu.

„Chci tě znovu.“

Sklonil se k ní a políbil ji, než mohla protestovat. Jade neprotestovala, dokud jeho ústa nezačala být neodbytná. Pak ho chtěla odstrčit. Převalila se však zároveň s ním, a když byli k sobě čelem, pohlédla na jeho hrud'. „Caine?“ Její prsty si pohrávaly s hustými chloupky, zatímco sbírala odvahu, aby mu mohla položit otázku.

„Ano?“ ozval se, zvědav, proč její hlas zní opět stydlivě.

„Bylo tedy všechno v pořádku?“

Zvedl jí bradu. „Ach ano, všechno bylo v pořádku.“

„Nebyl jsi zklamaný?“

Připadala mu tak bezbranná. „Ne, nebyl jsem zklamaný.“

Tvářil se přitom tak vážně, až usoudila, že říká pravdu.

„Ani já jsem nebyla zklamaná.“

„Já vím,“ odpověděl se samolibým úsměvem.

„Jak to víš?“

„Podle toho, jak jsi reagovala na mé dotečky, podle toho, jak jsi dospěla k vlastnímu vyvrcholení, jak jsi mě pak volala jménem.“

„Aha.“

Jeho úsměv rozehnal zbytek jejích obav. „Bylo to pro tebe poněkud šokující, že, Jade?“

Přikývla. „Neměla jsem tušení, že to bude tak... nádherné.“

Políbil ji na temeno hlavy. „Cítím z tebe svou vůni,“ řekl. „Líbí se mi to.“

„Proč?“

„Vzrušuje mě to.“

„Měla bych se umýt.“

„Já to zařídím,“ nabídl se.

Převalila se od něj a vylezla z postele, než ji mohl zadržet. „Nic takového neuděláš,“ řekla, obrátila se k němu zády a začala se soukat do košile.

Její úsměv byl oslňující, ale rychle pominul, když si povšimla krvavých skvrn na prostěradle.

„Krvácela jsem,“ koktala rozpačitě.

„Lásko, bylo to přece poprvé.“

„Já vím,“ odpověděla.

„V takovém případě je krvácení běžné.“

Zdálo se, že ji jeho prohlášení zarazilo. „Myslíš to vážně?“

Přikývl.

„Ale jen poprvé, Caine? Tím nechci říct, že by ještě někdy mělo být podruhé,“ dodala chvatně. „Nechtěla bych...“

„Jenom poprvé,“ odpověděl. Rozhodl se ignorovat její tvrzení, že se už nikdy nebudou milovat, a místo toho se zeptal: „Jade? Tobě takové věci nikdo nevysvětlil?“

„Ale ovšemže mi je vysvětlovali,“ odpověděla a cítila se přitom jako naprostý hlupák.

Nevěřil jí. „Kdo? Rodiče zemřeli, než jsi byla dost velká, abys to chápala. Byl to tvůj bratr? Vysvětlil ti to Nathan?“

„Nathan mě opustil.“ Ta slova jí vyklouzla z úst zcela bezděčně. „Chci říct, že v té době byl ve škole a vídala jsem ho jen zřídka.“

Caine si všiml, jak najednou znervózněla. Svírala okraj své noční košile. „Kdy tě Nathan opustil?“

„Byl ve škole,“ opakovala.

„Jak dlouho?“

„Proč mi kladeš takové otázky?“ zeptala se. „Když byl Nathan pryč, ujal se mého vzdělávání strýček Harry. A dělal to dobře, Caine.“

„Vynechal pár důležitých lekcí,“ podotkl Caine.

„Strýc je velmi rezervovaný člověk.“

„A v okolí nebyla žádná žena, která by...“

Nedopověděl, když začala kroutit hlavou. „Byly tam ženy, ale s žádnou z nich bych tak intimní otázky neprobírala, Caine. Nebylo by to vhodné.“

Přešla za paraván, než jí mohl položit další otázku. Umyla se kouskem růžového mýdla a vodou z umývadla. Tehdy si uvědomila, jak je rozbolavělá. Úplně ji zničil, a zlobila se proto i na sebe, když se vracela do postele. Zdálo se, že Caine se v jejím loži zabydlil na celou noc. Polštář si podložil hlavu. Tvářil se nesmírně spokojeně. Přitáhla si pásek na županu a zamračila se na něj. „Caine, opravdu musíš něco pochopit,“ začala odhodlaným hlasem.

„A co, má milá?“ zeptal se.

Nesnášela, když se na ni tak nevinně usmíval. Začalo jí přitom bušit srdce a v hlavě neměla jedinou myšlenku. Musela hledět na podlahu, aby mohla pokračovat. „Už se to nesmí stát. Už nikdy. Nebylo by k ničemu, kdyby ses začal se mnou přít. Už jsem se rozhodla. Je načase, abys odešel.“

Jako odpověď na ten plamenný projev Caine nadzvedl příkrývky a pokynul jí prstem. „Pojď do postele, Jade. Potřebuješ si odpočinout.“

Tiše zaúpěla. „Chceš dělat problémy?“

„Obávám se, že ano, lásko.“

„Mluv prosím vážně,“ žadonila, když na ni zamrkal.

„Já mluvím vážně,“ namítl. „Ale zároveň to vidím prakticky.“

„Prakticky?“ popošla o kousek blíž k posteli, kousajíc se do rtu, a přitom přemýšlela, pod jakou záminkou by ho přiměla odejít.

To byla její chyba, protože se přiblížila příliš blízko a uvědomila si to pozdě. Caine ji lehce chytil. Najednou zjistila, že zas leží na zádech. Jeho teplé těžké stehno jí drželo nohy a jedna ruka ji pevně objímala kolem pasu. Jade si uvědomila, že i při té

násilné akci je pozorný, aby se nedotkl rozbolavělých míst na jejím těle. Byl tak neuvěřitelně jemný. A zároveň panovačný. Byla v pasti a on měl tu drzost se tomu usmívat.

„Tak tedy,“ řekl, „vidím to prakticky, protože vím, že všechno teprve začalo,“ vysvětloval. „Přestaň mě trápit, Jade. Přece nevěříš, že už se tě nikdy nedotknu. Partneři po svatbě...“

„Neopovažuj se ještě jednou zmínit se o svatbě,“ přerušila ho.

„Dobře,“ souhlasil. „Protože se zdá, že tě to velice rozčiluje, počkám chvíli, než na takové téma znovu zavedu řeč. Ovšem souhlasíš s tím, že tady zůstaneš asi dva týdny, že?“

Už se zas vrátil k praktickým záležitostem. Jade zjistila, že jí to teď vyhovuje. „Ano, i když si nemyslím, že ode dneška by to měly být celé dva týdny. Půl týdne je už za námi.“

„Výborně,“ opáčil. „A ty myslíš, že po všechen čas, který nám zbývá, budu žít jako mnich?“

„Ano.“

„To není možné,“ namítl. „Už teď trpím.“

„Netrpíš.“

„Ale ano,“ zamručel. „Ksakru, Jade, chci tě ještě jednou. A hned.“

„Ksakru, Caine, budeš se muset chovat slušně.“

Její hlas zněl ochraptěle, ale za všechno mohl on, říkala si. Schválně ji provokoval. Díval se jí do očí, když si pomalu odvazovala pás županu. Pak se jeho prsty dotkly jejích řader. Zatímco jí pořád hleděl do očí, sklouzl rukama níž, až k jejímu břichu. Nakonec vklouzl dojemných chloupků klína.

Políbil ji mezi řadra a jeho prsty v ní začaly rozněcovat oheň. Jade zavřela oči a instinktivně vyšla vstříc jeho ruce. Polibky způsobily, že jí ztuhly bradavky a když pronikl do jejího nitra, vydala ze sebe napůl bolestný, napůl slastný povzdech.

Posunul se výš, aby si našel její ústa a žádal odezvu. Jeho jazyk jí zvlhčil rty. Jakmile otevřela ústa, odtáhl se. „Už po mně toužíš, že, láske?“

„Caine,“ zašeptala jeho jméno a pokoušela se odsunout mu ruku. Zdálo se, že ho to neodradilo. Nebyla už málem schopná

myslet. „Nesmíš mě takhle trápit. Musíš se té přitažlivosti vzepřít. Ach, bože, nedělej to.“

„Nechci se ničemu vzpírat,“ odpověděl. Uchopil do úst její lalůček. „Ta přitažlivost se mi líbí, Jade.“

Byl nepolepšitelný. Přerývaně povzdechla, pak ho nechala, aby ji svými polibky opět zbavil rozumu. Chabě zaprotestovala, když jí zas svlékl noční košili a usadil se mezi jejími stehny. Chloupky na jeho nohách ji lechtaly do chodidel a najednou ji zcela omámila všechna ta úchvatná kouzla reakce jejich těl. Její špičky se třely o zadní stranu jeho nohou a vztyčené bradavky žádaly o dotek.

„Caine? Slíbíš mi něco?“

„Cokoliv,“ odpověděl přerývaně.

„Můžeme zůstat spolu, ale až se Nathan vrátí, pak to musí skončit. My...“

„Nebudu slibovat nic, co nemíním dodržet,“ přerušil ji.

Znělo to rozzlobeně. „Změníš názor,“ zašeptala.

„Mluvíš, jako by sis tím byla zatraceně jistá. Proč? Co přede mnou skrýváš?“

„Vím, že se se mnou budeš nudit,“ vyhrkla. Znovu mu ovinula paže kolem krku. „Polib mě, prosím.“

V jejím hlase se chvělo zoufalství. Caine jí dal, co žádala. Jejich polibek byl jako ničivý požár a brzy se oba přestali ovládat.

Plně se zaměřil na to, aby pocítila rozkoš. Dal si záležet na tom, aby v ní pomalu vzbuzoval napětí a přiváděl ji k šílenství. Líbal každý kousek kůže na jejích nadrech, sál bradavky, až úpěnlivě žadonila o úlevu.

A pak se pomalu svezl níž. Jazykem dráždil její ploché břicho, postupoval dál, až její sténání přešlo ve vzdechy čisté slasti.

Jeho zuby cílevědomě škrábaly o jemné chloupky. Jazykem pohladil jemné plátky jejího těla, až se leskly vlhkostí. A zároveň v ní jeho prsty probouzely smyslnou touhu.

Nemohl se jí nabažít. Jazykem neustále pronikal do jejích úst a zase ven a podobně se pohybovaly i jeho prsty.

Sevřela prostěradlo. Rozkoš, kterou v ní vyvolával, ji omamovala. Neměla ani tušení, že se lidé takovým způsobem

milují. Bylo zjevné, že Caine ví, co dělá. Probudil v ní neovladatelnou touhu.

Když pocítila první nával vzrušení, když se instinktivně sevřela ve slastné bolesti kolem něj, převálil se na ni. Zaplavil ji nádherný pocit. Caine se naplno zanořil do jejího těla, prudce a vášnivě, právě když dospěla k vyvrcholení rozkoše. Pevně ho sevřela a zůstala k němu přimknutá ve sladkém odevzdání.

Pokusil se stáhnout zpátky, ale zjistil, že nemá sílu se zastavit. Přiměla ho, aby toužil po vlastním uspokojení. Semeno prýštilo do jejího nitra a omamující orgasmus způsoboval, že zapomněl dýchat.

Až do této noci se nikdy žádné ženě neoddal tak plně. Vždy nad sebou zachovával kontrolu. S touto neobyčejnou ženou nebyl schopen se ovládnout. Zvláštní, ale nepřipadal si ve svém odevzdání jako poražený. Cítil ho naopak jako vítězství, protože v srdci věděl, že ani ona nebyla schopna držet se zpátky.

Cítil se očistěn na těle i na duchu. Neuvěřitelný dar, který jim byl dopřán, ho naplnil radostí.

Musel sebrat všechnu svou sílu, aby se převálil na bok. Potěšilo ho, když ho následovala a stulila se k němu. Ovinul ji pažemi a pevně k sobě přitiskl.

„Ještě cítím tvou chuť.“

„Ach, bože.“ Znělo to zahanbeně.

Zasmál se. „Líbí se mi, jak chutnáš. Jsi celá medová a ženská. Je to úžasná kombinace. Každý muž by jí mohl propadnout.“

„Mohl by?“

„Ano,“ zamručel. „Ale já jsem jediný, kdo tu chuť pozná. Nemám pravdu?“

Šťouchl ji do boku, aby mu odpověděla. „Ano, Caine,“ přisvědčila.

„Udělal jsem ti zase bolest?“

„Trochu,“ připustila.

„Už mě to nemrzí.“

Slabě povzdechla. „Já vím.“

„Nemohl jsem se ovládnout.“

Zabořila mu tvář pod bradu. Uplynuly dlouhé minuty, než znovu promluvila. „Nikdy v životě na tebe nezapomenu, Caine.“

Věděla, že její slova neslyšel. Jeho hluboké, pravidelné oddechování ukazovalo, že už usnul.

Napadlo ji, že by ho měla probudit a chtít, aby se vrátil do svého pokoje. Sterns bude zklamaný, až je najde spolu.

Přivinul ji k sobě ještě pevněji, když se snažila odtáhnout se od něj. I ve spánku se ten člověk choval majetnický jako vždy.

Jade neměla to srdce ho probudit. Zavřela oči a nechala ubíhat myšlenky jako vítr. O pár minut později usnula.

On snil o andělech.

Jí se zdálo o žralocích.

KAPITOLA 9

Příštího dne ráno se na Jade přijel podívat lékař sir Harwick. Byl to postarší muž s tmavě šedými vlasy a modrýma očima, které jiskřily jako oceán za chladného dne. Byl dokonalý jak v oblékání, tak ve způsobech. Jade napadlo, že vypadá jako lživý mýval, protože vlasy po stranách obličeje se mu kroutily do dlouhých licousů, které končily jen malý kousek od jeho přísného ostrého nosu.

Jak již říkala Cainovi, Harwick do její rány dloubal a nimral se v ní. Caine stál v patách postele, ruce založené za zády, a choval se jako strážce hlídající svůj poklad. Jakmile lékař skončil prohlídku, prohlásil, že odpočinek bude nejlepším základem Jadiny rekonvalescence. Protože Jade nevěřila, že nějakou rekonvalescenci potřebuje, všechna jeho doporučení ignorovala.

Caine se tvářil, jako by co nejbedlivěji ukládal do paměti každý jeho příkaz. Usoudila, že je rozhodnut chovat se k ní jako k invalidovi. Když Harwick navrhl studený obklad na blednoucí podlitinu na jejím spánku, Caine okamžitě šel, aby ho přinesl.

Jade byla ráda, že zůstala na chvíli s lékařem o samotě. „Dověděla jsem se, že vás zavolali, abyste prohlédl Cainova otce,“ začala. „Mrzelo mě, když jsem slyšela, že se necítí dobře. Daří se mu už lépe?“

Lékař zakroutil hlavou. „Nedá se pro něj udělat téměř nic,“ prohlásil. „Je to škoda. Jako by přestal žít, když ztratil Colina. Víte, Colin byl jeho nejmilejší a jeho smrt ho zlomila.“

„Proč říkáte, že Colin byl jeho nejmilejší?“ zeptala se Jade.

„Je prvorozený syn jeho druhé ženy,“ vysvětloval Harwick. „Cainova matka zemřela, když byl ještě dítě. Nemohlo mu být víc než pět nebo šest let.“

Bylo vidět, že si doktor Harwick rád popovídá. Přitáhl si židli k její posteli, uvelebil se na ní a nadšeným šepem začal: „První manželství bylo z donucení, víte, a podle toho, co jsem slyšel, to byl velmi nešťastný svazek. Henry se jistě pokoušel z něj uniknout.“

„Henry?“

„Cainův otec,“ poučil ji Harwick. „Henry se nestal vévodou z Williamshiru, protože jeho vlastní otec ještě žil. Z toho důvodu měl víc času věnovat se manželství. Ale nepomohlo to. Cainova matka byla fúrie. Udělala z života peklo jak svému manželovi, tak synovi. Dokonce se pokoušela podněcovat syna proti otci, jestli můžete uvěřit takové bezbožnosti. Když zemřela, nikdo pro ni dlouho netruchlil.“

„Setkal jste se s ní někdy?“

„Ano,“ odpověděl. „Byla hezká, ale její krása zakrývala černé srdce.“

„A je vévodovo druhé manželství šťastné?“

„Ach, bože, to tedy je,“ odpověděl Harwick. Udělal rozmáchlé gesto rukou. „Gweneth je ušlechtilá žena. Rozbouřila celou společnost, když začala pomáhat manželovi v jeho práci. Nu, ovšem elita se začala řídit jejím příkladem skoro stejně nadšeně, jako se řídí Brummelovou módou a způsoby. Musím říci, že Gweneth je dobrá manželka i matka. Děti si odjakživa byly velmi blízké – což, jak víte, je důkaz, že si počínala dobře.“

„Zahrnujete do toho i Caina, sire Harwicku, když mluvíte o dětech?“

„Ovšem,“ odpověděl sir Harwick. „Ostatní děti vzhlížely ke Cainovi s obdivem, protože byl nejstarší, ale on měl tendenci stranit se rodiny. Pokud samozřejmě někdo jeho bratrům nebo sestrám neubližoval. Tehdy Caine vždycky zasáhl.“ Lékař se odmlčel, mírně se k Jade naklonil a spiklenecky zašeptal: „Někteří říkají, že velmi energicky.“ Nakrčil obočí, aby svou poznámku zdůraznil.

„Proč říkají, že energicky?“ zeptala se. Její hlas zněl starostlivě, ale zdálo se, že Harwick si toho nevšiml. Jade nechtěla přerušovat jeho řeč. Ze zkušenosti věděla, že je třeba projevovat mírný zájem a občas vyloudit úsměv. „Vzbuzujete moji zvědavost, pane,“ dodala.

Zdálo se, že Harwicka její zájem těší. „Moje milá, Caine dal všem ve známost, že číhá na Pohana. Vždyť rozeslal po celém městě zprávu a vypsal odměnu. Hazardéři na něho uzavírají sázky. Poměr je asi deset ku jedné pro Caina. Toho piráta určitě dostane,“ předvídal. „A až ho chytí, Bůh mu buď milostiv.“

„Ano, Bůh mu buď milostiv,“ přisvědčila. „Ale říkal jste, že Cainův otec churaví?“ zeptala se znovu ve snaze ho přivést zpátky k původnímu tématu. „Je to vážné?“

„Velmi vážné,“ prohlásil Harwick.

„Není nic, co by se pro něj dalo udělat?“

Harwick zakroutil hlavou. „Gweneth je starostmi o Henryho skoro na pokraji zhroutení. Její muž její ani nespí. Nemůže to dlouho vydržet. V nejbližší době se utrápí k smrti, nebude-li schopen smířit se s Colinovou smrtí.“

„Možná potřebuje trochu pomoci,“ řekla Jade.

„Kdo potřebuje trochu pomoci?“ zeptal se Caine ode dveří.

„Tvůj tatínek,“ odpověděla Jade. Pak se obrátila zpátky k siru Harwickovi. „Něco jsem zaslechla o zmizení vašeho přítele?“

„Ach, ano, ubohý sir Winters,“ odpověděl Harwick. „Takový dobrý lékař to byl,“ dodal a pokýval hlavou.

Jakmile na ni vrhl dychtivý pohled, Jade řekla: „Mluvíte, jako by už byl po smrti.“

„Jsem přesvědčen, že je,“ prohlásil sir Harwick.

Caine stál na druhé straně Jadiny postele a bez úspěchu se snažil přiložit jí obklad na spánek. Jade se víc zajímala o lékařovy názory než o svou drobnou podlitinu. Neustále odstrkovala ruku s plátnem stranou. Caine se ovšem nemínil vzdát.

Harwick chvíli pozoroval tichý boj a snažil se přitom nevybuchnout smíchy. Připadali mu jako vskutku povedený pár.

Další Jadina otázka ho přivedla zpátky k předchozímu hovoru. „Proč si myslíte, že Winters už nežije?“

„Nemůže to být jinak,“ prohlásil Harwick. „Jeho kuchař byl poslední, kdo ho viděl živého,“ vysvětloval. „Winters se procházel v zahradách za domem. V jednom okamžiku zahnul za roh a prostě zmizel.“

„Kdy se to stalo?“ zeptal se Caine.

„Bude to téměř tři měsíce,“ odpověděl lékař. „Všichni ovšem víme, co se mu stalo.“

„Víme?“ divila se Jade překvapena ostrým Harwickovým tónem. „A co se mu tedy stalo?“

„Neměl bych o tom mluvit,“ odpověděl Harwick, ačkoliv výraz jeho tváře svědčil o opaku. Ten muž byl dychtivý jako malý kluk čekající na rozbalení dárku k narozeninám.

Naklonil se dopředu a dramatickým šepotem řekl: „Obchod s bílými otroky.“

Byla přesvědčena, že špatně slyšela. „Prosím?“

„Obchod s bílými otroky,“ opakoval Harwick. Kývl hlavou, aby zdůraznil své prohlášení, pak se zas opřel o opěradlo židle.

Jade se musela kousnout do rtu, aby se nezasmála. Neodvážila se pohlédnout na Caina, protože velmi dobře věděla, že kdyby ukázal jen náznak pobavení, nebyla by schopná se ovládnout. „Neuvědomila jsem si to,“ zašeptala.

Zdálo se, že Harwick vychutnává její reakci. „Ovšemže jste si to neuvědomila,“ pokračoval chvatně. „Jste jemná dáma a jistě jste nikdy neslyšela o tak odporných činech. Za tou podlostí stojí Pohan. To on unesl Winterse a prodal ho do otroctví.“

Jade se už nebavila. Ucítla, že se červená. „Proč Pohana obviňujete z každého zločinu v Anglii?“ zeptala se bez uvážení.

„No, no, nerozčilujte se tak,“ zašeptal sir Harwick. Pak ji pohladil po ruce a prohlásil: „Neměl jsem vám říkat tak hrozné věci.“

„Nejsem rozčilená,“ ohradila se Jade. „Jen si myslím, jak je podivné, že všichni dělají z Pohana takového zloducha. Nebojím se o vašeho přítele, sire Harwicku, protože srdce mi říká, že Winters se jednoho dne vrátí živ a zdrav.“

Lékař jí láskyplně stiskl ruku. „Máte laskavé srdce.“

„Má Cainův otec silné srdce?“

Na otázku odpověděl Caine. „Má.“

Jade překvapil hněv v jeho hlase. Obrátila se k němu. „To je dobré vědět,“ řekla. „Proč se mračíš? Je to proto, že jsem se tě zeptala na tvého otce, nebo proto, že má silné srdce?“

„Ani jedno z toho,“ odpověděl Caine. Obrátil se k lékaři. „Můj otec se začne cítit lépe, jakmile bude s Pohanem konec. Odvěta bude pro něj nejlepším lékem.“

„Ne, Caine,“ namítala Jade. „Jeho lékem bude spravedlnost.“

„V tom případě je to jedno a totéž,“ prohlásil Caine.

Jeho pevně sevřené čelisti dávaly najevo nespokojenost. A také paličatost.

Měla chuť na něho zakřičet. Místo toho mu poděkovala. „Bylo od tebe velmi laskavé, že jsi mi přinesl obklad.“ Přiložila si studené plátno na spánek. Pak se obrátila k siru Harwickovi. „A vám, pane, děkuji za vaši péči. Cítím se už mnohem lépe.“

„Bylo mi potěšením,“ odpověděl sir Harwick. Vstal, tleskl rukama a dodal: „Jakmile se budete cítit zcela zdravá, musíte se nastěhovat k vévodovi a vévodkyni. Jsem si jist, že Cainovi rodiče budou velmi šťastni, budou-li vás moci uvítat jako svého hosta a pečovat o vás až do vašeho úplného zotavení.“

Pohlédl na Caina: „Všechno samozřejmě zachovám v tajnosti. Neobjeví se žádné nechutné klevety týkající se této milé dámy.“

„Co v tajnosti?“ chtěla vědět naprosto zmatená Jade. Sir Harwick vrhl ostrý pohled na Caina. Bylo to znepokojující.

„Má starost o tvoji pověst,“ řekl Caine.

„Ach tak.“ Dlouze si povzdechla.

„Ji to příliš nezajímá,“ prohlásil suše Caine.

Sir Harwick vyhlížel zděšeně. „Nu, má milá, to se prostě nedělá. Nemůžete zde zůstat sama se svobodným mužem.“

„Ano, předpokládám, že se to nesluší,“ souhlasila.

„Byla jste ovšem zraněná, má drahá, a jistě jste nebyla schopna uvažovat příliš rozumně. Neviním vás ani Caina,“ dodal s kývnutím hlavy směrem k markýzovi. „Váš hostitel to učinil v dobré víře.“

„Ano?“ řekla Jade.

„S největší pravděpodobností,“ prohlásil sir Harwick. „V domě je spousta služebnictva. Taková zpráva by byla pro klevetníky lahůdkou. A mnoho lidí na podobné klepy už doplatilo. Cainova matka...“

„Moje nevlastní matka,“ přerušil ho Caine.

„Ano, ovšem, vaše nevlastní matka,“ pokračoval Harwick. „Ranilo by ji to. A samozřejmě by to zdrtilo i jeho nastávající.“

„Koho?“

Neměla v úmyslu zvedat hlas, ale při poznámce sira Harwicka strnula. Udělalo se jí zle. Z tváře jí vyprchala všechna barva. „Říkal jste Cainovu nastávající?“ zeptala se sevřeným šepotem.

„Jade,“ začal Caine. „Předpokládám, že sir Harwick hovoří o lady Aiselyové.“

„Rozumím,“ odpověděla. Přinutila se k úsměvu. „Už si vzpomínám, lady Aiselyová, ta dáma, s níž se máš oženit.“ Její hlas zněl při posledních slovech nepřírozeně ostře.

Vůbec neznala nějakou Aiselyovou, ale už jí opovrhovala. Čím déle o tom přemítala, tím víc zuřila na Caina. Přisámboh, přímo ho nenáviděla.

„Lady Aiselyová nebude brát zprávy o vaší návštěvě na lehkou váhu,“ odtušil sir Harwick.

„Není to má nastávající,“ ozval se Caine. „Jen moje nevlastní matka má zájem na tom, aby byla,“ řekl. Nedokázal zbavit svůj hlas smíchu. Jadina reakce na zprávu o lady Aiselyové nemohla odhalit víc. Ukázala mu, že jí na něm záleží.

„Ale vaše nevlastní matka...“

„Je odhodlaná dát mě dohromady s lady Aiselyovou za každou cenu,“ přerušil jej Caine. „Jenže to se nestane, Harwicku.“

Jade cítila Cainův upřený pohled. Zoufale se snažila předstírat nezájem. Uvědomila si, že svírá v ruce obklad, a vzápětí jej pustila, aby si jejího neklidu nevšiml. „Nezajímá mě, s kým se chceš oženit,“ prohlásila.

„Ale mělo by.“

Zavrtěla hlavou. „Jen bych si přála, abys mi o svém zasnoubení řekl už před včerejší nocí.“

„Nejsem zasnouben,“ odsekl. „A včera v noci by...“

„Caine!“ Vykřikla varovně jeho jméno, pak ztišila hlas a dodala: „Nezapomínej, že máme hosta.“

Harwick si hlasitě odkašlal. Přešel kolem Caina ke dveřím. „Mám, co se týče vás dvou, jisté tušení. Nemýlím se?“

„Záleží na tom jaké,“ odpověděl Caine.

„Je to vaše nastávající, nemám pravdu?“

„Je,“ odvětil Caine. „Jen se s tím ještě nesmířila.“

Oba muži se na sebe ušklíbli. „Řeknu vám, hochu, že to bude těžký oříšek.“

„Těžký netěžký,“ namítl Caine, „mojí ženou se rozhodně stane.“

Když vykřikla na protest, bouchly dveře. Jade mrštila obkladem přes pokoj a zhroutila se do polštářů. V zoufalství zaskřípala zuby.

Proč ji zajímá, s kým se má oženit? Až se vrátí Nathan, nikdy už Caina neuvidí. A proč, hrome, všechno musí být tak složité? Bůh ví, že Cainova ochrana není jednoduchá. A teď se bude muset ještě postarat o Cainova otce.

Je lady Aiselyová hezká?

Jade se bránila této pochmurné myšlence. Opravdu bude muset něco udělat s vévodou z Williamshiru. Colin by se jistě rozčilil, kdyby se vrátil domů a našel svého otce umírat zármutkem.

Spal Caine s lady Aiselyovou?

Nesmím teď na ni myslet, rozhodla Jade. Je tu tolik jiných starostí.

Musí něco udělat s Colinovým otcem. Lístek, usoudila, zřejmě stačit nebude. Bude muset toho muže vyhledat a promluvit si s ním osobně.

Začala už Cainova nevlastní matka s potřebnými přípravami k svatbě? Ach, bože, doufala, že jí Caine říká pravdu. Doufala, že se nechce oženit s lady Aiselyovou.

„To je směšné,“ mumlala si pro sebe. Ovšemže se Caine ožení. A ovšemže jeho nevěstou bude někdo jiný než ona. Až zjistí pravdu o její minulosti, už o ni nebude stát.

Se zoufalým povzdechem Jade zanechala pokusů o spřádání jakýchkoliv plánů. Její emoce byly jako stěžně na *Smaragdu*

plující v silném větru. Bylo nesmyslné snažit se nyní rozumně uvažovat. Cainův otec by musel žít v zoufalství o něco déle.

Cainovi se většinu dne vyhýbala. V poklidu spolu povečeřeli. Sterns překvapil Jade, když si k nim přisedl a snědl svou večeři s nimi. Většinu času hleděl na Caina, ale když se podíval na ni, jeho výraz byl laskavý, přívětivý.

Usoudila, že nakonec nepřišel na to, že spala s Cainem. Ulevilo se jí. Všimla si, že Sternsovy vztahy s Cainem přesahují vztah běžný mezi pánem a sluhou. Jako by Sterns spíš patřil do rodiny a ona samozřejmě nechtěla, aby ji muž, na kterém Cainovi záleží, považoval za poběhlíci.

Vrhala na Sternse bázlivé pohledy, až nevydržel a pohládl ji po ruce.

Většinu konverzace při večeři obstarával Caine. Mluvil většinou o problémech řízení tak velkého sídla. Velmi ji překvapilo, když Caine projevoval opravdový zájem o obyvatele své farnosti. Cítil se přímo zodpovědný za jejich blaho.

„Pomáháš těm, kdo potřebují pomoc?“ zeptala se.

„Ovšem.“

„Tak, že jim dáváš peníze?“

„Je-li to jediná možnost,“ odpověděl. „Jade, mužská sebeúcta je stejně důležitá jako jeho hlad. Jakmile má muž plný žaludek, je na nejlepší cestě o další se postarat sám.“

Přemýšlela o jeho prohlášení dlouho a pak řekla: „Ano, mužská sebeúcta je důležitá. A ženská také.“

„Když člověk ztratí sebeúctu, je velká pravděpodobnost, že ztratí všechno. Člověk nemůže mít pocit, že je s ním manipulováno nebo že ho neustále pronásleduje smůla.“

„Mezi tím, je-li s někým manipulováno, a tím, má-li smůlu, je rozdíl,“ namítla.

„Ani ne,“ prohlásil Caine. „Když člověk připustí jedno nebo druhé, je blázen, nemám pravdu, Sternsi?“

„Většinou je to tak,“ odpověděl Sterns. Sáh pro šálek čaje a pokračoval. „Mužská pýcha je opravdu důležitá. Nesmírně na ní záleží.“

„Ale jistě oba souhlasíte, že jsou chvíle, kdy pýcha musí jít stranou,“ namítla.

„Kdy například?“ zeptal se Caine.

„Jde-li o lidský život,“ odpověděla.

„Ale lidský život není tak důležitý jako sebeúcta,“ řekl Sterns.
„Souhlasíte se mnou, milorde?“

Caine neodpověděl. Díval se na Jade se známým nevyzpytatelným výrazem na tváři. Jade neměla tušení, na co teď myslí. Usmála se na něj, aby zakryla vlastní rozpaky, pak se vymluvila na únavu a vrátila se do své ložnice.

Sterns přikázal, aby jí připravili koupel. V krbu hořel oheň a rozehríval vzduch. Jade se natáhla na chvíli do vany, pak se odebrala do postele. Převalovala se téměř hodinu, než upadla do neklidného spánku.

Caine přišel do její ložnice někdy po půlnoci. Svlékl se, zhasl svíčky a natáhl se do postele vedle ní. Spala na boku a noční košili měla zmuchlanou mezi stehny. Caine pomalu košili vyhrnul, pak si k sobě přitáhl její hebká řadra.

Ve spánku zavzdychala. Ten zvuk v něm vyvolával horečku. Bože, byla tak teplá, tak sladká. Ruka mu vklouzla pod její košili. Hladil její pleť, hnětl bradavky, až ztuhly a vztyčily se. Neklidně se pohnula a ze spánku zasténala.

Pravděpodobně myslí, že se jí to jen zdá, pomyslel si Caine. Kousl ji do krku, dráždil jazykem její ušní lalůček, a když se proti němu netrpělivě prohnula, jeho ruka jí pronikla mezi stehna.

Rozpálil v ní oheň, až byla horká a zvlhlá. Druhou rukou ji objal kolem pasu. Pokusila se obrátit se k němu, ale nedovolil, aby se pohnula. „Otevři se mi, Jade,“ zašeptal. „Ať mohu k tobě vejít.“

Kolenem přitlačil na její stehna, až se mezi ně zaklínil. „Pověz, že mě chceš,“ vyzval ji.

Cítila sametový konec jeho pohlaví. Kousla se do spodního rtu, aby zadržela výkřik, kterým ho chtěla vyzvat, aby zmírnil to trápení. „Ano, chci tě,“ zašeptala. „Prosím, Caine. Hned.“

Bylo to odevzdání, které potřeboval. Jemně ji položil na břicho, rukou přejížděl v kruzích kolem pánve a jedním mohutným nápořem pronikl do jejího nitra. Těsná pochva ho pevně sevřela. V

té chvíli málem vyprýštilo jeho semeno. Ztišil pohyb a zhluboka se nadechl. „Pomalů, lásco,“ zašeptal tiše, když se opět proti němu prohnula.

Rukama svírala prostěradlo. Cainovy ruce se připojily k jejím. Hlava mu klesla, a spočinula v ohybu mezi jejím voňavým krkem a ramenem.

„Caine, chtěla bych...“

„Já vím,“ odpověděl. Byl odhodlán tentokrát postupovat pomalu, prodloužit to sladké utrpení, ale její neustálé prosby ho zbavovaly soudnosti. Pronikal do ní znovu a znovu, až netoužil po ničem jiném než po naplnění svém i jejím. Když věděl, že každým okamžikem vyroní semeno do jejího těla, vklouzl jí rukou do klína. Laskal ji, aby dospěla k vlastnímu vyvrcholení.

Jejich orgasmus byl nádherný. Caine se zhroutil na ni. Byl vyčerpaný a naprosto uvolněný. „Lásco, dýcháš ještě?“ zeptal se, když mu srdce přestalo bušit jako zvon.

Škádlił ji, ale když mu neodpověděla, odtáhl se od ní. „Jade?“

Převalila se a pohlédla na něj. „Udělal jsi ze mne poběhlci.“

„Cože jsem?“

„Udělal jsi ze mne poběhlci.“

„No a?“ odpověděl s úsměškem.

„Vůbec se nestydíš,“ vyčetla mu. Prsty se probírala v chloupkách na jeho hrudi. „Jsi prostopášník. Nechápu, co ti na tom připadá tak veselého.“

V očích měla ještě snivý, vášnivý pohled. Caine ji políbil na čelo, na pihovatý nos a pak si vzal její ústa dlouhým, vlhkým polibkem. „Chceš ještě, lásco?“

Nedal jí čas na odpověď. „Chci tě,“ zašeptal tichým zamručením.

Uplynula ještě dlouhá chvíle, než oba milenci usnuli propletení v náručí.

KAPITOLA 10

Následujících osm dní si Jade připadala jako v pohádce. Caine byl tak jemný, milující muž. Vycházel vstříc všem jejím potřebám a měl také zvláštní smysl rozumět jejím náladám, dříve než je chápala ona sama. Nejvíc ze všeho milovala jejich společné večery. Sterns vždy zapálil oheň v krbu v Cainově pracovně a všichni tři si v družném mlčení četli.

Za ta léta se vlastně Sterns stal Cainovi druhým otcem. Jade se dověděla, že sloužil u jeho rodiny od Cainova narození. Když si Caine zařídil vlastní dům, Sterns ho následoval.

Sterns jí naznačil, že ví o novém nočním uspořádání. Když se celá bez sebe červenala, prohlásil, že nemíní dělat jejich soudce. Také dodal, že už dlouho neviděl Caina tak bezstarostného. Prohlásil, že Jade rozjasnila markýzovy dny.

Od Cainovy matky dorazil posel s požadavkem, aby jí Caine pomohl dostat otce z jeho deprese.

Caine se okamžitě vypravil k otci na návštěvu, ale když se po dvou hodinách vrátil, měl špatnou náladu. Rozhovor s otcem nepřinesl nic dobrého.

Té noci, poté co Caine usnul, se Jade setkala s Matthewem a Jimbem, aby jim dala nové příkazy.

Matthew na ni čekal jen pár kroků za clonou stromů. Byl to vysoký námořník, štíhlý jako prut a kůži měl černou jako panter. Když ho někdo rozzlobil, šel z něho stejný strach jako z rozzuřené šelmy. Dovedl se však i mile usmívat; ovšem jen když měl náladu.

Ted' se neusmíval. Zkřížil paže na prsou a mračil se, jako by právě přistihl zloděje, jak se prohrabuje v zásuvkách jeho stolu.

„Proč se tak mračíš, Matthewe?“ zeptala se tichým šepotem.

„Viděl jsem ho stát tehdy v noci s tebou u okna, děvče,“ zavrčel Matthew. „Vztáhl snad na tebe ten floutek ruku?“

Jade nechtěla lhát, ale zároveň nechtěla oddanému příteli svěřovat pravdu. „Byla jsem zraněná,“ odpověděla. „Už se na mne tak nedívej, Matthewe. Střelili mě do boku z pistole. Bylo to nepatrné zranění. Caine se... zajímal o mé zranění, zůstal té noci v mém pokoji a dohlížel na mne.“

„Černý Harry mě hodí žralokům, až se doví, že...“

„Matthewe, přece bys to Harrymu neřekl,“ přerušila ho.

Námořníka její výhružný tón vůbec nezastrašil. „Dej si pozor na drzé řeči,“ varoval ji. „Viděl jsem toho náfuku, jak tě objal, když jste prvního dne vcházeli do dveří, a to Harrymu řeknu. Už teď se můžeš začít třást, jak bude vyvádět. Jimbo mu chtěl vrazit nůž do zad. A neudělal to jenom proto, že věděl, že by přitom bodl i tebe.“

„Ano, zasáhl by i mě,“ odpověděla. „Nikdo nezkříví Cainovi ani vlásek, jinak si to vypije. A teď se přestaň mračit, Matthewe. Musíme projednat důležitou věc.“

Matthew nemínil ještě skončit s výsledkem. „Ale chová se k tobě slušně?“ zeptal se.

„Ano, všechno je v naprostém pořádku,“ odpověděla. „Matthewe, víš přece, že se umím o sebe postarat. Prosím, důvěřuj mi trochu.“

Matthew se okamžitě začal omlouvat. Nechtěl, aby se v něm jeho paní zklamala. „Samozřejmě že vím, že se dovedeš o sebe postarat,“ vyrazil. „Ale neznáš vlastní přitažlivost. Jsi příliš hezká, než aby to pro tebe nebylo nebezpečné. Myslím, že Jimbo a Harry měli pravdu. Měli jsme ti pořezat tvář, když jsi byla malá.“

Podle jiskřiček v jeho hnědých očích poznala, že jen žertuje. „Nikdo z vás by se mi neodvážil ublížit,“ namítla. „Jsme přece rodina, Matthewe, a ty mě máš rád zrovna tak jako já tebe.“

„Nejsi nic jiného než malá drzá žába,“ ozval se další hluboký hlas. Jade se obrátila po hlasu a spatřila, že se k ní neslyšně přiblížil Jimbo. Zastavil se až přímo před ní. Mohutný námořník se hrozivě mračil. Stejně jako Matthew měl i on na sobě bezvýrazně

hnědý selský oděv, protože jasnější barvy by byly mezi větvemi snadno rozpoznatelné.

V měsíčním světle vypadala Jimbova zamračená tvář zvlášť divoce. „Matthew mi řekl, že se tě ten floutek dotkl. Chtěl jsem ho kvůli tomu zabít. Nikdo...“

„Oba Caina podceňujete, když si myslíte, že byste mu snadno mohli vrazit nůž do zad,“ přerušila ho.

„Vsaším se, že je zrovna takové nedochůdce jako Colin,“ odporoval Jimbo.

Jade se zamračila a dala mu najevo, jak se na něj za taková slova zlobí. „Neviděl jsi Colina už nějaký čas a předtím byl polomrtvý v důsledku svých zranění. Teď je pravděpodobně ve stejné formě jako ty. Kromě toho, velmi se mýlíš, jestli si myslíš, že druhý bratr je neschopný. Nezapomeň, Jimbo, že jsem četla Cainův spis. A vím, o čem mluvím.“

„Pokud je ten chlap z masa a krve, může taky vykrvácet,“ ozval se Matthew.

Ani s jedním z námořníků zřejmě její rozhořčení nepohnulo. Jade si zoufale povzdechla.

Obrátila se k Matthewovi a řekla: „Musím jít a popovídat si s Cainovým otcem. Musíte Caina zaměstnat nějakou nepřetržitou činností, zatímco budu pryč.“

„Nechápu, proč bys musela mluvit s Cainovým otcem,“ protestoval Matthew. „Colin a Nathan se mohou objevit každou chvíli.“

„Přitom, jak se loudají? Ne, rozhodně už nechci déle čekat. Cainův otec je snad na smrtelné posteli. Nejí ani nespí. Nemohu ho nechat zemřít.“

„Vidím, že sis postavila hlavu,“ zabručel Matthew. „Jakou činnost máš na mysli?“

„To nechám na vašich chytrých hlavičkách,“ odpověděla Jade.

„Kdy to máme provést?“ zeptal se Jimbo. „Zítřka,“ odpověděla. „Co nejdříve.“

Jade se konečně spokojeně vrátila do postele s vědomím, že na Matthewa a Jimba se může spolehnout. Rozruch začal jen pár minut po rozednění.

Uvědomila si, že jim měla dát přesnější instrukce. Když bylo po všem, nejraději by stáhla z Matthewa kůži. Vskutku chytrá hlava. Rozhodl se zapálit stáje. Naštěstí měl dost rozumu a předtím vypustil koně.

Caine měl plno práce, to musela uznat. Koně se plašili a málem utekli od svých hříbat. Bylo třeba každé ruky, aby uhasili šířící se oheň a zahnali zvířata do bezpečí.

Předstírala, že spí, dokud Caine nevyšel z pokoje. Pak se rychle oblékla a vyklouzla ven zadním vchodem. Caine rozmístil podél hranice pozemku strážce, ale v tom zmatku bylo snadné vytratit se, aniž by ji viděly projít.

„Jimbo právě vyjel k Úzké zátoce,“ řekl jí Matthew, když jí pomáhal na koně, kterého pro ni vybral. „Měl by se do zítřejšího večera vrátit se zprávou pro nás. Bude-li silný vítr, nemyslíš, že se brzo objeví i Nathan? A určitě nechceš, abych tě doprovázel?“

„Určitě chci, abys hlídal Cainovi záda,“ odpověděla. „Je v nebezpečí. Vrátím se brzy. A, Matthewe, už žádný oheň nezapaluj, když budu pryč.“

Matthew se na ni zešíroka usmál. „Ale zabralo to, nemám pravdu?“

„Ano, Matthewe,“ odpověděla, protože nechtěla zranit jeho pýchu. „Opravdu to zabralo.“

Zanechala usmívajícího se Matthewa za sebou a o půl hodiny později dorazila ke svému cíli. Ukryla svého koně v lese sousedícím s vévodovým pozemkem a rychle zamířila k domovním dveřím. Dům byl rozlehlý, ale zámek, alespoň podle zlodějských měřítek, nicotný. Jade ho dokázala otevřít během několika minut. Okny proudil dostatek světla, aby mohla bez obav vystoupit po schodišti nahoru. Ze zadní části domu k ní doléhal hluk, svědčící o tom, že personál v kuchyni je už v pilné práci.

Jade se pohybovala tiše jako kočka, když postupně nahlížela do četných ložnic. Vévodu z Williamshiru však v žádné nenalezla. Předpokládala, že bude obývat největší místnost, ale obrovský pokoj byl prázdný. V sousedním pokoji spala plavovlasá, docela hezká starší žena chrápající jako námořník. Jade usoudila, že je to vévodkyně.

Na konci dlouhé chodby v jižním křídle objevila knihovnu. Byla daleko stranou, na neobvyklém místě. Tam konečně našla Cainova otce. Tvrdě spal v křesle za mahagonovým stolem.

Když za sebou Jade zamkla dveře, aby ji neohrozili případní vetřelci, dlouho zkoumavě hleděla na pohledného muže. Vypadal velmi distingované. Měl stříbrem prokvetlé vlasy, vysoké aristokratické lícní kosti a ostře řezané rysy podobné Cainovým. Pod očima se mu rýsovaly výrazné temné kruhy. Jeho pleť byla nezdravě nažloutlá. Zdálo se, že i ve spánku ho něco trýzní.

Jade dlouho váhala, jestli má s ním promluvit stroze a energicky, nebo se omluvit za to, že mu způsobila tak zbytečnou bolest.

Nakonec se jí ho zželelo. Připomínal jí Caina. Nebyl sice tak svalnatý, ale rozhodně byl stejně urostlý. Když se dotkla jeho ramene, ihned se probudil a vyskočil z křesla s rychlostí, která ji překvapila.

„Neznepokojujte se prosím, pane,“ zašeptala. „Nechtěla jsem vás vyděsit.“

„Ne?“ zeptal se stejně tichým hlasem, jakým promluvila ona.

Vévoda z Williamshiru se pomalu vzpamatovával. Prohrábl si vlasy a potřásl hlavou, aby se úplně probudil. „Kdo jste?“ zeptal se.

„Na tom teď nezáleží, pane,“ odpověděla. „Posad'te se prosím, protože vám musím sdělit důležitou informaci.“

Trpělivě vyčkala, až uposlechl, pak se opřela o okraj stolu. „Všechno vaše trápení musí přestat. Vždyť se jen ničíte.“

„Cože?“

Připadalo jí, že se stále tváří zmateně. Všimla si také, že barva jeho očí má stejný odstín šedi jako Cainova. A mračil se zrovna tak.

„Říkám, že vaše truchlení musí skončit,“ opakovala. „Sir Harwick myslí, že byste z něho mohl mít smrt. Pokud s tím nesmyslem nepřestanete...“

„Podívejte se, slečno...“

„Nezvyšujte na mne hlas,“ přerušila ho.

„Kdo proboha jste? A jak jste se dostala do...“ ozval se rozhořčeně a pomalu kroutil hlavou.

Jade se zdálo, že vypadá spíš udiveně než rozzlobeně. Usoudila, že to není špatný začátek.

„Pane, nemáme čas na dlouhé diskuse. Napřed mi musíte slíbit, že o našem rozhovoru nikdy nikomu nepovíte. Dáte mi své slovo?“

„Máte je mít,“ odpověděl.

„Dobře. Teď bych se vám měla omluvit, i když, abych řekla pravdu, nerada se někomu omlouvám.“ Pokrčila rameny a dodala: „Mrzí mě, že jsem se k vám nevypravila dříve. Způsobil jste si zbytečný zármutek a já jsem vám ho mohla ušetřit. Odпустíte mi?“

„Nemám ponětí, o čem mluvíte, ale když vám to udělá radost, odpustím vám. Teď mi ale řekněte, co ode mne chcete.“

„Vaše vznětlivost, pane, je zrovna tak rozčilující jako prchlivost vašeho syna.“

„Kterého syna myslíte?“ zeptal se a v očích se mu objevil úsměv.

„Caina.“

„Týká se tedy vaše návštěva jeho? Provedl něco, co vás urazilo? Měla byste vědět, že Caine je dávno sám svým pánem. Nebudu zasahovat, pokud se nejedná o skutečně vážný případ.“

„Ne,“ řekla Jade. „Tohle se netýká Caina, i když jsem ráda, že svému nejstaršímu synovi tak věříte, co se týče jeho rozhodování. Tím, že se do jeho věcí nevměšujete, ukazujete, že jste na syna hrdý.“

„Tak o kom si přejete se mnou mluvit?“ zeptal se.

„Jsem Colinova přítelkyně.“

„Vy jste ho znala?“

Přikývla. „Ano, znám ho. Víte, on je...“

„Mrtvý,“ přerušil ji sevřeným hlasem. „Pohan ho zabil.“

Jade vztáhla ruku a pohladila ho po rameni. „Podívejte se na mne prosím,“ vyzvala ho tichým šepotem, když stočil pohled k oknu.

Jakmile vévoda poslechl, kývla hlavou a pokračovala. „Stěží budete věřit tomu, co vám teď povím. Za prvé vám chci říci, že mám důkaz.“

„Důkaz?“

Znovu přikývla: „Pohan Colina nezabil.“

„Zabil.“

„Už mám dost řečí o Pohanových zločinech,“ zamumlala.
„Colin...“

„Poslal vás ke mně Pohan?“

„Ztište hlas prosím,“ vyzvala ho. „Pohan ho zachránil. Colin je naživu zrovna tak jako vy nebo já.“

Uplynula dlouhá chvíle, než vévoda zareagoval. Tvář mu temně zčervenala, když se na ni zadíval. V očích se objevil takový chlad, že by mohl mrazit.

Než mohl znovu promluvit, zopakovala: „Řekla jsem vám, že mám důkaz. Chcete mi naslouchat, nebo jste tak tvrdohlavý...“

„Budu poslouchat,“ přerušil ji. „Ale jestli je to nějaký krutý žert, přísahám, že Pohana dostanu a zabiju holýma rukama.“

„To by byla spravedlivá odplata za takovou krutost,“ souhlasila. „Pamatujete si na den, kdy Colin vylezl na obrovitý strom a nemohl se dostat dolů? Bylo mu tehdy čtyři nebo pět let. Protože plakal a cítil se jako zbabělec, slíbil jste mu, že to nikdy nikomu nepovíte. Také jste ho přesvědčil, že se bál docela oprávněně, že strach není nic špatného, že...“

„Vzpomínám si,“ zašeptal vévoda. „Nikdy jsem to nikomu neřekl. Jak jste se...“

„Jak už jsem řekla, tu historku mi vyprávěl Colin. A také mnohé další.“

„Mohl vám ten příběh vyprávět předtím, než ho zabili,“ prohlásil vévoda.

„Ano, mohl, ale nevyprávěl. Pohan vytáhl Colina z moře. Váš syn byl ve velmi zuboženém stavu. Znáte doktora sira Winterse?“

„To je můj osobní lékař,“ zamumlal vévoda.

„Nemyslíte, že je divné, že zmizel?“

Z tváře starého muže se pomalu vytrácel hněv. „Myslím, že je to divné,“ připustil.

„Unesli jsme ho,“ vysvětlovala Jade. „Bylo třeba, aby se staral o Colina. Myslela jsem, že je důležité, aby váš syn měl svého vlastního rodinného lékaře. Trpěl ukrutnými bolestmi a chtěla jsem mu zajistit co nejvíc pohodlí, na které byl zvyklý.“

Jade si kousala spodní ret, zatímco přemýšlela o dalších argumentech, kterými by vévodu přesvědčila. Pořád se tvářil nedůvěřivě. „Colin má na zádech mateřské znamínko,“ vyhrkla náhle. „Vím to, protože jsem o něj pečovala, než Jimbo a Matthew přivedli Winterse. Tak. Nestačí vám to jako důkaz?“

Místo odpovědi se vévoda pomalu napřímil a opřel o čalounění křesla. „Dostal jsem důkaz o Colinově smrti.“

„Od koho?“

„Z ministerstva války.“

„To souhlasí.“

„Nerozumím vám.“

„Vysvětlím vám to, až se Colin vrátí domů,“ odpověděla Jade. „Řeknete mi něco, než budu pokračovat ve snaze vás přesvědčit?“

„Co to má být?“ zeptal se unaveným hlasem.

„Nevíte náhodou, proč mě Colin přinutil, abych mu slíbila, že neřeknu Cainovi, že je naživu? Naučila jsem se vašemu nejstaršímu synovi důvěřovat a nechápu, proč na mně ten slib vynutil. Colin tehdy málem blouznil a možná jeho blábolení o bratřech Bradleyových nebylo...“

Cainův otec opět vyskočil z křesla. „Colin žije.“

„Ne tak hlasitě, prosím,“ vyzvala ho. „Nikdo se o tom nesmí dovědět.“

„Proč? Nejraději bych to vykřikl do celého světa. Můj syn žije.“

„Vidím, že jsem vás nakonec přesvědčila,“ podotkla s úsměvem. „Posad'te se prosím, pane. Zdá se mi, že na vás jdou mdloby.“

Počkala, až se opět posadí, a zeptala se: „Co vás nakonec přesvědčilo, že vám říkám pravdu?“

„Když jste řekla, že si Colin nepřeje, aby Caine věděl...“ náhle se zarazil a za okamžik zašeptal: „Bože, bratři Bradleyovi. Málem jsem na ten incident zapomněl.“

Ted' se zatvářila zmateně ona. „Proč?“ zeptala se, neschopná skrýt starost v hlasu. „Nevěří snad svému staršímu bratrovi?“

„Ach, ne, to jste špatně pochopila,“ odpověděl. „Colin Caina zbožňoval. Chci říci zbožňuje. Můj bože, je tak těžké si zvyknout na pomyslení, že je živý.“

„Ale jestli Colin Caina zbožňuje, proč chtěl, abych mu neřekla, že žije? To mi musíte vysvětlit. A také mi prosím řekněte, kdo jsou ti bratři Bradleyovi?“

Vévoda z Williamshiru se zasmál. „Když bylo Colinovi asi osm nebo devět let, přiběhl domů se zkrvaveným nosem a rozraženým rtem. Tehdy byl doma jen Caine. Chtěl vědět, kdo mu zranění způsobil, a jakmile od Colina zjistil, že je mají na svědomí bratři Bradleyovi, vyběhl ze dveří. Colin se samozřejmě pokoušel zastavit ho. Neřekl mu, kolik těch Bradleyových je. Za půl hodiny se Caine vrátil domů zkrvavený stejně jako jeho bratr.“

„A kolik bylo těch bratrů?“ chtěla vědět Jade.

„Osm.“

„Panebože, chcete říci, že všech osm bratrů napadlo Colina...“

„Ne, s Colinem se popral jen jeden, Samuel, jestli si dobře vzpomínám. Ovšem Samuel musel vědět, že Caine se bude chtít pomstít, a běžel domů, aby si přivedl posilu.“

„Vždyť mohli Caina zabít,“ zašeptala.

„Vlastně, má drahá, byste měla litovat Bradleyovy bratry. Caine měl v úmyslu chlapce, který zranil Colina, jen k smrti vyděsit, ale když na něho přišli v takovém počtu, dal jim co proto všem. Oplatil jim stejným.“

Jade kroutila hlavou. Příběh jí nepřipadal ani trochu zábavný. Ale Cainův otec se hrdě usmíval.

„A tak vidíte, má drahá, že slib, který po vás Colin vyžadoval, nezpůsobila nedůvěra. Je to proto, že Colin zná bratra velmi dobře. Jistě má v úmyslu Cainovi zabránit, aby neudělal něco nepředloženého, než mu bude moci celou situaci vysvětlit. Nechce ho zatahovat do dalšího ‚případu Bradleyových‘. Z těch dvou byl Colin vždycky opatrnější. Caine nevěděl, že Colin pracuje pro vládu,“ dodal. „Co se toho týče, nevěděl jsem to ani já. Nikdy bych to nedovolil, zvláště když jsem se dověděl, že jeho nadřízeným nebyl sir Richards.“

„Ano, Richards, to byl Cainův nadřízený, že?“

Vévoda vypadal při té poznámce překvapeně. „Získala jste velmi mnoho důvěrných informací, že? Nemohu si pomoci, ale musím vás obdivovat, jak jste to dokázala. Řeknete mi, kdo vám svěřil taková tajemství?“

Trochu ji ta otázka urazila. „Nikdo mi nic nesvěřil,“ řekla. „Zjistila jsem si to sama. Jsem velmi vynalézavá, pane. Můj bratr Nathan pomáhal Colinovi vyřešit dost složitý problém pro vládu. Někdo ovšem nechtěl, aby se jim to podařilo. A nastražili na ně past. Jediný důvod, proč jsou oba dosud naživu, je, že... Pohan pojal podezření. Naštěstí zasáhl včas.“

„Ví Colin, kdo za zradou stojí?“

Zavrtěla hlavou. „Víme jen, že je to někdo z vyšších míst na ministerstvu války. Nathan a Colin jsou v bezpečí, jen pokud se zrádce bude domnívat, že jsou mrtví. Nemohu vám říct nic víc. Až se Colin vrátí...“

„Vezmete mě s sebou k němu?“

„Měl by být doma už za pár dní, pane. Nemůže zde samozřejmě zůstat, pokud nepošlete pryč z domu všechno služebnictvo... podrobnosti bychom ještě museli upřesnit.“ Odmlčela se a usmála se na něj. „Jsem zvědavá, jestli svého syna poznáte. Vlasy mu sahají až po ramena. On i Nathan teď vypadají jako opravdoví piráti.“

„Z toho má Pohan jistě radost.“

„Ach, ano, má z toho velkou radost.“

„Byla jejich zranění vážná?“ zeptal se vévoda.

„Jejich nepřátelé je svázali a dali jim roubík, pak je hodili do vody. Vhodili je do moře ještě živé.“

„Chtěli, aby se utopili.“

„Ne, nechali je žralokům. Moře se tam žraloky přímo hemží a čerstvá krev... přivábila jejich pozornost.“

„Můj bože...“

„Žraloci je ovšem nedostali, i když musím přiznat, že moc nescházelo. Pohan při jejich záchraně ztratil jednoho svého muže.“

„Pohan se vrhl do vody za nimi?“

„Ano,“ odpověděla. „Pohan je vynikající plavec. Kromě toho, nikdy by nežádal od druhých, co by... nemohl udělat sám.“

Jade zamířila ke dveřím, ale jeho další otázka ji zastavila. „Milujete mého Colina?“

„Ach, bože, to ne,“ odpověděla. Odemkla dveře, pak se naposledy obrátila k novému příteli. „Až se setkáme příště, musíte předstírat, že mě neznáte. Protentokrát jsem Caina něčím zaměstnala. Jak víte, je rozhodnut Pohana vystopovat. Stíhání ho vystavilo velkému nebezpečí, ale brzy se vše vyřeší.“

„Ale Pohan ne...“

„Pohan chce Caina chránit,“ řekla. „Byl obviněn ze zabití Nathana a Colina. Vláda na jeho hlavu vypsalá odměnu. Caine, jak zřejmě víte, tu částku zdvojnásobil. Teď uvažte, co by se stalo, kdyby se Cainovi podařilo Pohana nalézt a promluvit si s ním předtím, než...“

„Pohan by mohl Caina přesvědčit, že Colina nezabil.“

„Přesně tak,“ odpověděla. „Už chápete? Ten, kdo za zradou stojí, chce zajistit, aby Pohan nebyl nalezen.“

„Nebo zabít Caina, než se doví pravdu.“

„Ano.“

„Můj bože, Cainovi hrozí nebezpečí. Musím...“

„Nic nemusíte, pane,“ prohlásila Jade. „Jak jsem vám už vysvětlila, Caina hlídá Pohan.“

„Milosrdný bože, Pohan tedy není náš nepřítel,“ zašeptal vévoda. „Dlužím tomu muži něco, co nebudu moci splatit do konce života. Drahá slečno, mohu alespoň pro vás něco udělat?“

„Musím se teď postarat o Caina,“ odpověděla. „Je velmi tvrdohlavý, ale má ochranné sklony. Teď má v hlavě myšlenku, že se musí starat o moje problémy. Až se vrátí domů Colin, pak se všichni tři poradíte, co by bylo zapotřebí udělat dál.“

„Takže vás ke mně poslal Pohan?“

„Ano,“ odvětila s úsměvem.

„Caine se nevzdá,“ prohlásil. „Modlím se, aby se Colin vrátil už brzy.“

„Buďte bez obav,“ řekla Jade. „Kdybyste Cainovi řekl, aby nechal svého stíhání, pokoušel by se o to ještě usilovněji. Je příliš odhodlaný a nedá se zastavit.“

„Takže nezbývá, než abyste se mu se vším svěřila.“

„To nemohu, pane. Slíbila jsem to Colinovi. Kromě toho, do odhalení pravdy zbývá už jen pár dní.“

„A co když se váš bratr s Colinem opozdí?“

„Pak budeme muset vymyslet nějaký jiný plán,“ prohlásila.

„Ale pokud...“

„Budeme muset najít způsob, jak zachránit kořist před lovcem. Caine bude zuřit, ale zůstane naživu. Musím to ještě pořádně promyslet,“ dodala, když otevírala dveře.

„Kdy vás zas uvidím? Zmínila jste se, že musím předstírat, že vás neznám, ale...“

„Ach, jsem přesvědčena, že mě ještě uvidíte,“ odpověděla. „A přece jen je jedna maličkost, kterou byste pro mne mohl udělat,“ dodala. „Řekl jste, že byste pro mne udělal cokoli,“ připomněla mu.

„Ano, cokoli.“

„Caine je váš nejstarší syn, a když už musíte někomu dávat přednost, pak by to měl být on.“

Vévoda při její poznámce strnul. „Miluji všechny své děti. Nebyl jsem si vědom, že jednoho zvýhodňuji před ostatními.“

„Sir Harwick je přesvědčen, že vaším nejmilejším je Colin,“ řekla. „Také říkal, že Caine se straní rodiny. Nepřipusťte, aby to pokračovalo, pane. Caine potřebuje vaši lásku. Dbejte, aby se mu jí dostávalo.“

Dveře se zavřely.

Vévoda z Williamshiru seděl ještě dlouho u stolu, než pocítil, že má nohy dost silné na to, aby ho unesly. Po tvářích se mu kutálely slzy radosti z úžasné zprávy, kterou se právě dověděl.

Jeho Colin žije.

Henry najednou dostal hlad jako vlk. Vyšel z pokoje, aby si vyžádal snídani. Bude to teď pro něj obtížné, nebyl zvyklý se přetvařovat, ale pokusí se svou radost nedávat příliš najevo. Nikdo z jeho služebnictva nesmí ani tušit pravý důvod jeho uzdravení.

Cítil se jako znovuzrozený. Bylo to, jako by ho někdo vytáhl z hluboké propasti zoufalství a vynesl až ke hvězdám.

Mladá dáma, která ho vysvobodila, měla tak nádherné zelené oči. Pohan svou loď jistě pojmenoval po ní. *Smaragd*. Ano, řekl si

a kývl hlavou. Byl si jistý, že odhalil pirátovu totožnost, ale přísahal si, že i kdyby měl jít na smrt, neprozradí tu pravdu nikomu.

Byl ovšem zvědav, co řekne Caine, až přijde na to, že žena, které poskytl útočiště, je ve skutečnosti Pohanova sestra.

Jistě budou létat jiskry. Jeho jediným přáním bylo, aby byl u toho a mohl svoji malou osvoboditelku chránit, až Caine vybuchne vzteky.

Vévoda z Williamshiru byl přesvědčen, že všechno vyřeší.

Nakládal si právě na talíř další porci vajec a ledvinek, když do jídelny vtrhla jeho žena Gweneth. „Kuchařka mi řekla, že snídáš,“ vykoktala.

Vévoda se obrátil k manželce s úsměvem na tváři. Ubohá Gweneth vyhlížela zmateně. Krátké plavé vlasy měla v nepořádku a zdálo se, že není ani schopna zavázat si šerpu županu. „Nu, Henry?“ zeptala se a upřeně se na něj zahleděla.

„Obvykle se to po ránu dělá,“ odpověděl. „A měl jsem hlad.“

V hnědých očích se jí objevily slzy. „Tys měl hlad?“ zašeptala.

Henry odložil talíř na odkládací stůl a přešel k manželce. Vzal ji do náruče a políbil na čelo. „Nadělal jsem ti v poslední době spoustu starostí, že, má milá?“

„Ale teď už se cítíš lépe?“ zeptala se.

„Bylo mi doporučeno, abych se už dál netrápil.“

„Kdo ti to řekl?“

„Mé svědomí,“ lhal. „Za nějaký čas ti ten náhlý obrat vysvětlím, Gweneth. Zatím ti ovšem mohu jen říci, že se omlouvám za všechno trápení, které jsem způsobil tobě a dětem. Truchlil jsem už dost dlouho.“

„Stal se zázrak,“ zašeptala.

Ano, pomyslel si, zázrak s kouzelnými zelenými očima. „Pojď a dej si se mnou něco k jídlu, má milá. Připadáš mi trochu neduživá.“

„Já že vypadám neduživě?“ Nejistě se zasmála. „Ty, můj drahý, vypadáš jako smrt.“

Něžně ji políbil, pak ji přivedl ke stolu. „Až se dám trochu do pořádku, pojedeme se podívat k Cainovi.“

„Bude tvým uzdravením překvapen,“ prohlásila Gweneth.
„Ach, Henry, je skvělé, že ses zase vrátil mezi nás.“

„Chtěla by ses k Cainovi podívat se mnou?“

„Ach ano, moc ráda,“ odpověděla. V očích se jí objevil odhodlaný lesk. „Není sice ještě vhodné zvát hosty, ale myslím, že přece jen pozvu na dlouhý víkend lady Aiselyovou a její matku. Musíš Cainovi říci, že očekáváme, že... proč kroutíš hlavou?“

„Můžeš si námahu ušetřit, Gweneth. Vzdej to. Caine se s lady Aiselyovou neožení.“

„Byl by to příhodný svazek, Henry,“ namítla. „Uved' mi dva dobré důvody, proč bych neměla tomu sňatku přát.“

„Výborně,“ odpověděl. „Za prvé, nemá rudé vlasy.“

„No, ovšemže nemá rudé vlasy. Má přece vlasy překrásně plavé. Vždyť to moc dobře víš.“

„A za druhé,“ pokračoval, nedbaje na její zmatený pohled, „nemá zelené oči.“

„Henry, ty ještě nejsi úplně v pořádku, že?“

Jídelnou se rozlehl Henryho smích. „Caine potřebuje čarodějku. Budeš se s tím muset smířit, má drahá.“

„Smířit se s čím?“ zeptala se.

Mrkl na ni, což ji zmátlo ještě víc. „Myslím, Gweneth, že tvoje snídane bude muset ještě chvíli počkat. Musíš se okamžitě vrátit do ložnice.“

„Musím?“ zeptala se. „A proč?“

Vévoda se k ní naklonil a něco jí zašeptal do ucha. Když skončil se svým vysvětlováním, jeho žena se začervenala.

„Ach, Henry,“ zašeptala. „Takže se opravdu cítíš lépe.“

KAPITOLA 11

Jade se zanedlouho vrátila do Cainova domu. Když předala otěže Matthewovi, spěchala k zadnímu schodišti do své ložnice. Jakmile zahrnula za roh, zjistila, že před jejími dveřmi stojí na stráži Sterns.

Když ji spatřil, nemohl uvěřit svým očím. Pak zkrřížil paže na hrudi. „Měla jste přece být uvnitř, milady.“

Rozhodla se přejít do útoku. Přiměje ho, aby musel vysvětlovat on. „A co jste měl dělat vy?“

„Já hlídám vaše dveře.“

„Proč?“

„Abyste nevycházela ven.“

„Ale já jsem přece vyšla,“ namítla s jemným úsměvem. „Sternsi, myslím si, že váš čas je příliš drahocenný, než abyste hlídal prázdný pokoj.“

„Ale, milady, já jsem nevěděl, že je prázdný,“ protestoval.

Poplácala ho po rameni. „To mi můžete vysvětlit později, pane. Teď mi prosím ustupte z cesty. Musím se převléknout z jezdeckého oděvu a jít pomoci Cainovi.“

Proklouzla kolem rozmrzele se tvářícího majordoma a zavřela před jeho protesty dveře. Rychle se převlékla do tmavě zelených šatů a spěchala dolů předním schodištěm.

Sterns teď hlídal přední vchod. Jeho sevřené čelisti naznačovaly, že s ním nebude lehká řeč. „Nesmíte vycházet ven,“ pronesl hlasem, který by přimrazil na místě i ledního medvěda.

Vůbec ji to nezarazilo. Mile se na něj usmála. „Smím a půjdu,“ odpověděla.

„Můj pán trvá na tom, abyste zůstala uvnitř.“

„A já zrovna tak trvám na tom, že půjdu ven.“

Místo odpovědi na takovou provokaci se Sterns opřel o dveře a pomalu zakroutil hlavou.

Jade se rozhodla odvést jeho pozornost. „Sternsi? Kolik sloužících je v tomto domě?“

Zdálo se, že ho její otázka překvapila. „Máme nyní jen polovinu personálu,“ odpověděl. „Je nás tady celkem pět.“

„A kde jsou ostatní?“

„V Londýně,“ odpověděl. „Pomáhají uvádět do pořádku dům ve městě.“

„Myslela jsem, že ho zničil požár,“ řekla.

„Nebylo to tak zlé,“ vysvětloval Sterns. „Zed' byla opravena a teď je třeba jen zlikvidovat stopy sazí. Zatímco dělníci opravují stavbu zvenku, služebnictvo uklízí vnitřní prostory.“

„Zajímalo by mě, Sternsi, jestli se dá služebnictvu věřit.“

Napřímil se, než odpověděl. „Milady, všichni jsou naprosto důvěryhodní. Jsou zcela oddáni svému pánovi.“

„Jste si tím jist?“

Ustoupil o krok ode dveří. „Proč se tak zajímáte o...“

„V příštích dnech budete mít dva hosty, Sternsi, ale nikdo nesmí prozradit, že tady jsou. Váš personál musí mlčet.“

„Markýz se mi o žádné návštěvě nezmínil,“ namítl a tvářil se poněkud uraženě.

Jade se protáhla kolem něj a rozrazila domovní dveře. „Caine ještě o svých návštěvnících neví,“ prohlásila. „To je důvod, proč vám o nich neřekl. Víte, bude to překvapení.“

Podle jeho zmateného výrazu usoudila, že nepochopil. „Jen jsem myslela, že byste o tom rád věděl předem, abyste mohl připravit pokoje pro hosty,“ vysvětlila mu. Vykasala si sukně a vydala se dolů po schodech. „Tak už se nemračte, Sternsi. Řeknu Cainovi, že jste se snažil zadržet mě v domě.“

„A já budu milorda informovat, že jste nebyla ve svém pokoji,“ zavolal za ní.

Jade zastihla Caina, jak prochází zbytky svých shořelých stájí. Zůstaly po nich jen žhnoucí uhlíky. Zkáza byla dokonalá.

Všimla si, že koně jsou ustájeni v prostorné ohradě, kterou muži právě stloukli.

Cainova bílá košile byla samá saze. „Podařilo se sehnat všechny koně?“ zeptala se, když se ocitla po jeho boku.

Pomalů se k ní obrátil. Blesky, které mu šlehaly z očí, by mohly rozlítit nový požár. Jeho hlas byl však podezřele mírný, když řekl: „Všechny, až na toho, kterého sis vypůjčila.“

„Vypůjčila?“ řekla, předstírajíc údiv.

„Vrať se a počkej na mne v saloně,“ přikázal jí.

„Ale, Caine, chci ti pomoci.“

„Pomoci?“ Málem vybuchl. „Už jsi mi dost pomohla, ty a ti tvoji muži.“ Za okamžik dodal: „Vrať se do domu. Okamžitě.“

Své přání zdůraznil ostrým hlasem. Jade se ihned obrátila a spěchala zpátky. V zádech cítila Cainův pohled a nepřekvapilo by ji, kdyby se na ní vzňaly šaty. V pohledu mu plál oheň.

Nemělo smysl s ním teď o něčem mluvit. Bude muset počkat, dokud jeho hněv alespoň zčásti nevyprchá.

Když došla k úpatí schodiště, obrátila se k němu. „Caine? Když už musíš zůstat venku, neposkytuj tak snadný cíl.“

Ze schodů se k ní hnal Sterns, chytil ji za loket a zašeptal: „Poslechněte, co říká, lady Jade. Neprovokujte ho. Pojděte se mnou,“ dodal, když ji doprovázel nahoru. „Myslím, že jsem ještě nikdy neviděl milorda tak rozzlobeného.“

„Ano, zlobí se,“ zašeptala Jade, rozmrzelá nad tím, jak se jí chvěje hlas. „Sternsi, myslíte, že bych mohla dostat šálek čaje? Zdá se mi, že dnešní den je naprosto příšerný,“ dodala. „A to je teprve poledne.“

„Samozřejmě, že pro vás obstarám nějaký čaj,“ odpověděl Sterns. „Milady, jsem přesvědčen, že markýz na vás nechtěl křičet. Jakmile jeho hněv pomine, určitě se vám omluví.“

„Třeba jeho hněv nepomine,“ zamumlala.

Sterns otevřel dveře, pak ji následoval dovnitř. „Stáje byly postaveny sotva před měsícem,“ řekl.

Jade se snažila věnovat pozornost tomu, co jí Sterns říká, ale ještě jí zněla v uších Cainova slova. Ty a tvoji muži jste mi už

pomohli dost. Ano, přesně tak to řekl. Věděl tedy o Matthewovi a Jimbovi. Ale jak to zjistil, uvažovala, a co ještě věděl?

Zatímco Sterns odešel, aby jí obstaral čaj, Jade chodila ve velkém salonu sem a tam. Otevřela francouzské okno, aby dovnitř mohl proudit čerstvý jarní vzduch. Bylo to zároveň preventivní opatření, protože kdyby měl Caine v úmyslu ji zabít, měla by připravenou cestu k úniku.

„Nesmysl,“ zamumlala a pokračovala v chůzi. Caine by na ni nevztáhl ruku, i kdyby se zlobil sebevíc. Kromě toho přece není možné, aby znal plnou pravdu.

Zaslechla, jak se prudce rozlétly domovní dveře. Narazily na vnitřní stěnu a pak se s třeskotem zabouchly.

Přišel Caine.

Jade se vrhla ke zlaté brokátové pohovce. Přinutila se ke křečovitému úsměvu. Nesmí na ní poznat, že se chvěje. Ne, raději by zemřela, než by mu dala najevo, jak se bojí.

Pak se otevřely dveře do salonu. Objevil se v nich Caine. Jade se nezdržela úsměvu, když viděla, jak se tváří. Vypadalo to, že je připraven zabíjet. Zuřil tak, až se zlostí třásl.

„Kde jsi byla dnes ráno?“ zařval.

„Nemluvte se mnou takovým tónem, pane. Mohu z toho ohluchnout.“

„Odpověz mi.“

Hněvivě na něj pohlédla, protože nedbal na její výzvu a pořád křičel, ale pak řekla: „Jela jsem navštívit tvého otce.“

Při tom prohlášení se jeho hněv trochu zmírnil. Pak potřásl hlavou. „Nevěřím ti.“

„Mluvím pravdu,“ řekla.

Caine vešel do pokoje a zastavil se až těsně před ní. Špičky jeho bot se dotýkaly lemu jejích šatů. Tyčil se nad ní jako bůh pomsty. V koutku mysli věděla, že chce, aby jí tak připadal. „Mrzí mě, že mi nevěříš, Caine, ale opravdu jsem se vypravila k tvému otci. Víš, měla jsem o něho velikou starost. Sir Harwick se zmínil, že se necítí dobře, a tak jsem si pomyslela, že kdybych si s ním popovídala, zlepšilo by mu to náladu.“

Při svém vysvětlování se dívala na ruce v klíně.

„Kdy jsi zapálila oheň, Jade?“

Vzhlédla k němu. „Já jsem žádný oheň nezapálila,“ prohlásila.

„Neříkej mi takový nesmysl,“ zařval. Odvrátil se od ní a zamířil ke krbu. Vztekal se tak, že nebyl schopen zůstat v její blízkosti.

Zvedla se, zkrřížila ruce na hrudi a řekla: „Já jsem tvé stále opravdu nezapálila, Caine.“

„Pak jsi tedy přikázala někomu ze svých lidí, aby to udělal. Ted' chci vědět proč.“

„Jakým lidem?“

„Těm dvěma bastardům, kteří se potulují kolem domu ode dne, kdy jsme přijeli,“ odpověděl.

Čekal, že jeho slova popře. Od chvíle, kdy se poprvé setkali, mu jen lhala. Ted' si to uvědomil.

„Ach, ti dva,“ odpověděla. Odevzdaně pokrčila rameny. „Určitě myslíš Matthewa a Jimba. Už ses s nimi setkal, že?“

Jeho útrapy byly téměř nesnesitelné. „Ano, setkal jsem se s nimi. Jsou to další dva podvodníci, že?“

Nemohla se na něho ani podívat. Bůh ji ochraňuj, ted' se před ní konečně objevil muž, kterého znala ze spisu. Chladnokrevný. Přísný. Nemilosrdný. Ta slova nebyla ani trochu nadsazená.

„Matthew a Jimbo jsou skvělí muži,“ zašeptala.

„Takže nepopíráš...“

„Nepopírám nic,“ odpověděla. „Stavíš mě do bezvýchodné pozice. Dala jsem své slovo a nemohu je porušit. Budeš mi muset ještě nějakou chvíli věřit.“

„Věřit ti?“ zařval, jako by to bylo největší rouhání. „Už nikdy ti nebudu věřit. Musela bys mě mít za blázna, kdyby sis něco takového mohla myslet.“

Zase z něj dostala strach. Zhluboka se nadechla a pak řekla: „Můj problém je velmi choulostivý.“

„Je mi úplně jedno, jak choulostivý je tvůj problém,“ vykřikl.

„Na co si to proboha hraješ? Proč jsi sem přišla?“

Už zase na ni řval. Jade potřásla hlavou. „Řeknu ti jenom, že jsem přišla kvůli tobě.“

„Odpověz mi jasně.“

„Dobře,“ zašeptala. „Jsem zde, abych tě chránila.“

Věnoval jejím slovům asi takovou pozornost, jako kdyby mu řekla, že přilétla z nebe. „Chci znát skutečný důvod, ksakru.“

„To je skutečný důvod. Musím tě chránit.“

V otevřených dveřích se objevil Sterns se stříbrným podnosem v rukou. Vrhel jediný pohled na svého pána a okamžitě se dal na ústup.

„Zavřete za sebou dveře, Sternsi,“ přikázal Caine.

„Nezvyšuj na Sternse hlas,“ ozvala se Jade a sama přitom skoro křičela. „Nemá s tím nic společného a neměl by sis na něm vylévat svůj vztek.“

„Posad' se, Jade.“ Promluvil teď mnohem klidněji, ale zároveň mnohem hrozivěji. Jade musela sebrat všechno své odhodlání, aby neuposlechla.

„Zřejmě jsi schopen zkopat i psa, když máš špatnou náladu, že?“

„Posad' se.“

Pohlédla ke dveřím, odhadujíc vzdálenost k bezpečí, ale při Cainových dalších slovech se myšlenky vzdala. „To bys nestihla.“

Obrátila zpátky k němu. „S tebou se o tom vůbec nedá rozumně mluvit, že?“

„Ne,“ odpověděl. „Nebudu o tom rozumně mluvit.“

„Doufala jsem, že si promluvíme, až se uklidníš, a...“

„Teď hned,“ přerušil ji. „Promluvíme si okamžitě, Jade.“ Měl chuť ji popadnout a vytřást z ní odpovědi na své otázky, ale věděl, že kdyby na ni sáhl, mohl by ji zabít.

Cítil se, jako by mu někdo roztrhl srdce na dvě poloviny. „Poslal tě Pohan, že?“

„Ne.“

„Ale ano,“ odpověděl si sám. „Můj bože, ten bastard posílá ženu, aby dělala práci za něj. Kdo je to, Jade? Tvůj bratr?“

Zavrtěla hlavou a odvrátila se od něho. „Caine, prosím, pokus se mě vyslechnout...“

Udělal krok k ní, pak se přinutil zastavit se. „To všechno... byly lži, je to tak, Jade? Nehrozilo ti žádné nebezpečí.“

„Nic z toho nebyly lži,“ odpověděla. „Ale nejvíc ohrožen jsi byl ty.“

Zavrtěl hlavou. Věděla, že jí nebude věřit ani slovo. Viděla v jeho očích bolest a nelíčené utrpení.

„Poslal ženu,“ opakoval. „Tvůj bratr je zbabělec. Musí zemřít. Bude to jen spravedlivé, ne? Oko za oko, nebo v tomto případě bratr za bratra.“

„Caine, musíš mě vyslechnout,“ vykřikla. Bylo jí do pláče, protože věděla, jakou trýzeň mu působí. „Musíš mě pochopit. Zpočátku jsem nevěděla, jaký jsi... Ach, bože, je mi to tak líto...“

„Líto?“ zeptal se bezvýrazným, lhostejným hlasem.

„Ano,“ zašeptala. „Kdybys jen chvíli poslouchal...“

„Myslíš, že teď budu věřit čemukoliv, co mi řekneš?“

Jade neodpověděla. Zdálo se, že Caine hledí skrz ni. Dlouho nic neříkal. Měla pocit, že hněv v jeho nitru se přímo zhmotňuje.

Zavřela oči, aby neviděla jeho pochmurný výraz, jeho hněv, jeho nenávist.

„Dovolila jsi, abych se s tebou miloval, protože ti to přikázal Pohan?“ zeptal se.

Zareagovala, jako by ji uhodil. „To bych musela být prodejná děvka, Caine, a já žádná děvka nejsem, pro nikoho, ani pro svého bratra ne.“

Neprojevilo souhlas tak rychle, aby ji to uklidnilo. Oči se jí zalily slzami. „Nejsem děvka,“ vykřikla.

Náhle je přerušil řev ozývající se za francouzským oknem. Zvuk, při kterém tuhla krev v žilách, připomínal válečný pokřik.

Jade ten hlas poznala. Přijel Nathan. Přetvářka mohla skončit.

„Tys právě nazval mou sestru děvkou?“

Při síle Nathanova hlubokého hlasu se otřásaly zdi. Jade jej ještě nikdy neviděla tak rozzlobeného.

Udělala krok k bratrovi, ale najednou zjistila, že si ji přitáhl k sobě Caine.

„Nestavěj se mi do cesty,“ poručil jí tichým, děsivě chladným hlasem.

„Co chceš dělat?“ zeptala se. „Mému bratrovi ubližovat nebudeš, Caine. Nedovolím to.“

„Ruce pryč od ní,“ zařval Nathan. „Nebo tě zabiju.“

„Nathane,“ vykřikla Jade. „Caine tomu nerozumí.“ Pokoušela se seřást Cainovy ruce ze svých ramen. Bylo to nemožné. Jeho sevření bylo houževnaté jako mořské chaluhy.

Uvažovala, kdo vypadá zuřivěji. Nathan se chmuřil zrovna tak temně jako Caine, zrovna tak hrozivě. Byli si velmi podobní, dva urostlí, nemilosrdní soupeři. Kdyby měli příležitost, zabili by jeden druhého.

Nathan vypadal jako pirát. Jeho dlouhé, tmavě hnědé vlasy mu spadaly na široká ramena. Měl na sobě přiléhavé černé kalhoty a bílou košili rozepnutou téměř k pasu. Byl o něco menší než Caine, ale zrovna tak svalnatý.

Ano, zabili by jeden druhého. Jade zoufale přemýšlela, jak by zmírnila napětí, zatímco muži se vzájemně měřili pohledy.

„Na něco se tě zeptám, ty bastarde,“ zařval znovu Nathan. Výhružně postoupil k Cainovi. „Nazval jsi mou sestru děvkou?“

„Nenazval mě tak,“ vykřikla Jade, když Nathan sáhl po noži u pasu. „Neví nic o Colinovi. Dodržela jsem svůj slib a nic jsem mu neřekla.“

Nathan zaváhal. Jade využila své výhody. „Myslí, že jsi Colina zabil. Tak si to všechno vysvětlil, Nathane.“

Nathanovi klesla ruka zpátky k boku. Jade vydechla úlevou. „Ale, ale?“ protáhl Nathan.

Caine hleděl na vetřelce, přesvědčen, že pirát není nikdo jiný než Jadin bratr. Oba měli stejně zelené oči.

„Zatraceně, samozřejmě, že jsem si to tak vysvětlil,“ zařval náhle Caine. „Ty jsi Pohan a zabil jsi mého bratra.“

Jade se vytrhla Cainovi a udělala krok k Nathanovi. Caine ji hrubě přitáhl zpátky. „Nepřibližuj se k němu, Jade.“

„Chceš mě bránit před vlastním bratrem?“ zeptala se.

Caine neodpověděl.

„Vztáhl na tebe ruku?“ vykřikl Nathan, jako by to byl smrtelný zločin.

„Nathane, přestaneš už s tím?“ zakřičela. „Teď není čas diskutovat o osobních věcech.“

„Mlč,“ vyzval ji Caine.

Jade ho chytila za košili, když vyrazil vpřed. Nezastavila ho však. Odkopl z cesty zdobený čajový stolek a blížil se ke své kořisti. „U sta hromů, máš pravdu, že jsem na ni sáhl,“ zařval. „Byla to přece součást plánu, ty bastarde, ne?“

Nathan také zařval a vrhl se kupředu. Oba muži stáli proti sobě jako rozzuření býci.

„Ne,“ vyjekla Jade. „Nathane, prosím, neubližuj Cainovi. Caine, nesahej, prosím, na Nathana...“

Přestala se svými prosbami, když si uvědomila, že ani jeden z nich jí nevěnuje pozornost.

Caine uhodil první. Doslova mrštil Nathanem o stěnu. Nádherný obraz znázorňující Temži v dávnějších, idyličtějších časech upadl s hlasitým třeskem na zem. Nathan dokončil zkázu díla, když na něj šlápl, a snažil se kopnout Caina kolenem do slabin.

Byl rozhodnut udělat z něho eunucha. Caine se však obratně vyhnul ráně a narazil opět Nathana na stěnu. Jadin bratr pak konečně umístil dobrou ránu, i když bezpochyby nečestnými prostředky. Caine chytil vzápětí Nathana za krk a chystal se pěstí mu rozdrtit hlavu, vtom jeho pozornost upoutal muž stojící ve dveřích. Ruka mu klesla. Nathan využil příhodného okamžiku a udeřil Caina pěstí do čelisti.

Caine se při ráně jen nepatrně zachvěl, jako by byla bezvýznamná, a opět odhodil Nathana ke zdi.

„Celine?“

Zašeptal to jméno stísněným, nevěřícím šepotem. Jeho mysl se bránila uvěřit tomu, co viděl. Jeho bratr žil. Colin se opíral o rám dveří a zubil se pokřiveným úsměvem, který byl tak známý, tak chlapecký... tak colinovský. Zdál se být vyhublý, hrozně hubený, ale rozhodně živý.

Caine zkameněl, a tak si ani neuvědomil, že svírá Nathanovi krk, až uslyšel, jak lapá po dechu. Jakmile stisk uvolnil, Nathan se mu vytrhl a znovu ho udeřil. Caine však ránu ignoroval a konečně ho nechal být.

Jen jakoby mimochodem vrazil Nathanovi loket do žeber, pak udělal krok směrem k Colinovi.

„Na mou věru, Coline, chystám se ti zabít bratra,“ vykřikl Nathan. „Víš, co udělal mé sestře? On...“

„Nathane, nemusíš to Colinovi říkat,“ křičela Jade. „Prosím,“ dodala. „Alespoň pro jednou se snaž zachovat se jako gentleman.“

Colin se pomalu odlepil od dveří. Použil svou hůl jako oporu, když kráčet k bratrovi. Caine se chvěl dojetím, když objal svého mladšího sourozence. „Můj bože, ty jsi opravdu tady. Nemohu tomu uvěřit.“

„Jsem moc rád, že tě zas vidím, Caine,“ řekl Colin. „Vím, že jsi překvapený. Všechno ti vysvětlím. Zkus se na mne příliš nezlobit. Nedovolil jsem nikomu, aby ti to řekl. Chtěl jsem ti napřed všechno vysvětlit sám. Jsou to proradní muži. Vletěl bys na ně jako splašený...“

Zdálo se, že Colin nemá sílu pokračovat. Přitiskl se k Cainovi a téměř se na něho zavěsil. Caine držel bratra v objetí a čekal, až nabude opět rovnováhy. „Jen klid, Coline,“ zašeptal. „Není třeba spěchat.“

Když Colin přikývl, Caine ustoupil a začal si bratra pozorně prohlížet. Cainovi se zas na tváři objevil dolíček a v očích se mu zaleskly slzy. „Coline, i ty vypadáš jako pirát,“ prohlásil. „Máš vlasy dlouhé jako Pohan,“ dodal, kývl hlavou a zamračil se na Nathana.

Nathan mu odpověděl stejným zamračením. „Nic jsem mu neřekl, Coline,“ ozval se Nathan. „Ale tvůj chytrý bratr přišel na všechno sám. Zjistil, že jsem Pohan a poslal jsem svou malou sestřičku, aby pro mne dělala prodejnou děvku.“

Jade si přála, aby se země otevřela a pohltila ji. Cítila, že jí tváře hoří jako oheň. „Nathane, jestli tě nezabije Caine, pak to asi udělám já,“ vyhrožovala.

Colin na ni hleděl. Když se začal smát, věděla přesně, co si myslí. „Neříkal jsem ti...“ začal.

„Tak už se posad, Coline,“ vyzvala ho. „Nesmíš si tak namáhat nohu. Ještě bys ani neměl chodit.“

Colin nehodlal zapomenout na Nathanovu nelichotivou poznámku. „Já jsem věděl, že ty a Caine...“ Povzdech si. „Varoval jsem tě, ne?“

„Coline, nechci už o Cainovi a o sobě slyšet ani slovo,“ vykřikla. „Je konec. Rozumíš? Kde je Winters?“ dodala rychle, doufajíc, že odvede jeho pozornost. „Doktor by měl být na naší straně.“

„Winters byl u vás?“ zeptal se Caine.

„Pohan ho přesvědčil, aby se o mne staral na palubě *Smaragdu*,“ vysvětloval Colin. Zamířil k pohovce a posadil se. „Nejprve trochu váhal, ale Pohan umí člověka přesvědčit. A nakonec myslím, že Winters se u nás měl báječně.“

„A kde je tedy teď?“ zeptala se Jade.

„Pustili jsme ho domů,“ odpověděl Colin. „Tak už přestaň třeštit. Moje noha má načase, aby se začala hojit.“

Jade přistrčila Colinovi pod záda polštář, pak mu zvedla nohu a podepřela ji o kulatou stoličku.

„Myslím, že bych ti měla přinést nějaké občerstvení, Coline,“ řekla. „Připadáš mi dost bledý. Chůze tě jistě vyčerpala, že?“

Nedala mu čas na odpověď a zamířila ke dveřím salonu. Caine jí zastoupil cestu. „Nikam nepůjdeš.“

Ani se na něj nepodívala a pokusila se obejít ho. Caine ji přidržel za paži. Sevrhel ji, až to bolelo. „Sedni si, Jade.“

„Jade?“

Colin vyslovil její jméno překvapeným šeptem.

„Dovolila jsem Cainovi, aby mi říkal křestním jménem.“

„Dovolila?“ divil se Nathan.

„Jak jí říkáš ty?“ obrátil se Caine na svého bratra.

„Má několik přezdívek,“ odpověděl Colin. „Většinou jí říkám Rusalka, že, Jade?“

Když přikývla, Colin pokračoval. „Nathan jí v jednom kuse říká Prcek. Tuhle přezdívku si zvláště oblíbil.“

Mrkl na Jade a ta zrudla ještě víc. „Mně Černý Harry říká Delfín,“ pokračoval ve vysvětlování Colin. „Míni to ovšem také jako urážku.“

Caine unaveně povzdechl. „Kdo je Černý Harry?“

Najednou jako by na něj všechno dolehlo v plné síle, celý ten překvapivý propletenec. Zjistil, že ho opouštějí síly. Přivlekl Jade k

ušáku, který stál před pohovkou, usadil se do něj a pevným stiskem ji přinutil, aby se posadila na opěrku vedle něj.

Celou dobu přitom hleděl na bratra. „Pořád nemohu uvěřit, že jsi naživu,“ řekl.

„Za to musíš poděkovat Pohanovi,“ odvětil Colin. „A já nemohu uvěřit tomu, že jsi tak klidný. Myslel jsem si, že budeš vzteky bez sebe, až zjistíš, že jsem přiměl Jade ke slibu, aby ti nic neřekla. Caine, musím ti toho tolik vysvětlit. Napřed ovšem ti chce myslím něco říct Nathanova sestra.“

Jade důrazně zakroutila hlavou. „Nemám mu co říct, Coline. Pokud mu chceš všechno objasnit, udělej to, až odejdu.“

Caine si nevšímal jejího rozhořčení. Pustil jí paži, naklonil se dopředu, ruce opřeny kolena, a řekl: „Chci, abys mi řekl, kdo ti to udělal. Jen jméno, Coline. O zbytek se postarám.“

Jade využila Cainovy nepozornosti. Znovu se pokusila odejít. Caine ani nespustil oči ze svého bratra a znovu ji chytil: „Myslím, že jsem už jednou řekl, že nikam nepůjdeš.“

Nathan se zatvářil nevěřicně. „Proč jsi na něj ještě nevytáhla nůž?“

Pokrčila rameny a odpověděla: „Colin by se zlobil.“

„Proč to Černému Harrymu trvá tak dlouho?“ zeptal se pak Nathan Colina. Přešel k pohovce, usadil se vedle něj a opřel si nohy o stejnou stoličku.

„Bude mu to ještě chvíli trvat,“ vysvětloval Colin. „Ztratil brýle.“

Oba muži se rozesmáli. Jade byla zděšena. „Černý Harry je tady? V Anglii?“

Hlas se jí třásl. Zdálo se, že jenom Nathan chápe důvod jejího znepokojení. „Ano,“ potvrdil pevným hlasem. „A až mu povím...“

„Ne, Nathane, nesmíš mu nic říct,“ vykřikla. Snažila se vymanit se z Cainova sevření. On ji zas stiskl ještě pevněji.

„Kdo je Černý Harry?“ zeptal se Caine, nedbaje na Jadin odpor.

„Strýček,“ odpověděl Colin. „Staral se o Jade poté, co jí zemřel otec.“

Caine si srovnával všechny informace. Jadina reakce na zprávu, že je Harry zde, mu naznačovala, že se jej bojí.

„Jak dlouho s ním žila?“ zeptal se Colina.

„Celé roky,“ odpověděl Colin.

Caine se obrátil k Nathanovi. „Kde jste sakra byl vy, když vyrůstala? Okrádal jste slepé žebráky?“

„Krucí, Coline, člověk má jen omezenou trpělivost,“ mumlal Nathan. „Jestli s tím nepřestane, zabiju ho, i kdyby to měl být konec našeho přátelství.“

Colin byl příliš vyčerpaný po cestě pěšky, než aby se zapojil do konverzace. Chtěl si ještě pár minut odpočinout před svým vysvětlováním. S hlasitým zívnutím, které vzbudilo pozornost ostatních, řekl: „Nikdo nebude nikoho zabíjet, dokud se všechno nevysvětlí.“ Opřel se zas o polštáře a zavřel oči.

Pak se ozval hlasitý lomoz. Caine zvedl zrak právě v okamžiku, kdy kolem okna prolétl velký květináč a dopadl na terasu. Rozbil se o kamenné dláždění. Rachot vystřídala hrubá kletba.

„Dorazil Harry,“ podotkl Colin.

Caine se podíval ke vchodu a pomyslel si, že teď už je připraven na vše. Už ho nemůže nic překvapit.

Bohužel se mýlil. Muž, který nakonec překročil práh, vypadal tak bizarně, že se Caine málem dal do smíchu.

Harry se zastavil, založil si ruce v bok a hleděl na své publikum. Byl oblečen celý v bílém a kolem soudkovitého břicha měl ovázanou rudou šerpu. Plet' měl opálenou sluncem, vlasy stříbrné jako oblaka. Caine odhadoval, že se blíží padesátce, možná mu bylo i více.

Ten člověk by mohl strašit děti ve snu celé měsíce. Byl nesmírně ošklivý, s bambulovitým nosem, nejvýraznější částí z celého obličeje. Oči připomínaly štěrby, protože je neustále mhouřil.

Měl ovšem jistou eleganci, to se muselo uznat. Pyšně se vnesl do salonu. Dva muži se vrhli před něj a odstraňovali mu z cesty překážky. Další dva zůstali za ním. Caine ty dva poslední poznal.

Byli to Matthew a Jimbo. Na tvářích měli čerstvé podlitiny, které jim způsobil, když s nimi měl dnešní drobný spor.

„Začíná tady být trochu těsno,“ podotkl Caine.

Jade se mu vytrhla a spěchala k Černému Harrymu. Vrhla se mu do náruče a vroucně ho objala. Pak si Caine všiml Harryho zlatého zubu. Když se Harry na Jade usmál, jeden jeho přední zub se zablýskl.

„Ach, strýčku Harry, moc jsi mi chyběl,“ zašeptala.

„To víš, že jsem ti chyběl,“ zamručel starší muž. „Ovšem přišel jsem, abych ti pořádně napráskal,“ dodal, když ji stiskl v medvědíh objetí. „Copak ses úplně zbláznila, holka? Napřed chci slyšet každý slovo z týhle historie, a pak ti nařežu, až budeš modrá.“

„Víš, Harry,“ prohlásila Jade konejšivým hlasem, „nechtěla jsem tě rozzlobit.“

Harry pohrdlivě zafuněl. „Nechtěla jsi, abych na to přišel, to jsi nechtěla,“ namítl. Sklonil se k ní a s mlasknutím ji políbil na čelo.

„Tenhle ten má být Caine?“ zeptal se a mrkl na muže, o něhož se zajímal.

„Ano,“ odpověděla Jade. „Není mrtvej.“

„Ne.“

„Takže jsi svůj úkol provedla dobře,“ oddechl si Harry.

„Bude mrtvý každou chvíli, jen co se k němu dostanu,“ zasyčel Nathan.

„Co to tam slyším za buřičský řeči?“

„Harry?“ ozvala se Jade a on se zas obrátil k ní.

„Ano?“

Vytáhla se na špičky a něco mu pošeptala do ucha. Harry se během její řeči zamračil.

Když skončila, přikývl. „Možná ano, možná ne. Ty tomu muži věříš?“

Nedovedla lhát. „Ano.“

„Co pro tebe znamená, děvče?“

„Nic,“ vyhrkla.

„Tak se mi podívej do očí,“ vyzval ji. „Mluvíš s podlahou a to mi říká, že se děje něco nekalého.“

„Neděje se nic nekalého,“ zašeptala. „Jsem jenom ráda, že klam je u konce.“

Nezdálo se, že by Harryho přesvědčila. „Tak proč se máš před ním na pozoru, když pro tebe nic neznamená?“ popíchl ji, protože cítil, že mu neříká pravdu.

„Je to Colinův bratr,“ připomněla strýčkovi. „To je jediný důvod, proč mě zajímá.“

Harry se rozhodl, že vyčká, až budou o samotě, než ji přinutí mluvit upřímně. „Pořád tomu nerozumím,“ zaburácel. Zase mhouřil oči v Cainově směru. „Podle mne bys měl Pohanovi líbat nohy,“ prohlásil. „Tvůj ubohej bratr přece žije, ne?“

„Když jste zde, můžeme si konečně udělat ve všem jasno, Harry,“ ozval se Caine.

Harry zabručel. Pohlédl zase na Jade. „Pořád mám chuť tě zmalovat, holka. Nebo o tom pochybuješ?“

„Ne, Harry, nepochybuji,“ odpověděla. Ze všech sil se snažila skrýt úsměv. Za celou dobu, co spolu žili, ji Harry ještě nikdy neuhodil. Byl to laskavý, ušlechtilý člověk s duší tak čistou, že Bůh na něj jistě shlížel s pýchou. Harry ji rád děsil všemi druhy strašlivých trestů, když bylo nablízku publikum. Byl přece pirát, jak jí často připomínal, a musel zachovávat patřičné dekorum.

Caine vyskočil z křesla, když Harry pronesl první hrozbu, ale Colin mu pokynul, aby zůstal sedět. „Plané vyhrožování,“ zašeptal bratrovi.

„Podej mi židli, člověče,“ zakřičel Harry. Pořád mhouřil oči na Caina, když přecházel ke krbu. Colin i Nathan vstali a v okamžiku odsunuli stoličku z cesty. Zatímco Jade pomáhala usazovat Colina, Harry stál před krbem s rukama založenýma za zády.

„Vůbec nevypadáš jako Delfín,“ podotkl. Ušklíbl se, blýskl zase zlatým zubem a dodal: „Ty a tvůj nevohrabanej bratr jste voba příjemný jak zimnice. Jediná rodinná podoba, jakou vidím.“

Caine nemyslel, že by ten člověk vůbec něco viděl, ale nechal si svůj názor pro sebe. Pohlédl na Colina, aby zjistil, jak reaguje na urážku on. Přestože Colin měl zas zavřené oči, usmíval se. Caine usoudil, že Harryho hromování mu ani trochu nevadí.

Jeden z jeho mužů přinesl ke krbu mohutné křeslo, a jakmile se do něj Harry usadil, Jade se postavila k němu. Položila Harrymu ruce na ramena.

„Nosíš brejle, chlapče?“ zeptal se Harry Caina.

Caine zavrtěl hlavou. „A někdo jinej tady je nosí? Třeba někdo ze služebnictva?“

„Ne,“ odpověděl Caine.

„Strýčku, víš, kde jsi ztratil ty poslední?“ zeptala se Jade.

„Ne, miláčku, už si nevzpomínám,“ odpověděl. „Kdybych to věděl, neztratil bych je, nemyslíš?“

Pak se Harry obrátil zpátky k Cainovi. „Je nablízku nějaká vesnice?“

Colin se dal do smíchu. I Nathan zkřivil tvář v úsměšku. Caine vůbec netušil, co je tak rozveselilo. „Nablízku je vesnice,“ řekl Colin.

„Tebe se nikdo neptal, ty troubo. Zavři oči a spi, Delfine. K ničemu jinému se nehodíš,“ dodal a zamrkal na něho.

Harry se obrátil ke svému doprovodu a zařval: „Chlapi, je vám jasný, co je třeba dělat?“

Dva odpudivě vyhlížející muži, postávající u dveří na terasu, přikývli. Právě když se obrátili k odchodu, Jade šťouchla Harryho do ramene. „Ale ano, samozřejmě,“ zamumlal. „Žádný drancování, chlapi,“ vykřikl pak. „Jsme moc blízko domova.“

„Ano, Harry,“ zavolal jeden z mužů.

„Vyrazili splnit moji žádost?“ zeptal se Harry šeptem Jade.

„Ano,“ odpověděla. „Rychle jako blesk.“

Harry přikývl. Objal si rukama kolena a naklonil se dopředu. „Slyšel jsem nějaký vzpurný řeči, když jsem přicházel. Člověk by si myslel, že je čas na oslavu, ale já žádný jásání neslyším. Ty ano, děvče?“

„Ne, Harry.“

„Není to tak, že Delfín je pro tebe přítěž a nejsi rád, že se vrátil?“ zeptal se Caina. „Ne že bych ti to dával za vinu. Ten kluk neumí ani pořádně hrát šachy.“

„Vždyť jsem byl ještě napůl v bezvědomí, když jsme hráli naposled,“ připomněl mu Colin.

Harry odfrkl: „I kdybys nebyl, stejně by ti to nepomohlo, tatrmane.“

Colin se zazubil. „Caine? Víš, proč tomu ubohému hastroši říkají Černý Harry?“

„Já ti to povím,“ ozval se Harry. „Protože mám černý srdce.“

Pronesl svá slova velmi nadutě, pak dlouho vyčkával, jestli Caine jeho prohlášení ocení. „Tu přezdívkou jsem si dal já sám. A je docela trefná, že, děvče?“

„Ano, strýčku, je velmi trefná. Tvoje srdce je černé jako noc.“

„Je hezký, že to říkáš,“ odpověděl Harry. Natáhl se a pohladil ji po ruce. „Až se vrátí chlapi z výpravy, odjedu do Zátoky. Snes bych kousek nějakýho žvance, abych se posilnil.“

„Hned to zařídím,“ řekla Jade. Okamžitě vyrazila ke dveřím, záměrně se vyhýbajíc Cainovu křeslu. Když se dostala ke dveřím do chodby, obrátila se k strýčkovi. „Nepřipust’ prosím, aby se Nathan a Caine do sebe pustili, když tu nebudu, Harry.“

„Nemíním se o ně starat,“ odpověděl Harry.

„Ale měl bys,“ vyzvala ho. „Prosím, Harry?“

„No tak teda dobře, nedovolím jim, aby se do sebe pustili.“

Jakmile se za Jade zavřely dveře, zašeptal Harry: „Je to pěkněj kvítek, tahleta holka. Měl jsem jí před lety pořezat tvář. Je moc hezká, než aby to bylo pro ni bezpečný. Proto jsem ji musel tak dlouho schovávat. Nemohl jsem věřit ani sjejm lidem, když jsem se nedíval.“

„Je tak hezká,“ vyštěkl Nathan, „že toho někteří nečestní muži už využili.“

„Nech toho, Nathane,“ odsekl Colin. Otevřel oči a zadíval se na Caina. „Můj bratr je čestný muž.“

„To sotva,“ zavrčel Nathan.

Caine nevěnoval pozornost jejich rozhovoru. Soustředil se na nedbale pronesenou Harryho poznámku, že schovával Jade. Kde ji nechával? Kdo se o ni staral, když u ní nebyl? Zcela jistě tam nebyla žádná žena, jinak by toho věděla o životě trochu víc.

„O čem se tu vůbec mluví?“ ozval se znovu Harry.

„Přestože to není ve vaší povaze, prosím vás, abyste byl trpělivý, Harry,“ ozval se Colin. „Došlo k menšímu nedorozumění, to je všechno.“

„Tak je rychle naprav,“ přikázal Harry.

„Ksaku, Coline, vím všechno, co potřebuji vědět,“ řekl Nathan. „Tvůj bratr je bastard...“

„Ty ses narodil jako nemanželskej syn, chlapče?“ přerušil ho Harry. Zdálo se, že je nad tou možností přímo u vytržení.

Caine si povzdechl. „Ne, nenarodil jsem se jako nemanželský syn.“

Harry se ani nenamáhal skrýt své zklamání, což byl další fakt, který Caine vůbec nechápal.

„Pak tě tak nikdo nemůže nazývat,“ poučoval. „Jen ti, kdo se narodí s takovým znamením hanby, se tím můžou chlubit. Muž by měl bejt takovej jako jeho přezdívka,“ dodal s kývnutím hlavy.

„Nebo žena,“ vložil se do hovoru Colin. Zdálo se, že Caine tomu nemůže uvěřit. Colin zadržoval smích. „Harry? Pověz mu o Bastardu Býkovi,“ navrhl. „Coline, proboha,“ začal Caine.

„Počkej, Caine,“ zašeptal jeho bratr. „Potřebuji trochu víc času, abych si mohl uspořádat myšlenky.“

Caine přikývl. „Dobře,“ řekl. Obrátil se k Harrymu. „Řekněte mi o Bastardu Býkovi.“

„Nebyl to vůbec žádnej bastard,“ začal Harry a zamračil se. „Jenom říkal, že je, aby se mohl dát najmout na naši loď. Věděl, jakej význam přikládám přezdívám. Když jsme zjistili, že lhal, hodili jsme ho přes palubu zároveň s odpadkama.“

„Náhodou se to stalo uprostřed oceánu,“ podotkl Colin. „Ale Pohan ho nenechal utopit se.“

„To je od vás velmi ohleduplné,“ zamumlal Caine k Nathanovi.

„Byl tam jeden chlapík, řádnej, statnej muž...“

Caine dlouze povzdechl. Opřel se o opěradlo křesla, zavřel oči a usoudil, že bude muset počkat, až směšná historka o přezdívkách skončí. Zdálo se, že Colin se konverzací baví a zároveň odpočívá. Vypadal teď, jako by napůl spal... a byl nesmírně bledý.

Dobrých deset minut nebo snad déle pokračoval Harry se svým výkladem. Když přece jen skončil, řekl Nathan: „I Jade má speciální přezdítku.“

„Řeknu i to,“ prohlásil Harry. „Koneckonců jsem to byl já, koho to zvláštní jméno napadlo.“

Nathan přikývl. „Tak dobře, Harry, řekni to.“

Všichni teď sledovali Caina. Kdyby se namáhal otevřít oči, viděl by jejich úsměvy.

Caine jen stěží skrýval netrpělivost. „A jaké je to zvláštní jméno, Harry?“ zeptal se nakonec unaveně.

„Tak tedy dobrá, chlapče,“ protáhl Harry. „Líbí se nám říkat jí Pohan.“

KAPITOLA 12

Vůbec tu novinu nepochopil. Napřed prostě odmítal uvěřit, že Jade může být skutečný Pohan. Takových smělých kousků se přece může odvážit pouze muž.

Colin, Harry a Nathan ho pozorně sledovali. Jakmile odmítavě zavrtěl hlavou, sborově kývli.

„Chápu, že tomu nemůžeš uvěřit,“ ozval se Colin. Tvářil se soucitně. „Ale je to pravda, Caine. Harry jí dal tu přezdívku už před lety, protože...“

„Povím to sám,“ přerušil ho Harry. „Způsobila to její barva vlasů, synku. Byly rudý jak plameny pekelný, když byla malá.“

Podle výrazu Cainovy tváře bylo jasné, že pořád nechápe. Harry si pomyslel, že mu snad není jasný důvod její přezdívky. „Byla tehdy divoká jak sto čertů,“ vysvětloval. „Prostě jako pohanský děčko.“

Cainův výraz se pomalu měnil z nedůvěřivého na rozzlobený. Colin i Harry zneklidněli. Jen Nathan se zřejmě situací bavil. „Copak by byl muž schopen nechávat po sobě růži, Caine?“ zeptal se, doufaje, že tím ještě přisype do rány sůl. „To je přece typicky ženské gesto. Překvapuje mě, že na to zatím nikdo nepřišel. Nemám pravdu, Coline?“

„Ano,“ odpověděl Colin a pohlédl na bratra. „Je to překvapující.“

Byla to poslední poznámka před dlouhým tichem. Harry a Nathan čekali, až se Caine smíří s pravdou.

Colin znal svého bratra mnohem lépe než jeho přátelé. Trpělivě čekal na jeho výbuch.

Jade zatím v jídelně pomáhala Sternsovi s přípravou stolu. Jakmile komorník postřehl výraz na její tváři, věděl, že něco není v pořádku. Tvář měla bílou jako plátno ubrusu.

Neřekla mu nic, jen vysvětlila, že přijel její strýček a se svými čtyřmi muži by tu rád povečeřel, než zas odjedou. Trvala také na tom, aby byl připraven nejjemnější křišťál. Sterns zašel do kuchyně, aby přikázal připravit pokrm, čímž přiměl k horečnaté činnosti kuchařku i s její pomocnicí, která se jmenovala Bernice, a pak se vrátil do jídelny.

Zpozoroval, že si Jade zkoumavě prohlíží velký oválný stříbrný podnos. „Strýčkovi se bude líbit,“ poznamenala. „Ten kousek je skutečně nádherný.“

Sterns přikývl. „Dar od krále,“ vysvětloval. „Když byl markýz povýšen do rytířského stavu, Colin uspořádal na jeho počest velkou slávu. Král se tehdy předvedl a daroval mu tento podnos. Když se ho obrátíte, uvidíte věnování.“

Jade potřásla hlavou. Vrazila podnos Sternsovi do rukou. „Schovejte ho.“

„Prosím?“

„Schovejte ho, Sternsi,“ opakovala. Rozhlédla se kolem sebe a pak se zeptala: „Máte ještě nějaké zvláště vzácné předměty, které by si Caine rád ponechal?“

„Stříbrný čajový servis v příborníku,“ řekl. „Jsem přesvědčen, že pro milorda má zvláštní význam.“

„I ten mu daroval král?“

„Ne, ten má po babičce.“

„Dobře ho ukryjte, Sternsi. Dejte jej pod Cainovu postel. Tam bude v bezpečí.“

„Milady?“ začal Sterns. „Není vám něco?“

„Ne.“

„Vypadáte jako nemocná,“ pokračoval. „A chodíte tady, jako byste byla v transu. Víím, že něco není v pořádku...“

Jade přešla ke dveřím, pak se obrátila zpátky ke Sternsovi. „Jste ke mně velmi laskavý, pane. Nikdy vám to nezapomenu.“

Sterns se tvářil vyplašeně. Jade chtěla za sebou zavřít dveře, když k ní dolehl Cainův výkřik.

„Jade!“

Při tom zadunění se třásly křišťálové poháry. Jade na sobě nedala znát žádné známky rozčilení, ale Sterns vyskočil.

„Myslím, že váš pán právě obdržel nějaké znepokojující zprávy. Doufala jsem, že můj strýc počká... no, na tom nezáleží.“

Sterns vyšel za ní ke dveřím. Když začala stoupat po schodech, zavolal na ni. „Jsem přesvědčen, že by si milord přál, abyste za ním přišla, lady Jade.“

Dál stoupala po schodech. „Byl bych rád, kdybych vám mohl stát po boku,“ řekl. „Vím, že jeho prchlivost bývá někdy hrozná.“

Sterns počkal, až byla z dohledu, pak vtrhl do salonu.

Jen s obtížemi zachoval klid, když spatřil Colina. „Můj bože, jste to vy, Coline?“ vykřikl.

„Zdravím vás, Sternsi,“ řekl Colin. „Jsem rád, že se zas vidíme. Pořád tak sekýrujete svého pána?“

Sterns se pomalu vzpamatovával. „Ze všech sil se snažím,“ zašeptal.

„Tohle je sluha, Caine?“ ptal se Harry.

„To je diktátor, ne majordomus,“ prohlásil s úsměškem Colin.

Sterns se obrátil ke staršímu muži, kterému zjevně nesloužil zrak. Málem mu poklesla čelist.

„Mám připravenu večeři?“ zařval Harry.

Sterns usoudil, že to musí být Jadin strýček. Cizinec sedící vedle Colina byl ještě příliš mladý. „Za malou chvíli bude připravena,“ odpověděl a obrátil se k Cainovi. „Musím s vámi ihned hovořit venku v hale, milorde. Je to nesmírně důležité.“

„Ted’ ne, Sternsi,“ řekl vyčerpaně Caine. „Povíte mi to později.“

„Možná jste mi nerozuměl,“ namítl Sterns. „Jedná se o problém, který je třeba vyřešit okamžitě. Týká se lady Jade.“ Caina to vůbec nepřekvapilo. „Co zapálila ted’? Kuchyni?“

„Milorde, ted’ není čas na žerty,“ vyhrkl sluha.

„Zdá se ti snad, že žertuji, Sternsi?“

Majordomus zkřížil paže na hrudi. „Lady Jade nic nezapálila,“ prohlásil. „Odchází.“

Jeho slova vyvolala reakci, v níž doufal. Rychle uhnul svému pánovi z cesty, když vyskočil, a s uspokojením kývl hlavou, jakmile Caine zařval: „Jen ať to zkusí!“

Sluha počkal, až jeho pán vyběhne z místnosti, pak se obrátil k Jadinu strýci: „Večeře se bude podávat za okamžik,“ oznámil mu už zase svým obvyklým povýšeným tónem.

Caine bral schody po dvou. Srdce mu bušilo. Pomyšlení, že by ho opustila, bylo nesnesitelné. Poprvé v životě ho zachvátila panika.

Jakmile rozrazil dveře do její ložnice, spatřil ji. Panika ho rychle opustila. Přibouchl za sebou dveře a opřel se o ně.

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Chovala se, jako by tam nebyl. Stála u postele a skládala šaty zelené barvy. Před sebou měla otevřený vak, který byl už téměř plný.

„S balením můžeš klidně přestat,“ řekl, překvapen, že jeho hlas zní tak energicky. „Nikam nepůjdeš.“

Jade se k němu obrátila. Byla rozhodnuta pořádně mu to vytmavit, než odejde, ale když viděla, jak se tváří, srdce jí pokleslo a nemohla si vzpomenout na jediné slovo, které si předtím pro svou řeč připravovala.

Byl tak vzteklý, že mu zas začaly pulzovat svaly v čelistech. Fascinovaně na něj hleděla a snažila se přitom posbírat odvahu.

„Nikdy nedovolím, abys mě opustila, Jade,“ řekl. „Nikdy. Slyšíš?“

Pomyslela si, že ho musí slyšet celá vesnice. Od jeho řevu jí už zvonilo v uších. Pomalu sklonila hlavu. „Řekl jsi, že jsem poběhlce,“ zašeptala.

Uvědomil si trýzeň v jejím hlase. Část jeho hněvu vyprchala. „Ne, nic takového jsem neřekl.“

„Ale myslel sis to,“ namítla. „Chtěl jsi to říct.“

„Nechtěl,“ odpověděl. „Jade, máme teď důležitější témata, která je třeba probrat.“

Zavzdychala. „Důležitější než to, že mi říkáš poběhlce?“

Odtrhl se od dveří a zamířil k ní. Okamžitě o krok couvla. „Nepřibližuj se ke mně. Nechci, abys ses mě dotýkal.“

„Pak se budeš cítit po celý zbytek života opravdu bídne, Jade. Mám v úmyslu se tě dotýkat pořád.“

„Ty vůbec nestojíš o mne,“ vykřikla. „Chceš slabou, zranitelnou ženu, kterou jsem jen hrála, Caine. Vůbec mě neznáš, nevíš, jaká opravdu jsem. Neznáš mě,“ opakovala, když kroutil hlavou. „Jsem velmi silná a rozhodná. Jen jsem předstírala, že po tobě toužím, ty bláhový, abys považoval za čest mě bránit. Použila jsem všechny triky, které slabá žena může použít. Ano! Stěžovala jsem si při každé příležitosti a naříkala jsem, když jsem potřebovala dosáhnout svého.“

Chytil ji a strhl k sobě. „Odcházím,“ vykřikla. „Copak to nedokážeš pochopit při tom svém tupém...“

„Zůstaneš.“

„Nenávídím tě,“ zašeptala a rozplakala se. Opřel si bradu o její temeno. „Ne, ty mě nedokážeš nenávidět,“ zašeptal.

„Nenávídím všechno, co se tě týká,“ kvílela mezi srdceryvnými vzlyky. „Ale ze všeho nejvíc nenávídím, jak mi odporuješ.“

„Jade?“

„Prosím?“

„Tvé slzy jsou i teď falešné?“

Dlouho se nemohla utišit, aby mu dala jasnou odpověď. „Většinou ano,“ vykoktala. „Nikdy v životě nepláču,“ dodala za okamžik. „Jen slabé ženy pláčou.“

„Ale ty slabá nejsi, že, láske?“ zeptal se. Jeho úsměv byl jemný, hlas také, ale svíral ji jako železo, i když s ním zápasila a snažila se vyprostit.

Chtěl ji držet v náruči po celý zbytek života. „Jade?“

„Co je?“

„Miluji tě.“

Neodpověděla a roztrásla se. Věděl, že ji vyděsil. „Jsi nejrozporuplnější žena, s jakou jsem se kdy setkal,“ zašeptal s povzdechem. „Bůh mi pomáhej, i přesto tě miluji.“

„Já tě nebudu milovat,“ vyrazila. „Ani tě nemám ráda.“ Skončila se svými litaniami a hlasitě škytla.

Caine se jejími vyhrůžkami ani trochu neznepokojil. „Miluji tě a budu milovat,“ řekl znovu. „Teď a navždy.“

Byl rád, že ji může držet v náruči, když plakala. Bože, měla v sobě takovou spoustu slz.

Stáli tak jistě dobrých deset minut, než byla schopna trochu se vzpamatovat.

Otřela si tváře o klopky jeho kabátu, pak se od něj odtáhla. „Měl by ses vrátit dolů,“ zašeptala.

„Bez tebe se nevrátím,“ namítl.

„Ne,“ odpověděla. „Nathan a Harry by poznali, že jsem plakala. Zůstanu tady.“

„Jade, nemůžeš přece...“ Zarazil se uprostřed věty, pak se zeptal: „Proč by mělo záležet na tom, jestli se doví, že jsi plakala?“

„Kdybych plakala, nebyla bych taková, jakou mě chtějí mít,“ odpověděla.

„Nepokusila by ses mi to blíže vysvětlit?“ vyzval ji jemně.

Rozmrzele na něj pohlédla. „Musí se zachovávat dekorum, Caine.“

Přistoupila k posteli a posadila se na ni. „Nechci o tom mluvit.“

Povzdechla si a dodala: „Ach, tak dobře. Uvidíme se dole...“

Zakroutil hlavou. „Počkám na tebe.“

„Ty mi nevěříš?“

„Ne.“

Očekával, že vybuchne. Překvapilo ho, když jen pokrčila rameny. „Tak dobře,“ řekla. „Nevěř mi, Caine. Odejdu při první příležitosti. Nezůstanu tady a nebudu čekat, až mě opustíš. Nejsem blázen.“

Konečně pochopil. Už před ním nemohla skrývat svůj strach ani zranitelnost. „A ty víš zcela jistě, že bych tě opustil, že, Jade?“

„Ovšem.“

Odpověděla s takovou otevřeností, že si nebyl jist, jak má pokračovat. „I když jsem ti právě řekl, že tě miluji, přesto bys...“

„Nathan a Harry mě také milují,“ přerušila ho.

Caine se vzdal snahy uvádět rozumné argumenty, protože usoudil, že by to k ničemu nebylo. Rozhodl se, že bude muset počkat a najít jiný způsob, jak ji přesvědčit.

Najednou zatoužil seběhnout ze schodů a zabít Nathana i Harryho. Místo toho však jen povzdechl. Nemohl odčinit její

minulost. Ne, mohl jí jen poskytnout záštitu, bezpečnou budoucnost.

„Nikdy bych neopustil...“ Zarazil se a pak řekl: „Výborně, Jade. Můžeš mě opustit, kdykoli se ti zachce.“

Vytřeštila oči. Zdálo se, že se každým okamžikem znovu rozpláče. Caine se cítil jako necita. „Kdykoliv budeš mít chuť odejít, můžeš.“

Sklopila oči do klína. „Děkuji.“

„Není zač,“ odpověděl. Přešel k ní, pozvedl ji k sobě a podíval se jí do očí. „Jen ještě jedna maličkost,“ dodal.

„Ano?“

„Pokaždé, když odejdeš, budu tě hledat. A není jediné místo, kde by ses mi dokázala skrýt, Jade. Najdu tě a dovleču zase zpátky sem. Tam, kam patříš.“

Snažila se odsunout mu ruku z brady. „Nikdy mě nenajdeš,“ zašeptala.

Zaslechl v jejím hlase zděšení. Caine se sklonil a políbil ji. Minul však její ústa, když sebou trhla. Uchopil tedy její tváře do dlaní, pevně ji přidržel a teprve pak se zmocnil jejích rtů.

Jazykem jí vklouzl do úst. Tiše zamručel, když ho kousla, a jeho polibek nabyl na síle. Nakonec mu jazykem vyšla vstříc, její odpor pominul. Objala ho pažemi kolem pasu a poddala se mu.

„Miluji tě,“ řekl jí ještě jednou, když zvedl hlavu.

Vzápětí se znovu rozplakala. „Budeš to dělat pokaždé, když ti řeknu, že tě miluji?“ zeptal se.

Byl víc pobaven, než roztrpčen. Zavrtěla hlavou. „Ještě to nechápeš,“ zašeptala. „Ještě ti to nedošlo, Caine.“

„Co nechápu?“ zeptal se hlasem plným něhy.

„Nechápeš vůbec, kdo jsem,“ vykřikla.

Caine znova povzdechl. Vzal ji za ruku a táhl ven z pokoje. Byli už v půli cesty dolů, když jí konečně odpověděl. „Ale chápu. Jsi moje.“

„Nesnáším tvoji nadutost,“ odpověděla mu.

Přede dveřmi salonu se Caine zastavil, pak její ruku pustil. „Jestli se pokusíš vzdálit se ode mne, až tam vejdemo, pak, přísámbůh, toho budeš zatraceně litovat. Rozumíš?“

Přikývla. Když vzal za kliku, všiml si změny, ke které u ní došlo. Zranitelná žena, která mu ležela v náruči, byla ta tam. Jade se tvářila vážně a rozhodně. Caine byl tak šokován tou proměnou, že musel potřást hlavou.

„Jsem připravena,“ prohlásila. „Ale jestli řekneš Harrymu, že jsme spolu spali...“

„Neřeknu,“ přerušil ji, než se mohla znovu rozohnit. „Pokud se ovšem ode mne nevzdálíš.“

Vrhla na něj krátký rozmrzelý pohled, pak vyloudila na tváři nucený úsměv a rázně vstoupila do pokoje.

Hovor v salonu okamžitě ustal. Jade usedla na opěrku křesla stojícího u krbu a pokynula mu, aby se do něj posadil.

„Mám už připravenu večeři?“ zeptal se jí Harry.

„Bude to za minutu nebo za dvě,“ odpověděla Jade. „Poručila jsem, aby ti připravili to nejlepší, strýčku Harry. Trvá to tedy o něco déle.“

Harry se rozzářil. „Jsem šťastnej, že se o mě tak staráš, Pohane,“ lichotil jí.

„Neříkejte jí Pohan,“ ostrým hlasem se ozval Caine.

Jade se při hněvu, který v jeho hlase slyšela, zachvěla obavou.

Nathan se ušklíbl a Harry na Caina jen zamrkal. „Proč kruci ne? Je to její jméno,“ protestoval.

„Ne, jmenuje se Jade,“ odsekl Caine.

„Jmenuji se Pohan.“

Hlas měla přitom chladný jako led. „Je mi líto, že se ti nelíbí, Caine, ale je to...“

Ustala se svým vysvětlováním, když ji vzal za ruku a pevně stiskl.

„Pořád tomu nevěří,“ řekl Harry.

Jade strýčkovi neodpověděla, ale byla přesvědčena, že má pravdu. Caine by ji jistě nedržel za ruku, kdyby tomu věřil. „Myslí si, že všechny ženy jsou slabé, strýčku,“ zašeptala.

Harry odfrkl. Měl v úmyslu dát k dobru pár svých oblíbených historek o Pohanových zvláštních schopnostech, ale vtom se vrátili z výpravy muži, které poslal do vsi.

Přikolébali se k Harrymu.

„Tak co? Kolik toho pro mne máte, chlapi?“

„Jedenáct,“ oznámil menší z námořníků.

Zatímco Caine jen udiveně zíral, Harrymu se v klíně hromadily brýle nejrůznějších velikostí a tvarů. Stařec vyzkoušel první, zamžoural na Caina, pak brýle sundal a odhodil.

„Tyhle nesedí,“ zabručel.

Rituál se opakoval ještě mnohokrát, až se dostal k osmému kousku. V té chvíli šťastně vydechl. „Tyhle jsou dobré,“ prohlásil.

„Strýčku, vyzkoušej i ty ostatní,“ navrhovala Jade. „Mohly by mezi nimi být ještě nějaké, které by ti také padly.“

Harry poslechl, pak zastrčil do kapsy další brýle.

„Splnili jste úkol výborně, hoši. Jsem na vás pyšnej,“

Cainovi poklesla čelist. Představa, jak Harryho muži přišli k tolikerym brýlím, u něj vyvolala rozpačitý úsměv.

„Polovina Anglie bude přisleple mžourat, než se Harry dostane domů,“ usoudil Colin a zakuckal se smíchy.

„Chceš mě urážet, chlapče?“ chtěl vědět Harry.

„Ne, jenom vzdát čest,“ odpověděl Colin.

Sterns otevřel dveře a oznámil, že večere je připravena.

Harry vyskočil z křesla. Nathan a Colin mu ustoupili z cesty, sotva odkopl stoličku z cesty. „Jdeš se mnou, děvče?“ zeptal se Harry, když míjel Jade.

Caine jí sevřel ruku ještě pevněji. „Ne, strýčku, já zůstanu tady,“ zvolala Jade. „Musíme si ještě něco vysvětlit. Přeji dobrou chuť tobě i tvým mužům.“

Jakmile Harry vyšel z místnosti, Jade pokynula jeho doprovodu, aby ho následovali. Jimbo se tvářil, jako by chtěl něco namítat. Vrhá přitom nepřátelské pohledy na Caina.

Jade se na Jimba upřeně zadívala. Mlčenlivá výzva splnila účel a vysoký muž konečně vyšel ven.

„Zavři za sebou dveře,“ zavolala za ním.

„Neslyšel bych pak, kdybys mě náhodou volala,“ protestoval Jimbo.

„Uslyšíš mě,“ slibovala Jade.

„I mě uslyšíš,“ protáhl Nathan. „Dovedu se postarat o svou sestru, Jimbo.“

„To se ještě ukáže,“ bručel Jimbo dost hlasitě, aby ho všichni slyšeli. Vrhł na Caina poslední zlobný pohled a zavřel dveře. „Odpočinul sis už natolik, abys byl schopen vysvětlit ten problém Cainovi? Opravdu bych to ráda měla za sebou, Coline, abych mohla odejít,“ zeptala se Jade. Caine jí znovu stiskl ruku.

„Ano, už jsem si odpočinul,“ řekl Colin. Obrátil se k Nathanovi, získal jeho souhlasný pokyn, pak se znovu zadíval na Caina. „Když jsem studoval poslední rok v Oxfordu, přišel za mnou muž jménem Willburn. Byl z ministerstva války a lákal mladé muže, aby vykonávali nějaké důvěrné úkoly pro Anglii. Naše země tehdy ještě nebyla oficiálně ve válečném stavu s Francií, ale každý věděl, že se vyhlášení války blíží. Willburn každopádně věděl, že jsi pracoval pro Richardse. Přísahal jsem, že to uchovám v tajnosti. Mělo mě tehdy zajímat, Caine, proč o tom s tebou nemohu diskutovat, ale nepřipadalo mi to divné. Tys nikdy o své práci nemluvil, a já jsem si myslel, že to je správné. Abych řekl pravdu, myslím, že jsem byl prací vyzvědače uchvácen.“ Zatvářil se rozpačitě a dodal: „Nějaký čas jsem se cítil jako spasitel Anglie.“

„Kdy ses setkal s Nathanem?“ zeptal se Caine.

„Skoro rok poté, co jsem začal pracovat pro Willburna. Tehdy jsme pracovali společně. Byl vybrán podobným způsobem jako já. Dokonce jsem se s Nathanem při té příležitosti spřátelil.“ Odmlčel se a usmál se na přítele. „Nathana je těžké si zamilovat.“

„Všiml jsem si,“ řekl Caine.

„Pokračuj, Coline,“ přikázal Nathan.

„Trvalo dlouho, než jsem získal Nathanovu důvěru, dá se říci, že skoro celý rok společné práce. Celý ten čas mi vůbec nevěřil. Pak, na zpáteční cestě z Francie, mi pověděl o dopisech, které našel Pohan.“

Colin poposedl a zkrivil tvář bolestí. Nathan postřehl jeho výraz dříve než ostatní a okamžitě mu přisunul stoličku. S jemností překvapivou u tak mohutného muže zvedl Colinovu zraněnou nohu, podložil pod ni polštář a zeptal se: „Je to tak lepší?“

„Ano, děkuji,“ odpověděl Colin. „Kde jsem skončil?“ Caine se díval na Nathana. Viděl v jeho očích starost. Najednou si uvědomil, že toho muže není schopen nenávidět.

To zjištění ho zároveň jaksi rozladilo. Caine ho chtěl nenávidět. Ten bastard opustil vlastní sestru, nechal ji, aby se musela starat sama o sebe. Kvůli němu si Jade tak chránila své srdce, kvůli němu tehdy tolik trpěla. Ale Colin žil.

„Caine?“ ozval se Colin a vzbudil opět bratrův zájem o diskusi. „Myslíš, že je možné, aby existovala ve vládě ještě další vláda?“

„Možné je všechno,“ odpověděl Caine.

„Slyšel jsi někdy o Tribunálu?“ zeptal se Colin. Ztišil přitom hlas až k šepotu.

Colin a Nathan na sebe kývli. Byli připraveni, že uslyší Cainovu zápornou odpověď. Pak mu chtěli vyrazit dech skutečnostmi, které odhalili.

„Ano, slyšel jsem o Tribunálu.“

Colina to udivilo. „Ano?“

„Kdy?“ chtěl vědět Nathan. „A co?“

„Hned po smrti vašeho otce proběhlo vyšetřování, Nathane. Hrabě byl spojen se všemi druhy podvrtné činnosti. Jeho pozemky byly zkonfiskovány, jeho děti zůstaly v chudobě.“

„Jak to všechno víte?“ zeptal se Nathan.

Caine pohlédl na Jade, než odpověděl. „Když mi řekla, kdo byl její otec, požádal jsem Lyona, aby pro mě vypátral další informace.“

„Kdo je Lyon?“ zeptal se Nathan.

„Náš přítel,“ odpověděl Colin.

„Dá se mu věřit?“ chtěl vědět Nathan.

„Dá,“ odpověděl Colin, dříve než se ozval jeho bratr. „Caine, to byl dobrý tah. Lyon by se neptal špatných lidí tak jako já.“

Jade už bolela záda z nepohodlné pozice. Vyprostila svou ruku z Cainovy a trochu ji překvapilo, že ji jen tak pustil. Věděla však, že by se neměla pokoušet odejít. Jestli měl Caine nějakou kladnou vlastnost, pak to byla spolehlivost, se kterou plnil svá slova. Uváděla ji do rozpaků a zároveň děsila.

Popošla ke křeslu, které právě uvolnil Harry, a posadila se.

„Lyon nikomu nekladl otázky,“ vysvětloval Caine. „Prostě si potřebné informace vyhledal ve spisech.“

„To přece nemohl,“ namítla Jade. „Spis mého otce tam chybí.“

Caine pozvedl obočí nad její podivnou poznámkou. „A jak víš, jestli tam je, nebo není?“

Mírně pokrčila rameny. „Protože jsem ho odtamtud vzala,“ přiznala se.

„Co jsi udělala?“

„Caine, o ten spis teď přece nejde,“ rychle se snažila změnit téma a uklidnit ho.

„Tak jak mohl Lyon...“ začal Nathan.

Caine se dál mračil na Jade, když jejímu bratrovi odpovídal. „Richards byl Lyonovým nadřízeným stejně jako mým. Měl své vlastní záznamy. Lyon si to přečetl v nich.“

„Prokázala se při vyšetřování nevina mého otce?“ zeptal se Nathan.

„Ne,“ odpověděl Caine. „Nebyl však ani odsouzen. Nebylo pro to dost důkazů.“

„Ale už je,“ zašeptala Jade.

„Důkazů k prokázání nevinu tvého otce?“ zeptal se Caine.

„Ne, důkazů k jeho odsouzení. Četla jsem tatínkovy dopisy.“

Smutek v jejím hlase mu rval srdce. Caine by ji pořád rád zaškrtil za to, že ho podvedla, ale zároveň toužil ji políbit.

„Caine, jak se teď můžeš usmívat?“ zeptal se Colin. „To není...“

„Promiň,“ odpověděl Caine, ani si neuvědomil, že se usmívá.

„Myslel jsem na něco jiného.“

Při těch slovech se díval na Jade. Ona hleděla na ruce v klíně.

„Pokračuj, Coline,“ vybídl pak bratra Caine.

„Hned po pohřbu jejich otce Pohan... chci říct Jade odjela s Černým Harrym. Hrabě Harrymu zcela důvěřoval.“

„Tomu je těžké uvěřit,“ podotkl Caine.

„Harry je dobrý člověk,“ řekla Jade. „Má zlaté srdce.“

„O tom jsem přesvědčen,“ souhlasil Caine. „Ovšem zmínila ses o jedné blízké přítelkyni, ženě jménem Briarsová, která si velice

přála vzít si k sobě tebe a Nathana. Prostě nechápu, proč si tvůj otec vybral zloděje...”

„Byla to otázka důvěry,“ vysvětloval Nathan. „Otec zatvrdil srdce proti Anglii. Myslel si, že my dva bychom tady nebyli bezpečni. Zůstat u Harryho byla nejlepší možnost.“

„Proč si myslel, že by vám hrozilo nebezpečí?“

„Kvůli dopisům,“ odpověděl Colin. „Hrabě si ponechal všechny dopisy, které obdržel od svých dvou společníků. Krycí jméno Nathanova otce bylo Liška a byl jedním ze tří členů Tribunálu. Ostatní dva se nazývali Mráz a Princ.“

„Můj otec byl velký idealista,“ vložil se do hovoru Nathan. „Zpočátku jsem myslel, že chtěl dopisy uchovat pro budoucí generace. Věřil, že dělá něco... hrdinného pro Anglii. Brzy mu však akce přinesly zklamání. Zanedlouho začala činnost, která prospívala jen Tribunálu. Všechno dovedli zdůvodnit, pokud to podporovalo jejich moc.“

„Byla to pomalá proměna,“ řekl Colin. „První dopis měl v závěru slova ‚pro dobro Anglie‘. Ale po desátém nebo snad jedenáctém dopisu se závěrečná slova změnila.“

„Jaká byla pak?“ zeptal se Caine.

„Končily frází ‚pro dobro Tribunálu‘,“ odpověděl. „Mráz byl první, kdo podepsal dopis s pozměněným zakončením a ostatní dva udělali totéž. Tím byl rozklad dovršen.“

„Začali jednat o své vůli už dlouho předtím, Coline,“ poznamenal Nathan.

„Jakýkoliv prostředek jim byl dobrý,“ vysvětloval Colin Cainovi. „Pokud věřili, že to, co dělají, pomáhá jejich zemi, mohli ospravedlnit jakýkoliv svůj čin.“

„To se velice podobá tvým názorům, Jade,“ prohlásil Caine.

Byla tou poznámkou tak otřesena, že se jí rozšířily zorničky. „Ne, tak to vůbec není,“ namítla. „Caine, já se svému otci vůbec nepodobám. Nesouhlasím s tím, co dělal. Je hřích to přiznat, ale necítím k němu vůbec nic. Svou cestu si vybral sám.“

„Půda tvého otce byla zkonfiskována, majetek zabaven,“ řekl Caine.

„Ano,“ přisvědčila, zvědavá, kam svou poznámkou míří.

„To je důvod, proč bereš bohatým, Jade. Řekl bych, že se prostě mstíš.“

„To není pravda!“

Její výkřik mu řekl, že ji svým úsudkem vyvedl z míry.

„Moc korumpuje,“ řekl. „A absolutní moc člověka zkorumpuje úplně.“

„Nemusíš mi citovat Machiavelliho, Caine. Souhlasím s tebou, že Tribunál toužil po absolutní moci.“

„Byla jsi na stejné cestě.“

„Nebyla,“ vykřikla znovu.

„Byla, Caine?“ zeptal se Colin.

„Byla,“ prohlásil ostrým hlasem Caine.

„Takže ty jsi...“ začal Colin.

„Teď ne, Coline,“ přikázal Caine.

„O čem to mluvíte?“ ptala se Jade. „Já jsem nikdy po moci netoužila.“

Caine nedbal na její námitku. „Řekněte mi zbytek celé historie,“ vyzval Nathana.

„Náš otec změnil názor,“ řekl Nathan. „Začalo ho trápit svědomí, když jeho nadřízený, muž jménem Hammond, měl být potrestán.“

„Potrestán?“ jízlivě se zeptal Colin. „Jak hezké slovo pro tak podlý skutek.“

„Hammond byl nadřízený všech tří,“ poznamenal Nathan. „Byli tam tedy Mráz, Princ a Liška. Každopádně zpočátku dělali, co dostali příkazem. Ale netrvalo dlouho a začali jednat na vlastní pěst. Hammond vytušil, o co se jedná, a ti tři si byli jisti, že jeho podezření roste. Mráz přišel s nápadem, že ho ztrestají.“

„Otec nechtěl, aby byl Hammond zabit,“ řekla Jade. „Byl právě na cestě do Londýna, aby šéfa varoval, když ho zabili. Alespoň tak jsme si to vysvětlili.“

„Koho zabili? Vašeho otce, nebo Hammonda?“ zeptal se Caine.

„Našeho otce,“ odpověděl Nathan. „Poslal Hammondovi zprávu, ve které stálo, že se s ním musí co nejdříve setkat, že jde o naléhavou, životně důležitou záležitost.“

„A jak jste na všechno přišli?“ chtěl vědět Caine.

„Na otcově pohřbu mi Hammond ten dopis ukázal,“ odpověděl Nathan. „Zeptal se mě, jestli o otcově naléhavém problému něco vím. Nevěděl jsem samozřejmě nic. V té době jsem pobýval ve škole. A Jade byla příliš malá, než aby dokázala cokoliv pochopit.“

„Náš otec věřil Harrymu a svěřil mu dopisy, které si uschoval.“

„A Harry ti pak všechno řekl, až jsi byla starší?“ zeptal se Caine Jade.

Přikývla. Nechtěla se však na něho podívat a neustále klopila oči do klína.

„Harry chtěl, aby s námi odjel i Nathan. Otec měl loď a Harry si umínil, že se stane pirátem. Nathan však chtěl dokončit studium. Myslel, že Harry mě vezme na nějaký ostrov na jihu, kde budu žít v bezpečí do doby, než si pro mne přijde on a odveze mě odtamtud.“

„Když jsem se doslechl o eskapádách piráta jménem Pohan, musím přiznat, že mě nenapadlo, že by to mohl být Harry,“ podotkl Nathan.

„Proč jste nepřišel pro Jade?“ zeptal se Caine.

„Nemohl,“ odpověděla Jade, dříve než promluvil její bratr. „Harry a já jsme se nikdy nezdrželi dlouho na jednom místě. Kromě toho Nathan měl v té době své vlastní problémy. Otcovi nepřátelé věděli, že dopisy stále existují. Urputně po nich pátrali. Jakmile prohledali Nathanovy pokoje, nechali ho na pokoji... alespoň nějaký čas, než jsme zase začali sami pátrat.“

„Dopisy jste měl u sebe vy?“ zeptal se Caine. „Nebo je Harry ukryl na nějakém bezpečnějším místě?“

„Máme je na *Smaragdu*,“ odpověděla.

„Chci je vidět,“ prohlásil Caine. „Je ta loď někde nablízku, aby bylo možné na ni vyslat někoho z vašich lidí? Nebo možná...“

Při těch slovech se zarazil, protože Jade zakroutila hlavou. „Není třeba je sem přivážet. Mohu ti jejich obsah citovat.“

„Slovo od slova,“ řekl Colin. „Pohanovi stačí, když si něco jen jednou přečte, a uchová si to v paměti na celý život.“

Pokud taková schopnost připadala Cainovi zvláštní, nezmínil se o tom. Jade byla ráda, že mlčí.

„Pohane, pověz obsah dopisů Cainovi,“ vyzval ji Nathan.

„Jestli jí ještě jednou řeknete Pohane, vytluču z vás duši.“

Nathan se na Caina chvíli mračil, ale pak to vzdal. „Dobře,“ odsekl. „Budu jí říkat Jade, ale jen proto, že nechci, aby někdo jiný slyšel její přezdívkou.“

„Je mi úplně jedno, jaké pro to máte důvody, jen to udělejte,“ zasyčel Caine.

„Ksakru, Coline, pokouším se být vstřícný, ale přísahám Bohu, že z něho tu aroganci vytluču, až tohle všechno skončí.“

Jade byla přesvědčena, že boj se blíží. Rychle začala odříkávat obsah dopisů, aby upoutala pozornost. Trvalo jí to asi tři minuty. A když skončila, nikdo ještě dlouho nepromluvil. Všichni si pomalu nechávali projít hlavou informace, které jim právě podala.

Pak se ozval Colin. „Tak dobrá,“ začal hlasem plným nadšení. „Ten první dopis byl adresován Thortonovi... to je samozřejmě Nathanův a Jadin otec, a podepsal ho nějaký William.“

„V té době ještě neměli krycí jména,“ podotkla Jade.

„Ano,“ přisvědčil Colin. „Pak se z Thortona stal Liška a z Williama Princ. Ale nevíme, kdo je Mráz. Nenalezli jsme žádnou stopu, co se týče jeho...“

„Coline, o jeho identitě se můžeme dohadovat později,“ přerušil jej Nathan.

Colin přikývl. „Zašel jsem za Willburnem a řekl jsem mu o dopisech, Caine. Nathan i já jsme byli přesvědčeni, že mu můžeme věřit. Byl naším nadřízeným a dobře se o nás staral. Až do toho dne jsem nevěděl, že je spojen s Tribunálem.“

„Jsi naivní,“ zamumlal Nathan. „Ovšemže se spolčil s těmi bastardy.“

„To budeš muset nejprve dokázat,“ namítl Colin. „Pak tomu uvěřím.“

Nathan potřásl hlavou. Obrátil se zas k Cainovi. „Byli jsme poslání na jih a nevěděli jsme, že to byla předem dohodnutá záležitost. Měli jsme se v zátocce setkat se dvěma informátory. Byla to samozřejmě léčka. Než jsme zjistili, co se děje, svázali nás, dali nám roubíky a hodili nás do vody.“

„O tom už nebudeš mluvit, že?“ ozvala se Jade. „Není ani třeba, Coline.“

Nathan ani Colin nepostřehli strach v jejím hlase. Ovšem Caine si ho všiml a vrhl na ni ostrý pohled.

„Pokračuj, Coline,“ zamručel Nathan.

Caine si všiml, že Jade zatíná ruce v pěst. Usoudil, že se musela setkat s něčím hrozným, co ji nesmírně vyděsilo.

„Já jsem se dostal do vody první,“ řekl Colin. „Způsobili mi dlouhé, nepříliš hluboké rány nožem a shodili mě z mola. Nathan pochopil, k čemu se chystají, ale já jsem to, díky Bohu, tehdy netušil. Myslel jsem si, že ještě mám šanci.“

Colinova tvář jako by zešedivěla. Nathan se tvářil pochmurně.

„Protože Úzká zátoka byla nedaleko odtamtud, strávili jsme několik předchozích dní s Jade a Černým Harrym. Colin tehdy samozřejmě nevěděl, že se jí říká Pohan, a pořádně se do mé sestřičky zbláznil,“ pokračoval Nathan.

„Ano, je to tak,“ přisvědčil Colin. Obrátil se k Jade a mrkl na ni. „A pořád to trvá, Jade, jen kdybys mi dala šanci.“

Zčervenala a zakroutila hlavou. „Byl jsi naprosto nemožný.“

„Colin za ní chodil jako pejsek,“ řekl Nathan. „Když si uvědomil, že nemá zájem, byl tak zklamán, že jsem ho musel vzít na flám.“

„Té noci jsem se zamiloval do dvou dalších dam,“ podotkl Colin.

„To nebyly dámy,“ poznamenala Jade.

„Ne, nebyly,“ souhlasil Nathan. „Jak si to tak můžeš pamatovat, Coline? Byl jsi úplně namol, člověče.“

Colin se zasmál. „Pamatuji si všechno,“ chlubil se.

Caine byl trpělivý. Podle jejich zachmuřených tváří věděl, že si potřebují trochu zažertovat, aby zmírnili napětí, které se jich při líčení vzpomínek zmocnilo.

Jade ovšem tak trpělivá nebyla. „Tommy a já jsme sledovali Nathana a Colina, když se odebrali na svou schůzku. Byli tak tajuplní, co se týkalo jejich plánů, že to vzbudilo moji zvědavost. Měla jsem pocit, že něco neklape.“

„Kdo je Tommy?“ zeptal se Caine.

Jade doslova vyskočila z křesla a hnala se ven. „Nathane, dopověz celý příběh sám a já se postarám o nějaké občerstvení. Už mě to povídání unavuje.“

Nathan na ni chtěl zavolat, ale Colin mu v tom zabránil. Položil mu ruku na rameno. „Je to pro ni ještě příliš bolestné,“ zašeptal.

Nathan přikývl.

„Samozřejmě že je,“ ozval se Caine drsným hlasem. „Můj bože, musela se dívat, jak...“

„Nedívala se,“ zašeptal Nathan. „Jak už řekl Colin, poznal jsem, o co jim jde, jakmile pořezali Colinovi nohy. Začal jsem se bránit, když vytáhli nůž na mne, a skončilo to tak, že mě bodli do ramene. Rameno mě pálilo jako oheň, když jsem dopadl do vody.“

„Pořezali nás samozřejmě proto, abychom přivábili žraloky. Zátoka je jich plná, protože se tam vyhazuje spousta odpadků. A krev je přitahuje jako mouchy mršina.“

Colin viděl, že Caine začíná být netrpělivý. Naklonil se v křesle s úsměškem na tváři. „Měj s námi trpělivost, Caine. Nejsou to pro nás příjemné vzpomínky.“

Nathan přikývl. „Bylo právě po západu slunce,“ začal.

„Ale i tak jsem viděl jejich ploutve,“ řekl Colin.

Caine seděl na okraji křesla. Teď pochopil příčinu Jadiných nočních můr. Zdálo se jí o žralocích. Můj bože, při pomýšlení na hrůzu, kterou musela prožít, se mu rozbušilo srdce.

„Pohan řekla Tommymu, aby spustil člun, pak vzala jeho nůž a vyrazila za námi. Muži, kteří nás hodili do vody, byli přesvědčeni, že je s námi konec, a ihned zmizeli. Pohan... chci říct Jade, se napřed dostala ke mně. Asi jsem byl blíž. Každopádně mě vytáhla do člunu. Žralok mi vykousl z nohy pořádný kus masa, než mě vytáhla. Tommy však přitom ztratil rovnováhu a přepadl přes palubu. Nikdy už se neobjevil.“

Když se Colin odmlčel a obrátil se k Nathanovi, jeho přítel pokračoval.

„Pořád nechápu proč, ale žraloci se ke mně nepřiblížili. Byli jako šílení, ale jejich cílem se v té chvíli stal Tommy. Colin tehdy už byl ve člunu.“

„Snažil jsem se pomoci,“ zašeptal Colin. Hlas měl ochraptělý. „Ale omdlel jsem. Když jsem zas otevřel oči, byl jsem na palubě *Smaragdu*. Nejpodivněji vyhlížející muž, jakého jsem kdy viděl, se mě snažil přinutit hrát šachy. Přisámbůh, Caine, myslel jsem, že jsem na nebesích, nebo v pekle. Pak jsem si všiml, že vedle mne spí v kóji Nathan. Uviděl jsem i jeho sestru a najednou jsem si na všechno vzpomněl. Připadalo mi, že se to stalo před chvílí, ale pak jsem zjistil, že jsem velmi dlouho o sobě nevěděl.“

Caine se zas opřel v křesle, aby uvolnil napětí v zádech. Několikrát se zhluboka nadechl a všiml si, že Colin a Nathan udělali totéž.

„Věděla... když vyplula na moře, že jsou tam žraloci?“

„Ovšem,“ zašeptal Nathan. „Věděla to.“

„Můj bože, jakou musela mít odvahu...“

„Nechce o tom mluvit,“ ozval se Colin.

„Zdá se jí o tom.“

„Cože?“ zeptal se Nathan.

„Trápí ji zlé sny,“ vysvětloval Caine.

Nathan pomalu přikývl.

„Matthew a Jimbo samozřejmě chtěli pronásledovat ty bastardy, kteří se nás snažili zabít,“ řekl Colin. „Jade jim to však nedovolila. Měla k tomu dobrý důvod. Chtěla, aby ti muži mohli oznámit svému nadřízenému, že jsme mrtví. Cítila, že je to jediná možnost, jak nás udržet v bezpečí. Zřejmě měla správný názor. Nathan i já jsme byli rádi, že se o nás nějakou dobu nebude vědět, a zatím budeme moci vypátrat, kdo za zradou stojí.“

„Ksakru, Caine, byli jsme napadeni vlastní vládou,“ zabručel Nathan.

„Ne,“ odporoval Caine. „Vaše vláda ani nevěděla, že jste pro ni pracovali. Podávali jste někdy hlášení Richardsovi nebo jeho nadřízeným? Byli jste někdy seznámeni...“

„Pověz nám to přímo,“ vyzval ho Colin.

„Tak dobrá,“ odvětil Caine. „Pracovali jste pro Tribunál.“

„Věděl jsem, že to řekneš,“ zašeptal Colin.

„Tím si nemůžete být jist,“ namítl Nathan.

„Richards ani netušil, že jste pro vládu něco dělali, dokud se nedověděl o vaší smrti, Nathane. Ted' pátrá po okolnostech.“

„Pak ho brzy zabijí,“ odtušil Nathan.

„Počíná si velmi nenápadně,“ vysvětloval Caine.

„Zatraceně, vím, že jsem chyboval,“ mručel Nathan. „Málem jsem zavinil tvou smrt, Coline. Nikdy jsem tě do toho neměl zatahovat.“

Colin zavrtěl hlavou. „Jsme přece partneři, ne?“ Obrátil se zpátky k bratrovi a řekl: „Opravdu myslíš, že Richardsovi můžeme důvěřovat?“

„Dal bych za něj život. Jade mu musí co nejdříve předat dopisy nebo alespoň citovat jejich obsah.“

„Můžeme zhotovit kopie,“ navrhl Colin. „V takovém případě by originály zůstaly v bezpečí. *Smaragd* nikdo hledat nebude.“

„Lod' byla pojmenována po ní, že?“ ozval se Caine. Na jeho tváři se objevil náznak úsměvu. „Mohlo mě to napadnout. Její oči mají přece barvu smaragdu, zvláště když se zlobí.“

„Ano, Harry pokřtil lod' podle ní,“ řekl Colin. „Už chápeš, proč ses ocitl v nebezpečí?“

Caine přikývl. „Ano. Pátral jsem po Pohanovi. Tribunál nemohl riskovat, že piráta objevím a dovím se pravdu.“

„Nebezpečí ti hrozí pořád, Caine,“ připomněl mu Colin.

„Ale už dlouho nebude,“ namítl Caine. „Mám plán.“

Colin se zazubil na Nathana. „Říkal jsem ti, že bude mít plán.“ V jeho hlase se objevila neskrývaná úleva.

Do místnosti vešla Jade. Vypadala už mnohem klidněji, ale tvářila se vážně. Caine si uvědomil, že mu nevěnovala jediný pohled, když zamířila ke svému křeslu před krbem a posadila se do něj.

„Sterns přikázal připravit pokoje pro tebe i pro Nathana,“ řekla Colinovi. „Jakmile bude uklizena tvá ložnice, musíš jít nahoru a odpočinout si.“

„Opravdu si myslíš, že bychom měli zůstat zde?“ zeptal se Nathan. Šťouchl do Colina vedle sebe. „Můj dům je na velmi odlehlém místě. Krátce před naší misí jsem dokončil jeho

přestavbu,“ dodal a pohlédl na Caine. „Je skutečně velmi pohodlný.“

Colin se ušklíbl. „Už jsem slyšel o tom tvém paláci tolik, že znám z paměti zařízení každého pokoje. Mluvíš o něm v jednom kuse.“

„Takže se mnou musíš souhlasit. Řeknu vám, Caine, že je to nejkrásnější dům v celé Anglii... Jade, proč kroučíš hlavou? Ty si nemyslíš, že můj dům je nádherný?“

Usmála se na něho. „Ale ano, Nathane, tvůj dům byl skutečně nádherný.“

Nathan se zatvářil znepokojeně. „Říkáš byl?“

„Obávám se, že ti budu muset sdělit nepříjemnou novinu, Nathane.“ Její bratr se naklonil dopředu. „Nepříjemnou?“ řekl.

„Víš, vypukl tam požár...“

„Požár?“ Znělo to, jako by se dusil. Colin se musel bránit nutkání bouchnout ho do zad.

„Byl to opravdu velký požár, Nathane.“

V hlase se jí ozýval soucit. Nathan sebou trhl. „Jak velký, Jade?“

„Tvůj dům shořel až k základům.“

Obrátila se ke Cainovi, zatímco Nathan mumlal bezbožné kletby. „Říkala jsem, že budeš zklamaný.“

Nathan nevypadal zklamaně, usoudil Caine. Jediný bratr se spíš tvářil, jako by chtěl někoho zabít. Protože Caine zažil stejný pocit, když viděl své spálené stáje, uvědomil si, že s Nathanem cítí.

Nathan se zhluboka nadechl a obrátil se ke Colinovi. Jeho hlas zněl příškrčeně, když řekl: „Právě jsem dokončil zařizování posledního zatraceného pokoje.“

„Ano, to je pravda,“ potvrdila jeho slova Jade. „Poslední zatracený pokoj.“

Caine zavřel oči. „Jade, myslel jsem, že to všechno byla lež.“

„Co měla být lež?“ zeptal se Colin.

„Nelhala jsem ve všem,“ bránila se Jade.

„A v čem jsi tedy lhala?“ chtěl vědět Caine.

„Nemusíte se mnou mluvit takovým tónem, pane,“ protestovala dotčeně. „Lhala jsem jen v tom, že jsem byla svědkyní vraždy,“

dodala. „Bylo to nejlepší, na co jsem v tom okamžiku přišla. Alespoň si myslím, že v ničem jiném jsem nelhala. Kdybych si náhodou ještě na něco vzpomněla, zmíním se o tom, ano? A teď už se prosím přestaň mračit, Caine. Není čas na nějaké kázání.“

„Nechcete si své hádky nechat na později?“ ozval se Nathan.

„Jade. Pověz mi, jak došlo k požáru. Byl někdo tak neopatrný...“

„Nebyla to neopatrnost, byl to úmysl,“ vysvětlovala Jade.

„Ten, kdo oheň v tvém domě zapálil, jistě věděl, co tím sleduje.“

Provedli to skutečně velmi důkladně. Byl zničen dokonce i vinný sklep, Nathane.“

„Ksakru, vinný sklep snad ne!“ vykřikl Nathan.

„Myslím si, že chtěli zničit ty dopisy,“ prohlásila Jade.

„Protože je nemohli najít, když prohledávali dům...“

„Prohledávali můj dům?“ zhrozil se Nathan. „Kdy?“

„Den předtím, než ho zapálili,“ odpověděla. „Ach, můj milý, už jsem si vzpomněla,“ dodala a pohlédla na Caine. „Také jsem lhala o svém pádu ze schodů. Ano, já...“

Nathan povzdechl a Jade se zas obrátila k němu. „Až bude po všem, postavím ho znovu,“ řekl. „A co stáje, Jade? Zůstaly nepoškozeny?“

„Ach, ano, stáje zůstaly nedotčeny, Nathane. O ty se nemusíš bát.“

Caine sledoval Jade. Starost v jejím pohledu byla nelíčená. Napadlo ho, proč si Nathan nevšiml, že ještě se špatnými zprávami neskončila.

„Zničený dům, to je skutečně zlé,“ řekl Colin.

„Ano,“ odpověděl Nathan. „Ale stáje jsou v pořádku. Coline, měl bys vidět můj chov. Mám jednoho speciálního koně, ušlechtilého arabského hřebce, zaplatil jsem za něj celé jmění, ale stojí za ty peníze. Dal jsem mu jméno Blesk.“

„Blesk?“ divil se Colin a ušklíbl se nad tím jménem. „Zdá se mi, jako by jméno pro něj vybíral Harry.“

„To je pravda,“ přiznal Nathan. „Ale dokonale mu sedí. Běhá rychle jako vítr. Dá se osedlat jen ode mne a od Jade. Počkej, až ho uvidíš...“ Nathan přerušil své líčení, když viděl, že Jade opět kroutí hlavou.

„Cože, Jade? Ty si nemyslíš, že Blesk je rychlý jako vítr?“

„Ale ano, Nathane, Blesk byl rychlý jako vítr.“

Zdálo se, že se Nathan rozpláče. „Byl?“

„Je mi líto, že mám pro tebe ještě další špatné zprávy, Nathane. Došlo k tomu, že tvůj nádherný kůň byl střelen přímo mezi oči.“

Caine se znovu v křesle naklonil. Důsledky toho, co říkala bratrovi, ho zasáhly s plnou silou. „Ty říkáš, že jsi ani v tom nelhala?“

Znovu zavrtěla hlavou.

„K čertu!“ vykřikl Nathan. „Kdo zastřelil Bleska?“

Rozmrzele pohlédla na Caina. „Říkala jsem, že se bude zlobit,“ zamumlala.

„Ale rozhodně to není moje chyba,“ ozval se Caine. „Tak se na mne nedívej tak znechuceně.“

„Zastřelil ho Caine?“ zařval Nathan.

„Ne,“ chvatně odpověděla Jade. „Jen nevěřil, že budeš tak zklamaný. Caina jsem tehdy ještě ani neznala.“

Její bratr klesl zpět do polštářů a zakryl si rukou oči. „Nebylo jim nic svatého?“ zařval.

„Blesk očividně ne,“ odpověděl suše Caine.

Nathan na něj zlobně pohlédl. „Byl to zatraceně dobrý kůň.“

„Jsem přesvědčen, že máte pravdu,“ řekl Caine a obrátil se k Jade. „Jestliže jsi mluvila pravdu, pak to jen znamená, že...“

„Opravdu bych velice ocenila, kdybys mě přestal urážet, Caine,“ vyštěkla.

„Jade vždycky mluví pravdu,“ bránil sestru Nathan.

„Skutečně?“ prohlásil výsměšně Caine. „Z této stránky jsem ji ještě nepoznal. Od okamžiku, kdy jsem se s ní setkal, nedělá nic jiného, než lže. Nemám pravdu, miláčku? Ale to všechno teď bude jiné, že?“

Neodpověděla mu.

„Drahoušku, proč jsi ještě neřekla Nathanovi ostatní špatné zprávy?“

„Ostatní? Můj bože, jsou tedy ještě další?“

„Ještě pár,“ odpověděla Jade. „Vzpomínáš si na svůj krásný nový kočár?“

„Můj kočár ne, Jade,“ zaúpěl tiše Nathan.

Obrátila se ke Colinovi, zatímco Nathan chrlil potichu jednu kletbu za druhou. „Měl bys ho vidět, Coline. Byl překrásný. Uvnitř byl tak prostorný a pohodlný. Nathan dal opěradla potáhnout jemnou kůží.“

Colin se zatvářil soucitně. „Byl?“ zeptal se.

„Někdo ho zapálil,“ oznámila Jade.

„Proč by někdo chtěl zničit úplně nový kočár?“

Na jeho otázku odpověděl Caine. „Vaše sestra vynechala jednu velmi důležitou podrobnost. Seděla totiž v tom kočáru, když ho zapálili.“

Colin byl první, kdo na sdělení zareagoval „Můj bože, Jade. Pověz nám, co se stalo.“

„Caine vám to právě řekl,“ odpověděla.

„Ne, musíš nám přesně popsat, jak k neštěstí došlo,“ naléhal Colin. „Mohli tě zabít.“

„To bylo jejich cílem,“ řekla a hlas se jí zachvíval pobouřením. „Chtěli mě zabít. Když zničili tvůj dům, dala jsem si připravit kočár a vydala jsem se do Londýna. Chtěla jsem tě najít, Nathane...“

„Kolik lidí bylo s tebou?“

„Hudson se mnou poslal dva muže,“ odpověděla.

Caine potřásl hlavou. „Zdá se mi, žeš mi říkala, že jsi v Anglii teprve dva týdny,“ řekl.

„No, vlastně to je o něco déle,“ připustila váhavě.

„Jak dlouho?“

„Dva měsíce,“ přiznala. „Musela jsem ti zalhat.“

„Mohla jsi mi povědět pravdu.“

Začínal se zlobit. Jade byla však příliš rozčilená, než aby si toho všimla. „Ale? Ty bys mi věřil, kdybych ti řekla, že Pohan jsem já a že jsem právě unesla Winterse, přivedla ho k Nathanovi a teď se pokouším... Ach, co z toho. Vůbec bys mě neposlouchal.“

„Počkej okamžik,“ vyzval ji Nathan. „Kdo je ten Hudson, Jade? Řeklas, že Hudson s tebou poslal dva muže, vzpomínáš si?“

„To je majordomus, kterého pro tebe najala lady Briarsová.“

Nathan přikývl. „A co se stalo pak?“ zeptal se.

„Byli jsme téměř před Londýnem, když nás přepadli tři muži. Zabarikádovali nám cestu poraženými stromy. Vyklonila jsem se z okna, abych se podívala, co se stalo, a uslyšela jsem křik. Pak mě někdo udeřil do spánku, Nathane. Málem mi to vyrazilo dech. Musela jsem omdlít, i když to nerada přiznávám.“ Obrátila se k Cainovi. „Vůbec nemám ve zvyku omdlévat.“

„Odbočuješ, Jade,“ připomněl jí Caine.

Mrzutě na něj pohlédla, pak se zas obrátila k bratrovi. „Vnitřek vozu byl roztrhán na cáry. Rozřezali tu krásnou kůži nožem. Ucítila jsem kouř a vylezla jsem ven.“

„Hledali dopisy?“ ptal se Colin.

„Tys otevřela dveře a vylezla z kočáru ven?“ současně se ozval Nathan.

„Ano a ne,“ odpověděla Jade. „Ano – myslím, že předpokládali, že by dopisy mohly být ukryty v čalounění, a ne, Nathane, neotevřela jsem dveře. Obě strany byly zataraseny silnými kmeny. Protáhla jsem se oknem. Díky bohu nebyla tak pevná, jak sis myslel. Vlastně, Nathane, když si to tak uvědomuji, zdá se mi, že jsi za ten kočár zaplatil až moc. Rámy nebyly vůbec tak pevné a...“

„Jade.“

„Caine, nezvyšuj na mne hlas,“ vyzvala ho Jade.

„To je správná připomínka,“ podotkl Colin.

„Moc jsem se bála,“ zašeptala Jade. Obrátila se ke Cainovi.

„Nestydím se přiznat, že jsem se bála.“

Caine přikývl. Tón jejího hlasu mu řekl, že ho vyzývá, aby s ní nesouhlasil. „Ne, není žádná hanba bát se.“

Zdálo se, že se uklidnila. Potřebovala tedy jeho souhlas? Caine o té možnosti chvíli uvažoval, pak poznamenal: „Ted' už vím, jak jsi přišla k modřinám na ramenou. Bylo to z toho, jak jsi lezla ven oknem, že?“

„Jak k čertu víte, že má na ramenou modřiny?“ zařval Nathan, protože si právě uvědomil souvislosti Cainovy poznámky.

„Viděl jsem je.“

Nathan by skočil Cainovi po hrdle, kdyby mu Colin nesrazil paži. „Později, Nathane,“ řekl. „Vyřídíš si své spory s Cainem později. Zdá se, že spolu strávíte delší čas.“

Nathan se tvářil, jako by mu někdo řekl, že bude muset znovu plavat se žraloky.

„Uvedl bys sebe a Colina v nebezpečí, kdybys odešel,“ řekla Jade. „Bylo by to příliš nebezpečné.“

„Budeme muset zůstat spolu,“ dodal Colin.

Nathan váhavě přikývl na souhlas.

„Caine?“ ozval se Colin. „Když jsi pátral po Pohanovi, vydával ses v nebezpečí. Zbývající členové Tribunálu nemohli riskovat, že by se ti podařilo piráta najít. Mohlo by se stát, že by tě Pohan dokázal přesvědčit, že nemá nic společného se smrtí tvého bratra. Ano, to riziko bylo příliš velké.“

„A tak jsi za mnou poslal Jade,“ prohlásil Caine.

Nathan zavrtěl hlavou. „Neposlali jsme ji. Od začátku do konce to byl její plán a my jsme se o něm dověděli, až když odjela. Vůbec jsme ho nemohli ovlivnit.“

„Jak se pronásledovatelů zbavíme?“ zeptal se Colin.

„Nemůžeš nám pomoci hledat viníky, pokud i tebe pronásledují.“ Dlouze povzdechl a zamručel: „Krucí, takový zmatek. Jak proboha ty bastardy najdeme? Nemáme nic, čeho bychom se mohli chytit.“

„Mýlíš se, Coline,“ řekl Caine. „Přece jen máme pár informací, se kterými můžeme začít. Víme, že Hammond, hlava Tribunálu, byl oficiálním vedoucím oddělení. Tři muži, které najal, byli Mráz, Liška a Princ. A v současné době žije jen jeden nebo dva z nich, ano? A jeden z nich, případně oba, jsou Willburnovi nadřízení. Willburn, mimochodem, určitě vede dvojí život. Musí pracovat pro vládu, a zároveň pro Tribunál.“

„Jak jste na to přišel?“ zeptal se Nathan.

„Když jsme dostali zprávu o vaší smrti, otec a já jsme zároveň obdrželi výčet menších, ale hrdinských úkolů, které jste statečně plnili pro Anglii. Willburn si chránil záda, Coline, a ani v jednom souboru nebyla uvedena informace, která by mohla být napadena.

Důvodem samozřejmě byla bezpečnost. Mimochodem, oba jste dostali řád za chrabrost.“

„Proč si s tím dávali takovou práci?“ zeptal se Nathan.

„Aby nás uklidnili,“ odpověděl Caine. „Náš otec je vévoda, Coline. Willburn nás prostě nemohl nechat zmizet jen tak. Vyvolalo by to příliš mnoho otázek.“

„A co Nathan?“ chtěl vědět Colin. „Proč se jemu obtěžovali dávat vyznamenání po smrti? Jeho otec už není naživu a žádný jiný Wakerfields s titulem neexistuje. Chtěli uklidnit Jade?“

Caine potřásl hlavou. „Zapomínáš na další četné Nathanovy tituly,“ řekl Caine. „Uvědom si, že je také markýz ze St. James? Tribunál musel brát v úvahu všechny důsledky, kdyby se jejich proradná klika dostala do podezření.“

„Na St. Jamese jsem opravdu zapomněl,“ přiznal Colin. Obrátil se s úsměvem k Nathanovi. „O této větvi své rodiny moc nemluvíš, Nathane.“

„A ty bys mluvil?“ suše opáčil Nathan.

Colin se zasmál. „Ted' není čas na výčitky,“ prohlásila Jade. „Kromě toho jsem přesvědčena, že všechny ty historky o St. Jamesech silně přehánějí. Myslím, že přes všechnu svou nevlídnost jsou to dobří lidé. Nemám pravdu, Nathane?“

Ted' se pro změnu zasmál Nathan. „To se povedlo,“ pronesl ironicky.

Jade se na něj zamračila, protože byl tak upřímný. Pak se obrátila k Cainovi. „Zúčastnil ses slavnosti na počest Nathana a Colina?“ zeptala se. „Byla pěkná? Byly tam květiny? Hodně lidí...?“

„Ne, nezúčastnil jsem se slavnosti,“ přerušil ji Caine.

„Styd' se,“ prohlásila. „Nešel jsi na bratrovu...“

„Jade, velice jsem se zlobil,“ znovu jí skočil do řeči Caine. „Nechtěl jsem poslouchat žádné řeči ani přijímat žádné rady na Colinovu počest. Tu povinnost jsem přenechal otci. Chtěl jsem...“

„Odvetu,“ ozval se Colin. „Přesně tak jako tenkrát, když jsi vyrazil za Bradleyovými.“

Chtěl vylíčit historku Nathanovi, ale Jade začala být netrpělivá. „Ráda bych se vrátila k našemu původnímu tématu,“ řekla. „Dospěl jsi k nějakému řešení, Caine?“

Přikývl. „Myslím, že mám dobrý plán, jak odvést ty skunky ze své stopy. Každopádně za pokus to stojí, ale přece je tu jedno nebezpečí. Musíme se obávat o Jade.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Colin.

„Coline, máme co dělat se dvěma různými problémy. Jedním cílem jsem já, to je pravda. Musíme předpokládat, že vědí, že jsem se nevzdal pátrání po Pohanovi, jejich vhodném obětním beránkovi.“

„Ale co to má společného s Jade?“ zeptal se Colin. „Nemohou přece vědět, že Pohan je ona.“

Caine povzdechl a začal vysvětlovat: „Vezměme to od začátku. Je zjevné, že další dva členové Tribunálu vědí, že Liška si ponechal dopisy. Protože je nemohou najít, zkusí další možnost. Použijí svého člověka, Willburna, aby získal tebe, Nathane. Může být něco lepšího, než získat dohled nad synem Lišky?“

Nečekal na Nathanovu odpověď a pokračoval: „Předpokládám, že tvé pokoje v Oxfordu byly nejednou prohledávány, nemám pravdu?“

Nathan přikývl. „Museli si být zatraceně jistí, že dopisy jsou u tebe. Nějaký čas jsi byl jediný, kdo je mohl ukrýt. Tvoje sestra byla příliš mladá a Harry ji už tehdy odvezl. A v té době,“ dodal, „nikdo nemohl předpokládat, že by mu Liška mohl svěřit dopisy. Na první pohled Harry vůbec nevzbuzuje důvěru. Také nemohli vědět, že Liška znal Harryho tak dlouho.“

Jade měla chuť vydechnout úlevou. Caine teď mluvil logicky. Cítila se, jako by jí právě někdo sňal ze srdce kámen. Podle výrazu v bratrově tváři došla k názoru, že Colinovi se ulevilo stejně jako jí.

„A dál?“ ozval se Nathan, když Caine zmlkl.

„Čekali,“ odpověděl Caine. „Věděli, že nakonec se dopisy objeví. A přesně to se také stalo. Harry dal dopisy Jade. Ta je ukázala Nathanovi a on se o informaci rozdělil s tebou, Coline.“

„To všechno přece víme,“ odsekl Nathan.

„Tiše, Nathane,“ zašeptala Jade. „Caine teď logicky shrnuje celou historii. Nesmíme ho v jeho soustředění rušit.“

„Když Colin pověděl o dopisech Willburnovi, ten samozřejmě všechno vypověděl Tribunálu.“

„A tak se rozhodli nás odstranit,“ řekl Colin. „Uvěřil jsem špatnému člověku.“

„Ano, věřil jsi špatnému člověku.“

„Pořád dopisy hledají,“ řekl Nathan.

Caine přikývl. „Přesně tak.“

Colin se trochu víc napřímil. „Teď, když si myslí, že jsme po smrti, Nathane, může existovat jen jedna osoba, která by mohla mít ten prokletý důkaz.“

Obrátil se a pohlédl na Jade. „Vědí, že je máš ty.“

„To není tak jisté,“ namítala Jade. „Přece by mě už zabili,“ dodala. „Místo toho však pořád hledají, proto zničili tvůj nádherný dům, Nathane, a proto roztrhali na cáry tvůj kočár...“

„Jade, už nemají kde hledat. Zbývá jim jen jediná možnost,“ ozval se Nathan.

„Pokusí se ji unést,“ prohlásil Colin.

„Ano,“ potvrdil jeho slova Nathan.

„Nepřipustím, aby se k ní kdokoli přiblížil,“ ozval se Caine. „Ale nemyslím si, že jsou přesvědčeni, že dopisy má ona. Mohl je také ukrýt někdo z vás dvou, než vás napadli. Řekl bych, že začínají být bezradní.“

„Tak co uděláme?“ zeptal se Colin.

„Napřed to nejdůležitější,“ řekl Caine. Obrátil se k Jade. „Vzpomínáš si, cos ode mne žádala, když jsi tehdy v noci přišla do taverny?“

Rozpačitě přikývla. „Chtěla jsem, abys mě zabil.“

„Cože?“ zařval Nathan.

„Žádala mě, abych ji zabil,“ opakoval Caine a nespouštěl oči z Jade.

„Ale on můj požadavek odmítl,“ vysvětlovala Jade. „Věděla jsem samozřejmě, že to udělá. A co to má společného s tvým plánem?“

Když se na ni zazubil, objevil se mu zase na obvyklém místě dolíček. „To je přece naprosto jasné, miláčku. Změnil jsem názor. Rozhodl jsem se, že ti vyhovím.“

KAPITOLA 13

„Pohan musí zemřít,“ prohlásil tichým, energickým hlasem Caine. „To je jediná možnost.“ Když dopověděl, pohlédl na Nathana. Jadin bratr okamžitě přikývl.

Jade vyskočila z křesla. „Já nechci zemřít,“ vykřikla. „Nedovolím to, Caine.“

„Ale, Jade...“ začal Nathan.

„On mluví o pirátovi,“ vysvětloval Colin. „Rozhodně nechce zabít tebe, má milá.“

Jade rozzlobeně pohlédla na Colina. „Vím přesně, co má na mysli,“ vyštěkla. „A znovu říkám, že to nedovolím. Máš vůbec představu, kolik let mi trvalo, než jsem si vybudovala svou pověst? Když si pomyslí...“

Muži na její ostrá slova nedbali. Nathan a Colin se jenom usmívali. Jade to nakonec vzdala. Znovu se posadila a zamračeně se obrátila ke Cainovi. „Kdybys nezačal se svým honem na Pohana, nebylo by nic takového zapotřebí. Všechno je jen tvoje chyba, Caine.“

„Jade, je to jediná možnost,“ přesvědčoval ji Nathan. „Když Pohan zemře, nebo přesněji, když svět uvěří, že je mrtev, bude muset Caine nechat svého stíhání, ne? Tribunál ví, že si Caine myslí, že jeho bratra zabil Pohan, neuvědomuješ si to?“

Váhavě přikývla. „Nechají tedy Caina na pokoji, že? Měl by pak být v bezpečí.“

Nathan se usmál. Obrátil se k Cainovi. „Takový plán vyřeší víc problémů,“ podotkl s výmluvným pohledem směrem k sestře.

Caine přikývl. „Jade, budeš muset trochu změnit své způsoby. Když Pohan zemře, neměla bys...“

„Je to moje práce,“ vykřikla. „To, co umím nejlépe.“

Caine zavřel oči. „Co přesně umíš tak dobře?“

Odpověděl mu Nathan. „Pirátskou práci dělal Harry,“ vysvětloval. „Jade byla vždycky na palubě, ale všemu velel on. Ona měla na starosti loupeže na pevnině. Opravdu má na to zvláštní talent, Caine. Neexistuje bezpečný sejf, který by neotevřela, zámek, který by jí odolal.“

„Jinými slovy, byla šikovný zlodějíček,“ řekl ironicky Caine. Při svých slovech se na Jade zamračil.

Okamžitě mu začala vyčítat jeho chování i názor. „Nezáleží mi, co si o mně myslíš, Caine. Šaráda skončila a nikdy už mě neuvidíš, takže je mi opravdu jedno...“

Jade se ve svém výbuchu zarazila, když k ní dolehl Harryho řev. Vzápětí zaječel jakýsi ženský hlas. Jade usoudila, že se vyděsil někdo ze služebnictva. „Omluvíte mě na okamžik?“ zeptala se.

Nečekala na svolení a vyřítla se z pokoje. Jakmile se za ní zavřely dveře, Caine se obrátil k Nathanovi: „Brzy si všechno uvědomíš,“ prohlásil. „Ale doufejme, že do té doby zinscenujeme Pohanovu smrt a bude příliš pozdě.“

Colin přikývl. „Ano, musí přijít na to, že vědí, že je u tebe a že zabití Pohana na tom nic nezmění. Ohrožení vás dvou tím nepomine. Zvláštní, ale Jade bývá obvykle mnohem bystřejší,“ dodal. „Jak dlouho myslíš, že jí bude trvat, než to pozná?“

Na tuto otázku odpověděl Nathan. „Už to poznala, Coline. Nevšiml sis, jaký výraz úlevy se jí objevil v očích? Trval jen okamžik, ale na tom nezáleží. Jsem přesvědčen, že hluboko v nitru si přeje, aby to skončilo.“

„A ty bys nechtěl?“ zeptal se Colina Caine. „Jak by se mohl někdo z vás chtít vrátit zas zpátky na moře? Jade neuvažuje momentálně příliš rozumně. Myslí si, že musí vykonávat dál své dřívější... povinnosti,“ zašeptal. „Možná si tím potřebuje sama sobě něco dokázat. Ale teď vlastně nezáleží na tom, jaké jsou její pohnutky. Potřebuje někoho, aby ji toho závazku zbavil, aby ji donutil toho nechat.“

„A to jsi ty, Caine?“ zeptal se Colin.

„Ano.“

V té chvíli se do salonu vrátila Jade. Nathan se k ní okamžitě obrátil: „Jade? Nemyslím, že bys teď měla odejít s Jimbem a Matthewem. Počkej, dokud celý problém nevyřešíme.“

„Chcete říct, že mám čekat, dokud nevypátráme Tribunál?“ Zdálo se, že se té možnosti zhrozila. „Nemohu zde zůstat poté, co...“

Caine ji zpražil pohledem, aby zanechala svých námitek. Jade zamířila k jeho křeslu a zůstala u něj stát. Paže zkřížila před sebou.

„Co Harry?“ zeptal se Caine Nathana. „Nebude dělat problémy?“

„Proč by měl?“ zeptal se Colin a zív. „Teď odpočívá. Jistě jste si všimli, že už dlouho nebyly napadeny žádné lodě.“

„Opravdu jsem si toho všiml,“ potvrdil Caine. „Ovšem nemusel by souhlasit se zapálením své lodi.“

„Ne!“

Jade se jeho návrhu tak zděsila, že se musela posadit. Zhroutila se do křesla.

Nathan s ní cítil. „*Smaragd* se Jade stal domovem,“ řekl. „Možná bychom mohli najít jinou loď, upravit ji, aby se podobala *Smaragdu*, a pak ji zapálit. A Harry by zatím skutečný *Smaragd* ukryl někde v bezpečí.“

Caine přikývl. „Mohl by to zařídit? Bude muset najít svědky, kteří uvidí potopení lodi, svědky, kteří potvrdí, že Pohan zemřel.“

„Když mu to jasně vysvětlíte, jistě vše zvládne,“ řekl Nathan.

„Pokud bude mít brýle,“ podotkl s úsměškem Colin.

„Půjdu za ním a promluvím s ním o tom,“ prohlásil Caine.

Nathan vstal z křesla dřív, než se zvedl Caine. „Je načase, aby sis odpočinul, Coline.“

Než si Caine nebo Colin uvědomili jeho záměr, zvedl Nathan Colina do náruče. Zakolísal pod jeho tíhou, pak se napřímil a zamířil ven z místnosti. Colin okamžitě začal protestovat.

„Proboha, Nathane, pusť mě. Nejsem malé děčko.“

„Nemusel bys mě poslechnout,“ odpověděl Nathan.

Jade sledovala, jak oba přátelé mizí za rohem, pak zašeptala: „Nathan se o tvého bratra dobře staral, Caine.“

Caine na ni pohlédl. Klopila oči do klína. „I ty, Jade,“ řekl.

Nezareagovala na jeho chválu. „Můj bratr je velmi ušlechtilý. Ale většinou svou ušlechtilost skrývá za nevrlym chováním. Žáda má samou jizvu od ran, které dostal, Caine. Nebyl věčně jen ve škole. O určité době vůbec nechce mluvit, nechce mi říci, kde byl. Jenom vím, že do jeho trápení byla zapletena žena. Myslím, že ji musel velmi milovat a zřejmě ho pak zradila, protože teď se chová tak chladně a cynicky. Ale Colin byl schopen na jeho srdce zapůsobit. Tvůj bratr mu nabídl upřímné přátelství. Také Nathana nejednou zachránil. Můj bratr nevěří lidem, ale Colin představuje výjimku.“

„A tobě bratr věří?“

Ta otázka ji znepokojila. „Ach, ano,“ odpověděla rychle. Zvedla oči a pohlédla na něj, všimla si něhy v jeho očích a uvažovala, co bylo její příčinou. „Colin by nikdy nezdolal ty dlouhé schody nahoru. Nathan to ví. Můj bratr nechtěl, aby byla podlomena Colinova sebedůvěra.“

„Možná že přece jen trochu podlomena byla,“ opáčil Caine. Oba v tu chvíli uslyšeli, jak Colin vykřikuje své protesty.

Jade se váhavě usmála. Vstala, založila si ruce za záda a dívala se na Caina. „Protože teď nemohu opustit Anglii, myslím, že napíšu lady Briarsové a požádám o pozvání, abych mohla zůstat u ní.“

„Ne.“

„Ne? Proč ne?“

„Jade, už mě unavuje pořád se opakovat. Zůstaneš u mne.“

„Lady Briarsová mě ráda přivítá ve svém domě. A pro tebe by bylo mnohem jednodušší, kdybych odešla.“

„Proč?“

„Protože si všechno budeš probírat tím svým logickým způsobem a nakonec dojdeš k závěru, že mi nikdy neodpustíš.“

„A ty chceš, abych ti odpustil?“

„Vlastně ani ne.“

„Už zase lžeš.“

„Záleží na tom?“

„Ano, záleží, Jade. Řekl jsem ti, že tě miluji. Záleží ti na tom?“

„Záleží,“ zašeptala. Když postoupil o krok směrem k ní, vyskočila z křesla a zamířila ke dveřím. Výraz v Cainově tváři ji trápil. Zdálo se jí, že nejrozumnější bude ustoupit. „Proč se na mne tak díváš?“ zeptala se.

„Podvedlas mě, manipulovala jsi se mnou, kličkovala jsi, ale to všechno se teď změní, že?“

„Takže to je tvoje poslední slovo?“ ustoupila o další krok. „Když použiješ svou logiku, jsem si jistá, že pochopíš, že všechno, co jsem dělala, bylo pro tvou ochranu a pro ochranu tvého bratra. Napřed bys musel zapomenout na svůj hněv... a na svou pýchu.“

„Je to opravdu tak?“

„Caine, věřím, že brzy mi poděkuješ za to, jak jsem tě klamala. A kromě toho je už s tím konec.“

Pomalů zavrtěl hlavou. Usmál se. Jade nevěděla, co si o jeho reakci má myslet. Protože se nedovázila od něj odtrhnout oči, nepodívala se za sebe a najednou zjistila, že se při ústupu ocitla v samém koutě u stěny. Minula východ z místnosti o několik kroků.

Byla v pasti. Usmála se na Caina, naznačujíc, že si uvědomila svůj omyl a že se tím jen baví.

„Konec,“ vyhrkla.

„Ne, všechno teprve začalo, má milá.“ Jeho ruce dopadly na stěnu vedle jejího obličeje.

„Teď mluvíš o honu na Tribunál, že?“

Pomalů se k ní sklonil. „Ne. Mluvím o nás dvou. Dovolila jsi mi, abych se tě dotýkal, protože jsi mě chránila?“

„To je ale směšná otázka,“ zamumlala.

„Odpověz mi.“

„Ne, jistěže ne,“ zašeptala. Hleděla mu na prsa, když to přiznávala.

„Bylo to proto, že jsi cítila vinu, když jsi mě oklamala?“

„Ne,“ vykřikla. Uvědomila si, že její odpověď zazněla vyděšeně, a ihned změnila tón. „Nikdy se necítím provinile, když lžu. Zvládám to velmi dobře. Jsem na svůj talent pyšná, nestydím se za něj.“

Caine zavřel oči a v duchu se krátce pomodlil za trpělivost. „Tak proč jsi mi dovolila, abych se tě dotýkal?“ naléhal.

„Ty víš proč.“

„Pověz mi to.“

„Protože jsem chtěla, aby ses mě dotýkal,“ zašeptala.

„Proč?“

Potřásla hlavou, pak se pokusila odsunout mu ruce. Ani se nepohnul.

„Neodejdeš z tohoto pokoje, dokud mi neřekneš úplnou pravdu. Už žádné lži, Jade.“

Dívala se mu teď na bradu. „Chceš ode mne příliš mnoho.“

„Chci jen to, co ti mohu dát i já,“ namítl. „A zůstaneme tady třeba celý den, dokud...“

„Ach, tak dobře,“ odpověděla. „Chtěla jsem, aby ses mě dotýkal, protože jsi byl tak jemný, laskavý, a já jsem si uvědomila, jak moc mi... na tobě záleží.“

Když dopověděla, podívala se mu do očí, protože chtěla vědět, jestli se jí nebude smát. Kdyby v nich zahlédla jen náznak výsměchu, uhodila by ho.

Nesmál se. Vzbuzoval dojem, že ho její přiznání těší, že je na ně pyšný, a usoudila, že na to má právo. „Caine, vůbec ničím jsi nepřipomínal člověka, o kterém jsem se dočetla ve spisu. Nezná tě vlastně ani tvůj nadřízený.“

„Tys četla můj spis?“

Napadlo ji, že se o tom neměla zmiňovat, když ji vzal za ramena a stiskl čerstvé podlitiny na její kůži. „Ano, četla jsem tvůj spis,“ prohlásila. „Trvalo mi to skoro celou noc. Máš bohatou historii.“

Zakroutil hlavou. Byl víc překvapen než rozzloben. „Jade, ten spis měl být nepřístupný... uzamčený a beze jména.“

„Ale to byl, Caine. Ano, zabezpečení bylo naprosto v pořádku. Na dveřích pořádné závory, pevné zámky na skříních...“

„Zabezpečení jak vidno nebylo valné,“ zabručel. „Dokázala jsi proniknout dovnitř. Našla jsi a přečetla můj spis. Můj bože, vždyť jsem ho nečetl ani já sám.“

„Proč bys ho chtěl číst?“ zeptala se. „Každou událost jsi prožil. Spis obsahuje jen popis akcí, které jsi měl na starosti. O tvém osobním životě tam toho moc není. Není tam ani zmínka o incidentu s bratry Kellyovými.“

„Caine, proč se tak mračíš?“ zeptala se. Zdálo se jí, že se snad chystá rozdrtit jí kosti.

„Tys četla všechno? Ty víš o všem, co jsem dělal?“

Pomalů přikývla. „Ubližuješ mi, Caine. Pusť mě prosím.“

Položil zas ruce na zed' a bránil jí v pohybu. „A přece, když všechno víš... přece jsi mě šla vyhledat. Nebála ses?“

„Trochu jsem se bála,“ přiznala. „Tvoje historie je velmi... barvitá. A trápila jsem se, ano, ale když jsem se s tebou setkala, začala jsem o věrohodnosti zápisů pochybovat...“

„Nepochybuj,“ přerušil ji. „Nic přehnaného v nich není.“

Zachvěla se, když slyšela jeho ostrý tón. „Dělal jsi, co jsi musel,“ zašeptala.

Caine si pořád nebyl jistý, má-li jí věřit. „Jaké bylo mé krycí jméno?“

„Lovec.“

„Ksakru.“

„Caine, pokus se pochopit moji pozici. Bylo nutné, abych o tobě zjistila všechno, co se dalo.“

„Proč to bylo nutné?“

„Hrozilo ti nebezpečí.“

„Nenapadlo tě, že bych se mohl o své bezpečí postarat sám?“

„Ano,“ odpověděla. „Napadlo mě to. Ale slíbila jsem přece tvému bratrovi a zavázala jsem se k tomu svou ctí, že se postarám o tvoji bezpečnost já.“

„Dané slovo pro tebe skutečně něco znamená, že, Jade?“

„Samozřejmě,“ odpověděla.

„Pořád nechápu, proč sis myslela, že je tak nutné přechíst si můj spis.“

„Potřebovala jsem najít tvoje... zranitelné místo. Nedívej se tak na mne. Každý má nějakou Achillovu patu, Caine, i ty.“

„A co jsi zjistila? Kde je moje slabé místo?“

„Stejně jako tvůj otec máš i ty pověst ochránce slabých. To samozřejmě nemusí být vada, ale já jsem využila tohoto rysu tvé povahy ve svůj prospěch.“

„A proto jsi předstírala, že jsi v nebezpečí? Jade, tys přece v nebezpečí byla. Ty události se přece skutečně přihodily. Ty...“

„Dovedla bych si zajistit své bezpečí sama,“ chvástala se. „Jakmile jsem se dostala ven z Nathanova kočáru, zamířila jsem do Mělkého přístaviště. Tam na mne čekali Jimbo a Matthew. A o celý problém bychom se mohli postarat my tři.“

„Možná,“ řekl Caine.

Protože tak klidně souhlasil a vypadal tak nesoustředěně, pokusila se proklouznout mu pod rukama. Caine ji však okamžitě stiskl, aby nemohla uniknout. „Věřil jsi, že jsem slabá, a proto jsi mě začal ochraňovat, stal ses mým strážným andělem,“ dopověděla.

„Jak se zdá, i ty jsi můj strážný anděl,“ řekl.

„Zraňuje to tvoji pýchu?“

„Ne,“ odpověděl. „Ale to, že se mnou někdo manipuluje, moji pýchu dost poškodilo.“

„Jsi tak nafoukaný, že tak zanedbatelnou ránu sneseš,“ zašeptala s nádechem smíchu v hlase. „Dal bys život za to, abys mě udržel v bezpečí. Slyšela jsem, jak mi to šeptáš, když sis myslel, že spím.“

„Zatraceně, Jade, vyskytl se jediný okamžik, kdys mě neklamala?“

Neodpověděla.

„Jade, poskytl jsem ti ochranu. Víš, co jsi mi dala ty?“

„Lži,“ odpověděla.

„Ano, lži, ale ještě něco víc.“ Podle jejího ruměnce viděl, že pochopila, co má na mysli. „Co jsi mi ještě dala?“

„Ano, ovšem, to, že...“ šeptala, „že jsem byla panna...“

„Dala jsi mi svou lásku, Jade.“

Zavrtěla hlavou.

On kývl.

„Nedala, Caine.“

„Dala,“ namítl. „Vzpomínáš si, co jsem ti řekl, když jsme se první noc milovali?“

Pamatovala si každé jeho slovo. „Ne,“ řekla.

„Už zase lžeš, Jade. Máš zvláštní schopnost pamatovat si všechno, co jsi slyšela nebo četla.“

„Jen to, co jsem četla,“ zašeptala. Zase s ním začala zápasit, aby mu unikla. Najednou ji zachvátila panika.

Caine přistoupil ještě blíž, až se jeho stehna dotýkala jejích. „Tak mi dovol, abych ti to připomněl, má malá lhářko,“ zašeptal. „Řekl jsem ti, že budeš patřit mně. Teď a navěky, Jade.“

„Nemyslel jsi to vážně,“ vykřikla. „Nebudu vyžadovat, abys splnil takový bláznivý slib.“ Zavřela oči při vzpomínce na to, jak se milovali. „Teď není čas... Caine, nechej toho,“ vyrazila ze sebe, když se k ní sklonil a políbil ji na čelo. „Oklamala jsem tě, lhala jsem ti. Kromě toho,“ pokračovala, „nevěděl jsi, že jsem Pohan. Je třeba zapomenout na všechno, co jsi té noci řekl.“

„Já na to nechci zapomenout,“ namítl.

„Caine, nemohu přece zůstat u tebe. Ani se ti nelíbím. Jsem zlodějka, copak si to neuvědomuješ?“

„Ne, má lásko, bývala jsi zlodějka,“ řekl. „Ale to už skončilo. Musí dojít k určitým změnám, Jade.“

„To není možné. Nikdy nedokážeš takové změny provést, Caine. Jsi příliš nepřizpůsobivý.“

„Já mluvím o tobě!“ vykřikl. „O změny se musíš postarat ty sama.“

„To neudělám.“

„Ale uděláš. Všeho necháš, Jade.“

„Proč?“

„Protože to chci, proto.“

Nechtěla pochopit. „Co dělám, tě vůbec nemusí zajímat,“ namítl. „Na mně závisejí moji lidé, Caine. Nechci je zklamat.“

„Tak budou muset záviset na někom jiném,“ zařval. „Tvoje zlodějské časy skončily.“

V uších jí zvonilo, ale zároveň se rozzlobila i vyděsila tak, že na to nedbala. „Jakmile odtud odejdu, už mě nikdy neuvidíš. Neboj se, nevrátím se ani, abych tě okradla.“ Mělo to být její poslední

slovo. Odvrátila se od Caine, pak zpozorovala, že u vchodu stojí Nathan a Černý Harry a dívají se na ni. Usoudila, že slyšeli většinu jejich rozhovoru. Křičela přitom, napadlo ji, málem tak hlasitě jako Caine. A vlastně to všechno způsobil on. Udělal z ní vzteklou saň.

„Proč se tolik staráte, co dělá?“ zeptal se Nathan.

Kvůli Jade si Caine uchoval klidný a vážný výraz. „Nathane, myslím si, že je čas, abychom si spolu promluvili. Jade, počkej zatím v jídelně s Harrym. Sternsi?“ pokračoval Caine, když se majordomus přidal ke skupině. „Postarej se, aby nás nikdo nerušil.“

Zdálo se, že Černý Harry je jediný, kdo zcela chápe, co se chystá. „Ještě okamžik, chlapče,“ řekl Cainovi, když procházel kolem Nathana. Proběhl salonem, z krbové římsy sebral stříbrný pohár a spěchal zpátky ke vchodu. „Byla by škoda tohle zničit, ne? Vezmu to k sobě,“ dodal, když chtěla Jade protestovat. „Caine by mi ho jistě přál, tak se přestaň mračit.“

Do salonu vstoupil Nathan. S účastným kývnutím hlavy vyvedl Sterns Jade z místnosti a zavřel za ní dveře.

„O čem chtějí mluvit?“ zeptala se Jade Černého Harryho. „Vždyť se ani pořádně neznají.“

Její nejistota pominula, když uslyšela ránu. „Můj bože, oni se tam pozabíjejí,“ vykřikla. „Harry, udělej něco.“

Při těchto slovech se Jade snažila odstrčit Sternse z cesty. Harry přistoupil k ní a vzal ji kolem ramen. „Víš, děvče, měli chuť se pustit jeden do druhého už od chvíle, kdy se poprvý uviděli. Nechej je být. Pojď se mnou do jídelny. Kuchařka nám ještě připravuje moučník.“

„Harry, prosím!“

„No tak pojď, čekají na mne moji chlapi.“

Strýc se vzdal snahy přesvědčit ji, aby ho následovala, když začala křičet. Síla jejího hlasu mu nijak nevadila: ve srovnání s tím, co se ozývalo ze salonu, byla nepatrná. „Vždycky jsi bývala trochu tvrdohlavá holka,“ mručel, když se vracel do jídelny. Vzácný pohár svíral přitom pod paží.

Sotva se za Harrym zavřely dveře salonu, ozvalo se bušení na domovní dveře. Sterns najednou nevěděl, co dřív.

„Byla byste tak laskavá, milady, a podívala se, kdo je tam?“ vykřikl, aby ho v tom rachotu bylo slyšet.

Zkřížil paže na prsou a zády se opřel o dveře salonu. Jade přistoupila k němu a zaujala stejný postoj. „Milady bude hlídat tyto dveře a vy se zatím podíváte, kdo je venku.“

Majordomus zavrtěl hlavou. „Mě neoklamete, lady Jade. Vím, že se chcete dostat dovnitř k markýzovi.“

„Samozřejmě že chci jít dovnitř,“ potvrdila. „Caine zápasí s mým bratrem. Určitě jeden druhého zabije.“

Stěnami otřásla další rána. Sterns si pomyslel, že zřejmě do zdi narazila pohovka. Řekl o tom i Jade. Zavrtěla hlavou. „Spíš se mi zdá, jako by na stěnu narazilo něčí tělo, Sternsi. Ach, prosím...“

Nenamáhala se dopovědět, když viděla, jak kroučí hlavou.

Domovní dveře se náhle otevřely. Jade i Sterns se okamžitě obrátili ke dvěma návštěvníkům, kteří vstoupili do haly.

Jade vzápětí zcela změnila chování. „Neopovažujte se hnout od těchto dveří, Sternsi.“

Proběhla halou a uklonila se Cainovým rodičům. Vévoda z Williamshiru se na ni usmál. Vévodkyně jí téměř nevěnovala pozornost, protože se zaměřila na hluk vycházející ze salonu. Další hrubá kletba pronikla dveřmi až k nim. Cainova nevlastní matka tiše zaúpěla.

„Připravil jsi ji o panenství, ty bastarde.“

Slova Nathanova obvinění se rozléhala po celé hale. Jade by nejraději začala ječet. Na okamžik zatoužila, aby Caine jejího bratra zabil.

Pak si uvědomila, že přišli hosté. „Dobrý den,“ vypravila ze sebe. Musela přitom křičet, aby ji vůbec vévoda s vévodkyní slyšeli. Cítila se jako hlupák.

„Co se tady děje?“ chtěla vědět vévodkyně. „Sternsi, kdo je ta dáma?“

„Jmenuji se lady Jade,“ ozvala se Jade. „Můj bratr a já jsme Cainovi přátelé,“ dodala.

„Ale co se to děje v saloně?“ nedala se odbýt vévodkyně.

„Došlo k menšímu sporu,“ řekla. „Caine a Nathan, můj bratr, měli poněkud ostřejší debatu o...“

Pohledem hledala pomoc u Sternse a zároveň zoufale přemýšlela nad věrohodným vysvětlením.

„Úrodě,“ vykřikl Sterns.

„O úrodě?“ divil se vévoda a vypadal přitom naprosto zmateně.

„To je nesmysl,“ prohlásila vévodkyně. Krátké plavé lokny se jí zatřepaly, když rázně zakroutila hlavou.

„Ano, o úrodě,“ potvrzovala Jade. „Caine si myslí, že ječmen a pšenice by se měly vysévat jen každý druhý rok. Na druhé straně Nathan je přesvědčen, že by půda neměla ležet ladem. Že je to tak, Sternsi?“

„Ano, milady,“ halekal Sterns. Zkřivil tvář, když zaslechl ostrý zvuk tříštícího se skla, a řekl: „Můj pán má v té záležitosti zcela jednoznačný názor.“

„Ano,“ přizvukovala Jade. „Naprosto jednoznačný.“

Vévoda a vévodkyně na ni zděšeně hleděli. Mysleli si, že to snad nemá v hlavě v pořádku. Jade poklesla ramena. „Prosím, následujte mne nahoru.“

„Prosím?“ zeptala se vévodkyně.

„Pojďte se mnou nahoru,“ opakovala Jade.

„Vy chcete, abychom šli nahoru?“ divila se vévodkyně.

„Ano,“ odpověděla Jade. „Někdo tam na vás čeká. Myslím, že je ve druhém pokoji zprava, i když to nevím zcela jistě.“

Svá poslední slova už zase musela křičet, protože hluk odvedle opět dosáhl ohlušující intenzity.

Vévoda z Williamshiru se vzpamatoval ze svého omámení. Stiskl Jade ruce. „Bůh vám žehnej, má drahá,“ řekl. „Jsem tak rád, že vás zase vidím,“ řekl. „Dodržela jste slovo. Nikdy jsem o tom nepochyboval,“ dodal. Pak si uvědomil, že řekl hloupost, a okamžitě se snažil působit vyrovnaným dojmem. „Tak pojd', Gweneth. Jade si přeje, abychom šli nahoru.“

„Ty tu ženu znáš, Henry?“

„Proboha, prozradil jsem snad něco, co jsem neměl?“ ptal se Henry Jade.

Zavrtěla hlavou. „Už jsem Cainovi řekla, že jsem vás navštívila,“ prohlásila.

Henry s uspokojením přikývl, pak se obrátil k manželce. „Setkal jsem se s tou příjemnou mladou dámou už dnes ráno.“

„Kde?“ chtěla vědět Gweneth a bránila se, když ji chtěl táhnout s sebou ke schodům. „Chci slyšet tvé vysvětlení, Henry.“

„Přišla za mnou do studovny,“ řekl Henry. „Ještě jsi spala. A teď už pojd', drahoušku. Všechno pochopíš, až...“

„Henry, ona má rudé vlasy!“

„Ano, miláčku,“ souhlasil Henry a postrčil ji ke schodům.

Gweneth se dala do smíchu. „A zelené oči, Henry,“ vykřikla, aby ji manžel slyšel. „Toho jsem si okamžitě všimla, Henry.“

„Jsi velmi bystrá, Gweneth.“

Jade se dívala za Cainovými rodiči, až vstoupili do chodby nad schodištěm. „Jde do tuhého, že, Sternsi?“

„Jsem přesvědčen, že je to velmi přesný postřeh, milady,“ souhlasil Sterns. „Ale všimla jste si toho nádherného ticha?“

„Ano,“ odpověděla. „Už se tam jistě pozabíjeli.“

Sterns zavrtěl hlavou. „Můj pán by vašeho bratra nezabil,“ řekl. „Myslím, že bych měl pro oba gentlemany přinést karafu brandy. Jistě teď umírají žízni.“

„Neumírají,“ zaúpěla Jade. „Už jsou mrtví, Sternsi. Úplně mrtví.“

„Ale, milady, člověk se na věc musí dívat z té lepší stránky.“

„To je ta lepší stránka,“ zamumlala. „No tak jděte, Sternsi, a přineste brandy. Já pohlídám dveře.“

„Věřím, že dodržíte slovo,“ prohlásil.

Nechtěla ještě vstupovat dovnitř. Zlobila se na Caina a na svého bratra a cítila se zahanbeně, protože vévoda a vévodkyně z Williamshiru vtrhli zrovna doprostřed takového zmatku. Chtělo se jí plakat.

Ale proč by se měla starat, co si o ní pomyslí Cainovi rodiče? Už je přece na odchodu a se vším je konec. Měla by si nejspíš jít nahoru zabalit věci, ale nechtěla riskovat, že se přitom setká zas s vévodou a vévodkyní.

Když se Sterns vrátil s křišťálovou karafou a dvěma sklenicemi, Jade mu otevřela dveře. Oba zůstali na prahu jako

přimražení, když viděli tu spoušť. Z nádherného pokoje byly trosky. Jade měla pocit, že nezůstal jediný kus nábytku celý.

Sterns spatřil oba muže dříve než Jade. A také jeho počáteční zděšení vyprchalo rychleji. Majordomus se vypjal a zamířil k protější stěně, kde na podlaze seděli vedle sebe Caine s Nathanem a zády se opírali o zed'.

Jade klopýtala za ním. Ruce jí vylétly k ústům, když uviděla oba bojovníky. Jako vítěz nevypadal žádný z nich. Cainovi se táhl přes čelo zakřivený šrám začínající hned nad pravým obočím. Po tváři mu stékala krev, ale zdálo se, že si svého zranění nevšímá. Svatá pravda, usmíval se a vypadal přitom jako strašák.

Nathan vyhlížel zrovna tak žalostně. Měl roztržený koutek úst. Držel si na ráně kapesník a přísámbůh, i on se šklebil. Okolí levého oka mu začalo napuchat.

Jade se tak ulevilo, když viděla, že ani Caine, ani Nathan se nechystají na smrt, až se roztrásla. Pak v jediném okamžiku se její úleva proměnila v nefalšovaný vztek. Začala zuřit.

„Už jste si, pánové, vyřešili své spory?“ tázal se Sterns.

„Už ano,“ odpověděl Caine. Obrátil se k Nathanovi, pak ho udeřil do zubů. „Je to tak, Nathane, že?“

Nathan mu nejprve vrátil ránu a pak odpověděl: „Je to tak.“ Jeho hlas zněl docela vesele.

„Taková kluci, jako jste vy, by měli za trest odejít do svých pokojů,“ vyštěkla Jade. Hlas se jí třásl.

Oba muži vzhledli k ní, pak se podívali jeden na druhého. Její urážka jim očividně připadala velmi zábavná, protože se dali do smíchu.

„Tvůj bratr se opravdu bije jako malý kluk,“ podotkl Caine, když se ovládl.

„Čerta starého,“ namítl Nathan. „Podejte mi brandy, Sternsi.“

Majordomus poklekl na jedno koleno a podal oběma mužům sklenku. Pak každou z nich naplnil až po okraj silnou tekutinou.

„Sternsi, vy je chcete opít?“ zeptala se Jade.

„Bylo by to podstatně lepší, milady,“ odpověděl suše Sterns.

Pak se zvedl, uklonil a pomalu začal sbírat trosky. „Myslím, že jsem měl pravdu, lady Jade. Byla to pohovka, která narazila na stěnu.“

Jade stála mlčky nad pozůstatky servírovacího stolku.

„Sternsi, nechejte láhev tady,“ přikázal Caine.

„Jak si přejete, milorde. Mám vám pomoci vstát, než odejdu?“

„Vždycky se chová tak pozorně?“ ptal se Nathan.

Caine se zasmál. „Sterns nikdy. Když se o minutu opozdím k večeři, sním moji porci.“

„Přesnost je vlastnost, které jsem vás vždy učil, milorde,“ řekl Sterns.

„Měl byste mu opravdu pomoci na nohy,“ řekl Nathan. „Je slabý jako... malý kluk.“

Oba muži se znovu rozesmáli. „Spíš byste měl pomoci jemu,“ ozval se Caine. „Dostal víc ran než já.“

„Ty se nikdy nevzdáš, Caine, že?“ prohlásil Nathan. „Víš moc dobře, že tenhle boj jsem vyhrál já.“

„Čerta starého,“ namítl Caine, užívaje stejných slov, jaká měl v oblibě Nathan. „Sotva jsi mě škrábl.“

Jade už slyšela dost. Prudce se obrátila, rozhodnuta dostat se od těch dvou hlupáků co nejdál. Caine se natáhl a chytil ji za lem šatů. „Posaď se, Jade.“

„Kam?“ vykřikla. „Rozbili jste tady všechna křesla.“

„Jade, musíme si spolu promluvit. Nathan a já jsme se už dohodli.“ Caine se obrátil k Nathanovi. „Bude to s ní těžké.“

Nathan přikývl. „Vždycky bylo.“

Caine postavil pohár na zem a pomalu vstal. „Nathane?“ řekl, když viděl, jak ho Jade rozzlobeně probodává očima. „Myslíš, že by ses mohl odplazit ven a nechat nás pár minut o samotě?“

„Odplazit se, no to mě podrž,“ zabručel Nathan a vrávoravě se zvedl.

„Já s tebou nechci zůstat sama,“ ozvala se Jade.

„To je zlé,“ podotkl Caine.

„Nahoře jsou tvoji rodiče,“ řekla, když se pokusil vzít ji do náruče.

Počkala, až si patřičně uvědomí, co řekla, a byla nešťastná, když viděla, že se proto vůbec netrápí. „Slyšeli ten rachot,“ řekla pak. „Sterns jim řekl, že probíráte spory ohledně zemědělských plodin.“

„Problémy se zemědělskými plodinami?“ ptal se Caine Sternse.

Majordomus přikývl, pak se obrátil a s Nathanem po boku mířil z pokoje ven. „Střídání plodin, abych byl přesný, milorde. Bylo to to nejlepší, co jsem byl schopen za daných okolností vymyslet.“

„Nevěřili mu,“ zašeptala Jade a znělo to, jako by se přiznávala k smrtelnému hříchu.

„To si dovedu představit,“ odpověděl suše Caine. Všiml si, že Jade má najednou slzy na krajíčku.

„A to tě rozčililo, Jade?“

„Ne, to mě nerozčililo,“ vykřikla. Měla na něho takovou zlost, že ji ani nenapadla vhodná urážka. „Jdu do svého pokoje,“ zašeptala. „Potřebuji pár minut soukromí.“

Nezmínila se, že si chce začít balit zavazadlo, protože byla přesvědčena, že by jí v tom Caine nebo Nathan bránili. Neměla už chuť pouštět se do dalších hádek.

Bez jakéhokoliv náznaku loučení se Jade obrátila a vyběhla ven ze salonu. Bože, jak se jí chtělo plakat. Samozřejmě si to nemohla dovolit, alespoň ne dříve, než si pořádně promluví se svým strýčkem. Harry ji jistě pochopí. Nechtěla, aby si kvůli ní dělal starosti.

Zastihla ho v jídelně, kde si soustředěně prohlížel stříbrný servis. Zastrčil si za šerpu u pasu vidličku, když na něj zavolala, a usmál se na ni. „Vezmu si všechno stříbro, děvče. Caine by si jistě přál, abych je měl ve své sbírce.“

„Ano,“ odpověděla. „Určitě by chtěl, aby sis je vzal. Strýčku? Potřebovala bych si s tebou promluvit o samotě, prosím.“

Jeho muži se okamžitě vytratili do haly. Jade usedla vedle strýce, vzala ho za ruku a klidně mu pověděla, co má v úmyslu udělat. Také mu vyprávěla události z posledních dvou týdnů, přitom se ovšem raději nezmínila o svých nočních mŕrách a důvěrném vztahu s Cainem. Obě skutečnosti by Harryho jen

rozčilily. Navíc by s tím stejně v té chvíli nemohl nic dělat. Ne, rozhodně by nebyl schopen zahnat její zlé sny a zabránit jí, aby milovala Caina.

Během jejího líčení strýček několikrát zamručel, ale nakonec souhlasil. Vůbec nepochyboval, že Jade bude schopna postarat se sama o sebe. Byla přece jeho chráněnkyní a nebyla o nic horší než jeho nejlepší muži.

„Budu na tebe čekat v domku,“ sliboval. Naklonil se k ní, aby ji políbil na tvář, a pak řekl: „Hlídej si záda, děvče. Škodná ráda útočí ze zálohy. Vzpomeň si na McKindryho.“

Přikývla. Harry mluvil o pirátovi, který jí poznamenal záda bičem. On byl škodná a připlížil se k ní zezadu. „Nezapomenu na to,“ slíbila.

Jade zanechala strýčka v jídelně, aby pokračoval ve zkoumání Cainova majetku, a vyšla po schodech nahoru. Cestou ke svému pokoji minula Colinovy dveře. Byly zavřeny, ale slyšela vévodův burácející smích, do kterého se mísily hlasité, neovladatelné vzlyky jeho ženy. Colinovu matku očividně přemohlo dojetí a neubránila se při shledání se synem pláči.

Colinovo bezpečí už nebylo její starostí. Dovedla svůj úkol do konce. Bylo po všem, konec.

V hale na ni čekali Jimbo a Matthew. Jimbo jí podal dárek na rozloučenou, o který předtím žádala Harryho.

„My půjdeme s tebou, že?“ ujišťoval se Matthew tichým šepotem.

Jade přikývla. „Počkám na vás za domem.“

„Připravím na cestu Cainovy koně,“ zašeptal Jimbo.

„Za krádež koně se člověk může dostat na šibenici,“ podotkl Matthew. Jeho široký úsměv však dokazoval, že mu to ani trochu nevadí.

„Caine to nikomu neřekne,“ namítl Jimbo. Vzal Jadin vak a vyrazil za přítelem. „Byla by to hanba. Jak bychom si zachovali tvář, kdyby nikdo...“

Jeho slova se vytratila někde v chodbě, když zahnul za roh. Jade okamžitě zamířila do Cainovy ložnice. Na pokrývku položila bílou růži. „Jsem Pohan,“ šeptala si přitom.

Byl konec. Obrátila se k odchodu, pak spatřila Cainův černý župan přehozený přes opěradlo židle u okna. V náhlém impulsu ho strhla ze židle a stočila pod paži. V oděvu byla jeho vůně, slabá, ale rozpoznatelná, a ona chtěla mít s sebou něco, co patřilo jemu, něco, co ji bude konejšit v osamělých nocích a zažene děsivé noční můry, které ji čekají.

Byl čas odejít.

Caine i Nathan byli přesvědčeni, že Jade odpočívá ve svém pokoji. Caine chtěl jít za ní, ale Nathan ho přesvědčil, že jeho sestra potřebuje chvíli samoty, aby utišila svůj neklid.

„Možná sis toho ještě nevšiml, Caine, ale Jade není z těch, kdo si nechají poroučet,“ vysvětloval Nathan.

Protože to Caine už dávno zjistil, neřekl vůbec nic.

Hovor se pak stočil na další problémy. Vytáhli Harryho z jídelny, aby jim také sdělil své návrhy. Caine ho bedlivě sledoval a dospěl k pozoruhodnému závěru: Harry je velmi kultivovaný člověk. Nechal si zjištění přirozeně pro sebe, protože soudil, že Harry by považoval za smrtelnou urážku, kdyby mu někdo sdělil takovou pravdu.

Strýček Harry protestoval proti tomu, že bude muset zapálit loď. „Takový plýtvání dobrým dřevem,“ mručel. „Ale mohlo by to dopadnout hůř. Kdybych skutečně musel zapálit svůj milovanéj *Smaragd*,“ dodal. „No jo, to by bylo zlé. Radši bych si vrazil do srdce kůl, než bych zničil svou nejdražší loď. *Smaragd* je pro Jade i pro mne domovem už tolik let.“

„Zlikviduje ti doma všechny zásoby,“ podotkl Nathan. „Taky tě úplně ožebračí,“ dodal s úsměškem. „Harry ví, co se na piráta sluší a patří.“

„Může mít, co si bude přát,“ odpověděl Caine. „Jade měla dostatek času, aby zvládla své city, Nathane. Je nejvyšší čas, abych si s tvou sestrou pořádně promluvil.“

„Jestli ji budeš poučovat, jenom ji...“

„Nebudu ji poučovat,“ odpověděl Caine. „Prostě jí řeknu, co od ní očekávám.“

„To mi ale připadá jako poučování,“ odpověděl Nathan.

Nathan s Cainem vešli do haly právě v okamžiku, kdy z točitých schodů scházela dolů vévodkyně. Oba muži se zastavili a zadívali se na ni. Cainova nevlastní matka se usmívala, ale zároveň si kapesníkem otírala koutky očí. Bylo vidět, že si řádně poplakala.

Gweneth málem ztratila rovnováhu, když spatřila Nathana. Chytila se zábradlí a tiše zaúpěla překvapením. Rychle se však vzpamatovala a pokračovala v cestě ze schodů. Jakmile se ocitla v hale, přistoupila k Cainovi. „Tohle je ten Colinův pirátský kamarád?“ zašeptala.

Nathan ji slyšel. „Nejsem ten pirát, Pohan, madam, jak si myslíte, ale přítelem vašeho syna jsem.“

Nathan usoudil, že jeho hlas je na její vkus příliš drsný, držela se totiž Cainova ramene a schovávala se za něj. Také bylo vidět, že v očích má strach, ale statečně se přitom usmívala.

„Vypadáte úplně jako pirát,“ prohlásila. Urovnala si záhyby růžových šatů a čekala na odpověď.

„Už jste jich viděla mnoho, madam?“ zeptal se Caine.

„Ne, piráta jsem ještě nikdy neviděla,“ přiznala se. „I když tento gentleman naprosto odpovídá představě, jakou jsem si o nich vytvořila. Myslím, že to dělají ty dlouhé vlasy,“ vysvětlovala, když se obrátila k Nathanovi. „A samozřejmě jizva na vaší paži.“

„Je také trochu od krve,“ podotkl Caine.

„Ano, to také,“ přiznala jeho nevlastní matka.

Mínil svou poznámku jako žert, ale protože se tvářila vážně, poznal, že vtip nepochopila. „Piráti se rádi bijí,“ dodala a kývla hlavou.

„Madam, nevysvětlil vám Colin, že...“ začal Caine.

„Můj syn trvá na tom, že Pohanova totožnost musí být zachována v tajnosti,“ přerušila ho. „I když to vůbec nechápu,“ dodala a podezíravě pohlédla na Nathana. „Na mne si nepřijdete. Víím, kdo je Pohan,“ řekla. „A Henry to také ví.“

„Henry?“ divil se Nathan.

„Můj otec,“ vysvětlil Caine.

„Henry se nikdy nemýlí, můj milý.“

Tato slova pronesla k Nathanovi. Nezbylo mu, než přikývnout na souhlas. „Pak musím být Pohan já,“ přisvědčil s úsměvem. „Když se Henry nikdy nemýlí.“

Usmála se tomu, jak lehce se přiznal. „Nemějte starost, pane, protože já vaše tajemství zachovám. A teď mi povězte, kde je ta milá mladá dáma, ke které jsem byla tak strašlivě hrubá, Caine?“

„Vy přece nejste nikdy hrubá, madam,“ podotkl Caine.

„Vůbec jsem se řádně nepředstavila,“ namítla. „Tak kde je?“

„Odpočívá nahoře,“ odpověděl Nathan. „Proč se ptáte?“

„Vy přece dobře víte proč,“ odpověděla. Její pobouření bylo zřejmé.

„Opravdu?“ podotkl Nathan.

„Musím se přece omluvit za své chování, ale zároveň jí musím poděkovat za všechno, co pro naši rodinu udělala.“

„Nathan je Jadin bratr,“ řekl Caine.

„To vím,“ odpověděla. „Prozrazují ho jeho zelené oči.“

Vévodkyně popošla k muži, o němž myslela, že je obávaný pirát. „Skloněte se trochu, milý hochu. Musím vás políbit za to, že jste se zachoval jako věrný přítel.“

Nathana to poněkud vyvedlo z míry. Cainova macecha mluvila jako generál, když se na něj obrátila se svou výzvou. Najednou se cítil jako školák a neměl nejmenší tušení proč.

Samozřejmě učinil, co si přála.

Vévodkyně políbila Nathana na obě tváře. „Musíte si omýt krev, můj drahý. Pak vás Henry patřičně přivítá do rodiny.“

„Také ho políbí, madam?“ zeptal se Caine. Bavil se pohledem na to, jak se Nathan cítí nesvůj.

„Ovšemže ne,“ odpověděla vévodkyně.

„Proč by mě chtěl vítat v rodině?“ zeptal se.

Vévodkyně se usmála, ale nenamáhala se s vysvětlením. Obrátila se k Cainovi. „Měla jsem si uvědomit, že lady Aiselyová nebude vhodná.“

„Kdo je lady Aiselyová?“ chtěl vědět Nathan a snažil se pochopit, o co tu jde.

„Hezká loutka,“ odpověděl Caine.

Vévodkyně přešla nelichotivé přirovnání mlčením. „Henry si to právě uvědomil. Víte, ty zelené oči. A samozřejmě rudé vlasy.“ Pohládla se po plavých lóknách a ohlédla se na Nathana. „Henry se nikdy nemýlí.“

Nathanovi opět nezbylo než souhlasit. Pořád neměl tušení, o čem to mluví, ale její důvěra v manželův úsudek mu připadala úctyhodná.

„Henry je prostě neomylný,“ vyslovil Caine nahlas Nathanovu myšlenku.

„Můj chlapec je hrozně zesláblý,“ poznamenala vévodkyně. „A hubený jako rákos.“ Vykročila směrem k jídelně. „Jdu za Sternsem. Colin se potřebuje pořádně najíst.“

Protože Caine se chtěl co nejdříve dostat k Jade, úplně zapomněl na Harryho a jeho muže. Nathan byl bystřejší. Napadlo ho, že by měl Caina varovat nebo se o hostech zmínit jeho matce, pak se rozhodl jen vyčkat a sledovat, co se stane. Kromě toho Caine už byl v půli cesty nahoru a vévodkyně právě zahýbala za roh.

Nathan začal počítat. Dostal se sotva k číslu pět, když vzduch prořízlo děsivé zakvívání.

Výkřik Caina zastavil. Obrátil se a všiml si, že se Nathan opírá dole o rám dveří a směje se od ucha k uchu.

„Co...“ začal Caine.

„Harry,“ lakonicky poznamenal Nathan.

„Ksakru,“ zaklel Caine a vyrazil dolů ze schodů. „Harry.“

Vévodkyně ječela jako šílená. „Zatraceně, Nathane,“ zařval Caine. „Mohls mě upozornit.“

„Ano,“ odpověděl Nathan. „To jsem mohl.“

Když se Caine dostal na poslední schod, nahoře se objevil jeho otec. „Co se proboha děje?“ vykřikl. „Kdo tu tak křičí?“

Nathan promluvil dříve než Caine. „Vaše žena, pane.“

Caine na Nathana vztekle pohlédl, pak se znovu obrátil k otci. Nevěděl, jestli má raději jít dělat společnost nevlastní matce, nebo bránit otci ve spáchání vraždy.

Ledový pohled otcových očí ho přesvědčil, že by se měl nejprve věnovat jemu. Uvědomil si také, že i když možná Harry vystrašil vévodkyni k smrti, rozhodně jí doopravdy neublíží.

Caine vzal otce za paži. „Otče, všechno je v pořádku, věř mi,“ řekl.

Henry nevypadal příliš přesvědčeně. „Vaše žena se právě setkala s Černým Harrym,“ ozval se Nathan.

Cainův otec se vytrhl ze synova sevření právě v okamžiku, kdy se rozlétly dveře do jídelny. Všichni se obrátili a zahleděli se na odpudivě vyhlížející muže, kteří z nich vyrazili.

Procesí uzavíral Černý Harry. Za ním klopýtala vévodkyně.

Nathan se rozesmál.

Caine kroutil hlavou. Vévodkyně byla samozřejmě šokována obrovitým mužem s blýskavým zlatým zubem, který ji teď vlekl k domovním dveřím. Pod paží svíral velký stříbrný pohár.

Henry zařval a vyrazil kupředu. Nathan a Caine mu rychle zastoupili cestu. „Otče, dovol mi, abych to vyřídil sám,“ požádal Caine.

„Tak mu řekni, aby pustil mou ženu!“ zařval jeho otec. „Henry, udělej něco,“ kvílela vévodkyně. „Ten... člověk si myslí, že půjdu s ním.“

Nathan postoupil o krok vpřed. „Harry, nemůžeš přece...“

„Jdi mi z cesty, synku,“ vyštěkl Cainův otec.

„Otče, Harry je přítel,“ namítl Caine. „Je to Jadin strýc. Jsi tomu muži zavázán za Colinovu záchranu.“

Henry se odmlčel a vrhl na syna nedůvěřivý pohled. „A Gweneth má být splátkou toho dluhu?“

„Dovol mi, abych se o to postaral,“ vyzval ještě jednou otce Caine.

Než mohl otec cokoliv namítnout, Caine se obrátil. „Harry,“ vykřikl.

Černý Harry sebou trhl a přitáhl si vévodkyni blíž k boku. Caine si všiml jeho pochmurného výrazu, ale zároveň postřehl v jeho očích jiskřičky. Zase to dekorum, pomyslel si. A pýcha. Obojí musí být vidět.

„Beru ji s sebou,“ prohlásil přede všemi Harry. Jeho muži kývli na souhlas. „Caine si jistě přeje, abych si ji vzal.“

„Ne,“ odpověděl Caine. „Nechci, abyste si ji vzal.“

„Ty jsi tak nepřející, chlapče?“

„Harry, něco takového prostě není možné.“

„Je to čestná výměna,“ prohlásil Harry. „Jsi přece rozhodnutej vzít si moji holčičku, ne?“

Caine přikývl. „Jsem.“

„Takže já si vezmu tuhle tu,“ řekl Harry.

„Harry, ale ona je už zadaná,“ namítl Caine. Obrátil se ke své nevlastní matce a řekl: „Madam, přestaňte prosím křičet. I tak je dost obtížné s tím paličatým pirátem se domluvit. Nathane? Jestli se nepřestaneš smát, poteče ti zase z nosu červená.“

„V jakým vztahu je k tobě ta žena, Caine?“ zeptal se Harry. „Říkáš jí madam. Co to má, k čertu, znamenat?“

„Je to manželka mého otce.“

„Ale tvoje matka to není?“

„Je moje nevlastní matka,“ odpověděl Caine.

„Pak by ti nemělo vadit, jestli si ji vezmu, nebo ne.“

Caine uvažoval, co má vlastně Harry za lubem. „Je pro mne jako skutečná matka,“ řekl.

Harry se zamračil a obrátil se ke své hezké zajatkyni. „Říkáte mu synu?“

Z vévodkyniny tváře se vytratil rozhořčený výraz a pomalu zavrtěla hlavou. „Myslela jsem si, že by si nepřál, abych mu tak říkala,“ odpověděla.

„Není vaším nejmilejším,“ prohlásil Harry.

Vévoda z Williamshiru zanechal snahy prodrat se kolem Caina. Po tváři mu přelétl úsměv. Najednou pochopil, o co se tady vlastně jedná, protože si vzpomněl na Jadinu výzvu, aby miloval své děti stejnou měrou. Jistě se zmínila o své starosti Harrymu.

„Nemám mezi dětmi žádného svého nejmilejšího,“ vykřikla Gweneth. „Miluji všechny své děti stejně.“

„Ale tenhle není váš.“

„Ovšemže je můj,“ odsekla.

Vévodkyně už nevypadala vyděšeně, jen rozzlobeně. „Jak se opovážujete tvrdit...“

„No, kdybyste mu říkala synu,“ prohlásil Harry, „a on vám říkal matko, pak bych vás s sebou brát nemoh.“

„Proboha, Gweneth, zavolej na Caina synu!“ zařval Henry a snažil se předstírat zděšení. V nitru jej ovšem tento překvapivý vývoj tak rozveselil, že se mu chtělo smát.

„Synu,“ vyhrkla Gweneth.

„Ano, matko?“ ozval se Caine. Díval se na Harryho a očekával jeho další výpad.

Harry pustil svou oběť. Od srdce se zasmál, obrátil se a vyšel ze dveří. Zatímco se Gweneth vrhla do manželovy náruče, Caine vyšel za Harrym. „Harry, co to všechno mělo znamenat?“

„Jednalo se o moji pověst,“ odpověděl Harry, když se vzdálili jeho muži. „Jsem přece pirát, jestli jsi nezapomněl.“

„A co ještě?“ ptal se dál Caine, protože tušil, že se doví ještě něco.

„Moje holčička měla obavy, že Colin je domácí mazánek,“ přiznal konečně Harry.

Caina jeho prohlášení udivilo. „Jak na takovou myšlenku přišla?“

Harry pokrčil rameny. „Na tom nezáleží,“ odpověděl. „Nechci, aby se trápila, bez ohledu jak by pro to měla důvod. Budeš mě muset požádat o její ruku, víš. A musíš to udělat, jak se sluší a patří, přímo před mejma chlapama. Jedině tak ji můžeš dostat, synku.“ Odmlčel se, zašklebil se na Caina a dodal: „Ovšem napřed si ji budeš muset najít.“

Caina v tu chvíli zamrazilo. „Ksakru, Harry, ona není nahoře?“

Harry zavrtěl hlavou.

„A kde je?“

„Nemusíš tak křičet, synku,“ odpověděl Harry. „Stejně ti to nemůžu říct,“ dodal. Mávnutím ruky poslal zas ven své muže, kteří před okamžikem vrazili do dveří při Cainově výkřiku, a řekl: „To by nebylo loajální.“

„Můj Bože, snad ne...“

„Udivilo mě, když sis nevšiml, že tady není Matthew a Jimbo,“ přerušil ho Harry. „To mluví samo za sebe, ne?“

„Hrozí jí nebezpečí.“

„Poradí si sama.“

„Řekněte mi, kde je,“ naléhal Caine.

„Tak se mi zdá, že ti utekla.“

Caine nechtěl ztrácet dalšími spory s Harrym ani minutu. Obrátil se a málem vytrhl dveře ze závěsů, jak prudce je otevřel.

„Kam se ženeš, chlapče?“ zavolal za ním Harry. V hlase starého muže znělo neskrývané pobavení. Caine měl chuť ho zabít. „Vystopovat ji, Harry.“

„A umíš to?“

Caine se neobtěžoval s odpovědí na jeho otázku.

„Připravila ti svým malým podfukem veselý chvílky, že? Musím říct, že se jí povedlo na tebe zapůsobit,“ zavolal ještě Harry na Cainova záda.

Caine se obrátil. „Co tím chcete říct, Harry?“

„No, myslím, že je načase, abys na ni teď zapůsobil ty, za předpokladu ovšem, že seš toho schopnej.“

Caine bral schody ke své ložnici po dvou. Přetahoval si právě košili přes hlavu, když ho dostihl Nathan.

„Co se děje?“ zeptal se Caina.

„Jade je pryč.“

„Zatraceně,“ zamumlal Nathan. „Půjdeš ji hledat?“

„Půjdu.“

„Jdu s tebou.“

„Ne.“

„Mohl bys potřebovat moji pomoc.“

„Ne,“ odsekl Nathan. „Najdu ji sám.“

Nathan váhavě přikývl. „Umíš dobře sledovat stopu?“

„Umím.“

„Nechala ti vzkaz.“

„Viděl jsem.“

Nathan přistoupil k Cainově posteli a zvedl z polštáře bílou růži. Vdechl její sladkou vůni, zamířil k oknu a vyhlédl ven.

„Zamilovala se do tebe?“ zeptal se Nathan.

„Ano,“ odpověděl Caine. Jeho hlas zněl trpce. „Jenom to ještě neví.“

Nathan upustil růži zpátky na postel. „Řekl bych, že tě Jade opustila, když ti tady nechala růži.“

„Ne.“

„Možná ti chce připomenout, kdo je, Caine.“

„To je jen kousek pravdy,“ řekl Caine. Dokončil převlékání, obul si boty a zamířil ke dveřím.

„A co je zbytek?“ zeptal se Nathan a vykročil za ním.

„Harry má pravdu,“ zamumlal Caine.

„Cože?“

„Pokouší se na mne zapůsobit.“

Nathan se zasmál. „To taky,“ řekl.

Když Caine seběhl ze schodů, zakřičel na Sternse. Majordomus se objevil ve dveřích do salonu. „Lyon se vypravil pro Richardse,“ řekl Caine. „Až ti dva přijedou, řekněte jim, ať počkají, dokud se nevrátím, bez ohledu na to, jak dlouho to bude trvat.“

„Co když tvůj přítel Richardse nenajde?“ zeptal se Nathan.

„Najde ho,“ odpověděl Caine. „Možná se vrátím až zítra ráno,“ řekl. „Postarejte se o všechno, když tady nebudu, Sternsi. Víte, co je třeba dělat.“

„Myslíte strážu, milorde?“

Caine přikývl. Zamířil ke dveřím, ale zastavila ho Sternsova otázka.

„Kam jedete, milorde?“

„Na hon.“

Dveře se zabouchly.

KAPITOLA 14

Matthew a Jimbo byli zrovna tak vyčerpaní jako Jade, když dorazili k cíli své cesty. Rozhodli se, že stráví noc v osamělém hostinci, který Harry na svých výpravách často navštěvoval. Jade trvala na tom, aby cestu k němu vzali oklikou, i když jim to zabralo dvě hodiny navíc. Chtěla se zajistit proti případnému sledování.

Majitel hostince byl přítelem Černého Harryho, také člověk pochybné pověsti, a proto se nikdy na nic neptal. I když si pomyslel, že je podivné, když elegantně oděná mladá dáma cestuje se dvěma muži, kteří vypadají, jako by byli schopni pro pětník podříznout člověku hrdlo, nedal to jediným slovem najevo.

Jade se ubytovala v pokoji nad schodištěm. Jimbo a Matthew dostali pokoje vedle ní. Protože stěny byly tenké jako papír, ani jeden z nich se neobával, že by někdo mohl nepozorovaně proniknout do jejich dočasného útočiště. Navíc zdejší schody byly tak staré a rozvrzané, že by na nich způsobila hluk i myš.

Jade si dala horkou koupel, pak se zahalila do Cainova županu. Lehala si do postele a umírala únavou, necítila se ve své kůži. Zranění po výstřelu z pistole se už téměř zahojilo, ale přesto jí v místě rány ještě občas ostře bodlo.

Jade usnula s přáním, aby ji dnes v noci nepronásledovaly zlé sny, protože se bála, že by její pláč mohl vyplašit Matthewa a Jimba. Vzduch se v průběhu noci silně ochladil. Jade se zavrtala do pokrývek. Vůbec necítila, že se vedle ní uložil Caine. Když ovinul paže kolem ní a něžně si ji k sobě přitáhl, tiše vzdechla a vyšla vstříc jeho příjemnému teplu.

Do místnosti svítil malým oknem měsíc. Caine se usmál, když v jeho světle viděl, že si vzala na sebe jeho župan. Pak ho z ní pomalu stáhl. Když se mu to podařilo, vytáhl zpod polštáře její nůž a něžně ji políbil na krk.

Probouzela se pomalu. „Caine?“ zavrňela ospale.

„Ano, lásko?“ zašeptal jí do ucha a přejel jí po něm jazykem. Roztřásla se. Byla to právě taková reakce, na jakou čekal.

Jeho ruka ji pohladila po nadrech a přejížděla dál až k břichu, pak si našla cestu zpátky k nadru.

Znovu povzdechla. Byl tak hřejivý, úžasně voněl a jakýmsi zázrakem se mu podařilo dosáhnout toho, že už vůbec necítila chlad.

Caine ji dál hladil a čekal, až se probere a uvědomí si, kde je. Byl připraven ji umlčet, kdyby vykřikla.

Probudila se náhle jako blesk. Přitiskl jí na ústa dlaň a ona jen zaúpěla. „A teď, miláčku, jestli budeš ječet, budu muset ublížit Matthewovi a Jimbovi, až se na tebe přijdou podívat,“ zašeptal. Převalil ji na záda, pak se přitáhl k ní. „To bys přece nechtěla, že?“

Zavrtěla hlavou. Caine jí pomalu odtáhl ruku z úst.

„Jsi nahý.“

„Ty taky,“ zašeptal odpověď. „Takže se to hodí, ne?“

„Ne.“

„Ano,“ odpověděl. „A cítíš se tak dobře, že?“

Cítila se nádherně. Ale nemohla to přiznat. „Jak ses sem dostal?“

Místo odpovědi ji políbil na bradu. Jade ho šťouchla do ramene. „Caine, co tady děláš?“

„Snažím se na tebe zapůsobit, miláčku.“

„Cože?“

„Mluv trochu tišeji, lásko,“ vyzval ji. „Nechceš přece probudit ty dva hochy.“

„To nejsou hoši,“ vykoktala. Znělo to stísněně. Chloupky na jeho hrudi ji lechtaly na nadrech a začaly jí tuhnout bradavky. Nechtěla ale, aby se vzdálil, a když si to uvědomila, zamračila se. Bože, jak byla zmatená. „Zapůsobit, Caine?“ zašeptala. „Nechápu, co tím myslíš.“

„Ale ovšemže chápeš, má milá,“ odpověděl. Políbil ji na kořen nosu. „Můj bože, ty tvoje pihy se mi tak líbí,“ řekl a tiše zamručel. Políbil ji, dlouze, tvrdě, a když skončil, visela mu pevně na ramenou.

Vzpamatovala se dříve než on. „Takže ses přišel rozloučit?“ zeptala se přidušeným šepotem.

Měla v úmyslu ho svou otázkou popíchnout. Opět obrana, pomyslel si. „Ne, nepřišel jsem se rozloučit,“ odpověděl, rozhodnut zachovat klid. „Přišel jsem se s tebou milovat.“

Když dopověděl, usmál se. Jade se rozbušilo srdce. Je to ten zpropadený dolíček, řekla si. Je příliš neodolatelny, než aby mohla zůstat lhostejná... a tak neodolatelně chlapecký. Ale nepůsobil jako chlapec. Ne, měl tělo urostlého muže, bojovníka s štíhlými pevnými svaly jako ze železa. Neodolala a dotkla se špičkami jeho nohou.

„Jednoho dne, lásco, pochopíš, jak moc mi na tobě záleží. Jsi moje světlo, moje teplo, moje druhá polovina. Mám pocit, že žiji, jen když jsem s tebou. Miluji tě.“

Znovu ji políbil a pak zašeptal: „Jednoho dne i ty řekneš, že mě miluješ. Zatím budu spokojený, když řekneš, že po mně toužíš.“

Zavrtěla hlavou. Caine viděl v jejích očích strach, zmatek. Jeho úsměv byl plný něhy, když jí posunul nohy a usadil se mezi jejími hebkými stehny. Přitiskl tvrdý úd k jejímu jemnému klínu. „Přece mě chceš, lásco.“

Zavřela oči s výmluvným povzdechem. Caine ji políbil na ústa, snažil se pootevřít je, až se mu to podařilo, a pak do nich pronikl jazykem, aby se tam setkal s jejím.

„Caine, co to...“

Umlčel ji dalším dlouhým polibkem, pak zašeptal: „Říká se tomu plenění, Jade.“

„Neříká.“

„Harry by byl pyšný,“ prohlásil. Ústy teď sázel vlhké polibky na jemnou pleť pod Jadinou bradou. Nemohla zabránit, aby se nechvěla.

„Jsi moje, Jade. Čím dřív to pochopíš, tím to bude pro tebe lepší.“

„A co pak, Caine?“ zeptala se.

Zvedl hlavu a pohlédl jí do očí. Stále tam viděl strach a zranitelnost. „Naučíš se mi důvěřovat,“ zašeptal. „A pak budeme šťastně žít až navěky.“

„Nikdo nežije šťastně až navěky.“

„My budeme.“

Zavrtěla hlavou. „Pusť mě, Caine. Jsi...“

„Spolehlivý, lásko,“ přerušil ji. „A také oddaný. Neopustím tě.“

Pronesl ta slova vášnivým šepotem. Předstírala, že nerozumí. „Ovšemže mě neopustíš. Já opustím tebe.“

„Miluji tě, Jade.“

Oči se jí naplnily slzami. „Brzy se mě nabažíš. Já se nezměním. Ani kvůli tobě, ani kvůli někomu jinému.“

„Dobře.“

Rozšířily se jí zorničky. „Dobře?“

Přikývl. „Když chceš zůstat zlodějka, tak si zůstaň. Nenabažím se tě, ať děláš, co děláš. A nikdy tě neopustím.“

„Nebudeš tomu moci zabránit.“

Caine ji políbil na obočí a řekl: „Vidím, že bude zapotřebí nějaký čas, než tě přesvědčím. Dopřeješ mi alespoň dva měsíce?“

„Caine, nemyslím, že by...“

„Dlužíš mi to, Jade.“

„Cože?“ ozvala se rozhořčeně. „Proč bych ti měla něco dlužit?“

„Protože jsi mě oklamala,“ vysvětloval. „Způsobilas mi nesmírné starosti. A když nepočítám svoji záležitost tehdy v noci v taverně, když jsi...“

„Také jsem ti zachránila bratra.“

„Pak tu je samozřejmě problém mé zraněné pýchy,“ řekl. „Muž by neměl mít pocit, že s ním někdo manipuluje.“

„Caine, prokrista.“

„Slib mi, že se mnou zůstaneš ještě dva měsíce, jinak udělám při tom plenění tolik hluku, že sem okamžitě přiběhnou Matthew a Jimbo.“

Ta ohavná hrozba ji dost vyděsila. Odhodlaný pohled, který měl v očích, jí řekl, že míní svou výhrůžku vážně. „Měl by ses stydět.“

„Slib mi to, Jade. Hned.“

Promluvil hlasitěji a teď mu na oplátku zakryla ústa ona. „Mohl bys mi vysvětlit, proč zrovna dva měsíce, a ne třeba jeden nebo tři nebo...“

Pokrčil rameny. Pocítila rozhořčení. „A během těch dvou měsíců mě zřejmě budeš každou noc odvádět do své postele, že?“

„Budu,“ odpověděl s úsměvem. „Víš, že kdykoliv se na tebe podívám, cítím vzrušení?“ Trochu se posunul a přitiskl se k ní. „Cítíš, jak silně tě chci? Až mě to bolí, jak do tebe toužím proniknout.“

Při jeho upřímných slovech se začervenala. „Neměl bys říkat takové věci,“ zašeptala. „A já bych to neměla poslouchat.“

„Líbí se ti to,“ řekl jí Caine. Svými ústy otevřel její a jazykem je začal ochutnávat. Jade neprotestovala. Příliš po něm toužila, než aby byla schopna zabránit mu v tom. Přivinula se k němu, pak ztuhla, jakmile postel hlasitě, dlouze zaskřípala.

„Nemůžeme...“ Její protest zněl jen jako slabé zaúpění.

„Můžeme,“ řekl něžným sevřeným hlasem.

Umlčel její obavy dalším polibkem, který v ní roznítil oheň. Jade zapomněla na Matthewa a Jimba. Caine ji rozpaloval a jediné, na co mohla myslet, bylo, jak se vysvobodit z té sladké trýzně.

Jeho prsty ji rozvášnily. Šířil se v ní ničující žár a měla pocit, že snad zemře. Zaryla mu nehty do lopatek. Kdyby jí zas nezakryl ústa, hlasitě by křičela. Caine snášel ta muka, dokud ho neuchopila a nesnažila se přivést ho k sobě. Strhl z postele pokrývku, pak se na ni svalil s Jade v náručí. Ztlumil pád svým tělem, dopadl na záda a Jade ležela na něm. Pokusila se převalit se na bok, ale Caine ji pevně držel. „Nechej mě v sobě, lásko,“ zašeptal a rozhodně jí roztáhl stehna, aby se na něj mohla posadit.

Chvěla se touhou pomoci. Caine převzal iniciativu. Uchopil ji za boky a pomalu do ní vnikl. Tiše zaúpěl smyslnou rozkoší. V témže okamžiku zaúpěla i ona.

Když byl hluboko v ní, omotal si kolem ruky její vlasy a přitáhl si ji k sobě, aby jí vtiskl další žhavý polibek.

Začali se pohybovat v rytmu. Caine se přestal ovládat. Jeho nápor byly čím dál silnější, energičtější. „Vezmi mě zase do ráje, Jade,“ zašeptal, když se chystal vyronit své horké semeno. „Budeš se mnou v bezpečí.“

Jade nalezla své vyvrcholení o pár vteřin později. Prohnula se proti němu, pevně ho stiskla, kousla se do rtů, aby se ubránila zavzlykání, a pak se na něj zhroutila.

Zabořila mu tvář pod krk. Oba byli pokryti kapkami potu. Jade chutnala jeho kůži špičkou jazyka a čekala, až jí přestane srdce tak divoce bušit. Byla příliš vyčerpaná, příliš spokojená, než aby se mohla pohnout. Caine ji držel u sebe. Cítila, že i jemu prudce buší srdce.

„Na co myslíš, Jade?“ zeptal se.

Když neodpovídala, zatahal ji za vlasy. „Vím, že jsi dospěla k vrcholu. Chceš to snad popírat?“

„Ne,“ zašeptala stydlivě.

Caine se zvedl na nohy i s Jade v náručí. Když zase ulehli do postele a přikryli se, pokusila se k němu otočit zády. Nedovolil jí to a přinutil ji, aby se k němu obrátila čelem. „Tak?“ naléhal.

„Tak co?“ zeptala se a hleděla přitom do tmavých očí, které jí způsobovaly takovou slabost.

„Jsem dobrý, že?“

Už zas měl na tváři dolíček. Neubránila se úsměvu. „V čem?“ ptala se, předstírajíc nechápavost.

„V plenění.“

Pomalou přikývla. „Výborný,“ zašeptala.

„A zapůsobilo to na tebe?“ zeptal se.

„Trochu snad,“ odpověděla. Zavzdychala, když jí po klíně přešla jeho ruka. „Co to děláš?“

„Znovu se na tebe snažím zapůsobit, miláčku.“

Ten muž je opravdu tak dobrý, jak si myslí, usoudila Jade o chvíli později. A vydržel mnohem víc než ona. Když se od ní konečně odtrhl, cítila se jako hadrová panenka. Usnula v jeho objetí, když jí šeptal slova lásky.

Té noci ji nepronásledovaly žádné zlé sny.

V poledne už byli zpátky v Cainově domě. Matthew a Jimbo ještě ani nestačili odjet do Úzké zátoky. Ani jeden z nich nemohl pochopit, jakou chybu udělali předešlé noci. Zjevně markýze podcenili. Matthew myslel, že takovou hanbu nepřezije; i když mu Jade samozřejmě slíbila, že nikomu neřekne, jak se nechal oklamat.

Ksakru, Caine do něho musel šťouchnout, aby ho probudil. Jak proboha mohl tak mohutný člověk vejít do jeho pokoje, aniž by udělal sebemenší hluk, to mu stále bylo záhadou.

Jakmile se vrátili ke Cainovi, Jade se převlékla a pak společně s ním zašla do studovny, aby zhotovili kopie dopisů. Pozorně naslouchala, když vysvětloval svůj plán. Nelíbilo se jí, že zcela důvěřuje Richardsovi, ale souhlasila s tím, že Lyon si důvěru zaslouží.

„Až se setkáš s Richardsem, bude se ti líbit stejně jako Lyon,“ odpovídal Caine. „Budeš mu věřit zrovna tak.“

Potřásla hlavou. „Caine, mám ráda Lyona, ale to není důvod, proč mu důvěřuji. Ne, ne,“ pokračovala, „mít někoho rád a důvěřovat někomu jsou dvě rozdílné věci.“

„Tak proč důvěřuješ Lyonovi?“ zeptal se jí, usmívaje se jejímu káravému tónu.

„Četla jsem jeho spis,“ odpověděla. „Víš, ve srovnání s ním, Caine, jsi vedl život jako ministrant.“

Caine zavrtěl hlavou. „Na tvém místě bych se před ním nezmiňoval, že jsi četla jeho spis,“ radil jí.

„Ano,“ souhlasila. „Urazil by se stejně jako ty, když jsem ti to řekla,“ dodala. „Lyonův spis je zrovna tak obsáhlý jako tvůj, ale nemá zvláštní označení.“

Zdálo se, že Caine je velmi pobouřen. „Jade, kolik spisů jsi vlastně četla?“

„Jen pár,“ odpověděla. „Caine, opravdu se musím soustředit na ty dopisy. Prosím nerozptyluj mě.“

V tom okamžiku se otevřely dveře do knihovny a Caine k nim zvedl hlavu. Do studovny vstoupil Nathan. „Proč se nikdo nepokusil napadnout tě, když jsi tady? Je to tu zatraceně osamělé a myslel bych si...“

„Někdo se pokoušel napadnout Caina už toho dne, kdy jsme přijeli, Nathane,“ řekla Jade, aniž na něho pohlédla.

Když nepokračovala ve vysvětlování, vyličil Caine sám podrobnosti nepodařeného útoku.

„Vypadáš moc hezky, Nathane,“ prohlásila Jade, když k němu konečně zvedla oči a viděla slušivou košili a kalhoty.

„Ta košile mi připadá nějak známá,“ podotkl Caine.

„Je tvoje,“ odpověděl s úsměvem Nathan. „Docela mi sedí. Colin mi půjčil ještě pár tvých věcí. Nestihli jsme si dostatečně zabalit, když nás házeli do moře. Proč se na tebe nikdo nepokoušel zaútočit později?“ zeptal se a zamračil se.

Nathan začal přecházet po místnosti jako tygr. Caine se dál opíral o okraj stolu. „Pokoušeli se.“

„Cože?“ podivil se Nathan. „Kdy?“

„Nepokoušeli,“ ozvala se Jade. „Věděla bych o tom.“

„V minulých deseti dnech se pokoušeli ještě další čtyři.“

„A?“ pobídl ho k dalšímu vysvětlování Nathan.

„Nepodařilo se jim to.“

„Proč o tom nic nevím?“ zeptala se Jade.

„Nechtěl jsem tě znepokojovat,“ odpověděl Caine.

„Pak musíš vědět, že tady byli Matthew a Jimbo,“ řekl Nathan.

„Vím,“ odpověděl Caine. „Nechal jsem je být, dokud mi nezapálili stáje. Pak jsem s nimi měl menší řeč. Nepřišla jsi na jinou záminku, která mě měla na chvíli zaměstnat, aby ses mohla vypravit k mému otci?“

Už se zase dostával do varu. Jade usoudila, že mu záležitost s požárem ještě nejde z hlavy. Sterns jí řekl, že stáje byly úplně nové. „Měla jsem dát Matthewovi přesnější příkaz,“ prohlásila. „Nechala jsem na něm, co udělá. Ale byl velmi vynalézavý a oheň byl koneckonců velmi účinný. Zaměstnal tě naplno.“

„Podstoupila jsi zbytečné riziko, když jsi sama vyšla z domu,“ odsekl. „Zatraceně, Jade, vždyť tě mohli zabít!“

Při těch slovech už na ni křičel. „Byla jsem velmi opatrná,“ zašeptala ve snaze uklidnit ho.

„Nesmysl!“ zařval. „Měla jsi prostě štěstí, to je všechno.“

Usoudila, že je třeba změnit téma. „Nikdy ten úkol nedokončím, pokud mi vy dva nedáte pokoj.“ Přehodila si vlasy přes rameno a vrátila se k psaní svých dopisů. Cítila na sobě jeho rozhněvaný pohled. „Proč se nejdete podívat, co dělá Colin? Jsem si jistá, že by uvítal vaši společnost.“

„No, podívej se, Caine. Ona si dovoluje nás vyhazovat.“

Caine potřásl hlavou. „Slib mi, že se zas nebudeš zbytečně vystavovat nebezpečí,“ přikázal Jade. „Pak odejdu.“

„Ihned přikývla. „Slibuji.“

Hněv z něho pomalu opadal. Sklonil se k ní, aby ji políbil. Pokusila se uhnout. „Je tady Nathan,“ zašeptala.

„Nevšímej si ho.“

Tváře měla rozpálené, když od ní odtrhl ústa. Ruce se jí třáslly. „Miluji tě,“ zašeptal, když se napřímil a vyšel za Nathanem z místnosti.

Jade dlouho hleděla na desku stolu. Je to možné? Opravdu ji miluje? Musela na něho přestat myslet, aby se uklidnila a přestaly se jí třást ruce. Richards a jeho přítel jinak nebudou schopni dopisy přečíst. Kromě toho, nezáleží přece na tom, jestli ji miluje, nebo ne. Stejně ho bude muset opustit. Nebo snad ne?

Než nastal čas večere, Jadina rozjitřená mysl se uklidnila. Nathan se rozhodl, že večeri sní nahoře u Colina. Ona, Caine a samozřejmě Sterns jedli společně u dlouhého stolu. Zapředli vášnivou debatu o odluce církve od státu. Zpočátku, kdy Caine prohlásil, že celým srdcem stojí za odlukou, měla opačný názor. Ale když záměrně začal obhajovat opačný názor, byla právě tak energická v jeho vyvracení.

Byl to osvěžující spor. Sterns v něm zaujímal roli rozhodčího.

Při této debatě dostal Caine znovu hlad. Sáhl pro poslední plátek skopového, ale už se mu nepodařilo dostat ho ze Sternsova dosahu.

„Chtěl jsem si ho vzít, Sternsi,“ zamručel Caine.

„Já také, milorde,“ odpověděl majordomus. Zvedl příbor a pokračoval v krájení pokrmu. Jade se Caina zželelo a nabídla mu polovinu své porce.

Sterns i Caine se dívali jeden na druhého, když se náhle ozvalo zaklepání na domovní dveře. Caine zanechal svého úsilí probodnout Sternse pohledem. „Jdu tam,“ prohlásil.

„Jak si přejete, milorde,“ souhlasil Sterns mezi sousty skopovéhoho.

„Buď opatrný,“ zvolala Jade.

„Všechno je v pořádku,“ odpověděl jí Caine. „Nikdo se nemohl dostat až ke dveřím, aniž by ho zpozorovali moji lidé.“

Uplynulo dobrých deset minut, než Sterns dopil druhý šálek čaje. „Myslím, že půjdu a podívám se, kdo přišel,“ řekl Jade.

„Možná je to Cainův otec.“

„Ne, milady,“ namítl Sterns. „Přikázal jsem vévodovi a vévodkyni, aby sem nechodili. Mohlo by vzbudit podezření, kdyby každý den navštěvovali svého syna.“

„Vy jste jim to přikázal?“ divila se.

„No ovšem, lady Jade.“ A majordomus s důstojnou úklonou opustil jídelnu.

Jade bubnovala prsty do stolu, dokud se zas Sterns neobjevil.

„Přijel sir Richards a markýz z Lyonwoodu,“ oznámil už ve dveřích. „Můj pán si přeje k sobě do knihovny brandy a vás.“

„Tak brzy?“ zeptala se naprosto zmatena. Vstala, urovnala si záhyby na šatech zlaté barvy, pak si uhladila vlasy. „Nejsem připravena na žádnou návštěvu,“ řekla.

Sterns se usmál. „Vypadáte moc hezky, milady,“ prohlásil. „Taková návštěva se vám bude líbit. Jsou to dobří lidé.“

„Ach, s Lyonem jsem se už setkala,“ odpověděla. „A jsem přesvědčena, že Richards se mi bude také líbit.“

Když zamířila ke dveřím, její výraz se změnil z ostražitého na ustrašený.

„Opravdu se nemáte čeho obávat, milady.“

Povzbudivě se na ni usmál. „Ach, já se nebojím, Sternsi. Jsem připravena.“

„Prosím?“ zeptal se. Vykročil za ní. „Na co jste připravena, milady?“

„Tvářit se ustrašeně,“ odpověděla se smíchem. „A samozřejmě vyhlížet bezbranně.“

„Samozřejmě,“ přisvědčil s povzdechem Sterns. „Necítíte se v pořádku, lady Jade?“

Obrátila se k němu, když se ocitli u dveří studovny. „Patřičné dekorum, Sternsi.“

„Prosím?“

„Musí se zachovávat. Je třeba dělat, co se od vás očekává, nechápete?“

„Ne, nechápu,“ odpověděl.

Znovu se usmála. „Mám v úmyslu postarat se, aby se Cainovi navrátila hrdost,“ zašeptala.

„Neuvědomil jsem si, že o ni přišel.“

„Já také ne, dokud se o tom nezmínil,“ odpověděla. „Kromě toho jsou to přece jenom muži.“

Zhluboka se nadechla, pak nechala Sternse, aby jí otevřel dveře. Zastavila se v nich, sklonila hlavu a sepjala ruce.

Sterns byl náhlou změnou jejího chování tak překvapen, že zůstal stát s otevřenými ústy.

Když na ni Caine zavolal, najednou sebou trhla, jako by ji jeho příkaz vystrašil, pak pomalu vešla do studovny. Richards vyskočil na nohy jako první. Byl to starší člověk s šedivými vlasy, příjemným úsměvem a zakulaceným bříškem. Měl laskavé oči. Jade odpověděla na jeho pozornost dokonalou úklonou.

Pak se obrátila, aby se pozdravila s Lyonem. Když se vztyčil, převyšoval ji o pěkný kousek. „Je hezké se opět s vámi setkat, Lyone,“ zašeptala sotva slyšitelným hlasem.

Lyon udiveně zvedl obočí. Věděl, že je plaché stvoření, ale myslel si, že překonala svou původní bázeň už v průběhu jejich prvního setkání. Teď se ovšem zas chovala ustrašeně. Ten rozpor ho mátl.

Caine pořád seděl za stolem. Jeho židle se opírala o stěnu. Jade se posadila na kraj židle vedle stolu, záda rovná jako svíce. Ruce sevřela v klíně.

Richards a Lyon se posadili do křesel proti ní.

Caine ji pozorně sledoval. Zdála se být nesmírně vystrašená. Chvilí to nechápal. Má něco za lubem, usoudil, ale bude muset chvíli počkat, než se jí zeptá.

Richards zakašlal, aby na sebe upoutal pozornost. Podíval se na Jade a řekl: „Nemohu si pomoci, ale všiml jsem si, má drahá, že vypadáte velmi utrápeně. Četl jsem dopisy, které uchoval váš otec, ale než vám položím několik otázek, chtěl bych, aby vám bylo naprosto jasné, že poklesky vašeho otce v nejmenším nesnižují moji úctu k vám.“

Pořád vypadala jako laň chycená do pasti, ale podařilo se jí bázně kývnout hlavou.

„Děkuji vám, sire Richardsi,“ odpověděla tichým hlasem. „Je od vás velmi laskavé, že mi nedáváte žádnou vinu. Měla jsem obavy, že byste mě mohl odsuzovat.“

Caine obrátil oči k nebi. Richards, muž, který velmi zřídka dával na sobě znát jakýkoliv cit, tiskl teď Jade ruce. Vypadal, jako by ji chtěl obejmout a utěšovat.

Vypadala nesmírně bezbranně. Caine si náhle uvědomil, že stejný výraz měla na tváři, když na něj hleděla tehdy v taverně. I tam mu připadala zranitelná a bezbranná.

Na co si zase hraje?

„Nikdo z nás vás nebude odsuzovat,“ ozval se Lyon. I on se naklonil a opřel lokty o kolena. „Zažila jste zlé časy, Jade.“

„To je pravda,“ souhlasil sir Richards.

Caine stěží zadržoval smích. Jeho nadřizený i přítel propadli jejímu kouzlu. Pomyslel si, že alespoň Lyona mohlo napadnout, o co se snaží. Přece se s Jade nesetkává poprvé. Přesto její momentální chování spolu s původním dojmem, že musí být nesmírně vystrašená, zjevně Lyona přesvědčilo, že nic nepředstírá.

„Odpovíte mi teď na několik otázek?“ zeptal se Richards.

Jade přikývla. „Nebylo by lepší, kdyby vám na ně odpověděl Nathan? Muži jsou mnohem rozumnější. Já v tom asi udělám pěkný zmatek.“

„Jade.“ Caine vyslovil její jméno varovným tónem.

Obrátila se k němu s plachým úsměvem. „Ano, Caine?“ zeptala se.

„Chovej se, jak se patří.“

Richards se na Caina zamračil. Pak se znovu obrátil k Jade.

„Nathana se poptáme později. Pokud pro vás není příliš bolestné vzpomínat, povězte nám přesně, co se vám stalo od okamžiku, kdy jste přijela do Londýna.“

Jade přikývla. „Jistě,“ souhlasila. „Víte, všechno začalo těmi dopisy. Můj strýček Harry dostal od mého otce svazek dopisů. O dva dny později otce zabili. Tehdy mě Harry odvezl pryč z Anglie na své lodi. Dopisy uschoval, a když nastal pravý čas, dal mi je. Samozřejmě jsem si je přečetla a pak jsem je ukázala Nathanovi. Můj bratr tehdy spolupracoval s Colinem a důvěřoval mu. A pak,“ pokračovala ráznějším tónem, „jak vám zřejmě Caine řekl, Colin a Nathan byli... napadeni. Útočníci si mysleli, že je s nimi konec a... Pohan se rozhodl, že nechá najaté vrahy vrátit se do Londýna, aby tam mohli ohlásit úspěšné splnění úkolu.“

„Rozumné rozhodnutí,“ podotkl Richards.

„Ano,“ souhlasila Jade. Obrátila se k Cainovi a zamračila se. „Plán byl velmi jednoduchý. Pohan unesl lékaře, který se měl postarat o raněné. Jakmile by se Colin zotavil tak, že by byl schopen cesty, měl se vypravit ke svému bratru Cainovi a požádat ho o pomoc.“

„A co zhatilo ten plán?“ zeptal se Richards.

Jade se znovu zamračila na Caina. „Zhatil ho on,“ prohlásila. „Z Pohana se stal zlosyn, který měl zavinit Nathanovu a Colinovu smrt, a Caine se rozhodl, že se pomstí. Nemohl to načasovat hůř. Zbývající členové Tribunálu nemohli riskovat, že Caine piráta objeví a promluví si s ním. Tak se Caine nevědomky dostal do nebezpečí.“

„Nebylo to nevědomky,“ ozval se Caine.

Pokrčila rameny. „Colin přiměl Pohana, aby Cainovi nic neřekl. Jeho bratr Caine by... se zřejmě pustil bez uvážení do pronásledování těch ničemů a Colin mu chtěl napřed všechno vysvětlit. Vlastně si myslím, že Colin celou věc důkladně nepromýšlel, ale bylo to zřejmě proto, že tehdy trpěl strašlivými bolestmi a zdálo se, že je posedlý touhou Caina chránit. Pohan tedy souhlasil s jeho návrhem, aby jej uklidnil.“

„A jak do toho schématu zapadáte vy?“ zeptal se Lyon.

„Nathan je můj bratr,“ odpověděla Jade. „Vrátila jsem se do Anglie a vypravila se na jeho venkovské sídlo. Bylo se mnou několik Pohanových mužů. Střídali se ve sledování Caina. Došlo k několika pokusům o útok na něj a tehdy jsem se rozhodla, že vymyslím způsob, jak Caina odvést od jeho úmyslu. O dva dny dříve, než jsem měla odjet, došlo k řadě nešťastných událostí. Prvního dne, když jsem byla na obvyklé procházce, narazila jsem na tři muže, kteří kopali v hrobu mých rodičů. Křičela jsem, protože mě rozzlobilo, co dělali. Jeden z těch darebáků na mne vystřelil. Rozběhla jsem se zpátky k Nathanovu domu, abych přivolala pomoc.“

„Copak vás nehlídali Pohanovi muži?“ zeptal se Richards.

Jade zavrtěla hlavou. „Bylo zapotřebí, aby všichni hlídali Caina. Kromě toho, měla jsem u sebe Nathanova majordoma Hudsona a několik dalších služebníků.“

„A co se stalo pak?“ chtěl vědět Lyon.

„Byla příliš velká tma, aby se služebnictvo mohlo vypravit k hrobům. Rozhodli jsme se vyčkat do rána. Té noci se do domu někdo vloupal,“ pokračovala. „Já jsem ovšem spala a neslyšela jsem ani hlásek. I moje ložnice byla obrácena vzhůru nohama.“

„Museli vám dát nějaký uspávací prostředek,“ prohlásil Richards.

„Nedovedu si představit, jak se něco takového mohlo stát,“ řekla Jade. „Druhého dne jsem vyjela na jednom z Nathanových koní zpátky ke hřbitovu, abych získala nějaký důkaz o tom, co se tam předchozího dne stalo. Víte, Nathanův majordomus Hudson mi nechtěl uvěřit, a já jsem ho chtěla přesvědčit. Avšak nikdy se mi nepodařilo dostat se tam. Ti darebáci na mne číhali, aby mi v tom zabránili. Zastřelili Nathanova koně. Já jsem přitom upadla na zem.“

„Dobrotivý bože, mohla jste se při pádu zabít,“ řekl Richards.

„Měla jsem velké štěstí a odnesla jsem to jen několika podlitinami,“ vysvětlovala. „Běžela jsem zpátky do domu a řekla Hudsonovi, co se stalo. Poslal několik mužů ze služebnictva, aby násilníky stíhali. Když se vrátili, řekli mi, že nemohli najít žádný důkaz napadení. Kůň zmizel. Vůbec netuším, jak to provedli.“

Caine říkal, že by museli být nejméně tři muži, aby koně zvedli na vůz a odvezli.“

Odmíchl se, pokrčila rameny a pak pokračovala: „Rozhodla jsem se přes všechno trápení odjet do Londýna a přikázala jsem, aby mi okamžitě připravili kočár. A jakmile jsme vyjeli na první kopec, kočí vykřikl, že hoří. Viděli jsme dým. Vrátila jsem se k domu, právě když požár vypukl naplno. Dům ubohého Nathana byl spálen k základům. Pak jsem poslala Hudsona a ostatní služebnictvo do Nathanova londýnského sídla a sama se ještě jednou vypravila za svým cílem.“

„To znamená kam?“ ptal se Lyon. „Jela jste také do Nathanova domu ve městě?“

Jade se usmála. „Ne, jela jsem do taverny zvané U Darmošlapa. Víte, měla jsem plán, jak Cainovi zabránit v dalším stíhání.“

Lyon přikývl.

„Tomu nerozumím,“ ozval se Richards. „Jaký to byl plán? Caine není člověk, kterému by bylo snadné něco namluvit, má drahá.“

„Cestou do Londýna byl kočár napaden. Dostala jsem ránu do spánku. Omdlela jsem, a když jsem se probudila, zjistila jsem, že kočár je zcela zničen. Nakonec jsem rozbila okno podpatkem střevíce a vylezla jím ven.“

„A pak?“ zeptal se Richards.

„Šla jsem pěšky.“

„Celou cestu do Londýna?“ podivil se Lyon.

„Ne,“ odpověděla Jade. „Celou cestu ne. Musela jsem si... vypůjčit koně u zájezdního hostince u cesty. Zůstal bez dozoru. Jeho majitel asi právě večeřel uvnitř.“

Jade po chvíli dokončila své vyprávění. Ani jednou se nezmínila, že Pohan je ona, a Caine předpokládal, že to bude muset říci siru Richardsovi a Lyonovi sám.

Na co si pořád hraje? Bože, vždyť v době, kdy končila své líčení, si už otírala koutky očí kapesníkem sira Richardse.

Ten byl jejím vyprávěním očividně otřesen. Opíral se o opěradlo a kroutil hlavou.

„Víte, kdo jsou další členové Tribunálu?“ ptala se ho Jade.

„Ne.“

„Ale Hammonda znáte, že?“ zeptala se. „Slyšela jsem, že vy dva jste spolu začínali.“

„Ano, začínali jsme spolu,“ přitakal Richards. „Ale po řadě let, má drahá, jsme dostali na starost každý jinou divizi ministerstva války. Tehdy měl Hammond pod svým vedením spoustu mladých mužů. Vedl svou vlastní sekci. Setkal jsem se u něj s několika nadšenými mladými muži, ale všichni takoví nebyli.“

„Získali jsme několik solidních stop,“ řekl Lyon. „Nemělo by nám trvat dlouho zjistit pravdu.“

„První dopis podepsal člověk jménem William. Tehdy ještě neměli krycí jména. Ksakru, to je nejobvyklejší jméno v Anglii,“ dodal Caine. „Kolik Williamů pracovalo pro ministerstvo války?“

Na jeho otázku odpověděla Jade. „V Hammondových spisech byli uvedeni jen tři.“

Všichni na ni pohlédli. „Pohan ty spisy četl,“ zašeptala. Zrudla a dodala: „Bylo to nutné. Byli tam William Pryors, William Terrance a William Clayhill. Všichni tři pracovali pro vaše oddělení, sire Richardsi. Dva z nich dosud žijí, i když jsou už na odpočinku, ale William Terrance před čtyřmi lety zemřel.“

„Víte to naprosto jistě?“ zeptal se Lyon.

„Jak se Pohan dostal k našim spisům?“ Richards byl zřetelně znepokojen. „Bože, přece se nikdo nedostane přes naše stráže.“

„Pohan to dokázal,“ řekl Caine. Ujal se slova a vysvětlil podrobněji, jak se pirát rozhodl ho ochránit. Vyprávěl o Nathanově a Colinově střetu se žraloky. Když skončil, dlouho nikdo nepromluvil.

Jade svírala ruce v klíně. Teď nic nepředstírala; vzpomínka na žraloky ji znovu zasáhla s plnou silou.

„Tři nadšení mladí muži, kteří chtěli spasit svět,“ zašeptal Richards. „Ale pak převládla touha po moci.“

Jade přikývla na souhlas. „Všiml jste si, sire, že zpočátku byly dopisy zakončeny frází ‚pro blaho Anglie‘, ale jak plynul čas, a oni byli čím dál troufalejší, slova se změnila?“

„Všiml jsem si toho,“ zamumlal sir Richards. „Pro dobro Tribunálu, tak potom podepisovali svá sdělení,“ dodal. „A to hovoří za vše. Výklad je naprosto jasný.“

„Jejího otce zabili dva z nich, když odmítl souhlasit s jejich plány, a pak byl zavražděn Hammond,“ řekl Caine.

Richards přikývl. „Musíme najít ty druhé dva,“ zamručel. „Bože, je třeba tolik toho zařídit.“ Unaveně si povzdechl a řekl. „Nu, díky bohu, zdá se, že Pohan je na naší straně. Když pomyslím na škodu, kterou mohl zneužitím spisů způsobit, tuhle mi krev v žilách.“

„Ach, Pohan je velmi poctivý,“ vložila se do hovoru Jade. „Taková je ostatně většina zlodějů. Nemusíte se bát, že se informace dostanou do nesprávných rukou.“

„Ten bastard četl i můj spis?“ chtěl vědět Lyon.

Caine mu neodpověděl. Byl přesvědčen, že není důvod, aby jeho přítel poznal pravdu. Jenom by ho rozčilila.

„Je jisté, že v těch vodách byli žraloci,“ zašeptal Richards a obrátil tak pozornost na jiné téma. „Uvědomujete si odvahu, kterou musel mít...“

„Už jste skončil se svými otázkami?“ přerušila ho Jade.

Richards okamžitě vztáhl ruku a pohládl ji. „Jste už vyčerpaná, že ano, má drahá? Dovedu si představit, jak je to pro vás bolestivé.“

„Děkuji za pochopení,“ zašeptala. Vstala a neprotestovala, když ji Richards objal.

„My ty zločince najdeme, to vám slibuji,“ řekl.

Jade skryla ruce v záhybech šatů a vykročila k Lyonovi. Ten okamžitě vstal. Uklonila se před ním. „Děkuji vám, Lyone, za vaši pomoc. Prosím, pozdravujte ode mne Christinu. Nemohu se dočkat, až ji opět uvidím.“

Pak se obrátila k Richardsovi a objala ho. „Zapomněla jsem vám poděkovat,“ vysvětlovala.

Odtáhla se od něj, uklonila se a obrátila k odchodu.

„Jade?“

„Ano, Caine?“

„Co to všechno mělo znamenat?“

Zvedla hlavu a usmála se na něho. „Řekl jsi, že pro muže je hrdost velmi důležitá, ne?“

„Řekl.“

„Také jsi řekl, že mužova hrdost utrpí, když je s ním manipulováno nebo je-li klamán.“

„I to jsem řekl.“ Naklonil se k ní. „A dál?“

„Nu, kdyby ostatní byli také... oklamáni... přátelé, kteří si zaslouží uznání a úctu celé Anglie, nebyla by taková rána méně bolestná?“

Konečně pochopil. Pomalu mrkl a vyzývavě se ušklíbl. „Půjdu a požádám Colina a Nathana, aby sem přišli,“ řekla Jade a vyšla ven z pokoje. Dveře se za ní tiše zavřely.

„O čem to mluvila?“ zeptal se Richards.

„Soukromá záležitost,“ odpověděl Caine. Pak se obrátil k Lyonovi. „Tak? Co si o ní myslíš teď?“

Jeho přítel dolil pohár brandy a odpověděl: „Je zatraceně hezká,“ řekl. „Ale už zas si myslím, že je hrozně ustrašená. Musí to být kvůli tobě.“

Caine se zasmál. „Už zas si myslíš, že je ustrašená?“

„Něco mi uniklo, Caine?“ ptal se Lyon upřímně zmaten. „Co ti na tom připadá tak zábavného?“

„Nechte těch řečí o ženách,“ přikázal Richards. „Ted' mi, chlapče, musíš něco slíbit.“

„Ano, sire?“ ozval se Caine.

„Opravdu ses setkal s Pohanem?“

„Opravdu.“

„Až všechno skončí, budeš mě s ním muset také seznámit.“

Caine se opřel o opěradlo. Jade měla pravdu. Právě mu vrátila jeho hrdost.

„Musím se s Pohanem setkat,“ naléhal znovu sir Richards.

Caine kývl hlavou. „K tomu právě došlo, sire Richardsi.“

KAPITOLA 15

„Jade, pojd' sem,“ zařval Caine, když se oba jeho přátelé pokoušeli pochopit zprávu, kterou se právě dověděli.

Když neodpovídala na jeho volání, zavolal Sternse. Majordomus musel stát hned za dveřmi, protože ihned vtrhl do studovny. Uklonil se svému pánovi, což nikdy nedělal, když byli sami, a pak se zeptal: „Přál jste si něco, milorde?“

„Přiveďte sem Jade,“ poručil mu Caine.

„Jsem přesvědčen, že váš křik slyšela, milorde,“ prohlásil Sterns zvýšeným hlasem. „Nicméně vaši výzvu odmítá. Je snad ještě něco, co byste si přál?“

Caine měl chuť Sternse uškrtit. „Přiveď ji ke mně. Přitáhni ji sem, když bude třeba, ale ať je tady. To je to, co si přeji, Sternsi.“

Majordomus přikývl a vydal se splnit svůj úkol. Caine se obrátil ke svým přátelům. Část podráždění z něj opadla, když viděl Lyonův úšklebek. Zdálo se, že jeho přítel pochopil poznámku o Pohanově totožnosti dříve než sir Richards. Ten vypadal ještě pořád ohromeně.

„Hrome, Caine, mohlo mě to napadnout,“ řekl Lyon. „Byla tak vyplašená... ano, mohl jsem na to přijít. Ty nejsi z těch, koho přitahují... a Christina říkala, že bych se měl podívat pod...“

„Chlapče,“ přerušil Lyonovu zmatenou řeč sir Richards. „Teď není čas na žerty. Máme tady vážnou věc.“

Jade otevřela dveře uprostřed Richardsova protestu. „Přivádím ti Nathana a Colina, Caine. Co jsi chtěl?“

„Ať se vrátí, Jade.“

Jeho hlas se ozval jako výstřel z pistole. Jade se tvářila nevinně. „O čem to mluvíš?“ divila se. Tiskla ruce k ěadrům v předstíraném strachu a řasy se jí zachvívaly.

Vůbec to na něj nezapůsobilo. „Zatraceně dobře víš, o čem mluvím,“ zařval. „Pošli je zpátky.“

„Caine, není zdvořilé, abys na mne před hosty zvyšoval hlas,“ poučovala ho. Její hlas byl najednou o oktávu vyšší. „Je to prostě neslušné.“

„Oni vědí, kdo jsi.“

„Vědí to?“

Zamířila k jeho stolu a rozzlobeně se na něho zadívala. Ruce si teď podepřela v bok. „Co přesně vědí?“

„Že jsi Pohan.“

Zaúpěla. „Proč jsi to neposlal rovnou do novin?“ vykřikla. „Pak bys nemusel trávit tolik času...“

„Musel jsem jim to říct,“ přerušil ji Caine.

„Mohl jsi počkat, až odejdu.“

„Protože nikam neodejdeš, nebylo to možné, chápeš?“

„Můj bože, je to pravda?“ Richards už málem také křičel.

Jade se ohlédla a zamračila se na něj. „Ne,“ odsekla. „Není to pravda.“

„Ale ano,“ namítl Caine. „Je.“

„Zatraceně, Caine, copak neumíš zachovat tajemství?“ Nedala mu čas na odpověď a obrátila se k odchodu.

„Řekl jsem ti, abys je poslala zpátky, Jade.“

„Proč?“

„Ti muži jsou moji přátelé,“ odpověděl. „Proto.“

„Caine, jestli člověk nedokáže oloupit své přátele, koho tedy dokáže oloupit?“ zeptala se.

Na tak absurdní otázku neměl odpověď.

„Řekl jsi přece, že je všechno v pořádku a já mohu pokračovat ve své práci,“ připomněla mu. „Chceš vzít své slovo zpátky?“

Nemohl uvěřit, že má tu drzost tvářit se pohoršeně. Přemáhal touhu chytit ji a zatřást jí, aby se v ní probudil rozum.

Jade se obrátila k Lyonovi. „Když já dám své slovo, nikdy ho nevezmu zpět,“ prohlásila.

Caine se zhluboka nadechl, pak se opřel o opěradlo. Dlouze se na Jade zadíval.

Ona mu oplátila stejným pohledem.

Prstem jí pokynul, aby přistoupila blíž. Pak řekl: „Myslím vážně, co jsem řekl. Můžeš pokračovat ve své práci.“

Byla naprosto zmatená. „Tak proč jsi dělal takový povyk kvůli...“

„Můžeš dál loupit,“ přerušil ji. „Ale pokaždé, když něco takového podnikneš, půjdu to vrátit.“

Málem upadla. „Nepůjdeš.“

„Půjdu.“

„Ale to je... směšné,“ vyoktala. „Nebo ne?“

Neodpověděl jí. Jade pohledem hledala pomoc u Lyona. Jeho úsměšek ukazoval, že se jí nedočká. Sir Richards se pořád tvářil příliš zkoprněle, než aby byl schopen zasáhnout.

Je to na ní, usoudila, jako vždycky. „Ne.“

„Ano.“

Zdálo se, že má na krajíčku pláč. „Teď jim dej jejich...“

„Vyměnila jsem je,“ oznámila. „Smím teď odejít?“

Caine přikývl. Počkal, dokud Jade nedošla ke dveřím, a zvolal: „Jade, můžeš opustit tento pokoj, ale opovaž se opustit dům. Přišel bych si pro tebe, kdyby ses o to pokusila. Nechceš přece vyvolávat žádné potíže, ne?“

Neodpověděla. Caine však věděl, že zuří. Dveře málem vypadly ze závěsů, když se za ní zabouchly.

„Je poněkud temperamentní,“ oznámil Caine. Jeho úsměšek naznačoval, že to nepovažuje za žádnou chybu. „Už jste se vzpamatoval, Richardsi?“ zeptal se pak.

„Už,“ odpověděl Richards.

„Ale nikdy jste si nemyslel...“

„Ne, ne,“ bránil se Richards.

Caine s uspokojením přikývl. „Je dobré vědět, že dokázala napálit mého vlastního nadřízeného. Myslím opravdu, že moje hrdost je zas taková jako vždy.“

Pak vstoupili do knihovny Nathan a Colin. Colin se opíral o hůl a držel se pod paží Nathana.

„Přestaň se mnou zacházet jako s dítětem,“ zamumlal, když se mu Nathan snažil pomoci do křesla.

„Ty jsi dítě,“ ozval se Nathan. Přisunul ke křeslu nízkou stoličku a zvedl na ni Colinovu nohu.

Nathan zůstal stát, aby si prohlédl oba muže, kteří ho sledovali. Caine je představil. Potřásl si s nimi rukou, pak se posadil na okraj Colinova křesla.

„Jade chce, abych se vás zeptal, kolik je hodin,“ prohlásil pak Nathan.

Richards se zdál být takovým dotazem zmaten a pokrčil rameny. „Řekl bych, že bude devět, nemyslíš, Lyone?“

Lyon byl bystřejší než jeho nadřízený. Vytáhl z kapsy hodinky. Pak se zasmál. Jeho burácivý smích se rozléhal celým pokojem. „Myslím, že jsou vaše, Richardsi. A vy máte moje. Objímala nás přece oba.“

Richards byl jaksepatří ohromen. „Opravdu jsem ji podcenil,“ řekl. „Tys viděl, jak to prováděla, že, Caine? Proto jsi ji zavola zpátky.“

Caine zavrtěl hlavou. „Ne, neviděl jsem to,“ přiznal se. „Ale když vás dva objímala, věděl jsem, že má něco za lubem. Obvykle neprojevuje cizím lidem takovou náklonnost.“

„Ne, neprojevuje,“ potvrdil Nathan.

Caine pohlédl na Lyona. „Neustále mě vodí za nos. Rozhodla se, že ze mne udělá blázna.“

„Řekl bych, že už se jí to podařilo,“ podotkl Nathan.

„To mi něco připomíná,“ řekl Lyon. Usmál se, protože si vzpomněl na bizarní okolnosti, které předcházely jeho manželství. „Christina si se mnou zahrávala podobně. Něco mi pověz, Caine. Co jsi dělal, když s tebou tak žertovala?“

„Totéž co ty,“ odpověděl Caine. „Zamiloval jsem se do ní.“

Lyon přikývl. „Bůh ti pomáhej, kamaráde. Nebude to pro tebe ani o trochu snazší, až se s ní oženíš. Mimochodem, kdy bude svatba?“

„Ano, Caine, kdy bude svatba?“ přidal se Nathan.

„Svatba určitě bude,“ prohlásil rozhodně Colin. Usilovně se na svého bratra mračil.

„Ano,“ odpověděl Caine. „Svatba bude.“

„Připadá mi, jako by ses ještě nerozhodl, synu,“ vložil se do hovoru sir Richards. „Řekneš snad své ano až s pistolí v zádech?“

„Bude-li zapotřebí pistole, pak bude muset mířit do Jadiných zad, ne do mých,“ namítl Caine. „Pořád ji musím přesvědčovat, že míním vážně, co říkám. Hrome, vždyť si snad budu muset před jejími muži kleknout.“

I Nathan se při té představě usmál. Colin se zamračil. „Jade nebude chtít, aby sis před ní klekl,“ řekl.

„Ona ne, ale Černý Harry určitě ano,“ odpověděl Caine.

„Kdo je Černý Harry?“ zeptal se Richards.

„Nathane, začni vysvětlovat,“ prohlásil Caine. „Já se zatím podívám po Jade.“

„Ona tu není?“ zeptal se Nathan.

Caine se zvedl a zamířil ke dveřím. „Ovšemže tu není. Ale nikdy nedělám dvakrát stejnou chybu, Nathane. Brzo se vrátím.“

Protože Caine už měl na sobě jezdecké kalhoty, zamířil rovnou do ohrady ke koním.

Grošovaná klisna chyběla. „Kolik mužů jste za ní poslal?“ zeptal se podkoního.

„Vyjeli za ní tři od zadního vchodu,“ odpověděl podkoní.

Caine nasadil uzdu svému hřebci, ale se sedlem se neobtěžoval. Chytil se černé hřívy a pлавným pohybem se vyšvihl na jeho hřbet.

Dostihl ji u domku na okraji svého pozemku. Stála u potoka a napájela svého koně.

Caine se prodral houštím, pak pobídl koně do cvalu. Jade uslyšela hluk dunících kopyt. Obrátila se a rozběhla se do lesa. Cainův hřebec ani nezvolnil tempo, když se jeho pán sklonil a zvedl ji do náruče. Usadil ji před sebe, obrátil se a zamířil k domovu.

Neřekl jí ani slovo a ona také nepromluvila, dokud nebyli u cíle.

U domovních dveří na ně čekal Sterns. Caine táhl Jade nahoru po schodech. „Zamkněte ji v pokoji!“ zařval. „Postavte pod její okna dva strážné a další dva přede dveře.“

Nepustil Jade, dokud nebyli v domě a dokud za ní nezamkl dveře jejího pokoje.

Tvářil se zavile, jak nejvíc mohl, a pak se zas navrátil do knihovny. Když seděl zas na své židli za stolem, usmál se.

„Myslím, žeš ji našel,“ řekl Nathan.

„Našel,“ odpověděl Caine. „Taky jsem ji důkladně zajistil. A Ted’ mi shrň, cos řekl mým přátelům,“ přikázal.

Hovor se stočil zpátky k dopisům a muži pokračovali ve vypracovávání plánů až do jedenácté hodiny. Richards a Lyon se pak ubytovali v pokojích v severním křídle. Oba si váhavě popřáli dobrou noc.

Richards trval na tom, že vezme kopie dopisů s sebou do ložnice. „Jsou to informace, po kterých stále pasou,“ prohlásil.

Nikdo mu neodporoval. Caine zamířil rovnou k Jadinu pokoji. Propustil hlídače, odemkl dveře a vstoupil dovnitř.

Jade si v posteli četla. Nepohlédla na něj, stále upírala oči do knihy před sebou.

„Potřebuješ víc světla, jestli budeš chtít číst,“ prohlásil Caine. „Také je třeba rozdělat oheň. Je tu pořádná zima.“

Ani ted’ se na něho nepodívala. „Je směšné tvářit se, jako bych tu nebyl,“ řekl podrážděným tónem.

„Tak směšné, jako vracet zpátky všechno, co vezmu?“ namítla s očima pořád v knize.

Caine přinesl k jejímu nočnímu stolku další dvě svíce. Pak zamířil ke krbu. „Kde je Sterns?“ zeptal se.

„Sterns šel spát,“ odpověděla. „Máš skvělého majordoma, Caine. Dobře si tě vycvičil.“

Neskočil na její léčku. „Říkáš si o boj, miláčku, ale já ti nevyhovím.“

„Neříkám si o boj,“ odsekla. Zabouchla knihu a dívala se, jak přidává ke žhavým uhlíkům další poleno.

V záři ohně připomínala jeho pleť bronzovou sochu. Košili měl k pasu rozepnutou a rukávy vyhrnuté až k lokti. Látka se mu na ramenou napnula a zdůraznila pletence svalů, když vztáhl ruku pro železný pohrabáč, aby prohrábl oheň a pomohl mu rozhořet se.

Pomyslela si, že je to ten nejpřitažlivější muž na celém světě.

Caine se vkleče obrátil a usmál se na ni. Něha v jeho pohledu ji bodla u srdce. Byl to hodný muž, oddaný a milující.

Zasloužil si víc než jen její sympatie. Proč si to neuvědomila už dříve?

Na tvářích se jí objevily slzy a roztřásla se. Měla pocit, jako by se z pokrývky stal sněhový příkrov. Byla jí zima... a zmocnil se jí strach.

Nepřipust', abych odešla, pomyslela si. Přiměj mě, abych s tebou zůstala navždy.

Ach bože, jak ho chtěla milovat, spoléhat na něj.

Co by z ní bylo, ptala se sama sebe, kdyby ji opustil? Jak by to proboha přežila?

Takové pocity ji zneklidnily. Její tvář dostala barvu bílého plátna.

„Miláčku, co se děje?“ zeptal se. Zvedl se a zamířil k posteli.

„Nic,“ zašeptala. „Nic zlého. Je mi jenom chladno,“ dodala nejistě. A bojím se, chtěla říct. „Pojď do postele, Caine.“

Zoufale toužila mít ho u sebe. Jade zdůraznila pozvání tím, že odhrnula pokrývku. Caine její výzvu ignoroval. Přešel ke skříni, vytáhl z police další přikrývku a přehodil ji přes pokrývku na posteli.

„Je to tak lepší?“ zeptal se.

„Ano, děkuji,“ odpověděla a snažila se, aby to neznělo příliš rozmrzele.

„Jestli nejsi příliš unavená, rád bych ti položil několik otázek,“ řekl.

„Ptej se mě, až budeš v posteli, Caine,“ navrhla. „Bude to pro tebe pohodlnější.“

Zavrtěl hlavou, pak se posadil na židli a opřel si nohy o okraj postele. „To stačí,“ řekl pak a snažil se nesmát.

Chtěla ho možná stejně jako on ji. A přísámbůh, zřejmě mu to bude muset říct přímo.

Jade se snažila skrýt své rozčarování. Copak je zabeďněný jako pařez? Copak si neuvědomuje, že chce, aby ji vzal do náruče? Řekla mu přece, že je jí zima, zatraceně. Měl ji okamžitě obejmout, pak samozřejmě políbit a pak...

Dlouze povzdechla. Caine si očividně neuvědomoval, po čem touží, když se jí opět začal vyptávat na ty hloupé spisy.

Musela vyvinout veškeré své úsilí, aby se soustředila. Musela se dívat na své ruce, aby ji nerozptyloval jeho úsměv, při kterém se jí tajil dech.

„Jade?“

„Ano?“ Vypadala vyplašeně.

„Právě jsem se tě ptal, jestli jsi četla spisy našich Williamů,“ řekl.

„To nejsou žádní naši Williamové,“ odpověděla. Vrhla na něj netrpělivý úsměv a čekala na další otázku.

Caine se usmál ještě víc. „Tak odpovíš mi?“ vyzval ji.

„Na co mám odpovědět?“

„Zdáš se být unavená.“

„Nejsem.“

„Tak ospalá?“

„Vůbec ne.“

„Tak odpověz na moji otázku,“ vyzval ji znovu. „Četla jsi spisy...“

„Ano,“ přerušila ho. „Chceš slyšet, co v nich je, že?“

„Ano, chci,“ odpověděl. „Nebo jsi snad chtěla dělat něco jiného?“ zeptal se.

Na tvářích se jí objevil ruměnec. „Ne, jistěže ne,“ odpověděla. „Tak dobrá, Caine, povím ti...“

Vtom je vyrušilo zaklepání na dveře. Caine se obrátil a uviděl Nathana.

Jakmile Jadin bratr spatřil v křesle Caina, zamračil se. „Co tady děláš, Caine?“

„Hovořím s Jade,“ odpověděl Caine. „Co si přeješ?“

„Nemohl jsem usnout,“ přiznal se Nathan. Zamířil ke krbu a opřel se o římsu. Byl bosý a bez košile. Caine si všiml jizev na jeho zádech. Nezmínil se o nich, ale napadlo ho, jak mohl Nathan takové rány přežít.

„Tady je Cainův župan, jestli je ti chladno, Nathane,“ řekla Jade. Ukázala na prázdné křeslo na druhé straně postele. „Nachladíš se, jestli se neoblékneš.“

Nathan byl v družné náladě. Oblékl si Cainův župan, pak se rozvalil do křesla.

„Vrat' se do postele, Nathane,“ vyzval ho Caine.

„Chtěl bych své sestře položit pár otázek.“

Nathan nechal za sebou otevřené dveře. Proto nemusel sir Richards ani klepat, když vcházel do pokoje. Měl na sobě župan v barvě berlínské modři, který mu sahal až k bosým chodidlům. Zdálo se, že je u vytržení nad touto společností.

Jade si přitáhla pokrývku až k bradě. Pohlédla na Caina, co na takovou invazi říká.

Vypadal odevzdaně. „Přisuňte si židli, sire Richardsi,“ navrhl Caine.

„Rád,“ odpověděl sir Richards. Pak se usmál na Jade. „Víte, nemohl jsem usnout, a tak mě napadlo, že bych se na vás mohl podívat a...“

„Kdyby byla vzhůru, začít se jí zas vyptávat,“ přerušil ho Caine.

„Něco takového se přece vůbec nehodí,“ řekl Richards a přitáhl si židli blíže k posteli. Přitom se zasmál a bylo jasné, že mu to vůbec nevadí. „Nathane?“ ozval se pak. „Nevadilo by ti, kdybys přivedl ještě Lyona? Určitě bude chtít položit Jade také pár otázek.“

„Možná spí,“ řekla Jade.

„Slyšel jsem, jak přechází ve vedlejším pokoji. Tenhleten Tribunál nás všechny pořádně rozrušil, má drahá. Je toho spousta, co musíme vyřešit.“

Nathan se vrátil s Lyonem v patách. Jade to najednou připadlo směšné. „Co kdybychom zašli do knihovny a promluvili si tam?“ navrhla. „Obléknu se a...“

„To nebude třeba,“ prohlásil Caine. „Lyone, Jade nám může citovat i spisy Williamů.“

„Mám opakovat každé slovo, Caine?“ zeptala se „To by trvalo celé dny.“

„Začněte s důležitými fakty,“ navrhl Richards. „Lyon a já se zítra vrátíme do Londýna. Přečteme si je tam pak od začátku do konce.“

Jade pokrčila rameny. „Takže začnu s Terrancem,“ řekla. „S tím mrtvým.“

„Ano, s tím mrtvým,“ souhlasil Lyon. Opřel se o římsu krbu a povzbudivě se na ni usmál.

Jade se zvedla, opřela se o polštáře a začala hovořit. Lyon a Richards byli ohromeni. Když se vzpamatovali z počátečního úžasu, střídavě ji jeden nebo druhý přerušovali a vyptávali se na určité detaily misí, do kterých byl William Terrance zapojen.

S odříkáváním spisu skončila až ve dvě hodiny ráno. Nemohla potlačit zívnutí, které dokazovalo, jak je unavená.

„Je načase, abychom šli spát,“ prohlásil sir Richards. „Ráno začneme znovu.“

Vycházel za Lyonem a Nathanem z pokoje, když na něj Jade zavolala. „Sire Richardsi? Co když William, kterého hledáte, není ani jeden z nich?“

Richards se obrátil. „Jsme teprve na začátku, má drahá,“ vysvětloval. „Brzy začneme informace prověřovat a porovnávat, číst znovu a znovu každý spis, který mají u sebe jednotliví vedoucí oddělení. Zabere to dost času, ano, ale budeme pokračovat, až se dostaneme, kam je třeba.“

„Není možné, že by další dva byli také mrtvi?“ zeptala se Jade.

Tvářila se tak dychtivě, až Richardse zamrzelo, že ji musí zklamat. „Obávám se, že ne,“ řekl. „Někdo vaše dopisy chce dostat, má drahá. Alespoň jeden ze dvou zbývajících členů Tribunálu ještě rozhodně žije.“

Jade se ulevilo, když opět zůstala sama s Cainem. Byla vyčerpaná a utrápená zároveň a jediné, co si přála, bylo, aby ji vzal do náruče a pevně ji k sobě přivinul. Odhrnula přikrývky a uhladila prostěradlo.

„Dobrou noc, Jade,“ řekl Caine. Přistoupil k posteli, vtiskl jí přátelský polibek, pak cestou ke dveřím sfoukl svíce. „Hezké sny, miláčku.“

Dveře se zavřely. Byla bez sebe zklamáním, že ji opustil.

Už po ní netouží. To pomyšlení se jí tak přičilo, že je musela násilím potlačit. Ještě se na ni zlobí, protože ji musel znovu stíhat,

říkala si... a také je unaven, přesvědčovala sama sebe. Byl to dlouhý, vyčerpávající den.

Zatraceně, Caine by přece měl být naprosto spolehlivý.

Neměla hezké sny. Topila se v temnotě, cítila, jak kolem ní krouží obrovské nestvůry a ona se potápí hlouběji a hlouběji...

Probudilo ji vlastní zasténání. Instinktivně se obrátila k Cainovi, přesvědčena, že ji zbaví jejího strachu.

Nebyl u ní. V okamžiku, kdy si to uvědomila, procitla naplno a roztřásla se tak silně, že byla sotva schopna odhrnout pokrývku.

Nedokázala zůstat v posteli, a tak vyšla k oknu, vyhlížela do bezhvězdné noci a uvažovala o své bezútěšné situaci.

Nevěděla, jak dlouho tak stála, trápila se a nechala hlavou plynout zmatené myšlenky. Nakonec usoudila, že bude muset jít k němu.

Caine se probudil, sotva se dveře otevřely. Protože byla tma, nemusel ani skrývat úsměv. „Neumím tančit, Caine,“ oznámila.

Zabouchla za sebou dveře s hlasitým třesknutím. „To je ti snad jasné. A také neumím vyšívat.“

Ležel na zádech se zavřenýma očima. Jade na něho dlouho hleděla, pak mu zatřásla ramenem. „Tak co?“ ptala se.

Caine jí odpověděl tak, že odhrnul přikrývku. Jade si vyhrnula noční košili a vklouzla do postele k němu. Okamžitě ji objal.

Mrazení pominulo. Už se cítila v bezpečí. Usnula, aniž se dočkala Cainovy odpovědi.

Probudil ji krátce po rozbřesku, aby se s ní miloval, a když se spolu potěšili, byla příliš ospalá, než aby s ním promluvila. Usnula znovu a poslouchala jeho vyznání, jak velice ji miluje.

Když ji vzbudil podruhé, bylo téměř poledne.

Caine jí jemně třásl. Byl už oblečený a mile ji žádal, aby otevřela oči a oblékla se.

Nechtělo se jí otevírat oči, ale pokusila se odkopnout pokrývku a přilákat ho zpátky do postele. Caine trval tom, aby si nechala pokrývku přitaženou až k bradě. Nechápala, proč se chová tak podivně, až konečně oči otevřela a zpozorovala, že u nohou její postele stojí Sterns.

Pak se rychle začala zahalovat. Cítila, že rudne jako pivoňka. Nemělo smysl zakrývat rozpaky. „Ach, Sternsi, teď se za mne stydíte, že?“

Svou otázku doslova zakvílela. Sterns okamžitě zakroutil hlavou. „Jistěže ne, milady,“ prohlásil. „Jsem přesvědčen, že vás do své postele zavléká můj pán,“ řekl a kývl hlavou směrem k Cainovi.

„Myslíte za vlasy, Sternsi?“ ozval se suše Caine.

„To by mě u vás nepřekvapilo, milorde.“

„Udělal to,“ řekla Jade, rozhodnuta svalit všechnu vinu na Caina. „Ale nesmíte to nikomu říct,“ dodala.

Sterns se pousmál. „Obávám se, že nemám, komu bych to řekl.“

„Myslíte tím, že sir Richards a Lyon už o tom vědí?“

Když Sterns přikývl, obrátila se s rozzlobeným pohledem ke Cainovi. „Tys jim to řekl, že? Proč jsi to také nedal do novin?“

„Neřekl jsem to,“ namítl Caine rozhořčeně. „Nezavřela jsi dveře, když...“ Odmlčel se, pohlédl na Sternse a dodal: „Když jsem tě sem vlekl. Všimli si prázdné postele, když scházeli dolů.“

Nejraději by se na celý zbytek dne schovala pod pokrývkou.

„Jade? Proč mám pod postelí stříbro?“

„Zeptej se Sternse,“ řekla. „On je tam dal.“

„Napadlo mě, že je to vhodné místo, milorde,“ prohlásil Sterns. „Jeden z našich hostů, vysoký muž se zlatým zubem, měl ke stříbru jistou náklonnost. Milady pro tyto vzácné kousky navrhla bezpečný úkryt, když jsem jí vylíčil váš zvláštní vztah k nim.“

Myslela si, že by jí Caine mohl vyjádřit vděk za záchranu svých pokladů. Místo toho se rozesmál. „Přijď dolů, až se oblékneš, Jade. Richards touží zas tě trochu vyzpovídat.“

Sterns neopustil ložnici se svým pánem. „Vévodkyně poslala několikery šaty, patřící jedné z jejích dcer. Myslím, že se vám budou hodit, milady.“

„Proč by...“

„Požadoval jsem oblečení,“ prohlásil Sterns. „Když jsem vybaloval vaše zavazadlo, nemohl jsem si pomoci, ale všiml jsem si, že jsou tam jen dvoje šaty.“

Zdalo se, že Jade má v úmyslu protestovat, ale Sterns jí nedopřál času. „Šaty visí ve skříni. Jako komorná vám poslouží naše kuchařka. Půjdu a ihned ji přivedu.“

Nebylo by k ničemu, kdyby se s ním přela. Sterns se změnil z lokaje v pána. Vybral oděv, který si vezme na sebe – šaty slonovinové barvy lemované krajkou. Vypadaly tak elegantně, že Jade nemohla odolat.

Bylo tam i spodní prádlo. I když se Sterns o něm nezmínil, položil hedvábnou nádheru k nohám postele a vedle ní punčochy tenké jako pavučina. Na zem postavil střevíce stejné barvy jako šaty.

Jade se umyla a oblékla celou parádu sotva za čtvrt hodiny. Usedla na židli s opěradlem a kuchařka se ujala jejích vlasů. Starší žena byla vysoká a mohutná. Vlasy prokvetlé stříbrem měla přistřiženy do krátkého účesu. Zaútočila na Jadiny vlasy, jako by to byl kus hovězího. Přesto by se Jade ráda smířila s trochou nepohodlí, kdyby to oddálilo nutnost postavit se tváří v tvář Lyonovi a siru Richardsovi.

Té schůzce se nemohla ovšem vyhnout. „Jste ale fešanda, to se musí nechat,“ prohlásila služebná, když dokončila svůj úkol. Podala Jade zrcadlo. „Je to jednoduchý cop, ale ty tenké pramínky po stranách obličeje vám zjemňují výraz. Původně jsem vám chtěla vlasy vyčesat nahoru, milady, ale bála jsem se, že by vám jejich váha vadila.“

„Velice vám děkuji,“ řekla Jade. „Moc se vám to povedlo.“

Kuchařka přikývla a spěchala zase dolů. Schůzka se nedala déle odkládat. Kdyby se zavřela v pokoji, mohlo by se stát, že by si pro ni Caine přišel. Jakmile Jade otevřela dveře, byla překvapena a rozhořčena, protože v chodbě spatřila dva strážné. Zdalo se, že jí oba muži byli poněkud vyvedeni z míry. Pak jeden z nich vykoktal, jak je krásná. Druhý blábolil něco o tom, že vypadá jako královna.

Oba hlídači ji následovali dolů. Dveře do jídelny byly zavřeny. Vyšší z obou mužů se hnal před ni, aby je otevřel. Jade mu poděkovala za pozornost, pak se napřímila a vstoupila dovnitř.

Seděli u dlouhého stolu, Sterns s nimi. A všichni včetně prohnatého majordoma zírali na ni.

Vešla a všichni až na Colina vstali. Jade pohlédla na Caina. Vytáhl židli u stolu vedle své, a tak pomalu zamířila k němu.

Sklonil se k ní a políbil ji na čelo. Nathan pak přerušil nepříjemné ticho. „Ruce pryč od ní, Caine.“

„Nedotýkám se jí rukama, Nathane,“ poznamenal Caine. „Jen ústy.“ Políbil Jade ještě jednou, jen aby jejího bratra popíchl. Jade s povzdechem klesla na židli.

Sterns jí servíroval snídani, zatímco ostatní muži pokračovali v diskusi. Sir Richards seděl na jednom konci jídelního stolu, Caine na druhém. Když odnesli její talíř, sir Richards vyzval všechny k pozornosti. Uvědomila si, že čekali na ni.

„Má drahá, rozhodli jsme se, že musíte do Londýna s námi,“ oznámil jí sir Richards. „Zachováme samozřejmě všechna bezpečnostní opatření,“ dodal a pohlédl na Caina.

Pak si Richards přitáhl pero a inkoust. „Rád bych si dělal poznámky, zatímco se vás budu ptát,“ vysvětloval.

„Sire? Proč musím jet do Londýna?“ zeptala se Jade.

Richards vypadal teď trochu zkroušeně. Lyon, jak zpozorovala, se zubil.

„No,“ začal sir Richards. „Potřebujeme se dostat do místnosti se spisy. Kdybych požadoval klíče v průběhu pracovní doby, musel bych se zapsat jménem do knihy příchozích.“

„Chtějí tam vniknout v noci,“ ozval se Colin. „Bez klíčů.“

„Říkala jste, že jste se tam jednou dostala a četla ty spisy,“ připomněl jí Richards.

„Třikrát,“ opravila ho Jade.

Sir Richards vypadal velmi nešťastně. „Takže naše zabezpečení je tak ubohé?“ zeptal se Lyona.

„Zřejmě ano,“ odpověděl Lyon.

„Ale ne,“ namítala Jade. „Bezpečnostní opatření je velmi dobré.“

„Tak jak...“ začal Richards.

Odpověděl Caine. „Ona je lepší, Richardsi.“

Jade se při pochvale začervenala. „Sire Richardsi, chápu, proč chcete jednat tajně. Nechcete, aby Tribunál věděl, že je

pronásledujete, ale věřte mi, už to určitě vědí. Poslali sem své lidi. Jistě viděli vás i Lyona, jak jste přijeli, a podali zprávu...”

„Nikdo, koho sem poslal Tribunál, se nevrátil, aby mohl podávat nějakou zprávu,“ vysvětloval Lyon.

„Ale jak...”

„Caine si to vzal na starost.”

Jade vytřeštila při Lyonově prohlášení oči. Mluvil tak sebejistě. Obrátila se na Caina. „Co znamená, že sis to vzal na starost?”

Caine zavrtěl hlavou směrem k Lyonovi, protože myslel, že jeho přítel chce začít vysvětlovat. „Takové věci nemusíš vědět,“ řekl Jade.

„Ale nezabils je, že ne?” zašeptala Jade.

Vypadala zděšeně.

„Ne.”

Jade přikývla, pak se opět obrátila k Lyonovi. Všimla si jeho rozčileného výrazu, ale rozhodla se jej ignorovat.

„Nezabil je,“ prohlásila. „Caine už takové věci nedělá. Už toho nechal.”

Zdálo se, že vyžaduje Lyonův souhlas. Přikývl a poznal, že jeho odhad byl správný, když se na něj usmála.

„Jade?” ozval se Colin. „Můžeš zůstat u Christiny a u Lyona, až přijedeš do Londýna. Caine bude samozřejmě bydlet ve svém domě...”

„Ne,“ přerušil ho Caine. „Bude bydlet u mne.”

„Pomysli na skandál, který z toho bude,“ upozornil ho Colin.

„Je skoro léto, Coline,“ namítal Caine. „Většina společnosti už z Londýna odjela.”

„Stačí jediný svědek,“ mumlal Colin.

„Už jsem řekl, Coline. Zůstane u mne.”

Jeho rozhodný hlas zabránil bratrovi v námitkách. Colin si povzdechl, pak váhavě přisvědčil na souhlas. Jade si nebyla jista, že rozuměla. „Co jsi myslel tím jediným svědkem?”

Colin začal vysvětlovat. Skončil se svým líčením a Jade byla očividně šokována zjištěním, jaké pozdvižení dokáže způsobit jeden škodolibý klevetník. Sterns se posadil vedle Jade, pohlídl ji

po ruce a řekl: „Podívejte se na to z té optimističtější stránky, milady. Milord to nebude muset dávat do novin.“

Ostrým pohledem ho přinutila mlčet. Ale Sterns se nedal zastrašit. Stiskl jí ruku. „Netrapte se, drahá lady. Všechno je zařízeno.“

Nevěděla, o čem mluví, ale jeho úsměšek naznačoval, že něco zřejmě chystá. Ovšem Sterns vzápětí obrátil vyzývavým gestem její pozornost ke svému prázdnému čajovému šálku. Okamžitě vstala, aby přinesla další konvici.

Jakmile vyšla z místnosti, obrátil se Sterns k Cainovi. „Vaši hosté by se měli objevit za půl hodiny.“

„Hosté? Nemůžeme mít žádné zatracené hosty,“ zařval Colin.

Nathan přikývl. „To máš kruci pravdu. Caine, nezbázníš ses, když jsi pozval...“

Caine hleděl na Sternse. „Nikoho jsem nepozval,“ řekl. Po tváři mu přelétl úsměv. „Proč nám neřekneš, jaké hosty čekáme, Sternsi?“

Všichni se zahleděli na starého muže, jako by mu právě narostla druhá hlava. „Dovolil jsem si pozvat vaše rodiče, Jadina strýce s jeho doprovodem a ještě jednoho hosta.“

„A proč, ksakru?“ chtěl vědět Nathan.

Sterns se k němu s úsměvem otočil. „Na svatební obřad přece.“

Všichni se obrátili k Cainovi. Jeho výraz neříkal nic.

„A povolení, Sternsi?“ zeptal se blahosklonně Caine.

„Zajištěno den poté, co jste podal žádost,“ odpověděl Sterns.

„Není ten muž tvůj majordomus, Caine?“ zeptal se sir Richards.

Caine už neměl čas odpovědět na jeho otázku, protože se ozval Nathan: „Bude ostře protestovat.“

Colin se k němu přidal: „Nemyslím, že by Jade s takovým řešením souhlasila.“

„Přesvědčím ji,“ prohlásil Caine. Opřel se na své židli a usmál se na majordoma. „Dobře jste to zařídil, Sternsi. Máte mou pochvalu.“

„Jistěže jsem to dobře zařídil,“ souhlasil Sterns. „Postaral jsem se o všechno,“ chlubil se.

„Ano?“ ozval se Nathan. „Tak nám řekněte, jak má Caine přesvědčit Jade?“

Místo odpovědi vytáhl Sterns prázdnou pistoli zastrčenou za pasem. Položil zbraň doprostřed stolu.

Všichni na ni jen hleděli, dokud znovu nepromluvil. Jeho slova byla určena Richardsovi. „Myslím, že jsem zaslechl, jak říkáte, že by pistole měla mířit na záda lady Jade, nemám pravdu?“

Ozval se ohlušující smích. Jade se objevila ve dveřích s konvicí čaje v rukou a čekala, až se muži utiší.

Pak nalila Sternsovi čaj do šálku, odložila konvici na servírovací stůl a vrátila se na své místo. Zpozorovala pistoli ležící uprostřed stolu, ale když se tázala, co tam dělá, nedostala pořádnou odpověď. Místo toho se muži opět začali smát.

Nikdo jí nic nevysvětlil. Jade usoudila, že někdo vyprávěl neslušný vtip, a teď se stydí to přiznat.

Byla připravena začít zas hovořit o jejich plánech. Caine ji překvapil, když navrhl, aby se vrátila do svého pokoje.

„Proč?“ divila se. „Myslela jsem, že pojedeme...“

„Musíš si zabalit věci,“ řekl Caine.

Jade přikývla. „A vy si zřejmě chcete vyprávět své další vtipy,“ prohlásila, než zamířila ke dveřím.

Všichni se na ni usmívali, jako se šťastní zloději usmívají na svůj lup. Nevěděla, co si o tom má myslet. Na chodbě na ni čekali oba strážníci. Pomohli jí přenést do jejího pokoje oblečení, které Sterns předtím uložil do Cainovy skříně, pak zaujali svá místa v chodbě a ona začala balit.

Krátce poté, co se svou prací skončila, ozvalo se nejisté zaklepání na dveře. Jade zavřela knihu a zvedla se právě v okamžiku, kdy do pokoje vešel Černý Harry.

Strnula úžasem, když ho spatřila. Její strýc nesl kytici z tuctu překrásných bílých růží. „Ty jsou pro tebe, děvče,“ oznámil a strčil jí květiny do ruky.

„Děkuji, strýčku,“ odpověděla. „Ale co tady děláš? Myslela jsem, že na mne budeš čekat v domku?“

Harry ji políbil na čelo. „Vypadáš ohromně, Pohane,“ zamumlal, vůbec nedbaje na její otázku. „V tento slavný den si měl Caine vzít na sebe moje šaty.“

„Proč by si měl Caine oblékat tvoje šaty?“ zeptala se naprosto zmatena. Ještě nikdy neviděla svého strýce chovat se tak nervózně. Vypadal také dost utrápeně.

„Protože moje košile má stejnou barvu jako tvoje krásný šaty,“ vysvětloval Harry.

„Ale co to...“

„Řeknu ti to, až uznám za vhodný,“ koktal Harry. Objal ji, přitom pořádně pomačkal kytici, pak ustoupil. „Caine mě požádal o tvou ruku, děvče.“

Harry ustoupil pro jistotu o další krok, když to pronesl, protože očekával výbuch. Místo toho následovalo jen mírné pokrčení ramen. Ale všiml si, že pevně sevřela kytici. „Pozor na trny, děvče,“ připomněl jí.

„Co jsi mu řekl, strýčku?“ zeptala se.

„Požádal mě skutečně, jak se patří,“ chvatně vysvětloval Harry. „Mohu jsem po něm chtít, aby poklekl,“ dodal. „Řekl, že by to udělal, kdyby to bylo podmínkou mého souhlasu. Řekl to naprosto jasně a zřetelně před mými muži, opravdu.“

„Ale co jsi mu řekl ty?“ zeptala se znovu.

„Řekl jsem ano.“

Po těchto slovech ustoupil ještě o krok. Znovu pokrčila rameny, pak přešla k posteli a posadila se na ni. Kytici růží položila na pokrývku vedle sebe.

„Proč ses ani nerozčilila, děvče?“ vyzvídal Harry. Třel si bradu a zkoumavě se na ni díval. „Caine řekl, že možná té myšlence budeš odporovat. Ty se nezlobíš?“

„Ne.“

„Tak jak je to?“ naléhal na ni. Založil ruce za záda a snažil se uhodnout, co si myslí. „Záleží ti přece na tom muži, ne?“

„Záleží.“

„Tak?“

„Bojím se, strýčku.“

Její slova byla sotva slyšitelná. Harry jim rozuměl, ale zůstal nad jejím přiznáním v takovém úžasu, že nevěděl, co na ně má říct. „Ale to snad ne,“ řekl nakonec.

„Ano.“

Zakroutil hlavou. „Nikdy ses ničeho nebála.“ Jeho hlas byl ochraptělý dojetím. Přistoupil k posteli, posadil se vedle ní, přisedl přitom květiny a vzal ji kolem ramen. „Proč se to změnilo?“

Ach, ano, chtělo se jí křičet, bála se i dříve, tolikrát, při tolika nepříjemnostech, že už to ani nemohla spočítat. Nemohla se mu samozřejmě svěřit, protože kdyby mu to řekla, myslel by, že ji zklamal.

„Je to proto, že budu muset skončit se svou prací,“ vymlouvala se.

„Víš, že je už na to čas, vždyť já taky půjdu na odpočinek, a tak vůbec,“ namítl. „Nedávám to zatím najevo, ale s mejma očima je to čím dál horší. Nebudou chtít poslouchat slepýho piráta.“

„Tak koho budou poslouchat?“ zeptala se.

„Nathana.“

„Nathana?“

„Chce *Smaragd*. Patřil koneckonců jeho otci a taky má ještě tu svou záležitost, o kterou se musí postarat. Bude z něho dobrý pirát, děvče. Už se naučil, jak vzbuzovat strach.“

„Ano, byl by z něho dobrý pirát,“ připustila. „Ale já, strýčku Harry, nedokážu být ženou, po jaké Caine touží.“

„Ty jsi žena, po jaké touží.“

„Budu dělat spoustu chyb,“ zašeptala. Měla pláč na krajíčku a zoufale se kvůli Harrymu snažila ovládnout své city. „Nevím, jak by se měly dělat všechny věci, které by měla znát správná manželka. Neumím vůbec vzít do ruky jehlu, Harry.“

„Ano, to ne,“ přiznal smutně Harry a vzpomněl si přitom na dobu, kdy se pokoušela látat mu ponožky a přišla je ke svým šatům.

„Neumím tančit,“ dodala. Když to vyslovila, vypadala tak zoufale, že ji Harry musel obejmout a stisknout do náruče. „Všechny dámy ze společnosti umějí tančit,“ zavzlykala.

„Naučíš se to,“ těšil ji Harry. „Jestli budeš chtít.“

„Ach, ano,“ odpověděla chvatně. „Vždycky jsem chtěla...“

Ted' zase zněl její hlas toužebně. Harry nevěděl, co se jí odehrává v mysli. „Co?“ zeptal se. „Co jsi vždycky chtěla?“

„Patřit k nim.“

Výraz v jeho tváři svědčil o tom, že nechápe, o čem mluví.

„Přála sis, abych tě tehdy svěřil lady Briarsové? Ona si tě chtěla vzít. Dokonce o tebe dost ostře bojovala. Proto jsme se po pohřbu tvého otce tak rychle vytratil. Řekl bych, že by se vrátila brzy zpátky s úřady a pokusila by se tě ukrást. Nebyl jsem tvým opatrovníkem podle zákona, na to nezapomeň. Ale tvůj tatínek chtěl, abys opustila Anglii.“

„Dodržel jsi slovo, které jsi dal mému otci,“ ozvala se. „Jsi velmi ušlechtilý.“

„Ale přitom si přeješ, abych tehdy tak ušlechtlej nebyl?“

Zavrtěla hlavou. Poprvé za celou dobu, co spolu žili, viděla Harryho zranitelnost. „Nedovedu si představit svůj život bez tebe, Harry. Nikdy bych nechtěla, aby to bylo jinak. Miloval jsi mě jako svou vlastní dceru.“

Harrymu klesla paže. Vypadal sklíčeně. Objala ho kolem ramen a snažila se ho utěšit. „Strýčku, lady Briarsová by mě naučila všem společenským pravidlům, ale rozhodně by mě nemilovala tak jako ty. Kromě toho, tys mě naučil mnohem důležitějším věcem. Naučil jsi mě, jak si poradit v nejhorším.“

Harry rychle ožil. „To ano,“ přiznal s úšklebkem. „Ale měla jsi k tomu všechny předpoklady. Nikdy v životě jsem neviděl tak talentovaného zloděje nebo přirozeného lháře. Jsem na tebe opravdu pyšnej, děvče.“

„Děkuji, strýčku,“ řekla a trochu se při té chvále začervenala. Harry nebyl z těch, kdo by rozdávali plané poklony, a ona věděla, že promluvil ze srdce.

Ovšem jeho úsměv zvadl, když se vrátil k její původní poznámce. „A přece by sis nemyslela, že patříš mezi řádný lidi? Řekla jsi, že jsi k nim chtěla patřit, děvče.“

„Myslela jsem, že bych chtěla být řádná manželka,“ lhala. „To jsem chtěla říct.“

„Nemluvila jsi moc jasně, děvče,“ prohlásil Harry. Ale zdálo se, že se mu ulevilo. „Co se týká mne, já jsem vždycky chtěl být dědečkem.“

Zrudla. „Ani nevím, co si počít s dětmi,“ zaúpěla.

Harry měl v úmyslu ji trochu rozveselit. Uvědomil si, že to vzal z nesprávného konce. „Hrome, to neví žádná žena, dokud nenastane čas, děvče. A teď mi něco řekni. Miluješ Caina? On říká, že ano.“

Vyhnula se jeho otázce. „Co když se mě nabaží? Pak mě opustí, Harry,“ zašeptala. „Vím, že to tak skončí.“

„To neudělá.“

„Potřebuje čas, aby pochopil...“ Zmlkla uprostřed věty. „Tak je to, Harry. Kdyby bylo namlouvání dost dlouhé, možná by si uvědomil, že udělal chybu.“ Pak se usmála. „A během toho času, v případě, že chybu neudělal, bych se mohla naučit všemu, co by ode mne vyžadoval. Ano, strýčku, tak je to. Caine je velmi ušlechtilý, snaží se dělat, co je správné...“

„No, děvče,“ přerušil ji Harry. „Co se týká toho dlouhého namlouvání...“

„Ach, Harry, na to je jediná odpověď,“ ozvala se. „Budu trvat na roční lhůtě. Vsadím se, že bude souhlasit.“

Byla tak potěšena vlastním rozhodnutím, že vyběhla z pokoje. Harry si posunul špatně padnoucí brýle na kořen nosu, popadl kytici a vyrazil za ní.

„Počkej,“ vykřikl.

„Musím okamžitě mluvit s Cainem,“ zavolala přes rameno. „Jsem přesvědčena, že bude souhlasit.“

„A já jsem přesvědčenější, že souhlasit nebude,“ mružel Harry. „Děvče, zadrž. Ještě ti musím něco říct.“

Už byla v hale, když Harry doběhl na odpočívadlo nad ní. „Jsou v saloně,“ zařval strýc a řít se dál dolů po schodech.

Jade se náhle zastavila, když otevřela dveře a spatřila celou společnost. Harry ji dostihl a položil jí ruku na rameno. „Uděláme to, jak se sluší a patří,“ zašeptal.

„Proč jsou tady ti lidé?“ zeptala se. Pohlédla na skupinu, poznala všechny, s výjimkou nevysokého, zčásti holohlavého muže

stojícího u francouzského okna. Držel v ruce jakousi knihu a živě konverzoval s vévodou a vévodkyní z Williamshiru.

Caine stál u krbu a hovořil s Lyonem. Musel vycítit její přítomnost, protože se najednou obrátil a pohlédl na ni.

Tvářil se velmi vážně.

Okamžitě podle jejího zmateného výrazu poznal, že nechápe, co se tady děje. Připravil se na to, že budou létat jiskry, a vyšel Jade vstříc.

„Neměl jsem čas jí všechno vysvětlit,“ řekl Harry.

„Vidím, že jste to neudělal,“ prohlásil Caine. „Jade, miláčku, budeme...“

„Já to řeknu,“ přerušil ho Harry.

Pevně uchopil Jadinu ruku na své paži, aby ho neškrábala nehty, a řekl: „Nebudou žádný roční námluvy, děvče.“

Pořád na něho zírala s nevinným andělským výrazem. Harry jí sevřel ruku ještě pevněji. „Ale bude svatba.“

Začala chápat, usoudil Harry, když si všiml, že její oči dostávají opět barvu smaragdů.

Pokusila se vytrhnout se mu. Harry ji držel pevně. „Kdy bude svatba?“ zeptala se stísněným šepotem.

Harry se zašklebil a řekl: „Hned teď.“

Otevřela ústa, aby protestovala, ale Caine přistoupil k ní a zabránil jí ve výhledu na publikum. „Můžeme to udělat po dobrém, Jade, nebo po zlém. Vyber si.“

Zase ústa zavřela a zlobně na něj zírala. Zmocňovala se jí panika. Chvěla se. „Po dobrém znamená přistoupit k pastrovi a vyslovit své ano.“

„A po zlém?“ zeptala se Jade.

„Přitáhnu tě k němu za vlasy,“ řekl jí Caine. Přitom se tvářil, jako by to měl skutečně v úmyslu. „V každém případě bude po mém. Vezmeme se.“

„Caine...“

Strach v jejím hlase mu trhal srdce. „Rozhodni se,“ vyzval ji pevným hlasem. „Po dobrém, nebo po zlém?“

„Nepřipustím, abys mě opustil,“ zašeptala. „Nedovolím, abys odešel jako první.“

„Co to blábolíš, děvče?“ ozval se Harry.

„Jade? Tak co?“ naléhal znovu Caine, nedbaje na její protest ani na Harryho dotaz.

Poklesla jí ramena. „Po dobrém.“

Přikývl.

„K pastorovi ji povedu já,“ oznámil Harry. „Nathane,“ zvolal. „Ty můžeš jít za námi.“

„Za okamžik,“ poručil Caine.

Zatímco Jade stála na místě a třásla se strachy a Harry vrhal vilné pohledy na vévodkyni, Caine přistoupil k duchovnímu a začal s ním hovořit. Pak mu podal list papíru.

Všechno bylo konečně připraveno. Colin se postavil bratrovi po boku a opřel se o něj. Jade stála vedle Caina. Ji zase musel podpírat Harry.

Nejprve odříkala slib Jade, což byla odchylka od tradice, kterou si Caine vyžádal. Hleděl na svou nevěstu, když opakoval slib on. Nechal ji, aby se dívala do země, než byl obřad u konce. Pak ji vzal za bradu a přinutil ji, aby pohlédla na něj.

Vypadala tak vyplašeně, tak zranitelně. V očích se jí leskly slzy. Tolik ji miloval. Toužil jí dát celý svět. Ale napřed bude muset získat její důvěru.

Duchovní rozložil list papíru v ruce a začal číst: „Slibuješ, že zůstaneš se svou manželkou po celý svůj život? Dáváš své slovo před Bohem a těmito svědky, že ji nikdy neopustíš, dokud vás smrt nerozdělí?“

Během pastorových otázek se jí rozšířily zorničky. Obrátila se a spatřila papír, který držel.

„Slibuji,“ zašeptal Caine, když se Jade zas otočila k němu. „A teď to poslední,“ vyzval Caine duchovního.

„To je velmi neobvyklé,“ zašeptal pastor. Obrátil se k Jade. „Slibuješ, že svému muži ještě dnes řekneš, že ho miluješ?“

Rozzářila se úsměvem. „Slibuji,“ řekla.

„Můžeš políbit nevěstu,“ vyzval duchovní Caina.

Caine rád poslechl. Když zvedal hlavu, řekl: „Teď jsi má.“

Přivinul ji k sobě a pevně objal. „Nikdy nedělám dvakrát stejnou chybu, miláčku,“ zašeptal.

„Nerozumím, Caine,“ zašeptala. Pořád měla na krajíčku pláč a zoufale se snažila zachovat rovnováhu. „Proč jsi nepřiměl kněze, aby po mně vyžadoval slib, že tě nikdy neopustím? Nevěříš ve spolehlivost mých slibů?“

„Když jednou dáš své slovo, vím, že je nikdy neporušíš,“ odpověděl jí. „Ale musíš je dát ze své vlastní vůle. Až budeš připravena, řekneš mi to.“

Nebylo mu dopřáno dál s ní mluvit, protože se k nim nahrnul dav gratulantů, aby jim popřál hodně štěstí.

Harry stál se svými muži v koutě a okrajem šerpy si otíral oči. Cainova matka se zdála být upřímně šťastná, že má Jade v rodině. Neví samozřejmě, že její nová snacha je obyčejná zlodějka, připomínala si Jade.

„Bude tě strýček často navštěvovat?“ zeptala se Gweneth poté, co vrhla kradmý pohled na Harryho.

„Žije velmi daleko od Anglie,“ vysvětlovala Jade. „Pravděpodobně bude přijíždět jen jednou za rok.“

Caine uslyšel poslední Jadina slova, viděl, že si matka oddechla, a rozesmál se. „Moje matka je z tvého strýce poněkud nervózní,“ řekl.

„Ach, nemusí být,“ namítla Jade. „Harry je ve skutečnosti velmi laskavý člověk. Možná kdybyste ho poznala lépe...“

Zdalo se, že Cainova matka je takovým návrhem naprosto zděšena. „To byl i Harryho nápad,“ vysvětloval Caine. „Chtěl mou matku poznat mnohem blíže.“

Protože Jade nebyla svědkem Harryho pokusu odvléci vévodkyni, nechápala, proč se jeho matka tváří tak zděšeně. Ani nerozuměla Cainovu veselí.

„Tak, synu, Teď není čas...“

„Řekla jste mu synu,“ vyhrkla Jade. „A ty jí říkáš matko, že?“

„On je můj syn,“ prohlásila Gweneth. „Jak jinak bych mu měla říkat? Dovolil mi to.“

Jade to tak potěšilo, že se neubránila úsměvu. „Špatně jsem rozuměla,“ zašeptala. „Myslela jsem, že vám říkal madam a že vy jste mu nikdy neřekla synu. Chtěla jsem, aby patřil... ano, spletla jsem se.“

Ani Caine, ani jeho matka jí nezačali nic vysvětlovat. Jen se na sebe usmáli.

„Kde je Henry?“ náhle se zeptala Gweneth. „Jde sem Harry.“

Vévodkyně si vykasala sukně a rozběhla se k manželovi, než ji Caine nebo Jade mohli zastavit.

„Trápila ses, že jsem nepatřil do rodiny?“ zašeptal Caine.

Zatvářila se zmateně. „Všichni by měli někam patřit, Caine, i ty.“

Harry jí vrazil do ruky kytici. „Tohle budou poslední růže, který ti Jimbo přinesl, děvče, tak si jich hezky užij.“ Myslel si, že promluvil asi nevrle, a tak jí vtiskl polibek na čelo. Pak se obrátil ke Cainovi. „Musím si s tebou promluvit o požáru, kterej má podle plánu vypuknout na lodi,“ řekl. „Zítra by se měla loď natřít.“

„Jestli mě omluvíš, chtěla bych něco probrat s Nathanem,“ řekla Jade. Všimla si, že její bratr stojí na terase sám.

Caine naslouchal, jak Harry líčí svůj plán, ale po celou dobu lpěl pohledem na své ženě. Jade přistoupila k bratrovi a dlouho s ním hovořila. Nathan během řeči několikrát kývl hlavou. Tvářil se vážně. Vypadal zároveň i trochu rozpačitě, když Jade vytáhla ze své kytice růži a podala mu ji.

Zavrtěl hlavou. Ona kývla.

A pak se na sestru usmál, přijal růži a stiskl Jade do náruče. Poprvé od okamžiku, kdy Caine Nathana potkal, viděl opravdového muže. Ted' se nepřetvařoval. Jeho tvář ve chvíli, kdy držel sestru v náruči, byla plna vroucího citu.

Caine je nerušil. Vyčkal, až se Jade od Nathana vzdálí a vrátí se k němu.

Ted' Nathana pozoroval Harry a jeho námořníci. Když Jadin bratr pozvedl růži, rozlehl se nadšený jásot. Muži k němu okamžitě vykročili. Jimbo i Matthew ho začali plácát po zádech.

„Co to všechno znamená?“ zeptal se Caine Jade. Vzal ji kolem ramen a přitáhl si ji k sobě.

„Dala jsem Nathanovi svatební dar,“ řekla.

V očích jí zazářily šibalské jiskřičky. Přemáhala ho touha políbit ji. „Tak co?“ zeptala se, když nic neříkal. „Nechceš vědět, co jsem mu dala?“

„Růži,“ zašeptal. Sklonil se k ní a políbil ji na čelo. „Lásko, pojď se mnou na chvíli nahoru.“

Naléhavost v jeho hlase a jeho výraz ji zbavily dechu. „Nemůžeme,“ zašeptala „Máme hosty. A pak musíme do Londýna,“ dodala.

Caine si dlouze povzdechl. „Tak se na mne tak neřívej.“

„Jak?“

„Jako bys i ty chtěla jít nahoru,“ zabručel.

Usmála se. „Ale já chci jít nahoru.“

Políbil ji, přesně tak, jak chtěl, jazykem rozehrál hru lásky a chvíli se choval, jako by byli sami.

Chvěla se jako třtina ve větru, když se od ní odtrhl. Bože, tak se mu líbilo, jak po něm toužila.

Pak si vzpomněl na slib, který dala duchovnímu. „Jade, nechceš mi něco říct?“ vybídl ji jemně, když se jí z očí začal vytrácet nepřítomný pohled.

„Ano,“ zašeptala, „chtěla jsem ti říct, že jsem dala Nathanovi bílou růži.“

Tvářila se upřímně a bylo mu jasné, že nežertuje. Usoudil, že bude muset počkat, až budou sami, než ji přiměje k tomu, aby mu řekla, že ho miluje. Ksaku, tolik potřeboval ta slova slyšet.

„Rozumíš, co to znamená, Caine?“

Zavrtěl hlavou. „Dala jsem mu své jméno,“ vysvětlovala.

Pořád nechápal. „Bude to vypadat náramně hloupě, když bude mít tvé jméno, miláčku.“

„Pohan.“

„Cože?“

Přikývla, když se tvářil, jako by chtěl protestovat. „Ted' bude Pohanem Nathan. Takový dar jsem mu věnovala.“

Tvářila se tak spokojeně, že se cítil provinile, když namítal: „Jade, Pohan přece zemřel, neuvědomuješ si to?“

„Jenom nakrátko,“ odpověděla. „Ti muži mají nového velitele. Caine, Nathan chce *Smaragd*. Musí se ještě postarat o jednu záležitost.“

„Jakou záležitost?“

„Musí si přivést svou ženu.“

To prohlášení vyvolalo Cainův údiv. „Nathan je ženatý?“

„Od svých čtrnácti let,“ odpověděla. „Na králův příkaz.“

„Kde je jeho manželka?“ chtěl vědět Caine. Zasmála se, potěšena jeho úžasem. „To je právě to, co musí zjistit, Caine.“

Rozesmál se. „Chceš mi říct, že se Nathanovi manželka ztratila?“

„Ne tak doslova,“ odpověděla. „Utekla od něj. Už chápeš, proč je tak popudlivý?“

Caine přikývl. „Miláčku, o kolik tajemství se ještě musíš se mnou podělit?“

Nedala mu čas, aby o takové otázce přemítal. Vyrušil je sir Richards připomínkou, že je čas vyrazit do Londýna.

„Jade, bylo by lepší, kdyby sis oblékla jezdecký úbor,“ vyzval ji Caine. „Nepojedeme kočárem.“

Přikývla, rychle se rozloučila a odešla nahoru převléknout se. Sterns odnesl dolů její zavazadlo a předal je podkonímu, aby je upevnil na hřbet koně.

Caine si právě oblékal kabát, když vstoupila do jeho pokoje. Měl už na sobě přiléhavé žlutohnědé jezdecké kalhoty a hesenské jezdecké boty. Košili si nechal stejnou, ale odložil nákrčník.

„Jsem připravena,“ zvolala ode dveří.

„To nám to naše manželství pěkně začíná,“ zamručel Caine.

„Mohli jsme počkat,“ odpověděla.

Potřásl hlavou. „Ne, nemohli jsme počkat.“

„Caine? Proč si nemůžeme vzít kočár?“

„Pojedeme postranními cestami, přes les, budeme střídat směry a vracet se. Jedeme do Londýna loupit, miláčku.“

Usmála se. „Přesně jako McKindry,“ podotkla.

Caine zasunul do jedné boty dlouhý nůž a pak se zeptal: „Kdo je McKindry?“

„Muž, který mě přetáhl bičem,“ odpověděla Jade. „Nezapomeň si vzít pistoli, Caine.“

„Nezapomenu,“ odpověděl. Obrátil se a pohlédl na ni. „McKindry se jmenuje ten bastard, který tě tak poznamenal?“ vyzvídal.

„Netvař se tak zle, Caine, je to už dávno.“

„Jak dávno?“

„Ach, bylo mi tehdy osm, možná devět let. Harry to McKindrymu nedaroval. A pro mne to byla dobrá lekce,“ dodala, když viděla vražedný výraz na jeho tváři.

„Jaká lekce?“

„McKindry se ke mně přikradl zezadu,“ vysvětlovala. „Pak pokaždé, když mě Harry opouštěl, jeho poslední slova byla, abych nezapomněla na McKindryho. Byla to připomínka, abych byla neustále ve střehu.“

Jaké hrozné dětství musela prožít? ptal se Caine sám sebe. Nedal však svůj hněv najevo. „A jak často tě Harry opouštěl?“ zeptal se mírně. Musel se však otočit ke skříni, aby neviděla jeho pobouření.

„Ach, vlastně pořád,“ odpověděla. „Dokud jsem samozřejmě nebyla dost velká, abych mu mohla pomáhat. Pak jsem chodila s ním. Caine, skutečně by sis měl pospíšit. Sir Richards bude netrpělivý. Půjdu dolů a...“

„Pojď sem, Jade.“

Jeho hlas zněl jako ochraptělý šepot a na tváři měl vážný výraz. Jade byla jeho chováním zcela zmatena. Přistoupila k němu a zastavila se.

„Ano, Caine?“ řekla.

„Chci, aby sis pamatovala ještě něco kromě McKindryho,“ prohlásil. „Co?“

„Že tě miluji.“

„Na to nikdy nezapomenu.“ Vztáhla ruku a špičkami prstů mu jemně přejela po tváři.

Pak se ho pokusila políbit, ale on zavrtěl hlavou. „Chci, aby sis pamatovala ještě jedno,“ zašeptal. „Svůj slib, že už nikdy, nikdy v životě nevypluješ na oceán.“

Vytréštila oči. „Ale já jsem ti neslíbila...“

„Tak mi to slib teď,“ vyzval ji.

„Slibuji.“

Tvářila se naprosto užasle. Caine byl s její reakcí spokojen. „Povím Harrymu, že bude muset přijet do Anglie, bude-li tě chtít

vidět. My za ním nepojedeme. Také mu řeknu, že jsem tě přiměl, abys mi to slíbila. Nebude protestovat.“

„Jak dlouho jsi to věděl, Caine?“ zeptala se.

„Že se bojíš vody?“

Plaše přikývla. „Od prvního zlého snu,“ vysvětloval. Vzal ji zas do náruče. „Bála ses, že?“

„Trochu,“ zašeptala. Pak zavrtěla hlavou. „Ne, Caine, nebála jsem se jen trochu. Byla jsem strachy úplně bez sebe. Harry by to nepochopil.“

Uplynula dlouhá tísnivá chvíle, než zašeptala: „Caine, myslíš si, že jsem zbabělá, protože se bojím vody?“

„Musíš mi klást takovou otázku?“ opáčil. „Copak už neznáš odpověď, Jade?“

Usmála se. „Ne, nemyslíš si, že jsem zbabělec. Mrzí mě, že jsem tě svou otázkou urazila. Nejsem jen zvyklá přiznávat...“

„Miláčku, ani Poseidon by do vody už nikdy nevkročil, kdyby viděl takovou hrůzu jako ty.“

Zasmála se a v témže okamžiku začala plakat. Tak se jí ulevilo, když ji zbavil jejího břemene, že se jí radostí až zatočila hlava. „Nathan je silnější než já,“ řekla. „On na vodu zas vypluje.“

„Nathan snad ani není člověk, lásko, takže jeho nepočítám,“ namítl Caine.

„Ale proč by nebyl? Uchováš u sebe jedno tajemství? Nebudeš trápit mého bratra s...“

„Slibuji.“

„Nathan trpí mořskou nemocí.“

Caine se rozesmál „To bude ale pěkný pirát,“ poznamenal.

„Miluji tě.“

Vyhrkla své přiznání s tváří zabořenou do klop jeho kabátu.

Zvážněl. „Říkala jsi něco?“ zeptal se, předstíraje, že ji neslyšel. Zvedl jí bradu a zahleděl se jí do očí.

Trvalo dlouho, než zase našla řeč a sebrala všechnu svoji odhodlanost. Hrdlo se jí sevřelo, srdce se divoce rozbušilo a v žaludku jako by měla kámen.

Nebyla by schopna mu to říct, kdyby jí nepomohl. Jeho tvář byla tak prodchnuta láskou, že část jejího strachu vyprchala. O zbytek se postaral známý dolíček. „Miluji tě.“

Oddech si, dokud se znovu nerozplakala. „Bylo to tak těžké? Říct mi, že mě miluješ?“

„Bylo,“ zašeptala, zatímco jí slíbával slzy. „Vůbec nejsem zvyklá říkat, co cítím. Myslím, že se mi to moc nelíbí.“

Zasmál by se tomu, kdyby to neznělo tak žalostně. A tak ji raději políbil.

„Ani milování se ti poprvé nelíbilo,“ připomněl jí, než jí znovu otevřel sladká ústa polibkem.

Oba se třásli, když se od sebe odtrhli. Kdyby je nevyrušil křik sira Richardse, byl by ji zatáhl do postele.

Oba si povzdechli. „Tak pojď, miláčku. Je čas jít.“

Zamířil ke dveřím a táhl ji za ruku.

V hale na ně čekali Lyon a sir Richards. Čas radovánek rychle pominul. Mlčky došli do lesa, kde byli připraveni s koňmi Matthew a Jimbo.

Caine jel v čele. Další v řadě byla Jade a Lyon jí chránil záda. Sir Richards jel jako poslední. Caine byl až fanaticky obezřetný. Zastavili jen jednou, aby si odpočinuli; mezitím Caine jel zpátky po vlastní stopě, aby se ujistil, že je skutečně nikdo nesleduje. Přesto Jade zdržení nevadilo. Těšila ji jeho opatrnost.

Pokaždé, když Caine odjel, zůstal po jejím boku Lyon. A vždy, když na ni promluvil, týkala se řeč jeho spisu. Bylo zjevné, že se obává, jestli se k němu nedostal někdo cizí.

Navrhla, aby pro klid mysli svůj spis odcizil. Lyon zavrtěl hlavou. Zadržoval smích, když vysvětloval, že by to nebylo morální. Mohl by také nastat čas, dodal, že by někdo zpochybňoval některou z jeho misí. Spis nemohl být odcizen ani zničen, protože pravda ho chránila.

Jade ses ním nepřela, ale dospěla k názoru, že jeho spis bude ve větším bezpečí u něj doma než na ministerstvu války. Rozhodla se, že se o tu maličkost postará sama.

Jakmile vjížděli na předměstí Londýna, slunce již zapadalo. Jade byla vyčerpaná dlouhou jízdou. Ne protestovala, když si ji Caine usadil na klín. Zbytek cesty strávila v jeho objetí.

A po celý čas si říkala, jak je Caine spolehlivý a zodpovědný. Může být ženě pevnou oporou.

Málem už usínala, když přijeli k jeho domu ve městě. Caine vstoupil dovnitř jako první, úsečně dovolil sloužícím, aby šli spát, a pak odvedl Jade do knihovny. Ve vzduchu bylo ještě cítit kouř, ale služebnictvo udělalo pořádný kus práce, aby škody zmizely. Dům byl zas docela obyvatelný.

Když se k nim přidali Lyon a Richards, Richards řekl: „Vyjedeme, až bude úplná tma.“

„Bylo by bezpečnější, kdybychom počkali do půlnoci,“ poznamenala Jade. „Do té doby tam hlídají dva strážníci.“

„A co se stane o půlnoci?“ zeptal se sir Richards.

„Během nejtemnějších nočních hodin zůstává na hlídce jen jeden,“ vysvětlovala. „Jmenuje se Peter Kently a v době, kdy přebírá hlídku, je vždycky napůl opilý. Takže když počkáme ještě další půlhodinu, dopije zbytek své láhve a tvrdě usne.“

Sir Richards na ni zíral s otevřenými ústy. „Jak jste...“

„Pane, člověk se musí připravit na všechny možnosti, pokud chce mít úspěch,“ poučila ho.

Zatímco se sir Richards rozhořčoval nad bídou pracovní morálkou státních zaměstnanců, Lyon se vyptával Jade na zámky. „Zadní dveře dají pořádnou práci,“ prohlásila. Oči jí jiskřily veselím, protože toto téma jí bylo velmi blízké.

„Pořádnou práci?“ zeptal se Caine, usmívaje se jejím nadšením.

„Bude to obtížné,“ upřesnila.

Sir Richards si očividně oddechl. „No, díky bohu, alespoň něco je dobře zajištěno.“

Podívala se na něj soucitně. „Obtížné, sire Richardsi, ale ne nemožné. Už jsem se tam přece dostala, jestli si vzpomínáte.“

Vypadal tak sklesle, že chvatně dodala: „Tehdy poprvé jsem otevíráním dveří strávila pěkně dlouhou dobu. Dvojitě zámky jsou velmi ošemetné.“

„Ale ne nezdolatelné,“ ozval se Lyon. „Jade? Jak dlouho ti to vlastně trvalo tehdy poprvé?“

„Ach, asi pět... možná i šest minut.“

Richards zabořil hlavu do dlaní. Jade se snažila ho uklidnit. „No tak, sire Richardsi. Není to přece tak zlé. Vždyť mi trvalo skoro hodinu, než jsem se dostala do zadní místnosti, kde se uchovávají zapečetěné spisy.“

Zdálo se, že Richards už po dalším utěšování netouží. Jade zanechala muže jejich plánům a odešla do kuchyně připravit něco k jídlu. Vrátila se do knihovny s podnosem plným jídla. Přinesla jablka, sýr, plátky studeného skopového, chléb a tmavé pivo. Pak si stáhla boty, zvedla nohy na křeslo a usnula.

Muži ztišili hlasy a hovořili o Tribunálu. Když se Jade o několik hodin později probudila, spatřila Caine, jak si znovu pročítá dopisy, které napsala.

Tvářil se zamyšleně, bylo na něm znát silné soustředění, a když se náhle usmál a opřel na své židli, pomyslela si, že možná právě rozřešil problém, nad kterým přemítal.

„Dospěl jsi k nějakému závěru, Caine?“ zeptala se.

„Dostávám se k němu,“ odpověděl Caine a znělo to radostně.

„Pracuješ systematicky a logicky, že?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl. „Probíráme celou záležitost krok za krokem, Jade.“

„Je velmi rozumný člověk,“ řekla Lyonovi a siru Richardsovi. Caine si pomyslel, že mluví, jako by omlouvala jeho politováníhodnou chybu. „Nemůže si pomoci,“ dodala. „Je také velmi důvěřivý.“

„Důvěřivý?“ vyprskl se smíchem Lyon. „To přece nemyslíš vážně, Jade. Caine je jeden z nej cyničtějších mužů v Anglii.“

„Což je rys, který jsem získal při práci s tebou,“ podotkl Caine.

Jade byla překvapena Lyonovou poznámkou. Mluvil tak přesvědčivě. Sir Richards také příkyvoval. Obrátila se s úsměvem k Cainovi a řekla: „Jsem poctěna, že mi důvěřuješ.“

„Stejně jako ty důvěřuješ mně, miláčku,“ odpověděl.

Zamračila se na něho. „A co to má znamenat?“ zeptala se. „Urazil ses snad?“

Ušklíbl se. Jade se obrátila k Lyonovi. „Máš vůbec tušení, jak vysilující je být provdána za člověka, který je pořád tak nesnesitelně rozumný?“

Odpověděl jí Caine: „Nemám nejmenší tušení.“

Rozhodla se ukončit toto téma. Spustila nohy na zem, zašklebila se nad bolestí, kterou pocítila v zádech. Kdyby byla sama, asi by řádně zaklela. „Nejsem zvyklá trávit v sedle takovou dobu,“ přiznala se.

„Počínala sis dnes dobře,“ pochválil ji Lyon. Obrátil se na Caina. „Až to skončí, pozveme vás s Christinou k nám.“

„To bude pěkné,“ ozval se Caine. „Víš, Lyone, Jade a Christina jsou si vlastně velmi podobné.“

„Ona je také zlodějka?“ zeptala se Jade bezprostředně. Hlas měla plný nadšení. „Od začátku jsme si dobře rozuměly. Není divu, že...“

„Mrzí mě, že tě musím zklamat, lásko, ale Christina není zlodějka,“ řekl Caine.

Vypadala sklíčeně. Lyon se rozesmál. „Ale Christina není ani příliš rozumná, Jade. Pochází z poněkud zvláštní rodiny. Mohla by tě mnohému naučit.“

„Bůh nás ochraňuj,“ řekl Caine, protože velmi dobře znal neobvyklou minulost lady Christiny. Lyonova manželka vyrostla v americké divočině u jednoho z dakotských kmenů.

Jade nepochopila Cainovu reakci. „Jsem si jista, že se budu učit rychle, Caine. Jestli budu věnovat učení všechnu pozornost, zvládnou všechno, k čemu mě Christina povede.“

Nedala mu čas, aby mohl něco namítnout. „Jdu se převléknout. Musíme brzy vyrazit.“

Když odcházela, všimla si, že Caine vrhl na Lyona rozhořčený pohled. Jade se rychle převlékla do černých šatů. S sebou si vzala pláštěnku. Pod kapuci skryje vlasy, aby nezářily ve světle lamp.

Asi polovinu cesty k ministerstvu války šli pěšky. Budova byla na druhé straně města, ale oni si najali drožku jen na část cesty. Když došli k zadní uličce za budovou, Jade přistoupila ke Cainovi. Vzala ho za ruku a zadívala se na horní patro cihlové budovy.

„Něco není v pořádku, Caine.“

„Co?“ tázal se zezadu sir Richards. „Vaše instinkty, má drahá, nebo...“

„Ve třetím okně vpravo se svítí,“ vysvětlovala. „Nemělo by tu být žádné světlo.“

„Možná strážný v chodbě...“

„Chodba je na druhé straně,“ přerušila ho Jade. „Světlo proniká ze zadní kanceláře.“

Caine se obrátil k Lyonovi. „Je-li někdo v místnosti se spisy, bude muset vyjít zadním vchodem.“

„Nechme ho tedy odejít,“ nařídil sir Richards. „Já ho pak budu sledovat.“

„Chcete, abych šel s vámi?“ zeptal se Lyon. „Jestli jich je víc...“

Richards zavrtěl hlavou. „Podívám se, kdo to je, a budu toho chlapa sledovat. Ty musíš zůstat zde. Setkáme se zase u Caina, ať to trvá jakkoliv dlouho.“

Přesunuli se do stínu dost daleko od zadních dveří a trpělivě čekali. Caine objal Jade kolem ramen a přitáhl si ji k sobě.

„Ty mě tady u sebe nechceš, že, Caine?“ zašeptala, když viděla na jeho tváři zkřivený, bolestný výraz.

„Ne, nechci tě tady,“ odpověděl. „Jade, budou-li uvnitř nějaké problémy...“

„Lyon se o to postará,“ přerušila ho, než mohl dokončit myšlenku. „Jestli dojde k nějakému krveprolití, bůh chraň, pak by to měl provést Lyon. Je na to zvyklý.“

Lyon slyšel její slova a zvedl obočí. Uvažoval, jestli četla celý Cainův spis. Ve skutečnosti byl Caine stejně tvrdý jako on.

Jejich šepot utichl, jakmile se zadní dveře se skřípotem otevřely. Zpozorovali, že odtamtud vyběhli dva muži. Ve světle měsíce Jade viděla jasně jejich obličeje. Neovládla se a zaúpěla. Caine jí rychle přiložil ruku na ústa.

Druhý muž se obrátil a zamkl dveře. Jak si opatřil klíče? napadlo Jade. Zachovala klid, dokud muži nezahnuli za roh. Sir Richards se vydal za nimi.

Pak se obrátila ke Cainovi. „Bezpečnostní zajištění je ostudné,“ zašeptala.

„Ano,“ souhlasil. „Tys je poznala, že?“

Přikývla. „Jsou to dva z těch, kteří napadli Nathanův kočár. Ten vyšší mě udeřil do hlavy.“

Výraz na jeho tváři ji vyděsil. Napadlo ji, že má chuť za těmi muži rovnou vyrazit. „Caine, teď musíš být rozumný, prosím. Nemůžeš je pronásledovat.“

Pohoršeně se na ni podíval. „Počkám,“ řekl. „Ale až to skončí...“

Nedopověděl, pevně jí stiskl ruku a vedl ji ke dveřím. Speciálními nástroji, které jí věnoval Harry k desátým narozeninám, dokázala zvládnout zámek velmi rychle. Druhá západka jí trvala jen o několik vteřin déle.

Lyon vstoupil do budovy jako první. Za ním vešla Jade a Caine šel poslední. Odstrčila Lyona a ujala se vedení. Zadním schodištěm vystoupili do třetího patra. Jade si vzpomněla, že čtvrtá příčka na druhém schodišti vrže, gestem vyzvala oba muže, aby se jí vyhnuli, pak v pase ucítila Lyonovy paže. Zvedl ji nad schod a postavil na další. Úsměvem mu poděkovala a pokračovali v cestě.

Strážný nespál na svém místě za stolem v přední kanceláři. Byl mrtev. Jade zpozorovala, že mu ze zad trčí rukojeť nože. Rychle ustoupila o krok zpátky. Caine jí okamžitě zakryl ústa. Zřejmě si myslel, že bude křičet.

Skleněnou výplní ve dveřích zahlédli dva stíny. Caine zatáhl Jade do rohu, pokynul jí, aby tam zůstala, a následoval Lyona do zadní kanceláře. Jejich mlčení na ni zapůsobilo. Z těch dvou by byli dobří zloději, pomyslela si.

Ale trvalo jim to příliš dlouho. Stála na místě, zády se tiskla k chladné stěně a svírala ruce před sebou. Nevěděla, co by si počala, kdyby se Cainovi něco stalo. Pokud by ho samozřejmě nemusela opustit, napadlo ji... Bůh jí pomáhej, opravdu ho potřebuje.

Neuvědomila si, že pevně zavřela oči, dokud na rameni neucítila Cainovu ruku. „Tak už jsme zase sami.“

„A co ti muži uvnitř?“ zašeptala. „A proboha, ztiš hlas. Jsme v práci.“

Neodpověděl. Jade sledovala Caina do kanceláře, odložila pláštěnku na nejbližší stůl, zatímco Lyon zapálil další svíčku.

Pak si všimla, že na podlaze leží dva muži. Neubránila se povzdechu. „Jsou mrtvi?“ zeptala se.

Nemohla odtrhnout zrak od těl ležících v koutě. Caine jí zakryl výhled na ně. „Ne,“ řekl.

Zjevně se jí ulevilo. „Jade, nemusel někdy někdo z tvých mužů...“

„Většinou ne,“ přerušila ho. „Sedřela bych z nich kůži. Zabíjení nebylo dovoleno. A teď už nemluv, Caine. Musíš spěchat. Jestli se proberou, spustí poplach.“

„Ještě dlouho se neprobudí,“ prohlásil Caine. Vytáhl židli a jemně ji posadil. „Odpočívej. Bude to chvíli trvat.“

„Odpočívat, když je tu práce? Nikdy.“ Zdálo se, že je jeho návrhem pohoršena.

„Chybí Terrancův spis,“ prohlásil Lyon. Byl skloněn nad polici se spisy a široce se usmíval. „Zajímavé, nemyslíte?“

„Lampáři by možná také mysleli, že je to zajímavé,“ odsekla Jade. „Mluv přece tišeji, Lyone.“

„Ano, je to zajímavé,“ odpověděl klidně Caine na Lyonovu poznámku.

„Takže můžeme jít?“ zeptala se Jade a opět pohlédla ke dvěma mužům na podlaze.

„Jade, proč jsi tak nervózní?“ divil se Caine. „Byla jsi přece v této místnosti už několikrát,“ připomínal jí.

„Tehdy jsem pracovala s profesionály,“ prohlásila.

Lyon a Caine se na sebe s úsměvem podívali. „Bojí se o nás,“ řekl Lyon.

„Ne,“ namítl Caine. „Byla by to urážka, kdyby se...“

Nemohla uvěřit, že se v takové chvíli pokouší ji škádlit. „Samozeřejmě že se bojím. Vy dva nejste ani jako nováčci. I blázen by věděl, že teď není čas na jalové řeči. Tak do práce.“

„Uráží nás,“ poznamenal Lyon. Zasmál se, ale její rozzlobený pohled ho přiměl zmlknout.

Pak muži zvažněli. Vybrané spisy probírali přes dvě hodiny. Jade je nevyrušovala. Ani ona však neodpočívala; byla odhodlaná zůstat celou dobu na stráží pro případ, že by se někdo objevil.

„Tak a jsme hotovi,“ řekl Caine a zavřel poslední spis.

Jade vstala s přešla ke skříni. Vzala desky od Caina, obrátila se a uložila je na správné místo. Byla k Cainovi a Lyonovi otočena zády a trvalo jí pouhý okamžik, než ze svazku vyňala jejich obsáhlé spisy.

Obrátila se, rozhodnuta si to s nimi vyřídit, kdyby si snad všimli, co udělala, a protestovali proti tomu. Ovšem štěstí bylo na její straně, protože muži již vešli do přední kanceláře.

„Neprohledáte jim kapsy?“ ozvala se. Ukázala na omráčené muže.

„Už jsme to udělali,“ odpověděl Caine.

Jade skryla spisy v pláštěnce. Sfoukla svíce a následovala muže dolů ze schodů. Protože byli v budově sami, usoudila, že nemusí být úplně zticha. Všichni nevybíravě kleli. Všimla si, že Caine užíval ještě barvitější slovník než Lyon.

„Už nikdy nevezmu ani jednoho z vás na lup,“ mumlala si. „Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby na nás venku čekala policie.“

Caine ani Lyon nevěnovali pozornost jejím nespokojeným poznámkám. Doufali, že ji brzy omrzí poučovat je.

V zadní uličce na ně čekal sir Richards. „O čtyři bloky dál čeká drožka,“ oznámil jim, pak se obrátil a vykročil v jejich čele.

Když zahnuli za roh, Jade zavravorala. Lyon ji chytil a zvedl do náruče. Napadlo ji, že možná zavadí o spis, když ji předával do Cainových paží, pak došla k názoru, že nic nepoznal, protože se na ni jen usmál, obrátil se, a jako poslední uzavřel jejich malý průvod.

V drožce usnula s pláštěnkou přitisknutou k ňadrům. Bylo příjemné uvědomit si, že se nemusí bát. Pokud byl nablízku Caine, cítila se v bezpečí, chráněná. Poprvé za dlouhý čas si nevzpomněla na McKindryho. Caine se postará o oba. Nikdy z něj sice nebude pořádný zloděj, to je pravda, ale nikdy také nenechá žádného ďábelského McKindryho, aby se k ní přikradl zezadu.

Když se probudila, zjistila, že je v Cainově posteli. Pokoušel se vytáhnout jí z rukou pláštěnku. „Čekají na tebe dole?“ ozvala se ospalým šepotem.

„Ano, čekají. Miláčku, dovol mi, abych...“

„Svléknu se sama,“ řekla. „Potřebuješ, abych...“

Chtěla se ho zeptat, jestli potřebuje, aby šla s ním dolů, ale on ji přerušil. „Vždycky tě potřebuji, Jade. Miluji tě.“

Sklonil se k ní a políbil ji. „Jdi spát, miláčku. Přijdu za tebou, až budeme hotovi.“

„Nechci, abych tě potřebovala.“

Vyhrkla to přiznání hlasem plným paniky. Cainův úsměv byl téměř soucitný. „Já vím, lásko, ale přece jen mě potřebuješ. Ted' už spi.“

Nechápala proč, ale při jeho rozporuplných slovech se jí ulevilo. Byl si tak jist sám sebou, tak plný sebedůvěry. Byla to vlastnost, kterou nemohla než obdivovat.

Jade si zhluboka povzdechla. Byla příliš unavená, než aby nyní myslela na budoucnost. Ukryla spisy, svlékla si šaty a ulehla zpátky do postele. Napadlo ji, že bude mít zase zlé sny, pak si však uvědomila, že už se jich nebojí tak jako kdysi.

Usnula s myšlenkou na slib, který jí dal Caine. Už nikdy nebude muset na moře.

Caine se dostal do postele až kolem sedmé ráno. Jade otevřela oči jen na okamžik, když stahoval přikrývku a lehal si vedle ní. Přitáhl si ji k sobě, ovinul jí paži kolem pasu a začal chrápat jako sedlák. Brzy jí to však přestalo vadit a znovu usnula.

Sešla dolů až kolem poledne, představila se Cainovu služebnictvu a pak zamířila do jídelny na snídani.

Najednou se ve dveřích objevil Caine, oblečen jen ve světlé jezdecké kalhoty. Vypadal vyčerpaně a zároveň hněvivě, a když na ni kývl prstem, aby přišla k němu, rozhodla se, že nebude odporovat.

„Pojď sem, Jade.“

„Vstal jsi z postele nesprávnou nohou, Caine?“ zeptala se ho. „Nebo jsi vždycky tak rozmrzelý, když vstáváš?“

„Myslel jsem, že jsi utekla.“

Při těch slovech vytřeštila oči, ale neměla čas o nich dál přemýšlet. Caine ji zvedl do náruče a odnesl zpátky nahoru. Uvědomila si, jakou má zlost, když si všimla pulsujících svalů v čelistech. „Caine, neopustila jsem tě,“ zašeptala. Vztáhla ruku, aby

ho pohladila po tváři, a usmála se jeho strništi vousů. „Měl by ses oholit, muži.“

„To je pravda, jsem tvůj muž,“ procedil. Hodil ji na postel, svlékl si kalhoty a natáhl se vedle ní na břicho, paže ovinuty kolem jejího pasu. Ona byla úplně oblečená, on byl úplně nahý.

Zasmála by se nad tak absurdní situací, kdyby jí náhle v mysli nevytanulo to, co nadhodil. Jak se opovažuje nevěřit jí? Zuřila. Také by mu pořádně vyhubovala, kdyby se netvářil tak poklidně. Neměla to srdce ho probudit.

Lekce musela počkat na pozdější dobu. Zavřela oči, vybrala si z paměti knihu a začala si ji v duchu přeříkávat, zatímco trpělivě čekala, až si Caine odpočine.

Nepohnul se do dvou odpoledne. Když se probudil, měl mnohem lepší náladu. Usmíval se na ni. Ona se na něj dívala rozzlobeně.

„Proč mi nevěříš?“ naléhala na něj.

Caine se převálil na záda, ruce složil pod hlavu a hlasitě zívł. „Svlékni se, miláčku,“ zašeptal. „Pak si o tom promluvíme.“

Očima sklouzla dolů a všimla si jeho vzrušení. Zčervenala. „Myslím, že bychom si o tom mohli promluvit hned, Caine,“ vykoktala.

Přitáhl ji na sebe, vášnivě políbil a pak jí znovu přikázal, aby odložila šaty. Zvláštní, ale teď jí nevadilo uposlechnout. Byl tak neodolatelný. A náročný. Dospěla dvakrát k vyvrcholení, než konečně vyprázdnil semeno.

Byla sotva schopna pohybu, když se konečně od ní odtrhl. „Tak o čem si chceš promluvit?“

Nemohla si vzpomenout. Trvalo jim další hodinu, než se oblékli, protože nemohli skončit s polibky. Až cestou z ložnice dolů si Jade vzpomněla, o čem ho chtěla poučovat.

„Nepodala jsem ti dost důkazů?“ zeptala se. „Měl bys mi důvěřovat z celého srdce.“

„Ty mi ale nevěříš,“ namítl. „Důvěra musí být oboustranná, jinak nemá smysl, Jade. Řekla jsi jasně, že mě při první příležitosti opustíš. Nemám pravdu, láska?“

Na posledním schodu se zastavil a pohlédl na ni. Hleděli si do očí. Všiml si, že její jsou plné slz.

„Nechci o tom teď mluvit,“ prohlásila a snažila se zachovat klid. „Mám hlad a...“

„Proto pocítuješ takový neklid, nemám pravdu?“

„Nechápu, co tím míníš,“ opáčila. Hlas se jí chvěl „Jaký neklid?“

„V koutku tvé bláhové mysli se usadil stín podezření, že tě jednou opustím já,“ vysvětloval. „Tak, jako to dělali Nathan a Harry. Pořád se toho bojíš.“

„Já že se bojím?“ koktala.

Přikývl. „Bojíš se mě.“

Pomyslel si, že se pro jeho odhalení bude zlobit. Překvapila ho, když přikývla. „Ano, mám kvůli tobě velký strach,“ přiznala. „A mohu ti říct, že se mi ten pocit ani trochu nelíbí. Cítím se pak...“

„Zranitelná?“

Znovu přikývla. Trpělivě povzdechl. „Tak dobře. Jak dlouho myslíš, že bude trvat, než se přestaneš bát?“ Hlas měl přitom tak klidný, výraz tak vážný.

„Jak dlouho bude trvat, než se mě nabažíš?“ zeptala se a bylo na ní vidět obavy.

„Schválně předstíráš, že nechápeš?“

„Ne.“

„Pak jako odpověď na tvoji nesmyslnou otázku ti řeknu, že se tě nikdy nenabažím. A teď mi konečně pověz, jak dlouho bude trvat, než mi začneš věřit?“ vyzval ji znovu. Jeho hlas už nebyl ani trochu jemný. Byl tvrdý a odhodlaný stejně jako výraz ve tváři.

„Řekla jsem ti, že tě miluji,“ zašeptala.

„Ano, to je pravda.“

„Opakovala jsem manželský slib před tebou i před Bohem.“ Při těchto slovech se jí hlas zvýšil o oktávu. Viděl také její zmatek, její nejistotu.

„Tak? Co ode mne ještě chceš?“

Teď už křičela a pevně svírala ruce. Caine usoudil, že ještě není ochotna oddat se mu z celého srdce.

Cítil se jako ničema, protože ji tak rozčilil. „Jade...“

„Caine, nechci tě opustit,“ vyhrkla. „Opravdu ti věřím. Ano, je to tak. Víím, že se staráš o moje bezpečí. Víím, že mě miluješ, ale část mé osobnosti dosud...“ Přerušila své vysvětlování a sklopila oči. Ramena jí odevzdaně poklesla. „Někdy se ve mně probudí bláhové pocity, které zůstaly někde v mém nitru ještě od dob, kdy jsem byla malá,“ přiznala za chvíli. „Zřejmě máš pravdu. Asi neuvažuji příliš rozumně, že?“

Přitáhl si ji do náruče a pevně podržel. Obojí znamenalo víc pro něho než pro ni. Nemohl totiž snést pohled na slzy v jejích očích.

„Chtěl bych ti něco říct, miláčku. Poprvé, když ses snažila mě opustit... když mi Harry řekl, že jsi odešla, jsem propadl panice. Nikdy jsem neměl tak hrozný pocit a ani trochu se mi to nelíbilo. Teď si začínám uvědomovat, že ty jsi s takovým pocitem žila velmi dlouho, že?“

Setřel jí slzy cípem košile, než se zmohla na odpověď. „Možná.“

„A tak ses naučila, jak si se vším poradit sama,“ pokračoval. „Naučila ses na nikoho nespolehat. Mám pravdu, že?“

Pokrčila rameny. „Nerada o tom mluvím,“ zašeptala, pokoušejíc se mluvit nedbale a bez strachu. „Miluji tě z celého srdce,“ dodala, když ji k sobě přitiskl. „A teď víím, že i ty mě miluješ, Caine. Ano, jsem o tom přesvědčená.“

Nikdo neřekl jediné slovo ještě dlouho poté, co pronesla tato slova. Jadino splašené srdce se během té doby utišilo. On zatím uvažoval o jejím nelogickém strachu.

„Co kdyby to mělo být jen na krátký čas?“ vyhrkl najednou.

„Cože?“ odtáhla se od něj, aby viděla, jak se tváří. Jistě s ní žertuje.

Tvářil se naprosto vážně. „Chceš, aby naše manželství byl jenom krátkodobý svazek? Ale právě jsi mi řekl, že mě miluješ, Jak můžeš...“

„Ne, ne,“ namítl. „Když jeden druhému slíbíme oddanost jen na šest měsíců, když se mi jen zavážeš, že se mnou zůstaneš tak krátký čas, nezmizí část tvé paniky?“

Mluvil tak nadšeně, vypadal tak sebejistě, potěšen sám sebou. Uvědomila si, že ten nesmysl myslí naprosto vážně. „Řekl jsi mi, že mě nikdy neopustíš. Ted' říkáš šest měsíců...“

„Nikdy tě neopustím,“ odsekl, popuzen tím, že nepřijímá jeho plán s nadšením. „Ale ty mi nevěříš, že to míním vážně. Proto mi jen musíš slíbit, že mi dáš šest měsíců, Jade.“

„A co ty, muži? Platí ten slib také pro tebe?“

„Ovšem.“

Vrhla se mu opět do náruče, aby neviděl její úsměv. Nechtěla, aby si myslel, že se směje jemu. Podivné, ale najednou se cítila, jako by jí z prsou spadl kámen. Zas mohla volně dýchat. Panika byla ta tam.

„Dej mi své slovo, Jade.“

Ten příkaz téměř zavrčel. „Dávám ti je,“ odpověděla.

„Ne,“ zabručel. „To neplatí. Je to příliš krátká doba...“ dodal. „Ksakru, kdybych náhodou zapomněl, byla bys pryč, než... chci celý rok, Jade. Začneme ode dne, kdy jsme měli svatbu. Na naše výročí nikdy nezapomenu.“

Stiskl jí ramena, když mu dost rychle neodpověděla. „Tak co? Slibuješ, že mě celý rok neopustíš?“

„Slibuji.“

Cainovi se tak ulevilo, že se mu chtělo výskat radostí. Konečně přišel na způsob, jak ji učinit šťastnou. Právě jí dal hranici, o které si myslel, že ji potřebuje. „Opakuj ta slova, Jade,“ přikázal jí ochraptělým hlasem. „Nechci, aby došlo k nějakému nedorozumění.“

Skutečně se měl stát advokátem, pomyslela si. Uvažuje tak logicky a je tak chytrý. „Zůstanu s tebou celý jeden rok. A ted' mi totéž musíš slíbit ty, muži.“

„Neopustím tě celý jeden rok,“ prohlásil.

Uchopil ji za bradu a zvedl jí tvář. „Věříš mi přece, ne?“ zeptal se.

„Ano, věřím.“

„A už jsi klidná?“

Dlouho mu neodpovídala. Ale pravda jí došla velmi rychle. Zasáhla ji jako teplý sluneční paprsek, naplnila její srdce i její

pošetilou mysl. Nikdy ji neopustí... a ona nikdy neopustí jeho. Dětský strach z opuštěnosti, který v sobě skrývala po tolik osamělých let, pominul.

„Miláčku? Ulevilo se ti, že?“

„Věřím ti z celého srdce,“ zašeptala.

„Už nemáš strach?“

Zavrtěla hlavou. „Caine, chci ti říct...“

„Zbavil jsem tě strachu, nemám pravdu?“

Protože vypadal tak nesmírně spokojen sám se sebou, nechtěla mu jeho samolibé potěšení vyčítat. „Způsobil jsi, že jsem si všechno v mysli vyjasnila,“ zašeptala. „Ano, zbavil jsi mě strachu. Děkuji, Caine.“

Dlouze a sladce se políbili. Jade se chvěla, když Caine zvedl hlavu. Pomyslel si, že za její reakci může polibek.

„Chceš se vrátit nahoru, lásko?“ zeptal se.

Přikývla. „Až mě nakrmíš, Caine. Mám hlad jako vlk.“

Vzal ji za ruku a vykročili spolu do jídelny.

„Víš, Caine, mám teď zvláštní pocit.“

„Jaký?“ zeptal se.

„Cítím se... svobodná. Rozumíš, Caine? Je to, jako by mě právě pustili ze zamčeného pokoje. To je směšné, nemyslíš?“

Caine vytáhl pro ni židli, pak se také posadil. „Proč je to směšné?“

Okamžitě nasadila rozmrzelý výraz. „Protože neexistuje žádný zamčený pokoj, ze kterého bych se nemohla dostat,“ vysvětlovala.

Caine poručil, aby přinesli snídani, a když služebná Anna vyšla z místnosti, požádal Jade, aby mu vyprávěla o některých dobrodružstvích, která prožila. „Chci vědět všechno, co se o tom dá vyprávět,“ prohlásil.

„Jenom se budeš zlobit,“ varovala ho.

„Ne, ne,“ protestoval. „Slibuji, že se nebudu zlobit, ať mi řekneš cokoliv.“

„No, nechci se chlubit,“ začala. „Ale přece jen se mi zdá, že mám přirozenou schopnost dostávat se do prekérních situací a také si v nich poradit. Strýček Harry říká, že jsem rozený zloděj i lhář,“ dodala.

„Ovšem, miláčku, jsem si jist, že tě nemínil kritizovat,“ poznamenal Caine.

„Ovšemže ne,“ odpověděla pohoršeně. „To byla poklona, Caine. Strýčkova chvála pro mne znamenala hodně, protože on nikdy nikoho nechválil. Říkal, že to nemá v povaze,“ dodala s úsměvem. „Harry se obával, že by ostatní o něm mohli zjistit pravdu.“

„A jaká by ta pravda měla být?“ zeptal se Caine. „Že je vlastně docela kultivovaný člověk?“

„Jak jsi na to přišel?“

„Podle způsobu, jakým se chováš,“ vysvětloval. „Kdyby byl barbar, jak se zdá na první pohled, nestala by se z tebe dáma.“

Rozzářila se radostí. „Je pěkné, že sis toho všiml. Strýček je velmi inteligentní.“

„To on tě naučil číst, že?“

Přikývla. „Bylo to velké štěstí, protože později mu začal slábnout zrak. Po nocích jsem mu pak předčítala.“

„Zpaměti?“

„Jen když jsme neměli k dispozici knihy. Ale Harry jich nakradl vždy tolik, kolik stačil pobrat.“

„Způsob, jakým hovoří,“ řekl Caine, „také patří k jeho klamu, že?“

„Ano,“ připustila. „Chce působit patřičným dojmem. Nemluví spisovně, ani když jsme spolu sami, protože se bojí, že by mu pak mohlo něco uklouznout před jeho muži, víš.“

Caine obrátil oči k nebi. „Tvůj strýček dbá poněkud fanaticky na své vůdcovské postavení, že?“

„Ne,“ odporovala. „Špatně jsi to pochopil. Líbí se mu přetvářka, Caine.“ Ještě chvíli mluvila o svém strýci, pak začala líčit některé své nejpodivuhodnější eskapády. Protože Caine slíbil, že se nerozzlobí, nedával najevo své pocity. Ruce se mu však trásly silnou touhou zakroutit starému strýci Harrymu krkem, když mu vyprávěla jednu zvláště nebezpečnou příhodu.

Rozhodl se nakonec, že raději o její minulosti nebude chtít vědět všechno. „Myslím, že bude lepší, když si takový příběh vyslechnu jen jednou za čas.“

„Přesně to dělám,“ namítla. Zmlkla a usmála se na služebnou, když žena před ni postavila podnos s křupavým pečivem, pak se zas obrátila k Cainovi. „Vyprávím ti přece jen jednou za čas.“

Caine zavrtěl hlavou. „Myslím tím, že mi máš vyprávět asi tak jednou za měsíc jednu historku. Člověk víc nezvládne. Určitě budu o příběhu, který jsi mi vyprávěla, ještě dost dlouho přemýšlet. Ksaku, Jade, já z toho snad zešedivím. Vždyť tě mohli zabít. Mohlas...“

„Ale ty se nebudeš zlobit,“ připomněla mu s úsměvem. „Slíbil jsi to přece.“

Caine se zas opřel na své židli. „Myslím, že bychom raději měli změnit téma. Pověz mi, kdy sis uvědomila, že mě miluješ,“ vyzval ji. „Přinutil jsem tě?“

Rozesmála se. „Nemůžeš přece nikoho přinutit, aby tě miloval,“ řekla. „Nicméně věřím, že jsem se do tebe zamilovala, už když jsem četla tvůj spis.“

Při pohledu na jeho užaslý výraz se usmála. „Opravdu,“ zašeptala.

„Jade, na některé věci, které jsem musel dělat, nejsem moc pyšný. Přečetla sis celý spis, že?“

„Ano,“ odpověděla. „Byl jsi rozhodný a nelítostný, ale nechoval ses přitom nelidsky. V každém ohledu jsi byl vždycky tak... spolehlivý. Záviselo na tobě dost lidí a tys nikdy nikoho nenechal v nouzi. Takovou vlastnost jsem samozřejmě obdivovala. A pak jsem se s tebou setkala,“ dodala. „Byl jsi trochu jako McKindry, protože ses ke mně přikradl ze zálohy a zmocnil ses mého srdce, než jsem si uvědomila, co se děje. A teď mi řekni ty, kdy sis uvědomil, že mě miluješ.“

„Bylo to v průběhu jedné naší ostré diskuse,“ řekl.

Ted' se zas ona zatvářila užasle. „Nikdy jsme spolu nediskutovali,“ řekla. „Křičeli jsme na sebe. Byly to hádky.“

„Diskuse,“ opakoval. „Sice hlasitě, ale přece jen diskuse.“

„Chceš mi říct, že sis napřed zamiloval moji mysl?“

„Ne.“

Potěšena jeho upřímnými slovy se zasmála.

„Neměl by tady s námi být tvůj majordomus? Mohlo by vypadat podezřele, kdyby zůstal na venkově, Caine.“

„Sterns se mnou do Londýna nikdy nejezdí,“ vysvětloval. „Všichni to vědí. Sterns Londýn nenávidí, říká, že je moc přelidněný.“

„Chybí mi,“ přiznala. „Připomíná mi tebe. Je ohromně svéhlavý – a také arogantní.“

„Nikdo nechápe, proč si od něj nechávám všechno líbit,“ řekl Caine. „Ale abych řekl pravdu, já zas nedovedu pochopit, proč si on nechává všechno líbit ode mne. Byl pro mne oporou, zvláště když jsem byl ještě chlapec. Míval jsem často problémy. Sterns se mě snažil krýt a staral se, abych si své lumpárny příliš neodnesl. A také mě několikrát zachránil před smrtí.“

Caine jí vylíčil, jak se při ztroskotání člunu topil a jak ho Sterns zachránil jen proto, aby ho vzápětí opět hodil do vody a učil plavat správným způsobem. Když Caine končil své vyprávění, oba se smáli, protože představa, jak upjatě se tvářící majordomus plave kolem svého malého svěřence, byla vskutku zábavná.

Pak ale Jade zvažněla. „Caine, dospěl jsi se svými přáteli včera v noci k nějakému závěru, když už jsem spala?“

„Muž, kterého sledoval Richards, byl Willburn. Vzpomínáš si, jak nám Colin říkal, že Willburn byl jeho nadřízeným a že mu důvěřoval?“

„Ano, vzpomínám si na to,“ odpověděla. „Nathan řekl, že Willburnovi nikdy nevěřil. Ovšem můj bratr nevěří nikomu kromě Harryho, Colina a samozřejmě mě.“

„Colin se mýlil, Jade. Willburn pracoval pro Tribunál. V současné době ho zaměstnává poslední zbývající člen.“

Než ho stačila přerušit, pokračoval: „Jsme si opravdu jisti, že druhým mužem byl William Terrance. Protože už nežije, a stejně tak je mrtev i tvůj otec, zbývá jen třetí z nich. Richards je přesvědčen, že Terrancovo krycí jméno bylo Princ. Takže zbývá vypátrat, kdo je Mráz.“

„Jak se nám může podařit najít člověka s takovým jménem? Vždyť ani nemáme čeho se chytit. Dopisy byly velmi skoupé, co se týče osobních údajů, Caine.“

„Ale máme, miláčku,“ odpověděl. „V jednom z dopisů byla zmínka, že Mráz nestudoval v Oxfordu. A také že Liška i Princ byli překvapeni, když se s ním setkali.“

„Jak jsi takové informace získal?“

„Z jedné poznámky, kterou tvůj otec napsal Princovi ve třetím... ne, ve čtvrtém dopise.“

„Už si vzpomínám,“ řekla. „Jen jsem si nemyslela, že je důležitá.“

„Richards si myslí, že by Mráz snad mohl být cizinec.“

„A ty?“ zeptala se.

„Já o tom nejsem přesvědčen. V dopisech jsou jiné důležité náznaky, Jade. Potřebuji jen trochu víc času, abych si je mohl zkombinovat.“

Měla naprostou důvěru v jeho schopnosti, byla přesvědčena, že všechno vyřeší. Jakmile si Caine něco vezme do hlavy, dokáže to.

„Richards nasadil na Willburna svého člověka. Myslí si, že by nás mohl přivést k Mrázovi. Je to začátek, ale vsadil bych se, že se to podaří. Máme ještě i jiné možnosti. Teď, miláčku, nechci, abys vycházela z tohoto domu, i kdybys k tomu měla jakýkoliv důvod, ano?“

„Ani ty nesmíš odejít,“ opáčila. „Souhlasíš?“

„Souhlasím.“

„Co budeme dělat, abychom se nějak zaměstnali?“ zeptala se s takovou dávkou nevinnosti v hlase, jakou jen dokázala vyloudit.

„Řekl bych, že bychom si mohli třeba číst,“ odpověděl.

Vstala a postavila se mu za záda. „Ano, mohli bychom si číst,“ zašeptala a ovinula paže kolem jeho mohutných ramen. Konečky prstů mu vklouzla pod límec košile. „Mohla bych se také učit vyšívat,“ dodala. „Vždycky jsem se to chtěla naučit.“ Sklonila se a kousla ho do lalůčku. „Ale víš, co chci udělat ze všeho nejvíc, muži?“

„Začínám tušit,“ odpověděl hlasem sevřeným vzrušením.

„Ty to víš? Takže mě budeš učit?“

„Všemu, co umím, miláčku,“ sliboval.

Zvedl se a vzal ji do náruče. „Jakou si dáme hudbu?“ zeptala se.

Jestli si myslel, že je to podivná otázka, neřekl to. „Dáme si svou vlastní hudbu,“ řekl. Vytáhl ji za ruku na chodbu a pak ji vedl nahoru po schodech.

„Jak?“ ptala se se smíchem.

„Budu ti broukat pokaždé, když zasténáš,“ vysvětloval. „Ale jestli jsi rozhodnuta...“

„Učit se tančit,“ přerušila ho. „O tom přece spolu mluvíme, ne?“

Sladce se na něj usmála, když vyslovila tu lež, a čekala, jak zareaguje. Pomyslela si, že ho svým klamem přelstila. Nicméně Caine dokázal, že je mnohem prohnanější než ona a také vynalézavější. Zavedl ji do salonu, zamkl za sebou dveře a pak jí začal ukazovat, jak se tančí.

Věděla, že nikdy nebude mít možnost předvést své nové umění na veřejnosti, protože by jen pobouřila společnost, kdyby ukázala, jakým smyslným, hříšným způsobem ji učil tančit. A přestože argumentoval docela přesvědčivě, pořád odmítala uvěřit, že dámy a pánové z vyšších kruhů si svlékají šaty, než začnou tančit waltz. Caine ji bavil celé odpoledne, ale jakmile se setmělo, došlo k první hádce.

„Jak to myslíš, že odcházíš?“ vykřikla, když si oblékal kabát. „Dohodli jsme se, že neopustíš tento dům...“

„Budu opatrný,“ přerušil ji Caine. Políbil ji na čelo. „Čekají na mne Lyon a Richards, miláčku. Obávám se, že budu muset odcházet každý večer, dokud se nám nepodaří s tím skončit. Tak už se neboj a slib mi, že na mne nebudeš čekat.“

„Budu na tebe čekat,“ namítala.

„Já vím,“ odpověděl s povzdechem. „Ale i tak mi řekni, že nebudeš.“

Dala mu najevo své rozhořčení. „Caine, jestli se ti něco stane, budu se velice zlobit.“

„Budu opatrný,“ odpověděl.

Jade ho doprovodila k zadnímu vchodu. „Vzpomínáš si na McKindryho?“

Obrátil se, ruku už na klíce. „To je tvá vzpomínka, miláčku.“

„Moc dobře se z ní můžeš poučit i ty,“ zamumlala.

„Dobře,“ odpověděl ve snaze ji uklidnit. „Vzpomínám si na McKindryho.“ Obrátil se a otevřel dveře. „Jade?“

„Ano?“

„Budeš tady, až se vrátím, že?“

Byla tou otázkou tak udivena i uražena, že by mu pořádně vyhubovala, kdyby jeho slova nezněla zoufale. „Takže jsem v tobě vzbudila nejistotu?“ zeptala se místo toho.

„Odpověz mi,“ vyzval ji.

„Budu tady, až se vrátíš.“

Ta slova na rozloučenou se stala jejich rituálem. Každou noc, když odcházel, jí říkal, že si vzpomíná na McKindryho, a ona mu slibovala, že na něj bude čekat.

V průběhu temné noci, zatímco čekala, až se k ní manžel vrátí, přemýšlela o jeho zranitelnosti. Zpočátku myslela, že příčinou je ona. Přece jen se dost často projevovala nespolehlivě. Ale zároveň cítila, že další důvodem Cainovy zranitelnosti je jeho minulost. Nedovedla si představit, jaké bylo jeho rané dětství. Sir Harwick nazval jeho nevlastní matku fúrií. Říkal také, že se pokoušela popuzovat syna proti jeho otci. Pro Caina to nemohla být šťastná doba.

Čím déle o tom uvažovala, tím víc byla přesvědčena, že ji Caine potřebuje stejně, jako ona potřebuje jeho.

To zjištění bylo příjemné.

Dostala několik dopisů od lady Briarsové, ve kterých ji zvala na návštěvu. Caine jí však nedovolil opustit dům ve městě a odpovídal, že jeho žena se necítí dobře.

Nakonec se k ní přítelkyně jejího otce vypravila sama. Jadina vzpomínka na ni byla více než mlhavá, ale jakmile před sebou spatřila starou a křehkou dámu, cítila se za své výmluvy nesmírně provinile. Lady Briarsová byla přes svůj věk stále krásná, s jasně modrýma očima a stříbrošedými vlasy. Projevovala stále velmi bystrý intelekt.

Jade ji pohostila v saloně čajem, pak se posadila na pohovku vedle Caina. Zdálo se, že se rozhodl zúčastnit se rozhovoru s touto ženou.

Oba manželé naslouchali, jak lady Briarsová dlouze kondoluje k Nathanově smrti. Jade přesvědčivě hrála roli truchlící sestry, ale nelíbilo se jí to, protože lady Briarsová vyjadřovala účast tak upřímně.

„Když jsem se dočetla o tragédii v novinách, zůstala jsem jako solný sloup,“ řekla. „Neměla jsem tušení, že Nathan vykonával důvěrnou práci pro vládu. Caine, musím se vám svěřit, jak je mi líto, že i váš bratr zahynul rukou toho strašlivého piráta. Toho chlapce jsem samozřejmě neznala, ale jsem si jistá, že musel mít zlaté srdce.“

„Ani já jsem se s Colinem nikdy nesetkala,“ ozvala se Jade. „Ale Caine mi o něm hodně vyprávěl. Byl to dobrý člověk, lady Briarsová, a zemřel pro vlast.“

„Jak se do toho zapletl Pohan?“ chtěla vědět paní Briarsová. „Pořád mi nejsou jasné detaily, dítě.“

Na její otázku odpověděl Caine. „Podle toho, co vypátralo ministerstvo války, byli Nathan a Colin napadeni ze zálohy, když cestovali v přísně důvěrné záležitosti.“

„Není zvláštní, že vy dva jste se dali dohromady?“ zeptala se lady Briarsová. V hlase však již měla veselí.

„Ani ne,“ odpověděl Caine. „Oba jsme zmeškali pohřeb svých bratrů,“ vysvětloval. „Jade mě přijela navštívit. Chtěla si promluvit o Nathanovi a myslím, že já jsem zase toužil hovořit o Colinovi. Okamžitě jsme v sobě našli zalíbení.“

Odmlčel se, mrkl na Jade a dodal: „Myslím, že to byla láska na první pohled.“

„Chápu proč,“ řekla lady Briarsová. „Jade, stala se z tebe krásná žena.“ Potřásla hlavou a zlehka povzdechla. „Nikdy jsem nechápala, proč tě přítel tvého otce po jeho pohřbu tak rychle unesl. Přiznám se, že jsem chtěla požádat o opatrovnictví u nejvyššího soudu. Vždycky jsem si přála mít dceru. Také jsem přesvědčena, že by se ti u mne dařilo mnohem lépe. Teď, když tě vidím, musím ovšem přiznat, že se ti dostalo řádné výchovy.“

„Strýček Harry trval na tom, že s ním musím odjet okamžitě,“ vysvětlovala Jade. „Nebyl naším legálním poručníkem a věděl, že byste o Nathana a o mne bojovala.“

„Ano,“ přiznala lady Briarsová. „Víš, cítím se zčásti zodpovědná za Nathanovu smrt. Skutečně. Kdyby žil se mnou, jistě bych mu nedovolila vypravovat se na cesty na moře. Byly příliš nebezpečné.“

„Nathan byl dospělý muž, když se rozhodl pracovat pro vlast,“ ozval se Caine. „Pochybuji, že byste ho mohla zadržovat doma, lady Briarsová.“

„Přesto,“ trvala na svém, „pořád nechápu, proč tvůj otec se mnou nepočítal jako s opatrovníci...“

„Myslím, že tomu rozumím,“ řekla Jade. „Harry mi svěřil, že otec zatvrdil srdce vůči Anglii.“

„Nedovedu si představit proč,“ divila se lady Briarsová. „Zdál se mi velmi spokojený.“

Jade pokrčila rameny. „Jeho důvody se zřejmě nikdy nedovíme. Harry věřil, že otce pronásledují démoni, kteří sídlí v jeho hlavě.“

„Možná ano,“ přisvědčila lady Briarsová. „Ale teď už nechejme hovor o otci, Jade. Pověz mi o svém předchozím životě. Musíme toho tolik dohánět. Jak jsi žila na tom malém ostrově? Naučila ses číst a psát? Jak ses zaměstnávala, dítě? Bylo tam mnoho společenských událostí, kterých ses účastnila?“

Jade se zasmála. „Lidé na ostrově nepatřili k dobré společnosti, lady Briarsová. Většina z nich ani nenosila boty. Nikdy se mi nepodařilo naučit se číst a psát, protože Harry nenašel nikoho, kdo by mě tomu naučil.“

Jade vyslovila tuto lež, protože Caine trval na tom, že nikdo nesmí vědět, že tyto dovednosti ovládá. Každá maličkost jim poskytne výhodu, vysvětloval. Ten, kdo uvěří, že neumí číst, ji nebude podezírat, že četla ty dopisy.

Pomyslela si, že takové předstírání je zbytečné, ale se svým mužem se nepřela. Soustředila se na to, aby vymyslela několik zábavných historek z dětství, kterými musela uspokojit zvědavost lady Briarsové. Skončila pak své líčení přiznáním, že přestože to pro ni byly šťastné časy, trochu se tam nudila.

Pak se řeč obrátila k okolnostem nedávného sňatku. Caine bystře odpovídal na všechny otázky jejich návštěvnice. Jade byla

překvapena, jak lehce pronáší své lži. Měl k tomu zřejmě přirozený talent.

Stará přítelkyně jejího otce projevovala upřímný zájem. Jade si pomyslela, že je to mimořádně milá žena.

„Proč jste se nikdy neprovdala?“ zeptala se Jade. „Vím, že je to troufalá otázka, ale jste přece tak krásná, lady Briarsová. Jsem přesvědčena, že jste musela přitahovat mnoho mladých mužů, kteří soupeřili o vaši pozornost.“

Lady Briarsovou zjevně Jadina slova potěšila. Dokonce se začervenala. Znejistěla a uhladila si vlasy, než odpověděla. Jade si všimla, že se staré ženě roztrásla ruka. Známká stárí, pomyslela si, když čekala na její odpověď.

„Dlouho jsem své naděje vkládala do tvého otce, má drahá. Thorton byl velmi přitažlivý muž. Ale něco našemu vztahu chybělo. Stali se z nás nakonec dobří přátelé. Každou chvíli si na něj vzpomenu a někdy ti přinesu některý z malých dárků, které mi věnoval. Začínám být sentimentální,“ přiznala se. „Máš nějakou zvláštní památku na svého otce, Jade?“

„Ne,“ odpověděla Jade. „Všechno, co patřilo otci, shořelo při požáru.“

„Při požáru?“

„Asi vás to zklame, lady Briarsová, ale Nathanův nádherný venkovský dům, který jste mu pomáhala renovovat, lehl popelem. Všechno shořelo.“

„Ach, ubohé dítě,“ zašeptala lady Briarsová. „Musely to být pro tebe zlé časy, že?“

Jade přikývla. „Caine mi byl samozřejmě útěchou. Pochybuji, že bych přežila poslední měsíc, kdybych ho neměla po boku.“

„Ano, to bylo štěstí,“ prohlásila lady Briarsová. Odložila čajový šálek na stůl. „Takže říkáš, že nemáš nic, co by ti připomínalo tvého otce? Vůbec nic? Ani rodinnou bibli nebo hodinky nebo dopis?“

Jade zavrtěla hlavou. Caine ji uchopil za ruku a stiskl. „Miláčku, zapomínáš na lodní kufr,“ připomněl jí jemně.

Obrátila se k Cainovi a uvažovala, co to má znamenat. Na tváři však nedala znát ani náznak údivu. „Ach ano, kufr,“ řekla jen.

„Takže přece jen ti zůstala nějaká památka na otce,“ prohlásila lady Briarsová. S uspokojením kývla hlavou. „Měla jsem v úmyslu spěchat rovnou domů a prohledat své věci, abych pro tebe něco našla. Dcera musí mít alespoň nějakou drobnůstku od otce. Vzpomínám si třeba na překrásnou porcelánovou sošku, kterou mi věnoval jako dárek k šestnácti...“

„Ach, to bych od vás nemohla přijmout,“ přerušila ji Jade.

„Ne, to by nemohla,“ přidal se Caine. „Kromě toho, má přece ten kufr. Ovšem neměli jsme možnost nahlédnout dovnitř. Jade v posledních týdnech churavěla a trápila ji horečka.“

Obrátil se s úsměvem k Jade. „Má drahá, co kdybychom se příští týden vypravili do Nathanova domu ve městě? Pokud se ovšem budeš cítit dobře,“ dodal. „Musíme přece ještě urovnat záležitosti jejího bratra,“ vysvětloval lady Briarové.

Jade si pomyslela, že Caine snad přišel o rozum. Usmála se, aby zakryla rozpaky, a očekávala další překvapení.

Nemusela čekat dlouho. „Možná byste nás ráda do Nathanova domu doprovodila a podívala se do kufru s námi,“ navrhl Caine.

Lady Briarová pozvání odmítla. Trvala na tom, že ji Jade musí brzy navštívit, a pak se rozloučila. Caine pomohl křehké ženě do kočáru.

Když se vrátil, Jade přecházela po saloně sem a tam. „Co to všechno mělo znamenat?“ obrátila se na něj, sotva vstoupil.

Zavřel za sebou dveře, než odpověděl. Pak si všimla jeho úsměšku. Caine byl očividně spokojen sám se sebou.

„Nelíbí se mi ani v nejmenším, jak jsi té milé staré paní lhal, Caine,“ vykřikla. „Kromě toho, v naší rodině jsem osvědčený lhář já, a ne ty. Proč jsi jí vykládal, že existuje nějaký kufr, proboha? Myslel sis, že se bude cítit lépe, když se nebude muset vzdát něčeho ze svého milovaného majetku? Víš, teď když se k tomu vracím, vůbec se mi nelíbí, když slyším, že lžeš. Rozumíš?“ dodala a zmlkla, aby se nadechla. „Proč jsi to všechno říkal?“

„Lhát bylo tentokrát skutečně nutné,“ začal Caine.

Nedovolila mu pokračovat. „Žádná lež není nutná,“ opakovala jeho nedávná slova. „To jsi mi říkal včera. Už si nepamatuješ?“

„Lásko, opravdu se tolik zlobíš proto, že jsem lhal?“ zeptal se. Vyhlížel užasle.

„Velice se zlobím,“ odpověděla. „Zvykla jsem si počítat s tvou pravdomluvností, Caine. Ale protože mi tvrdíš, že lež byla nutná, musím přepokládat, že máš nějaký plán. Myslíš, že lady Briarsová by se o tom imaginárním kufru mohla někomu zmínit? Je to tak?“

Byla přesvědčena, že všechno odhalila. „Ne,“ řekl a usmál se při pohledu na vrásku, která se jí po jeho záporné odpovědi objevila na čele.

„Ne? Pak by ses měl stydět za to, že jsi té ubohé ženě lhal.“

„Dovolíš mi, abych ti vysvětlil...“

Zkřížila paže na prsou. „To by bylo opravdu nejlepší, jinak bych tě musela zmalovat.“

Napadlo ho, že teď mluví jako strýček Harry. Jako by se mu snažila nahnat strach a přimět ho, aby co nejrychleji odhalil svůj závěr. Zasmál se a vzal svou rozladěnou ženu do náruče.

„Tak?“ zamumlala v jeho objetí. „Vysvětlí mi prosím, proč jsi lhal naší drahé rodinné přítelkyni.“

„Není to žádná drahá rodinná přítelkyně,“ řekl jí Caine a v hlase se mu zachvívalo podráždění.

„Ovšemže je,“ odporovala mu Jade. „Slyšel jsi ji přece. Ponechala si všechny dárky, které dostala od mého otce. Milovala ho!“

„Zabila ho.“

Jade na jeho slova dlouho nereagovala. Pak pomalu zvedla hlavu a upřeně se mu zadívala do očí. Zavrtěla hlavou. On přikývl.

Začala se pod ní podlamovat kolena. Caine ji musel přidržet, když se jí zmocnila slabost. „Chceš mi snad říct,“ začala sotva slyšitelným hlasem, „že lady Briarsová je...“

„Mráz.“

„Mráz?“ Znovu zakroutila hlavou. „Nemůže být Mráz,“ vykřikla. „Proboha, Caine. Vždyť je to žena.“

„A ženy nemohou vraždit?“

„Ne,“ odpověděla. „Vlastně ano, alespoň myslím...“

Slitoval se nad jejím žalostným stavem. „Všechno do sebe zapadá, Jade. Teď se posad' a dovol mi, abych ti to vysvětlil,“ navrhl.

Byla příliš omámená úžasem. Caine ji odvedl k pohovce, jemně ji vtlačil do polštářů a pak se usadil vedle ní. „Je to skutečně naprosto logické,“ začal a objal ji kolem ramen.

V koutcích úst jí začal pohrávat nepatrný úsměv. Vzpamatovávala se z počátečního překvapení. „Jinak to ani být nemůže, vid'?“

„Pojal jsem podezření, když jsem znovu pročítal ty dopisy. A nikdy nedělám dvakrát stejnou chybu, lásko, to přece víš.“

„Pamatuji si, že se rád chvástáš při každé příležitosti, drahý muži. Ale teď mi vysvětli, jaká je to chyba, kterou jsi neopakoval.“

„Myslel jsem, že Pohan je muž. Nikdy jsem neuvažoval o tom, že by se mohlo jednat o ženu. Když jsem pátral po Mrázovi, už jsem takovou chybu neudělal.“

„Jsi opravdu přesvědčen, že lady Briarsová je Mráz? Jak jsi k takovému závěru dospěl?“ zeptala se.

Neměl v úmyslu odpovědět jí přímo. „Jade? Uvažovala jsi vůbec někdy o tom, že Mráz by mohl být žena? Pověz mi pravdu,“ vyzval ji panovačným tónem, který se jí u něj tolik líbil.

Povzdechla si. „Budeš mít škodolibou radost.“

„Ano, samozřejmě.“

Usmáli se na sebe. „Ne, nikdy jsem o té možnosti neuvažovala. Už jsi spokojen?“

„Dokonale,“ odpověděl.

„Caine, ještě mě budeš muset přesvědčit,“ připomněla mu. „Bože, pořád tomu nemohu uvěřit. Mráz zabíjel lidi a vyhrožoval smrtí Nathanovi a mně. Vzpomínáš si na dopis, ve kterém psal mému otci, že když dopisy nedostane zpět, zabije nás?“

„Ne psal, lásko,“ odpověděl Caine. „Psala.“ Dlouze povzdechl a pak dodal: „Jade, některé ženy skutečně zabíjejí.“

„Ach, já vím,“ odpověděla. „Ale není to... vůbec se to k ženě nehodí.“

„Vzpomínáš si na jeden z prvních dopisů poté, co dostali svá krycí jména, v němž Mráz přiznává, že se kvůli tomu jménu zlobil.“

Většině mužů by bylo jedno, jaké jméno dostanou. Ale ženě na takových věcech záleží, nemyslíš?“

„Některým snad.“

„Jsou také významnější stopy. Briarsová najímala celý personál pro Nathanův dům na venkově. Byli to lidé, kteří jí byli oddaní. Když jsem se dověděl, že dům byl prohledáván, dospěl jsem k závěru, že tam pátrali oni. A co myslíš, kam se poděl Hudson, Nathanův majordomus?“

„Zůstává v Nathanově domě ve městě, ne? Hlídá dům, dokud ho neuzavřeme.“

„Ne, žije v sídle lady Briarsové. Řekl bych, že dům tvého bratra už dávno obrátil vzhůru nohama.“

Nedbala na jeho úsměv. „Nikdy jsem Hudsonovi nevěřila,“ prohlásila. „Ten člověk mi neustále vnucoval čaj. Vsadím se, že mě chtěl otrávit.“

„Jade, nepřipust', aby tě ovládla tvá obrazotvornost. Mimochodem, všechny ostatní záhadné incidenty byly Hudsonovým dílem. Opravdu kopali v hrobu tvého otce, pro případ, že by dopisy byly ukryty tam. Nepořádek pak také uklidili.“

„A Nathanova nejlepšího koně zastřelil také Hudson?“

„Ne, to udělal Willburn,“ vysvětloval Caine.

„Řeknu to Nathanovi.“

Caine přikývl. „Hudson pak koně odstranil. Mělas mimochodem pravdu, pro jeho odklizení použili vůz a nahoru ho muselo zvedat sedm silných mužů.“

„Jak ses všechno dověděl?“

„Zapůsobil jsem na tebe, nemám pravdu?“

Vybídl ji k odpovědi. „Ano, Caine. Zapůsobil jsi na mne. Ale teď mi dopověz zbytek.“

„Fakta pro mne odhalovali moji lidé, takže všechny zásluhy nepatří mně. Kůň byl nalezen v rokli téměř dvě míle od hlavní silnice.“

„Jen počkej, až to povím Nathanovi,“ zamumlala opět Jade.

Caine ji pohládl po rameni. „Můžeš mu všechno vysvětlit, až tohle skončí, ano?“

Přikývla. „Je ještě něco, co bys mi chtěl říct, Caine?“

„Nu, jakmile jsem usoudil, že Briarsová je zcela jistě nejpravděpodobnějším kandidátem, podíval jsem se do jejího životopisu. Na první pohled se všechno zdálo normální, ale čím hlouběji jsem se dostával, tím víc vystupovaly na povrch některé zvláštnosti.“

„Například?“

„Na ženu nebývale často cestovala,“ řekl. „Například,“ pokračoval, než ho mohla Jade přerušit, „cestu do Francie a zpátky uskutečnila alespoň sedmkrát, pokud vím, a...“

„A ty to považuješ za zvláštní? Možná tam má příbuzné...“

„Nemá,“ namítl. „Kromě toho, Jade, většinou cestovala během války. To byla další průkazná stopa.“

„Teď opravdu věřím, že jsem se provdala za nejinteligentnějšího muže na světě,“ lichotila mu. „Caine, začínám s tebou souhlasit. Co o tvém objevu soudí sir Richards a Lyon?“

„Ještě jsem jim nic neřekl,“ odpověděl. „Chtěl jsem mít absolutní jistotu. Když jsem poslouchal otázky lady Briarsové, přestal jsem pochybovat. Řeknu jim to dnes večer, když se s nimi setkám u Whitů.“

„Která její otázka ti byla podezřelá?“

„Ptala se tě, jestli dovedeš číst a psát, vzpomínáš si? Vzhledem k tomu, že většina anglických dívek z dobrých rodin tyto dovednosti ovládá, myslím, že to byla podivná otázka.“

„Ale ona věděla, že jsem byla vychována na ostrově,“ namítl Jade. „Proto se mě na to ptala. Pokoušela se zjistit, jestli jsem byla vychována, jak se patří, aniž bych...“

„Měla také podezřele silný zájem zjistit, co ti zanechal tvůj otec,“ přerušil ji.

Jade svěsila ramena. „Myslela jsem, že v dobrém úmyslu.“

„Budeme muset nastražit sítě okolo Nathanova londýnského domu,“ podotkl Caine. „Teď ho hlídají jen dva moji lidé.“ Odmlčel se a usmál se na Jade. „Jinak najde tvůj ubohý bratr svůj dům spálen až k základům, než to skončí.“

„Nemusíš se nad tou možností tvářit tak vesele,“ řekla. „Kromě toho Hudson měl dostatek času zjistit, že tam žádný kufr není.“

Lehce povzdechla. „Musím tě ještě jednou zklamat, Caine. Lady Briarsová ví, že jsem lhala, když jsem říkala, že nedovedu číst. Jsem si jista, že tu otázku položila, jen aby zjistila, zda ji nepodezíráme. Ach ano, myslím, že jsme to tentokrát pokazili.“

Caine zvažněl. „O čem to mluvíš? Proč si myslíš, že Briarsová ví, že jsi lhala?“

„Hudson byl téměř každý večer svědkem toho, že jsem si četla,“ řekla. „Po večeri jsem chodívala do Nathanovy knihovny a četla jsem, dokud jsem se necítila ospalá. Bylo tam tolik nádherných knih, které jsem ještě neznala. Hudson pro mne zapaloval oheň v krbu. Jsem si jista, že o tom řekl lady Briarsově.“

Pohládila mu ruku, aby zmírnila jeho zklamání. „Co teď budeš dělat?“ zeptala se, přesvědčena, že během okamžiku přijde na nějaký náhradní plán. Caine je přece příliš chytrý, než aby nepočítal s každou možností.

„Můžeme případně prověřit její rukopis, jakmile dostaneme originály dopisů ze *Smaragdu*.“

„I tady máme vzorek,“ řekla Jade. „Lady Briarsová poslala dva dopisy, ve kterých mě zve na návštěvu. Nerada ti působím zklamání, ale rukopis není ani trochu podobný.“

„Pochybuji, že pozvánky psala sama. Jistě má na psaní dopisů nějakého sekretáře.“

„Chtěl bys, abych se zmocnila...“

„Chtěl bych, abys zde zůstala ve dne v noci,“ prohlásil. Svá slova pronesl autoritativním hlasem. „Nastanou ještě krušné chvíle, než všechno skončí. Všechno, co jsem dosud získal, by byly u soudu jen nepřímé důkazy, Jade. Mám před sebou ještě další práci. Teď mi slib, že odtud neodejdeš.“

„Slibuji,“ odpověděla. „Málo mi důvěřuješ. Víš přece, že když dám své slovo, dodržím je. Prosím řekni mi, co máš v plánu.“

„Lyon má chuť vyvinout na Willburna jistý nátlak. Myslím si, že je čas, aby jednal, jak uzná za vhodné. Willburn pro nás zatím nic užitečného neudělal. Doufali jsme, že nás zavede k Mrázovi, ale celé dny se jen skrýval za svými závěsy. Ano, je načase, abychom si s ním promluvili.“

„Nelíbí se mi představa, že míníš každou noc odcházet, Caine. Dokud nebude spálena loď a pověsti o Pohanově smrti se nedostanou do Londýna, myslím, že by ses měl držet doma. Řeknu ti, že pokud lidé v tomto městě budou oslavovat moji smrt, budu velmi zklamaná.“

Caine se něžně usmál. „Budou truchlit,“ sliboval. „Ovšem člověk nikdy neví. Každopádně není už nutné pálit loď.“

„Proč?“

„Protože víme, kdo je Mráz,“ vysvětloval. „A ona se nechystá zanechat pronásledování. Ví, že jsme jí na stopě.“

„Ano,“ přisvědčila Jade. „Kdybys mě nepřiměl lhát o tom, že neumím číst, nepřišla by na to. Chápeš? Ta lež nám vůbec neprospěla.“

„Nemluv tak sebejistě, lásko.“

„Harry bude šťastný, že nemusí spálit loď,“ prohlásila, nedbajíc na jeho poznámku. „Pošleš někoho, aby mu to řekl, ano?“

„Ano, pošlu někoho do Úzké zátoky,“ odpověděl. „Budeš mi muset říct, kde to přesně je, Jade. Je to krycí jméno pro určité místo, že?“

Jade se přitulila k manželovi. „Jsi tak chytrý,“ zašeptala. „Budeš dávat pozor, když budeš mimo dům, že? Vždyť víš, že nás podezírá. Nechci, abys před nikým odkrýval záda, Caine. Spoléhám na tebe.“

„A já jsem se naučil spoléhat na tebe,“ odpověděl. Jeho úsměv hovořil za vše. „Že by to bylo vzájemné?“

„Je to vzájemné,“ řekla. „Ale můžeš předstírat, že není, když ti to udělá dobře.“

Nevšímal si její poznámky a místo odpovědi ji polechtal na krku. Jade se zachvěla. „Máš chuť na další lekci tance?“

„Uvelebíš se mi zase na kolenou?“

„A nelíbilo se ti to, lásko? Měl jsem pocit, že se ti to líbilo. Měla jsi tak sladká ústa, tak...“

„Líbilo se mi to,“ přiznala chvatně. „Tak půjdeme?“

„Ach, ano,“ řekla jako bez dechu. „Nahore nebo tady?“

„Nahore,“ zašeptala. Zvedla se a zatáhla ho za ruku. „Ale tentokrát, Caine, povedu já.“

Zbytek dne strávili v objetí. Byly to šťastné chvíle, které ovšem skončily až příliš brzy. Když se loučili, připomněla mu, aby pamatoval na McKindryho, a on po ní vyžadoval slib, že zůstane doma, dokud se nevrátí.

Jade byla tak vyčerpaná, že tvrdě usnula a probudila se až hodinu před svítáním. Procitla náhle a okamžitě se převálila na bok s úmyslem stulit se Cainovi do náruče.

Nebyl vedle ní. Jade seběhla ze schodů, aby se po něm podívala v knihovně. Zjistila však, že se ještě nevrátil. Protože mu výprava nikdy netrvala tak dlouho, začala si dělat starosti.

Byla na pokraji šílenství, když uplynula další hodina, a on se pořád nevracel.

Její instinkty jí říkaly, že se stalo něco zlého. V žaludku se jí usadila známá bolest jako za starých časů, když selhal nějaký plán.

Musela se připravit. Jade se rychle oblékla, zastrčila do pochvy dýku, vlasy si sepnula zvláštní sponou a začala přecházet po pokoji.

Caine zanechal na její ochranu dva strážné. Jeden stál ve stínu před hlavním vchodem a druhý hlídal zadní dveře.

Jade se rozhodla promluvit si s Cyrilem, mužem hlídajícím přední vchod. Možná bude vědět, co by se dalo dělat. Otevřela dveře právě v okamžiku, aby uviděla, jak nějaký muž podává Cyrilovi kus papíru a vzápětí mizí.

Cyril vyběhl schody po dvou. „Je to dopis pro vás,“ řekl. „V této noční hodině,“ dodal sevřeným hlasem, „to nemohou být dobré zprávy, milady.“

„Doufám, že je od Caina,“ vyhrkla. „Pojď dovnitř, Cyrile. A zavři za sebou závoru. Něco není v pořádku,“ dodala, když rozlamovala pečeť na obálce. „Caine se ještě nikdy nezdržel tak dlouho.“

Cyril zamručel na souhlas. „Ano,“ řekl. „Cítím to v žaludku.“

„Já také,“ zašeptala Jade.

Jakmile rozložila list papíru, zbledla. Ihned poznala rukopis. Dopis napsal Mráz.

„Co se děje, milady,“ chtěl vědět Cyril. Promluvil také šeptem, což bylo podivné, protože se jednalo o hřmotného muže s obvykle silným hlasem.

„Caine je v nebezpečí,“ zašeptala Jade. „Mám hodinu, abych se dostala do domu na Lathrop Street. Víte, kde to je?“

„Musí to být skladiště, jestli je to na Lathrop,“ prohlásil Cyril. „Nelíbí se mi to,“ dodal. „Tuším nějakou past. Co se stane, když tam nepůjdeme?“

„Zabijí ho.“

„Půjdu pro Aldena,“ řekl Cyril. Zamířil ke dveřím, ale zastavil se, když ho Jade zavolala. „Já s vámi nepůjdu.“

„Ale...“

„Nemohu odejít. Musím zůstat tady, Cyrile. Mohla by to být past a já jsem dala Cainovi své slovo. Ne, opravdu musím zůstat zde. Nevíte, jak dlouho mají Whitovi otevřeno?“

„Teď už bude zavřeno.“

„Caine si chtěl promluvit s mužem jménem Willburn. Víte, kde bydlí?“

„Vím,“ odpověděl Cyril. „Je to odtud jen šest nebo sedm bloků.“

„Pošlete tam ihned Aldena. Lyon a Caine se mohli rozhodnout toho zrádce dnes navštívit.“

„A když tam nebudou?“

„Zatímco Alden půjde do Willburnova domu, chci, abyste vy spěchal k Lyonovi. A pak, pokud Lyon nebude doma, do domu sira Richardse. Víte, kde ti pánové bydlí?“

„Ano,“ řekl Cyril. „Ale kdo bude hlídat vás, když půjdeme hledat Caina? Budete tu úplně sama.“

„Zamknu dveře,“ slibovala. „Prosím spěchejte, Cyrile. Musíme Caina do hodiny najít. Jestli se nám to nepodaří, budu vědět, že ta zpráva nebyla léčka.“

„Pospíšíme si,“ sliboval Cyril už cestou ke dveřím.

Jade svírala dopis v ruce a dlouho stála uprostřed haly. Pak vyšla nahoru do své ložnice. Zamkla za sebou dveře.

O pár minut později se ozvalo zabušení na hlavní domovní dveře. Věděla, že to není Caine. Měl přece klíč. Vzápětí se ozval třeskot rozbíjeného skla.

Padla jim snad nevědomky přímo do rukou? Byli si tak jisti, že poslala všechny strážné, aby hledali Caina? Jade takové pomýšlení trochu uklidnilo, protože to znamenalo, že se Caina zatím nezmocnili.

Modlila se, aby měla pravdu, a také, aby se Bůh na ni nezlobil. Vždyť snad bude muset někoho velmi brzy zabít, soudila podle kroků lomozících po schodech.

Jade sáhla pro pistoli v zásuvce nočního stolku u Cainovy postele, ustoupila do kouta a zamířila. Věděla, že musí počkat, dokud vetřelec nevylomí závoru, a pak jí nezbude než zastřelit prvního člověka, který vkročí do místnosti.

Ruku měla pevnou. Pocítila naprostý klid. A pak někdo vykopl dveře. Ještě vyčkávala, protože si chtěla být absolutně jistá, že se blíží nepřítel, a ne Cainem najatý muž, který jí přichází pomoci.

„Rozsviť svíci,“ vykřikl nějaký hlas. „Nikde tu mrchu nevidím.“

Jade stiskla spoušť. Musela muže zasáhnout dost přesně, protože hlasitě zavyl bolestí a s mohutným zaduněním dopadl na podlahu.

V tomto kole sice zvítězila, ale pak se štěstí přiklonilo na stranu Mráze. Jade obklíčili tři muži. Jakmile po ní sáhl první, bodla ho do ruky nožem. Další násilník jí vyrazil zbraň z ruky a třetí ji udeřil do brady, takže se v mdlobách zhroutila k zemi.

Jade se probudila a uvědomila si, že ji odnášejí do nějaké temné, vlhké budovy. Celý prostor byl osvětlen jen několika svícemi, ale stačilo to, aby si všimla, že u kamenné zdi je urovnána řada beden. Na konci dlouhé chodby stála žena v bílém. Čekala na ni lady Briarsová.

Muž, který ji nesl, ji upustil, když se ocitli před jeho velitelkou. Jade zavrávala. Třela si ochromenou čelist a hleděla na svou soupeřku.

Výraz v jejích očích mrazil. „Už chápu, proč vám dali jméno Mráz,“ uslyšela svůj vlastní hlas. „Vy nemáte žádnou duši, že, lady Briarsová?“

Odpovědí jí byl políček přes tvář. „Kde jsou dopisy?“ vykřikla Briarsová.

„V bezpečí,“ odpověděla Jade. „Opravdu si myslíte, že kdybyste se jich zmocnila, byla byste zachráněna? Příliš mnoho lidí už ví, co všechno máte na svědomí. Příliš mnoho...“

„Ty hloupá!“ vykřikla Briarsová. V jejím hlas byla taková krutost a síla, až měla Jade pocit, že se ocitla tváří v tvář samotnému ďáblu. Musela se bránit nutkání pokřičovat se. „Já ty dopisy dostanu, Jade. Podávají světu svědectví o všech skvělých úspěších, kterých jsem dosáhla. Mohli bychom vládnout Anglii, kdybych se rozhodla pokračovat ve své práci. Ach ano, dostanu ty dopisy. A pak je uschovám na bezpečném místě, dokud nepřijde čas, abych odhalila svého génia.“

Byla šilená. Jade pocítila, jak jí začíná naskakovat husí kůže. Zoufale se snažila přijít na způsob, jakým by mohla s lady Briarsovou rozumně promluvit, než konečně dospěla k závěru, že s šilencem nelze hovořit rozumně. „Jestli vám dopisy vrátím, necháte Caina na pokoji?“ zeptala se.

Lady Briarsová se hystericky zasmála. „Jestli? Cožpak nemáš ponětí, kdo jsem? To je ti už přece jasné, Jade.“

„Ach, dobře vím, kdo jste,“ odpověděla Jade. „Jste žena, která mi zabila otce. Jste žena, která zradila svou vlast. Jste odpudivá kreatura, kterou zplodilo peklo. Jste slabomyslná...“

Skončila s obviněními, když ji Briarsová opět uhodila. Jade o krok ustoupila, pak se hrdě napřímila. „Pust'te Caina, Briarsová, a já vám ty dopisy dám.“

Místo odpovědi na její výzvu se Briarsová obrátila k jednomu muži ze svého doprovodu. „Zamkni ji do zadní místnosti,“ poručila mu. Pak se obrátila k Jade. „Budeš mojí návnadou, Jade, na kterou sem přilákám Caina. Musí zemřít,“ dodala zpěvavým hlasem. „Až mi ovšem předá dopisy. A pak zabiju i tebe, moje malá Jade. Skutečným zrádcem byl tvůj otec, protože se obrátil proti mně. Proti mně! Ach, jak jsem si přála, abych byla u toho, když umíral

jeho syn. Ty mi to zklamání však vynahradíš, drahé dítě, až budeš pomalu umírat mojí rukou... Odved'te ji odtud!“ skončila téměř křikem.

Jade se málem rozplakala radostí. Tak přece jen Caina nedostali. Přišel by sem pro ni, to věděla, což by ho ohrozilo..., ale ještě chvíli bude v bezpečí.

Vlastně se sama pro sebe usmívala, když ji odváděli do jejího vězení. Věřili, že ji zlomili. Nesmí jí svazovat ruce, pomyslela si. Začala naříkat tak, až její věznitelé mysleli, že je strachy bez sebe. Jakmile otevřeli dveře, vklopýtala dovnitř, zhroutila se uprostřed místnosti a dala se do pláče.

Dveře za ní se zabouchly. Lkala ještě chvíli, než dozněly kroky na chodbě. Pak si prohlédla inventář. Šedivým zaprášeným oknem prosvítalo měsíční světlo. Otvor byl dobrých patnáct stop nad ní. V místnosti byl jediný kus nábytku, starý odřený stůl pouze o třech nohách, a oni jistě věděli, že by nebyla schopna dosáhnout na okno, ani kdyby na něj vystoupila.

Ano, myslí si, že je zde bezpečně pod zámkem. Jade si potěšením povzdechla.

Vytáhla z vlasů speciální sponu, kterou používala jen příležitostně, a dala se do práce na zámku.

Protože zoufale spěchala, aby se dostala ke Cainovi před muži Briarsové, nebyla tak rychlá, jako kdyby pracovala za klidnějších okolností. Trvalo jí něco přes deset minut, než zámek otevřela.

Ve skladišti byla černočerná tma. I když si Jade nebyla jista, jestli Briarsová odvedla všechny své náhončí s sebou, přece si pomáhala k východu, jak nejtěšěji dovedla. Byla naprosto dezorientovaná, když se dostala na ulici. Běžela jedním směrem kolem dvou dlouhých bloků domů, než poznala, kde je, a než si uvědomila, že míří nesprávným směrem.

Zmocnila se jí naprostá panika. Věděla, že jí bude trvat dalších patnáct minut, než se dostane domů. Rozběhla se co nejrychleji a přitom vznesla několik horoucích proseb ke Stvořiteli. Slíbila mu, že už nikdy nebude lhát ani krást, jen když udrží Caina v bezpečí. „Vím, že jsi mi dal mé zvláštní nadání ty, Bože, a víš, že jakmile dám své slovo, neporuším je. Ani se nevydám po dráze svého otce.

Jen mě nechej naživu tak dlouho, abych to mohla dokázat. Prosím, Bože. Caine mě potřebuje.“

Musela se zastavit, když ucítila silné píchání v boku. „A když mi dáš ještě trochu síly, Bože, nebudu ani klít.“

Bylo to zvláštní, ale bodavá bolest v boku zmizela. Mohla zase popadnout dech. Zřejmě Stvořitel čekal na poslední slib, usoudila.

„Děkuji,“ zašeptala, znovu si vyhrnula sukně a rozběhla se.

Jade se zastavila, až se dostala na ulici, v níž stál jejich dům. Pohybovala se ve stínu, když se blížila ke schodům. Jakmile spatřila tři muže bezvládně ležící na schodech, znovu se rozběhla. Nemohli ji přepadnout ze zálohy. Vyhlíželi ve svém vynuceném odpočinku zcela neškodně.

Caine byl doma.

Jade si nemohla vzpomenout, kolik mužů měla Briarsová s sebou. Znovu se jí zmocnila panika. Měla by se přikrást k zadním dveřím, nebo hrdě vejít hlavním vchodem do chodby a ještě jednou se postavit Briarsové tváří v tvář?

Pochybnosti ji opustily, když uslyšela z domu Cainův řev.

„Kde je?“ křičel za dveřmi Caine.

Strach v jeho hlase bodl Jade u srdce. Otevřela dveře a vtrhla dovnitř.

Všichni byli v saloně. Lyon, jak si Jade všimla, držel kolem ramen Caina. Před nimi stála Briarsová. Vedle ní Richards. Cyril a Alden vyčkávali za svým pánem.

„Zemře hlady, než se vám podaří ji najít,“ vykřikla Briarsová. Hystericky se zasmála. „Ne, vy ji nikdy nenajdete. Nikdy.“

„Ale ano, najde.“

Briarsová zaječela vzteky, když uslyšela Jadin tichý hlas. Caine s Lyonem se prudce obrátili.

Caine zůstal stát a jen se na ni usmíval. Spatřila v jeho očích slzy a věděla, že i ona sama je má zamžené. Lyon vypadal užasle stejně jako Richards. „Jade... jak jsi...“

Pohlédla na Caina, když odpovídala. „Jenom mě zamkli.“

Chvilí trvalo, než někdo zareagoval. První se rozesmál Lyon. „Jenom ji zamkli,“ řekl Cainovi.

Jade se stále usmívala, když k ní přistoupil Caine. Jakmile se však dotkl konečky prstů její tváře, rozplakala se a rozběhla se nahoru po schodech.

Vtrhla do první ložnice, zabouchla za sebou dveře a vrhla se na postel. Caine ji vzápětí dostihl. Sevřel ji do náruče.

„Už je po všem, lásko,“ zašeptal.

„Neopustila jsem tě. Zůstala jsem tady, než vtrhli dovnitř a odvěkli mě. Neporušila jsem slovo.“

„Tiše, Jade. Nikdy jsem si nemyslel...“

„Caine, měla jsem takový strach,“ zaúpěla s hlavou přitisknutou k jeho hrudi.

„Já také,“ zašeptal. Pevně ji k sobě přivinul, pak řekl: „Když mi Cyril řekl... myslel jsem, že jsi... ach bože, ano, zatraceně, měl jsem ukrutný strach.“

Otřela si oči do jeho kabátu a řekla: „Už nikdy neříkej zatraceně. Už nemůžeme klít. Slíbila jsem to Bohu.“

Jeho úsměv byl plný něhy. „Rozumím.“

„Slíbila bych všechno, abys byl v bezpečí,“ zašeptala. „Tolik tě potřebuji, Caine.“

„I já tě potřebuji, má lásko.“

„Už nemůžeme lhát ani krást,“ řekla mu pak. „I takový slib jsem dala.“

Pohlédl na ni. „A tvé sliby se týkají také mě?“ zeptal se. Skryl teď svůj úsměv, protože se tvářila tak upřímně, a neobtěžoval se zmínit se o tom, že ještě nikdy nic neukradl.

„Ano, ovšemže se mé sliby týkají i tebe,“ odpověděla. „Máme přece všechno sdílet spolu, ne? Jsme v manželství rovnocennými partnery.“

„To jsme,“ přisvědčil.

„Takže mé sliby jsou také tvé?“

„Ano,“ odpověděl. Náhle se od ní odtáhl. Ve tváři se mu objevil ustaraný výraz. „Ale doufám, že s ničím jiným už nebudeme muset skončit?“

Tvářil se, jako by se něčeho obával. Okamžitě poznala, na co myslí. „Jako s tancem?“

„Jako s milováním.“

Zasmála se, sytým šťastným smíchem plným radosti. „A není to totéž?“

„Teď není čas na žerty, Jade.“

„Ne, Caine, nepřestaneme tančit ani se milovat. Nikdy bych nedala slib, který bych nemohla splnit,“ dodala, opakujíc jeho předchozí slova.

Caine z ní toužil strhnout šaty a okamžitě se s ní milovat. Samozřejmě nemohl, protože měl ještě co dělat dole.

Ani v několika příštích dnech nemohl strávit moc času se svou ženou. On a Lyon museli podrobně vylíčit své pátrání a jeho výsledky pro záznamy nadřízeného. Lady Briarsová byla uvězněna v newgateském vězení. Říkalo se, že ji brzy převezou do blízkého ústavu pro choromyslné, protože soud dospěl k závěru, že je šílená. Jade s takovým řešením z celého srdce souhlasila.

Caine mohl konečně začít plnit další slib, který dal Jade. Usadili se a začali spolu poklidně žít.

A jak předvídal, žili opravdu v nerušeném štěstí.

Přesto jím však neustále zmítala nejistota. Způsobovala ji Jade. V den prvního výročí jejich sňatku vyžadoval, aby mu přísahala, že zůstane další rok.

Jade si pomyslela, že se zeptal ve velmi nevhodnou dobu, vzhledem k tomu, že ji právě trápily nesnesitelné stahy. Začala zuby, aby bolest ovládla.

„Caine, budeme mít děťátko,“ řekla.

„Já vím, má lásko,“ odpověděl. Převrátil se na bok a něžně pohladil její vypouklé břicho. „Už dávno jsem si všiml,“ dodal, aby ji poškádlil. Pak se k ní sklonil a políbil ji na zpoceně obočí. „Není ti příliš horko, Jade?“

„Ne, je mi...“

„Slib mi to,“ přerušil ji, když odhazovala pokrývku. „Pak můžeš zase spát. Během noci jsi sebou neklidně házela. Myslím, že jsi příliš dlouho ponocovala s Lyonem a Christinou. Ale rád je u nás vidím a jsem šťastný, že ti Christina nabídla pomoc, až přijde tvůj čas. Přesto však trvám na tom, aby u porodu asistoval lékař, Jade.“

Jade byla příliš vyčerpaná, než aby mu odporovala. Pociťovala sporadické stahy v průběhu celé dlouhé noci. Caina ale neprobudila. Řídila se radou své dobré přítelkyně. Christina tvrdila, že bude lépe, když se její manžel začne trápit až v poslední minutě. Manželé, vysvětlovala, totiž příliš lehce omdlévají.

Christina považovala Jade za svou pokrevní sestru, už od večera, kdy jí Jade předala Lyonův spis a požádala ji, aby jej uložila do bezpečí. Obě ženy si naprosto důvěřovaly a trávily spolu celé hodiny vyprávěním oblíbených historek ze své minulosti.

Caine jemně šťouchl do své ženy. „Chci tvůj slib okamžitě.“

Jakmile pominul nový nápor bolesti, odpověděla mu. „Ano, slibuji. A Caine, teď už opravdu budeme mít děťátko. Jdi a probud’ Christinu.“

Dítě, o kterém si Jade byla jista, že přijde každým okamžikem, na sebe dalo čekat ještě celé tři hodiny.

Během Jadiných porodních bolestí zůstal Caine tak klidný, vyrovnaný a spolehlivý, jak Jade očekávala. Pomyslela si, že se Christina mýlila. Ne všichni muži omdlévají tak lehce.

Christina poslala Caina do knihovny, když začaly být Jadiný stahy příliš nesnesitelné. Ovšem Caine setrval nahoře pouhých pět minut a už byl zas zpět u Jadinu boku, tiskl jí ruku a prosil, aby mu odpustila, že zavinil její trápení.

Teď už samozřejmě spíš překážel, než pomáhal. Během porodu však nepropadl panice a sotva za pár minut držel v náručí svou krásnou maličkou dceru.

Sterns nemohl zůstat stranou. Jakmile uslyšel zdravý křik novorozence, vtrhl do pokoje. Ihned převzal holčičku od Caina, prohlásil, že je vskutku nádherná, a pak se postaral o její první koupel.

O Jade se starala Christina. Caine jí pomohl vyměnit prostěradlo a Jadinu noční košili, a když Christina prohlásila, že si počíná opravdu skvěle, podařilo se mu vyloudit dokonce i úsměv.

Caine byl bledý, ruce se mu třásly, obočí měl pokryté kapkami potu, ještě nebyl schopen promluvit rozumné slovo, ale pořád se držel.

Ale jakmile byl všemu trápení konec, sebeovládání ho opustilo.

Christina právě vyšla z pokoje, aby šťastnou novinu sdělila svému muži. Sterns se v náručí laskal se svou novou svěřenkyň a Jade byla příliš zesláblá, než aby manžela zachytila.

„Je v pořádku?“ zeptala se Jade Sternse. Neměla ani sílu vyhlédnout za okraj postele.

„Omdlel.“

„Já vím, že omdlel,“ odpověděla Jade. „Ale je v pořádku? Nenarazil hlavou na nic ostrého, že?“

„Nic se mu nestalo,“ oznámil Sterns. Ani se neobtěžoval pohlédnout dolů na svého pána, když pronášel tato slova, jen stále shlížel na překrásné dítě. Na tváři se mu rozhostil výraz skutečného zbožňování.

„Tak mu přece pomozte vstát,“ zašeptala Jade. Kousla se do rtu, aby zadržela smích.

„Nezdá se, že by byl schopen už vstát,“ prohlásil Sterns. „A moji plnou pozornost teď potřebuje maličká. Počínala jste si skutečně skvěle, milady. Jsem si jist, že markýz bude stejného názoru, až se probere z mdloby.“

Jade se rozzářila radostí. Oči se jí naplnily slzami. „Nikdy ho nenecháte v nouzi, že ne, Sternsi?“

Caine v tom okamžiku zasténal a upoutal její pozornost. „Nesmíme nikomu říct, že omdlel. Zemřel by studem.“

„Nebojte se, milady,“ odpověděl jí Sterns. „Rozhodně to nikomu nepovím. Slibuji.“

Mohlo ji podle šelmovských jiskřiček v jeho očích napadnout, že nemá v úmyslu svůj slib dodržet. Za tři dny se o Cainově mdlobě dočetla.

Vykutálený majordomus poslal o všem zprávu do novin.

Markýz z Cainewoodu se tím nenechal vyvést z míry. Nevadily mu dokonce ani žerty gratulantů.

Nic mu nemohlo pokazit dobrou náladu. Jeho mise byla koneckonců úspěšná. Dopadl nechvalně známého piráta... a on teď patřil jemu.

Lovec byl spokojen.

nakladatelství OLDAG

Julie Garwoodová
Strážný anděl

Z anglického originálu GUARDIAN ANGEL,
vydaného nakladatelstvím POCKET BOOKS,
New York 1990,
přeložila Magda Cindričová.

První vydání.

Obálku navrhl a zpracoval Zbyněk Janáček.
Redakce Věra Slaninová.

Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 1997,
jako svou 44. publikaci.
Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o., Český Těšín.

ISBN 80-85954-33-8